CESARET SERİSİ - 1

ÖRDÜ KADER AĞLARINI

"Ve sen bana
Allah'ın emaneti olduğun gün,
vatan sayar korurum seni."

MÜJDE AKLANOĞLU

HASRET

KAKTUSUN

ÖRDÜ KADER AĞLARINI

BUZ TUTAN YÜRELERİ BİLE ERİTİR AŞK!

Vahşi bir adamın en büyük sığınağıydı dağlar…
Ve dağlar kadar ıssız olan yüreği fethetmek istememişti
zamanla yarışan kadın.
Bir insanın kâbusundan kaçarken sığınabileceği en iyi yer,
merhamet dolu bir bedenin gölgesi olmalıydı.
Peki yüreği buz tutan adam,
yaralı geçmişiyle onlara güvenli bir liman olabilir miydi?
Yavaş yavaş hayatından geçmişini silmemek için mücadele veren
Yağmur'un tek istediği, ailesini güvene alabilmekti.
Ve onları hayatında istemeyen adamın taşıdığı geçmişin yakıcı izleri,
ikisinin bir arada kalmasını imkânsız hale getirmekteydi.
Taş gibi bir yüreği ıslatacak tek şey ise sadece sevgiydi.
Peki sevgi her zorluğun üstesinden gelecek kadar güçlü bir his miydi?

HASREM
www.hasremyayinlari.com
26₺
HasremYayinlari
HasremYayinlari
HasremYayinlari

KAKTUSUN
TELEGRAM

Daha evvel de öfkelendiği anlar çokça olmuştu

ama içindeki yanan ateşin bu kadar erken katıldığına

ilk kez şahit oluyordu.

Onu elinden almak istiyordu? Kocasıydı, kadınını

istiyordu! Yağmur'u… Geceleri düşlerini, gündüzleri

hayallerini süsleyen güzel kadını!

Mavi gözlü, ipek tenli, şefkat timsali kadını…

Yağmur'unu istiyordu?

Onun Yağmur'unu…

Peki Yağmur? Yağmur o adamı sevdiği için mi,

yoksa nefret ettiği için mi kaçıyordu?

Cesaret Serisi- I

ÖRDÜ KADER AĞLARANI

Müjde Aklanoğlu

HASREM

Ördü Kader Ağlarını - Cesaret Serisi I

Müjde Aklanoğlu

İmtiyaz Sahibi: Müjde Aklanoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Tülin Tekel

Yayın Koordinatörü: Zeynep Eraltay

Editör: Kamuran Akdemir

Son Okuma: Behiye Esmer

Kapak: Merve Kürşat Kayalı

Mizanpaj: Serkan İlhan

Hasrem Yayınları No: 9

Baskı: 2018, İstanbul

Bu eserin tüm yayın hakları Hasrem Yayınlarına aittir. Yayıncının izni olmadan alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz.

© Hasrem Yayınları™ tescilli bir markadır.

Hasrem Yayınları

Web: https://www.hasremyayinlari.com/

Facebook: https://www.facebook.com/HasremYayinlari/

Baskı ve Cilt

M y Matbaacılık San.Tic.ve Ltd.Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F İstanbul

Telefon: 0 212 - 483 27 37

Cesaret Serisi- I

ÖRDÜ KADER AĞLARANI

Müjde Aklanoğlu

HASREM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Müjde Aklanoğlu, 1986 İstanbul doğumlu olan yazar İTÜ Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarımı bölümü mezunudur. Birçok çalışması ile dereceye girip ödüller almıştır. Halen özel bir şirkette stilist olarak çalışmaktadır. Yazarın daha önce 10 tane eseri yayımlanmıştır. Evli ve iki çocuk annesi olup, Kocaeli'de hayatını sürdürmektedir. Kendi kurucusu olduğu Hasrem Yayıncılık sayesinde okurları ile buluşmaya devam etmektedir.

OLSUN BELGESEL KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnsanın arada arkasını dönüp bakması gerekir;
nereden geldiğini unutmaması için.

OLSUN BELGESİZ
KAKTÜS TEAM

GİRİŞ

Koyu kahve göz; içindeki o soğuk karanlığını belirtircesine iyice koyulaştı ve derin bir kuyuya dönüşerek gecenin karanlığına karıştı. Yay gibi gerilmiş sağ kaş; usulca havalandı, o anda deri eldivenlerin gıcırdayan sesiyle metalin metale çarpan sesi birbirine girdi. Tiz bir ses inletti geçenini karanlığını. Hedefi belli, adresi şaşmazdı. Rüzgârı yırtarcasına ilerleyen ışık hızındaki sıcak metal, beyaz bir gömleğin kumaşını yırtarak derisine işledi ve göğüs kafesini parçalayarak adamın kalbine gömüldü.

Korumalarının etten duvar ördüğü ünlü iş adamı başını aşağıya indirdi, bir an alıklaşarak gömleğine baktı ve beyazın usulca kızıla boyanmasını izledi. Parmaklarını şaşkınca kanla kaplanmış göğsüne sürttü, sıcak sıvının tenine dokunuşunu seyretti. Ağzının içine dolan kanla tek bir nefes aldı ve veremeden gözleri karardı.

Onu taşımayan dizlerinin üzerinde yere yığıldığında, etrafını etten bir duvar gibi ören işe yaramaz korumaları, şok olarak patronlarına baktılar ama artık çok geçti! Gecelerin Prensi, yine kusursuz bir iş çıkararak, işini tereyağından kıl çeker gibi halletmişti.

OLSUN BELGİ KAKTÜS TEAM

BİRİNCİ BÖLÜM

"Umut belki de yarında saklıdır diye diye avuttum kendimi,
ne umut geldi kondu avuçlarıma
ne de ben umut etmekten vazgeçemedim."

"Onu arıyorum."

"Onu herkes arıyor." dedi adam karanlık sesiyle içini boğarak.

"Biliyorum." diyen ürkek kız, sesi titremesin diye çenesini kasıyordu.

"Onu sana bulacağımı da kim söyledi?" dedi karanlık bakışlı adam, kaşlarını alay eder gibi sertçe kaldırmıştı. Bakışları o kadar katıydı ki, ne vicdandan bir eser, ne de derinlerine gömdüğü merhametinden bir ipucu veriyordu.

"O adam..." dedi sesini kısıp köşedeki adama kaçamak bir bakış atıp. İri adam ona ciddi bir ifadeyle bakmaya devam edince ürperdi. "Yani bardaki yeşil gözlü adamınız, bana onu sizin bulacağınızı söyledi."

Bu âlemdeki en merhametsiz kişilerin yanında bile adı saygıyla anılan Rüzgâr Karalı, karakaşlarını kaldırarak, karşısına geçip bıyık altından kıs kıs gülen nam-ı diğer, Deli Fişek Cem'e uyarıyla baktı.

Yeşil gözlerindeki neşeli yamyamlar yine ateş dansı yapıyordu ve bu hiç iyiye işaret değildi!

Rüzgâr gittikçe koyulaşan bakışlarını karşısındaki çaresiz kadına çevirip sordu. "Kaldı ki o adamı sana buldum? Ne yapacaksın?" Bunu gerçekten merak etmişti, tabii ki sebebini öğrenene kadar!

"Önemli bir mesele bu?"

Önemli olduğunu bilmez miydi *Rüzgâr, hem de çok önemliydi bu mesele.*

"Peki, senin bu önemli meselen bana ne kazandıracak? Aracımı çaldın ve parçaladın, dağ evini ateşe verdin ve koca ormanı yaktın, borcunu nasıl ödeyeceksin?"

Kız yutkunarak ellerini acıtasıya bir güçle sıkmaya başladı. "Onları ben yapmadım..." dedi korkudan titreyerek. "Pe-peşimdeki adamlar..." dedi ve dilini ısırıp sustu. Zaten yeterince konuşmuşlardı, sırrını ifşa edip birine daha muhtaç kalmaya gerek yoktu.

"Aradığın adamın adını dahi bilmiyorsun, seneler önce yatağında unuttuğu bir fotoğrafını alıp karşıma çıkıyorsun. Müneccim miyim ben?"

Kız heyecanla parlayan mavi gözlerini, karanlık adamın koyu gözlerine çevirdi. "O fotoğrafta siz de varsınız? O karenin yırtık yerindeki adamı tanıyor olmasanız nasıl çektirirsiniz ki? Kiminle resim çektirdiğinizi bilmiyor musunuz?"

Rüzgâr Karalı, kadının hakkını veren ürkütücü gözlerini devirerek geriye yaslandı.

"Tamam, o adamı sana bulurum ama senden karşılığında bir şey istiyorum. Hem borcunu ödemen için... Üstelik bu adamı sana bulduğumda bana ödeyemeyeceğin meblağ için bunu yapman gerekiyor..."

Aklına gelen dehşet imayla yerinden fırladı kız. "Ben fahişe değilim..." dedi gururla. "Haddinizi bilin!" Güçlü çıkan sesine vuran soluğu kesilmişti yine ama belli etmemek için çabaladı.

Ona kafa tutan kadının boynunu kırmayan adam alayla gözlerini devirdi.

"Değilim..." diye inledi tekrar kadın, acı içinde. "Değilim... O bir... bir..." Ellerini yüzüne kapatıp sinirle alnına vurdu. "Bu sizi ilgilendirmez. Üstelik ben... ben öyle bir kadın değilim."

"Senden öyle bir beklentim yok kadın... İstediğim şey çok basit. Üstelik namusunu verip vermemek sana kalmış, ben senden edebinle çalışmanı gerektirecek bir şey isteyeceğim." Doğru mu söylüyordu?

Kafasını yukarı kaldıran kızın aklı iyice karıştı.

Ve bugün bu korkutucu adamın dediğini yaparken, aslında hayatı üzerine kurulan planların yıkılıp, en büyük planın kurulduğundan habersizdi. Dahası hiçbir zaman, nasıl bir işe adım attığının bilincinde olmayacaktı.

Şu ana kadar ağzını isteği dışında hiç açmamıştı. Çünkü bazı sırlar bilinmeliydi. Bazıları ise asla açılmamalıydı!

Üstelik bulmak için hayatını riske attığı adam, hata üstüne hata yapmış, geçmişin yarasını kaşımış, acısını yenilemiş, ölü toprağını üfleyip kurumuş dallara su vermişti bilmeden ve tüm dengeleri altüst etmişti fark etmeden.

Kız acılar içinde kıvranırken, aslında umudun güneşine tutunduğunu bilemedi.

Oysa sırlar tuhaf şeylerdi. Hiç kimsenin okuyamayacağı ya da başka kimsenin duyamayacağı gizli düşüncelerdi ve bu sefer bir sırrı paylaşan kişi sayısı ne yazık ki; ikiydi!

Sırları olan insanlar maskesiz gezmezdi, karanlığın içinde kaybolan kadın da bunca zaman o maskeyi yüzünden asla indirmemişti.

Şimdi ise sırrı her an ortaya çıkabilirdi. Ve bu sırlar ortaya saçıldığı an öldürme gücü olduğundan, kimsenin eline silah olup düşmemeliydi!

Biri sırrı kullandı, biri sırrına güvendi, biri sırdan habersiz geleceğe umut diledi.

Uzun süre önce alıştım susmalara, sustu benimle acıyan sabır...
Sustum uzun zaman önce içimde sakladığım kahır.
Gözlerim konuşuyor yalnız, onun da dilinden anlayanım yok.
Saçları ağardı hayallerimin, nemlendi umutların kirpikleri...
Yalnızlığın duvarına yaslanan yüreğime inat,
Etrafımda uzaklaşamayacağım bir kalabalık.
Kimse görmüyor ama ben susuyorum yine acılarıma...

Müjde Aklanoğlu

KAKTÜS TEAM

İKİNCİ BÖLÜM

"Aşk; hiç duymayan birisine ballandırılarak anlatılan masal gibidir."

Can yorulunca, zifiri bir gecenin huzur alacası boşluğunda kalır umut. Bir şiir ağlar yüreğin karanlık köşesinde, kirpiğine yağmur yağan sevince hasret gözlerin ve vuslata ermiş anlara inat hicranla demlenir anılar.

Gün doğmaz dua edip beklenen karanlık kadere, neşe saklar çocuksu gülüşlerini en kuytu, en gizli yüreklere...

İnsan umudunu kaybettiği vakit, dal yaprağa, su toprağa küser sessizce... Ve dinlemeyi sevmediğin türküleri gönül dolusu söyler diller. Kanadı ıslanmış martılar gibi ağırlaşır yeni güne 'Bismillah' diyen diller...

Sımsıkı sarılıp boynuna neşenin, *hoş geldin* diyemez yürekler... İnsanın umudu yorulunca, canı tükenir gün be gün, eksilir gülüşlerinden neşe, yıldız düşmez artık gözlerine...

İşte yine öyle, umudun alacası olmuş bir gecede...

Bir baykuş öttü.

Sanki az sonra kıyamet kopacakmış gibi bir kasvet düştü toprağın üstüne. Sert bir rüzgâr kaçtı karanlık gökyüzünün bağrından ve aşağı-

lara savrularak, siyah pelerinin kıyısından firar etmiş gece karası saçları okşadı hoyratça. Başındaki pelerinin uçmasından endişelen kadın, kaba kumaşı çekiştirerek kapatmaya zorlarken, endişeli bakışlarını ileriye çevirdi. Yol boştu. Bu lanet olası yerde, tek bir Allah'ın kulu yoktu. Hava ve kasvet sanki kötü bir şeylere delaletti. Bu yer ruhsuzdu! Gece uğursuz soğuğuyla bir bütündü.

"Burada kurtlara yem olacağız. Hangi akla hizmet geldik ki?" diye sızlandı yorgun bir ses.

"O kadar da ıssız değil!" diye söylendi pelerinli kadın, ablasının içini rahatlatmak için yalan söyleyerek. Umutsuz bakışlarını zifiri karanlıkta bir daha gezdirirken, kulağını ateş böceklerinin sesinden başka bir ses uğuldatmıyordu.

"Anne..." dedi sızlanan ve artık ağlamaktan sesi çatallaşan başka bir ses. "Acıktım, karnım ağrıyor."

Yağmur bakışlı kadının içine o anda bir acı saplandı. Bu sözler ne kadar çaresiz yaralar açıyordu sinesine. ***Acıktım. Üşüdüm...*** Anne yüreği ta derinden sızladı aniden. Hızlı adımlarla yürüyüp kızının önünde diz çökerek, buz gibi olmaya başlayan minik ellerini avucunun arasına aldı. Nefesiyle ısıtmaya ve hızlı okşamalarıyla teninin sıcaklığını arttırmaya çalıştı.

"Birazdan gideceğiz Çiçek'im."

"Ama kimse gelmiyor anne, biz burada mı öleceğiz?"

"O nasıl söz!" diye azarladı Mahru, ufak kızı. "Annen doğru söylüyor, birazdan gideceğiz. Sen bunları dert etme."

Yağmur yutkunarak başını kaldırıp sisli gözleriyle karşısındaki yaşlı kadına baktı. Dirayetli olmaya çalışarak, "Biliyorum, birazdan biri geçecek. Bu Allah'ın unuttuğu yoldan elbet biri geçecek." diye duâ eder gibi hayıflandı yeniden. Kızını kollarına alarak dudaklarını burçak burçak parlayan siyah saçlarına dokundurdu.

"Çiçek'im, az kaldı dayan olur mu?"

"Geçti ki zaten karnımın ağrısı anne. Artık acımıyor." dedi Çiçek annesinin gözyaşlarına dayanamayarak. Yağmur hıçkırıklarını yutmak için, sıktı dudaklarını. Ufacık bebeğinin diline yalan mı sürmüştü çaresizliğiyle? Genç kadın farkında değildi ama yanaklarından sicim gibi inen yaşlar, kızının içini sarsıyordu. Şiddetli bir kasılmayla beli ortadan ikiye ayrılırken bile, ufacık yaşına rağmen cesurca baktı

annesine Çiçek, yüzündeki renk çekilse bile yalan söylemeye devam etti.

"Hem o kadar da acıktığımı sanmıyorum artık. Dün çok fazla süt içmiştim ben unuttun mu?" Ve çocuğun onu kıvrandırarak karnı guruldadı. Bunu nasıl saklayacağını bilemeyince yanakları al al oldu.

"Sana masal anlatayım mı meleğim?"

"Anlat ama benim masalımı anlat olur mu?"

"Evvel zaman içinde, çok uzak bir ülkede, ışıltılı bir şatoda yaşayan bir prens varmış. Prens istediği her şeye sahip olduğu halde, son derece şımarık, bencil ve acımasızmış. Ama sonra, bir kış gecesi, şatoya yaşlı bir dilenci kadın gelerek dondurucu soğukta sığınacak bir yer karşılığında Prens'e tek bir gül teklif etmiş. Kadının görünüşünden hoşlanmayan Prens, bu hediyeye burun kıvırmış ve yaşlı kadını şatoya kabul etmemiş. Ama yaşlı kadın görünüşe bakarak aldanmaması konusunda onu uyarmış, çünkü 'Güzellik görünüşte değil, içtedir.' demiş.

Prens yine reddedince, yaşlı kadının çirkinliği bir anda yok olmuş ve ortaya çok güzel bir kız çıkmış. Prens özür dilemeye çalışmış, ama nafile, çünkü kız onun yüreğinde hiç sevgi olmadığını anlamış ve ceza olarak, onu korkunç ve çirkin bir canavara çevirmiş. Şatoya ve içindekilere de çok güçlü bir büyü yapmış. Korkunç ve çirkin görünüşünden utanan canavar, herkesten uzaklaşıp şatonun içine kapanmış, dış dünya ile tek bağlantısı sihirli bir aynaymış. Kadının verdiği gül, aslında sihirli bir gülmüş ve Prens 21 yaşına gelene kadar tazeliğini koruyacakmış. Son yaprağı dökülene kadar, eğer bir kıza âşık olup kız da ona âşık olursa, büyü bozulacakmış. Aksi takdirde, hayatının sonuna kadar çirkin bir canavar olarak kalacakmış. Yıllar geçtikçe, Prens yavaş yavaş tüm umudunu yitirmiş. Çünkü kim çirkin bir canavarı sevmek isteyebilir ki?"

"Bir ışık!" diye heyecanla atıldı Mahru, genç kadının masalını yarıda keserek.

"Sen yine sarı görüyorsun bunak kadın, diyorum sana gözlerin iyice gitti senin. Açlık başına vurdu. Kıçın da açık da olunca uydurmaya başladın. Ne ışığı?" dedi huysuzca söylenen Ayrin, kıçını kaldırmaya tenezzül bile etmeden iyice sokuldu ağacın kuytusuna.

Hızla onlara doğru gelen bir taşıtın ışığı azdan çoğa doğru artarak belirmeye başladı... Evet, evet bu bir araçtı.

Yağmur yerinden fırlayarak onları doğru gelen arabanın gidiş güzergâhını hesapladı. Çok hızlı geliyordu ve durması imkânsız gibiydi. Yine de şansını deneyerek, durmasını bekleyecekti. Ellerini başının üzerinde sallayarak "Hey..." diye bağırdı ama araç yavaşlamak yerine aynı hızda ilerlemeye devam ediyordu. "Hey... Dur!" diye tekrar ve daha güçlü bağırdı ama üzerine gelen araç durmadı. Tam kendini yoldan çekecekti ki, ayağının altındaki taş kayınca dengesini kaybetti, aracın göz alıcı farlarına bakmamaya çalışırken, bedenine aldığı darbeyle olduğu yerden havalandı, gözkapakları ağırlaşırken, gördüğü son şey beynini delip geçen keskin ışıkların gözlerini kör ettiği ve dehşet içinde kulağına vuran çığlıklardı.

"Yağmuuur..."

Genç kadın düştüğü yerde acı bir karanlığın içinde asılı kalırken, sesleri işitiyor ama tepki veremeyen benliğini ayıltamıyordu. Bir gidip, bir gelen seslerden birine tok ama hafif çatallı bir erkek sesi de karışmış "Siz ayaklarından tutun." diyordu.

Diğerleri şok içerisinde oldukları yerde dona kalmış bir vaziyette bakarlarken, her zamanki gibi buysuzlanan Ayrin panikleyerek yanına koştu. "Kör müsün tutuyoruz zaten! Var ya ona bir şey olursa, sizin tüm sülalenizi yakarım, yemin ediyorum dava ederim sizi... Elimden kurtulamazsınız." diye korkuyla adama saydırırken bir yandan da kızı arabaya taşımak için çaba gösteriyordu.

Mahru, Yağmur'un yüzünü görmediği adamı azarlayarak. "Hem ablamın kafasını kır, pekmezini akıt, sonra da bana emir ver. Olda canım başka." diyen sesten sonra bir süre hatlar koptu. Kız büyük ihtimalle bayılmıştı ya da öyle bir şey olmuştu. Çünkü bedeni benliğini desteklemeyeniyordu. Birkaç dakika sonra, hep birlikte arabanın içindelerken, Yağmur kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini açmaya çabaladı.

"Kendine geliyor..." dedi yanağını okşayan merhametli el. Mahru ablasının dizlerindeydi. Bedeni yumuşacık bir yerdeydi artık ama vücudu sürekli sarsılıyordu. Üşüyor muydu? Ya da titreme nöbetine falan mı girmişti? Neden bedeni sürekli titriyordu?

"Ben dedim size, onun kafası böyle eski bir külüstürle kırılmaz." Arabanın önünde oturan ve sürekli arkasına bakan Ayrin'in iğneleyen sesiyle gözleri aralanırken, başına ağır gelen beyninin tek düşündüğü bu kız ne zaman susmayı akıl edecekti? Araç beynine zarar vermemişti ama onun tiz sesi bir gün felç edecekti Yağmur'u.

"Anne..." dedi korkuyla titreyen ağlamaklı Çiçek ve buz gibi ufacık ellerini yüzüne sürterek, "Annecim." diye hıçkırdı. "Aç gözlerini, çok uyudun. Sen de Zuzu gibi ölme olur mu?"

Elini zonklayan şakağına koyan Yağmur, "İyiyim meleğim..." dedi güç bela kendine gelerek, "Sadece biraz başım ağrıyor." diye telkin etmeye çalıştı çocuğu.

"Yakınlarda hastane yok, en yakın köydeki doktor da bir süredir tatilde." diye çaresizce söylendi yaşlı olduğu belli olan şoför. Gecenin karanlığında arabasını sürerken belli ki o da ne yapacağını düşünüyordu. Kimdi bu sesin sahibi? Bir açabilse gözlerini, bakabilseydi etrafına öğrenecekti ama hâlâ tam olarak net göremiyordu ki.

"Kızım, iyi misin?" diye sordu merhametli kadın Mahru, endişelenince hep sık sık solurdu. Yine öyle olmuştu.

Yağmur gözlerini sonunda zor da olsa açtı. İrice açtığı çakır gözlerini yüzüne diken Mahru, endişeyle tepesinden ona bakıyordu.

Yağmur güçlükle kirpiklerini kırpıştırdı, başının Mahru ablasının dizlerinin üzerinde durduğunu anladı. Yaşlı kadın nemli gözlerini silip kızarmış burnunu çekerek, "Bizden kurtulup rahata ermek sandığın kadar kolay değil küçük hanım. Hâlâ savaştayız." dedi yanağına sıralanan yaşları genç kadının yüzüne damlatırken.

"Anne sen uyudun mu? Çok mu yoruldun?" diye artarda soran Çiçek; çocukça bir korkuyla bakarken masum yüzü hüzünlüydü.

"Evet, bir tanem, annen bizi elin bilmem kaç bin yaşındaki adamıyla tek bırakıp dinlenmeye çekildi." dedi Ayrin ön taraftan lafa karışarak.

"Ayrin..." diye tısladı Mahru dişlerini sıkıp ve sinirle yüzüne baktı. "Dilin kopsun!"

"Aman senin çatal dilin yerinde dursun Mahru Hanım."

"Tamam, ben iyiyim, kesin artık kavgayı." dedi ablasının dizlerinden usulca kalkarak, doğrulmaya çalışan Yağmur.

"İyi misiniz efendim?" diye sordu yaşlı adam dikiz aynasından arkaya bakarken hala korkmuş görünüyordu.

Yağmur da bakışlarını dikiz aynasına çevirdi ürkekçe. Düşündüğü gibi yetmişli yaşlarının başlarında gözüken adam babacan bir tavırla, endişeyle yüzüne bakıyordu. Bu adam durdurmaya çalıştığı o aracın sahibi olmalıydı!

"İyiyim." dedi parazitli sesiyle.

"Sormamda sakınca yoksa... Yolun ortasında ne işiniz vardı?"

"Sen gelip vur diye yollarını gözlüyorduk." dedi Ayrin yine patavatsızlık ederek.

Kardeşine ters bir bakış atan Yağmur, "Sizi durdurmaya çalışıyordum. Neden durmadınız?" diye hesap sorduğundan habersiz, sitemle söylendi.

"Ben sizi görmedim." dedi yaşlı adam suçlu bir bakışla gözlerini kaçırırken.

"Nasıl görmezsiniz, bağırdım o kadar." diye direten kız, kızgındı Ölebilirdi, bunun bahanesi olur muydu?

"O sırada yere düşen su şişeme uzanmaya çalışıyordum efendim sizi görmedim."

Çakıl taşlarının üzerinde gıcırdayarak giden eski araba, son dönemeci de sallanarak dönerken, alacakaranlıkta karşısında beliren yıkık dökük köşkü gören Yağmur, sonunda bir ev gördüğüne sevindi. Ve aynı anda korkuyla irkildi - iş işten geçtikten sonra- bu yolculuğun tümüyle korkunç bir hata olabileceğini düşünmeye başladı. Endişeyle etrafındaki karanlığa ve yolun sonundaki eski köşke baktı.

"Burada başka ev yok mu?"

"Var ama epey uzaktalar."

Yağmur sisli bakışlarını etrafta ürkerek gezdirdi. Bu ev karanlığın içinde korku stüdyosundaki dehşet kampı gibi duruyordu.

"Korkmayın, benden size zarar gelmez."

"En büyük zararı hep böyle diyenlerden gördük biz."

"Ayrin." dedi artık isyan eden Yağmur. Kız aldırmaz bir tavırla omzunu sarstı. Lafını kimseden sakınacak değildi.

"Ama siz, benden korkmayın lütfen. Malum ben kolumu kaldırıncaya kadar siz beni parçalarsınız..." Yağmur'un kocaman açtığı gözleriyle etrafı izlediğini gören yaşlı adam, "Yakınlarda ne arıyordunuz?" diye sordu.

Çiçek sıcak bir yeri ve karnının doyacağını düşünerek heyecanla cama atıldı. "Anne bak, ev..." Ufacık ellerini cama yaslayarak, burnuyla iz yapacak şekilde dışarıyı görmeye çalıştı. "Anne bak, hem de kocamanmış bu ev. Çirkin'in şatosu gibi büsbüyük." Heyecanlı sesine

yaraşan bir keyifle coşmuştu.

Yağmur eski model arabanın koltuğunda hayretle dışarıyı seyrederken, dizlerinin üzerinde duran beş yaşındaki kızını yanına çekerek toparlandı. Ayrin burnunu kıvırarak, "Sanırım bir zamanlar burada oturan kişi çok zenginmiş." dedi. Şu harabe görüntüsü onun da pek hoşuna gitmemişti. "Şimdi ise mezarda olmalı, ev de kendisine dönmüş gibi..."

"Burada kimler kalıyormuş anne?" diye yine soru sordu Çiçek heyecanla. "Tanıdıklar mı?"

"Hortlaklaaar..." yaptı Ayrin arkaya dönüp ellerini pençe gibi açıp bağırarak. Güya şaka yapacaktı ama ufaklığı kokutmuştu. Çiçek çığlık çığlığa annesinin kucağına saklandığında dahi titriyordu. Dehşet içinde annesinin kollarına sığınan kız, gözleri nemli nemli bakarken, "Doğru mu anne? Hayaletler mi var?" diye sordu. Ufacık ıslak dudakları titriyor, boncuk gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Hayır, hayatım, teyzen seninle dalga geçiyor." derken dişlerini sıkarak kardeşine baktı Yağmur. "Kapat o koca çeneni yoksa ben kapatacağım Ayrin..."

"Çocuklar!" dedi Mahru sert bir sesle uyararak ama bir aydan fazladır oradan oraya savrulduklarının hatırlayınca, mizacını yumuşatıp merhametle baktı kızlara. "Eminim beyefendinin bize verecek sıcak bir çayı vardır."

Yaşlı adam Mahru'ya garip bir göz kısışla baktı. "Elbette Efendim." dedi isteksiz bakışlarını çarptığı kadına çevirerek. "Gerçekten iyi misiniz?"

"Şey... Evet. Sanırım." diye bocalayan Yağmur, başındaki zonklamayı ve gözlerindeki bulanıklığı saymazsa iyi gibiydi. Ayrin durmaksızın devam eden sızlanmalarına yenilerini eklerken, Yağmur içini çekerek ağrıyan şakaklarını ovmaya başladı. Kilise çanları gibi uğuldayan kulakları sayesinde başına şiddetli bir ağrı daha girmişti ve buna karşı koymak için elinden geleni yapması gerekiyordu.

İşlerin bu şekilde gelişeceğini hiç düşünmemişti. Zaten hiçbir şeyi fazla düşünmezdi, buna vakti yoktu. Dürtüler, telaşla verilen kararlar, kaçmalar, kovalamacalar ve ardından duyulan pişmanlıklar, hayatının alametifarikaları gibi geleceğinin ortasında beliriyordu. Henüz 25 yaşında, karanlık bir hayattan kâbus gibi bir başlangıca çıkarken,

ailesini tamamen bir yabancının insafına bırakmak üzere, bilmediği topraklara adım atıyor olmasının korkusu içine kurulmuştu.

Aynı anda dışarıda kalacakları felaketlerini düşünerek de kafayı sıyırıyordu. Hangisi daha kötüydü; kurda kuşa yem olmak mı, yoksa bilmediği bir yerde daha beter şeylere uğramak mı? Çözemedi!

Ne kadar aptallıktı! Bir ahmak bile onun hayatının zorluklarıyla daha iyi başa çıkardı. Homurdanan araba heybetli ahşap kapının önüne yanaşmak için demir kapının gölgesinden süzüldü.

"Ayrin!" diye tısladı Mahru. "Sus artık kızım motorun soğusun."

Bu tonlamayı duyan genç kız hızla ona döndü, tam patavatsız ağzını açacakken Yağmur'la kesişti gözleri. Ablasının menekşe rengi gözleri öfkeyle irileşmiş uyarıyordu. Bu bakışların ciddiliğini bilen Ayrin irkildi, yüzünde kızgınlık dolu bir ifadeyle somurttu. Nasıl başardıysa sustu.

"Anne teyzem kötü bir şey demedi ki." dedi Çiçek üzgünce, "Ona gözlerini böyle yaparak bakma lütfen, ben de korkuyorum."

Arada kalan Yağmur, düşürdüğü yüzünü kızına çevirdi. Kızı hiç de küçük bir kız çocuğu gibi değildi artık; o etrafındaki yetişkinlere karşı son derece duyarlıydı. Beş yaşında olmasına karşın on beş yaşındaki bir genç kız kadar olgun ve akıllıydı. Derin bir nefes alarak gülümsemeye çalıştı.

"Nereden geliyorsunuz efendim?" diye sordu yaşlı adam aracını durdururken.

"Trabzon." dedi Yağmur, aklına gelen ilk ismi sallayarak.

"Ah, ıslak bir memleket." dedi yaşlı adam, bu defa arabadan inmek için kapısını açıyordu.

"Burası da pek kuruya benzemiyor." dedi Ayrin, yağmur yağacağının sinyallerini veren havaya çaresizce bakıp iç çekti. Kara bulutlar etraflarını çoktan esir almıştı.

Yağmur, bir kez daha kardeşine ağzını kapalı tutması için uyarıcı ve azarlayıcı ters bakışlar attıktan sonra devam etti. "Buraya bir iş için gelmiştik."

"Burada çalışabileceğiniz tek yer, tarlalar efendim." Adam kuşkulu bakışlarını üzerinde gezdirip "Ve size uygun olduğunu sanmıyorum." dedi dürüstçe.

"Zaten işe de alınmadık." diye üzgünce söylendi Ayrin. "Adam bizi görünce ablama posta koydu, tekmeleyerek pulunu da basmayı ihmal etmedi."

"Ayrin..." dedi iki kadın da artık tepesi atmış halde çıkışarak. Tamam, Ayrin'in öfkesini, hırçınlığını anlıyorlardı ama bu kadar açlığın, yorgunluğun ve soğuğun çenesine vurması hiç de doğal değildi! Tamam, doğaldı. Ayrin az bile yapıyordu onlara, kızı resmen prenseslik statüsünden kölelik kıvamına sürüklemişlerdi ve bir süre canlarını yakacağı kesindi.

"Yalan mı? Biz senin öfken yüzünden sokakta kaldık. Bir kere ya, bir kere çeneni tutmayı denemedin. Şimdi bana iki de bir sus demeyin, artık ben de susmayacağım."

İki kadın da ateş topuna dönen gözlerle baktılar genç kıza. Ayrin henüz 16 yaşında gencecik ama hırçın bir kızdı, üstelik hayata hem sitemli hem de ablasına olduğu kadar öfkeliydi.

"Eşiniz nerede?" diye sordu yaşlı adam, kuşku dolu gözlerle bakarken.

"Babamız öldü ve biz..."

Çiçek'in gözleri büyüdü ve hüzünlendi yine. "Neden sürekli onun öldüğünü söylemek zorunda olduğumuzu anlayamıyorum anne. Babam öl..."

Ayrin hemen lafa atlayarak yeğeninin sesini kesti. "Çünkü bizi bulmasını istemiyoruz hayatım."

"Tamam, konuyu kapatalım." dedi Yağmur yutkunarak. Öne doğru eğildi ve kızının dizini okşadı. "Sorun yok. Eğer başarabilirsek, gittiğimiz yerde tekrar hayatımızı kurarız."

"Ve her şey yoluna girdiğinde yani mutlu olduğumuz da bizi bulur, yine kaçarız..." diye söylendi Ayrin. Sinirliydi ve kahretsin ki haklıydı.

Arabanın kapısı açıldı, yaşlı adam öfkeli bir bakışla Ayrin'in karşısında belirdi. "İnmeyecek misiniz artık küçük hanım? Ablanız yaralı olabilir, üstelik yorgun olduğu ve her an bayılacak gibi durduğu her halinden belli. Konuşarak onu daha fazla yoruyorsunuz."

"Elbette. Ablam!" dedi Ayrin dişlerinin arasından tıslar gibi.

Yağmur onu bir kraliçe edasıyla onaylarken, asık suratlı ihtiyar kapıyı nazikçe kapattı.

"Bu esasen kızla yeryüzünden en sefil yolculuğunu yaptık." dedi Maluru yine Ayrın'a sert sert bakarak. "O yüzden ne olur kusurumuzu bakmayın beyefendi."

"Lütfen, daha fazla kavgaları çekmek istemiyorum." dedi Yağmur lütfünle. Sürekli onları uyarmak zorunda kalmaktan bunmuştu.

"Bavullarınızı indirebilir misiniz lütfen?" dedi Ayrın kibirle ve yaşlı adama buyurarak.

"Ayrın." diye sesini yükseltti Yağmur. Bu kız iyice zıvanadan çıkmıştı.

Şoför mırıldanıp yaptığı adamsa, mırıldanışı her seniye artarak homurdandı. "Çoktan indirdim bile."

"Çok teşekkürler." dedi Yağmur nazikçe. Bu kaba kızın utandırıcı hareketleri karşısında kızarmış olmamayı umuyordu. Zaten iki küçük çantaları vardı; beri onların değeri Ayrın'in, onu da pekâlâ kendileri indirebilirlerdi.

Sürücü muhtemelen onların evsiz barksız zavallılar olduklarını düşünmüştü! Aslında bu pek de yanlış sayılmazdı. Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Cesaret kırıcı düşüncelere şu an hayatlarında yer yoktu. Tüm dikkatini toplamalı ve son derece ikna edici görünmeliydi. Bu gece dışarıda kalmadan, karınlarına sıcak bir şeyler geçmiş olarak uyuyup, yarın tekrar yola düşmeliydiler!

Ufak bir nefeslenmeyle bagajın kapağını kapattıktan sonra etrafına bakındı. Tam önlerine dikilmiş olan kusursuz el işçiliğine sahip dev kapı, sanki mahşeri ardında saklıyor gibi soğuktu. Üzerindeki işlemeler henüz tam anlamıyla belli olmuyordu karanlıktan sebep ama el işçiliğinin ağır olduğu belliydi. Hayranlıkla kapının üstündeki figürlere bakarken, "Muhteşem..." diye mırıldandığını fark edemedi.

Yağmur kapıyı incelemeye o kadar dalmıştı ki, yanından gelen sesle irkilmesi de çok doğaldı.

"Çok değerlidir."

Yağmur yanındaki adama baktı. Ayrın ise şaşkınca eski kapıyı bakınca, yaşlı adam boğazını temizledi. "Manevi değeri demek istedim." dedi açıklayarak.

"Küf kokuyor sanki bu kapı..." dedi Ayrın yine hayrazlanarak. Ev bulmuştu da kapısını beğenmiyordu.

Yağmur bakışlarını önce yağmur toplayan ve her an şimşek çakacak gibi duran bulutlara, sonra etrafa çevirdi. Allah'tan bu ürkütücü evin etrafında ışık direkleri vardı. Karanlık geceye rağmen, sıklıkla yerleştirilmiş aydınlatmalar, az çok nasıl bir yerde olduklarını gösterebiliyordu. Önünde bir çeşit araba yolu vardı, bir zamanlar orada bulunan Arnavut kaldırımlara özenle bakılıyor olmalıydı ama artık araları yabanı otlar ve çamurlarla doluydu. Bahçenin çevresine rüzgârla savaşan beybetli, uçsuz bucaksız dev ağaçlar dikilmişti. Arkalarında, karanlık ormanın son bulduğu uzun, ürkütücü tepeler vardı. Ağaçlar bile karanlığın içinde dev canavarlar gibi görünüyordu.

"Pekâlâ." dedi yaşlı adam boğazını temizleyerek. "Sanırım çay içmek istersiniz bayanlar." Herkesin bakışları bu tanımadıkları misafirperver adama kaydı.

"Karanlık." dedi Çiçek ürkmüş bir halde evin siyah pencerelerine bakarak. "Anne evin içinde hiç ışık yok gibi, kimse yok mu?" dedi korkuyla. *Teyzesi ona hırsızlar derken ciddi miydi?*

Onlara çaktırmıyordu ama Yağmur da korkuyla ürperdiğini hissetti. Şu ana kadar ışık olmadığını fark etmemişti. Ay ışığı ve lambalar bahçeyi epey ışıldattığından, evde kimsenin olmayacağı fikrini fark etmemişlerdi. Ya bu evde düşündükleri gibi onlardan başka kimse yoktuysa? Kötü kişiler, zalim ve hatta sapık işler dönüyorduysa? Ya bu yaşlı kötü bir katilse, ya içeride katiller sürüsü varsa?

O zaman ne yapacaklardı? İnsanlar gençlikle böyle durumlarda hep kötü olan hallerine yeni ve daha kötü fikirler üretmekten geri durmazlardı. Zaten berbat olan gecede bir seri katilleri eksikti. Zehirli sarmaşık gibi düşünceler neden her dar anında güzellikle değil de bu tip fikirlerle sarıyordu iki zihnini? Yağmur, aklından silmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı.

Tedirgin bakışlarını önce kardeşine, her an ayakta uyuyacakmış gibi duran ablasına ve son olarak elinin içinde buz tutmuş halde titreyen kızına çevirdi. Çaresizce başını kaldırdı. *Gerekirse her şeyle başa çıkabilirim. Buradaki yetişkin ve sorumluluk sahibi olan kızı benim* diye düşündü. Bir yetişkinin ailesinin güvende olduklarını bilmesi şarttı.

Yağmur korkuyla aşağıya çekilip duran çenesini havaya dikerek yaşlı adama zoraki bir şekilde gülümsedi. "En azından gün ağarana

kadar burada kalmalıyız. Bize bunun için izin verirseniz size minnet bir olurur." dedi umutsuz bir ricayla.

"Elbette..." dedi adam.

Ayrın pek ikna olmuşa benzemiyordu ama başını sallayarak söyleneni kabul etti. Yağmur çantalarına uzandığı anda, bir el birini çekti elinden, değerini de o yaşlı adam alarak, "Siz zorlanmayın kendinizi, ben taşırım." dedi nazikçe.

"Ben de yardım ederim kızım, sen kaldırma." dedi Mahru hüzünle kardeşinin yüzüne bakıp.

Önden onlara yardım için gelen yaşlı adam, arkadan onlar, akçak basamakları tırmandı ve o dev ahşap kapının önünde durdular. Gotik bir görünüme sahipti; ahşabı kararmış, menteşeler ve kilit pas tutmuştu. Adeta ortaçağdan fırlamış bir efsane gibiydi bu ev. Masallarda anlatılan, cadılara yakıştırılan, tepesi lanetli bulutlarla dolan bir görüntü gözlerini korkutuyordu. Herkesin bakışları, kapıyı açmaya çalışan yaşlıya kaydı. Karanlık olduğu için bir türlü beceremiyordu. Anahtarı orlayıp dururken, birden kilidi açılan kapı usulca geriye kaykıldı ve gerisinde sesi içeride umutsuzca yankılandı.

Kapının girişinden hayaletli ev hissini uyandıran karanlık gözüktü önce. Ayrın ve Mahru kapıya korkuyla bakarak durmaya devam etti, kimsenin gelmeyeceğine anlayan Yağmur, cesur bir adımla öne atıldı. Rüzgâr pelerinini şişirdi. Ayrın korkuyla botlarını taşa sürttü. Ablasının pelerinin ucuna asılarak çekiştirdi. Titrek sesiyle ona sokulup, "Abla bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu.

Bundan daha iyi fikir vardı da o kullanmıyordu sanki. Yağmur sessizce iç geçirdi. O anda onları yaratılarcasına, karanlığın içinde bir şimşek çaktı.

"İşte şimdi perili oldu ev." dedi Ayrın korkuyla ablasına daha da sokularak.

"Tamam." diye ona destek oldu Yağmur. "Korkma, ben varım."

Burası ne ıssız bir yerdi! Asıl korkan kendisiydi. Biri burada kendi meşgiyle yaşamayı nasıl seçerdi, bir türlü anlayamıyordu. Çok gürlemeye başladığında, "Hadi gelsenize." diye seslendi içerideki ses boğukça. Yüzüne bulutlar kopan su damlaları düşmeye başlayan Yağmur, yutkundu. Son geçtikleri köy en az yirmi beş kilometre uzaklığında ve geride kalmıştı. Çocukla bir barınak bulmayı başaramaz,

bir daha başka araba da bulma şansı olamazdı. Onları tam bir bilinmeze sürüklemişti bu sefer. Ayrın haklıydı. Kafasının dikine gitmekle hata etmişti!

Onları bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu düşünce Yağmur'un dudaklarının titremesine sebep oldu. Ailesinin korktuğu ve en çaresiz olduğu anda önlerinde ağlamamalıydı. Cesur olmalıydı! Ama o henüz 25 yaşında bir genç kadındı ve onun da desteğe ihtiyacı vardı. Korkuyordu.

Az önce açılan ahşap kapı rüzgârın etkisiyle yeniden gıcırdadığında, kızın ürpererek yerinden sıçramasına sebep oldu. Hızla geri çekilince tökezledi. Neredeyse merdivenlerden aşağı düşüyordu. Başlangıçta her şey kapkaraydı, ürkütücü bir sıcak yüzlerine vuruyordu ve sanki kapıyı hayalet bir el açmıştı. Sonra karanlığın içinde bir şeyler kıpırdadı ve Yağmur şekli ayırt edebildi. Orada, yaşlı adamdan hariç bir erkek daha duruyordu. Korkuyla nefesini tuttu, gözleri iri iri açılırken bedeni ertede durdu.

Kapının girişinde biri daha vardı ve yalnız değillerdi. Dehşete kapıldı. Sessizce, karanlığın sahibi gibi kusursuzca onları izleyen adamı görmeye çalıştı ama beceremedi. Tüm bedenini titreten bir his, ensesinden süzülerek sırtına doğru aktı. 'Karanlıklar Lordu!' Yutkunmak istedi, başaramadı. Buz kesen elleri kızının ufacık ellerini sımsıkı sardı. Adamsa hiç kıpırdamadan, hükmedici azametiyle adeta gölgelere krallık ediyordu.

Bir çınar kadar heybetli olan bedeninin açıkta kalan yanı, onun uzun boylu, atletik ve son derece korkunç bir karaktere sahip olduğunu ele veriyordu. Ya da kadın öyle hissediyordu.

Bir kibrit çaktı adam. İçerinin karanlığını ve yüzünün bir kısmını aydınlatan ışık huzmesi hepsinin yüzüne yansıdı. Bir elinde ince bir mum vardı ve ışığı son derece yetersizdi. Ve huysuzlanan bir ses daha karıştı karanlığın aydınlığına. Yanında dört ayaklı bir canavarın durduğunu görünce, bakışları ona kaydı kadının. Neredeyse bir at büyüklüğüne yakın, kocaman bir köpek hırlayarak hareketlendi. Ayrın korkuyla inleyerek küfretti ve hepsi birlikte bir adım gerilediler.

Korkudan kasılan Yağmur, kızını arkasına saklarken, olduğu yerde sabit kalmaya zorladı kendini. Bu köpek, bugüne kadar gördüklerinden çok daha iri bir şeydi. Sahibi gibi. Karanlık bir yaratıktı. Hepsi ritimli saat gibi aynı anda takırdayarak titremeye başlamışlardı. Hızla

BELONGS TO KATOS TEAM

alıp verdikleri nefesleri koro ekibi gibi uyumlu bir şekilde çıkıyor ve hızla kalkıp inen göğüsleri bir avuç dansçı gibi aynı anda hareketleniyordu. Zangırdayan bacaklarına elleri de eşlik ettiğinde, dördü birden aynı anda yutkunarak uyumu bozmadılar.

"Anne, o Çirkin mi? Burası Çirkin'in şatosu mu?" diye sordu Çiçek merakla, bir yandan da karanlıktaki adama bakarken. Neyin içine düşmüşlerdi böyle! Uyumuşlardı da hepsi birden aynı kâbusu mu görüyorlardı? Fantastik bir korku filminin başrolü mü olmuşlardı?

Yağmur sadece yutkundu.

"Efendim, ben hallederim." dedi yaşlı adam çekinik bir tonda. Bu adam neden sürekli 'efendim' diye konuşuyordu? Kendini gittikçe daha kötü hissediyordu kız.

"Yanında birilerinin olacağını belirtmemiştin telefonda..." dedi arkadan gelen tok ses ve kabaca konuşurken gözleri yuvalarından çıkıp hepsini bir bir süzmeye başladı. Sesi bile insanın içini donduracak kadar merhametsiz duruyordu.

"Ben boyama yolda çarptım efendim. Dikkatsizdim." dedi vicdan yaparak yaşlı adam.

"Sıkıntı yaratma demiştim sana." diye azarladı koca adamı tok sesli adam, buyurucu.

Yaşlı adam sessizce durakladı. Karanlık adam derin bir solukla yaşlı adama döndü. Sanki sessizce söylenen her kelimesinde, ağzından soğuk hava üflüyor ve her cümle buza dönüşüyordu.

Onu dinleyen yaşlı adam sonunda, "Affedersiniz, ses yaptık." dedi üzgünce.

"Anne, çok karanlık." dedi Çiçek'in korktuğu her halinden belliydi.

"Elektriklerde sorun var, henüz tamire gelmediler." dedi tok sesiyle ürküten adam; ufaklığa şaşkınlık yaratacak bir ilgiyle açıklama yaparak. Bu açıklama sadece ufak kızaydı, kimse anlamadı ithaf edilenden başka. Çiçek gülümsedi ufak ağzıyla, karanlıktaki adamı görmeden gülümsemesi garipti.

Yaşlı adam yutkunarak, "İ-içeri gelin efendim." dedi sokakta kalmış aileye çekinerek.

"Gerek var mı?" diyen iri adam kovarcasına ağır sözlerini hiç ça-

kınmeden sarf etti. "Hayli geç oldu, görgü kurallarına göre misafir kabul etme zamanı çoktan geçti." Soğuk sesi son derece boğuk ve hırıltılı çıkıyordu. Aksanı düzgündü ama hiç de hoş geldiniz der gibi bir hali yoktu.

Bu görgüsüz ayının nezaketten nasibini almadığını gören Yağmur ağzını açtı, ne diyeceğini, bu düşüncesiz kaba herifi neden geçenin bu saatinde rahatsız ettiklerini anlatan birkaç süslü cümle bulmaya çalıştı ama bir şey ona engel oldu. Oysa evde o yaşlı adamın tek yaşadığını bile düşünmüşlerdi karanlığından ve kasvetinden sebep.

Köpek hırladı.

Allah'ım, o yanında duran şey genç kadını ürkütmüyordu sadece, dehşete salıyordu. Tam o sırada gökyüzünde oldukça güçlü bir şimşek daha çaktı. Çok yakın, parlak ve uyarıcıydı. Dalgınca kaldırdığı bakışlarını iri adamın görseliyle buluşturacak kadar da ışıltılı... Adamın yüzünü sahnedeymişçesine aydınlattı. Aynı anda kadınları da oldukları yerden sıçrattı. Bu Karanlıklar Lordu oldukça yüksek omuzlu, kara kafalı ve kaslıydı, parlak koyu gözleri vardı geceyi şereflendiren. Üstelik yüzündeki o sert duruşta, karşısındaki insanı muma çevirir cinsten bir uyarı belirgindi. Siyah saçları yeni duş aldığını belli edercesine ışıl ışıl parlıyor, hırsızların giyindiği gibi siyah bir kıyafetle gecenin karanlığına karışıp meydan okuyordu. Yağmur cesurca bir adım öne geldi. Tam adama konuşacakken, bir şimşek daha çaktı ardında. Kadının gözlerinin gördüğü dehşet görüntüyle, kalbi boğazına kaçtığı gibi çığlığı bastı.

"Lanet olsun!" dedi adam ve inleyerek bir adım geriledi. *Hep aynı tepki!*

Sert yüzünün bir tarafında kırmızı izlerle dolu, çok evvelden kalma olduğu belirgin bir yanık izi vardı. Mum ışığı kahverengi gözünde ona şeytanı bir hava veren parıltıyla ışıldıyordu. Sol gözünün üzerinden aşağıya doğru ise kocaman bir çizik halinde yara izi uzanıyordu. Adam bir adım öne çıkınca, nefes alamadığından sebep korkuyla inledi Yağmur ve bir elini ağzına kapayarak dehşet içinde bir çığlık daha atmadan evvel gözlerini sımsıkı kapattı.

Onun sesiyle irkilen Çiçek, annesinin bacakları arasına daha fazla sarılarak saklanırken, onun neden çığlık attığını anlayamayan Ayrin ve Mahru da dikkat kesilip, köpeğe takılan gözlerini adama çevirdiler. Ve aynı dehşetle ikisi de bir adım geriledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Korku filmi gibi sahneyle herkes dengesizleşti.

Kulakları tiz çığlıklarla inleyen adam, soğuk ve duygusuz yüzünü buruşturmadan, bu garip aileye dik dik bakmaya devam ederken, önünde duran kadın ile arkasındaki korkaklara kaşlarını çatarak, gözleri ile tehdit savurmayı sürdürdü.

Hemen arkalarında yağmur bardaktan boşanırcasına hızla yağmaya başlamıştı ve bu da ufak kızın korkarak ve üşüyerek annesinin eteklerine sığınmaya çalışmasına sebep oluyordu. Ayrin hem adamdan, hem de hırlayan köpekten çığlık atarak dehşetle bir adım gerilerken, Mahru korkuyla ama aynı anda cesurca Yağmur'un arkasında belirdi. Adamın çirkin yüzünden, yanındaki azman kılıklı köpekten etkilenmeyen tek kişi merakla yüzüne bakan ve heyecanla konuşan Çiçek'ti.

"Ben korkmadım sizden, üzülmeyin olur mu?" dedi gülümseyerek. Şefkatle adamın yüzüne bakmaya ve cesurca gülümsemeye devam ediyordu minik melek. Ama elleri titriyordu soğuktan.

Sert bakışlı adam bir an şaşkınlık belirtisi veren gözlerini ufak kıza dikti, hatları belli belirsiz yumuşadı ama tekrar eski haline dönmesi uzun sürmedi. Başını geriye atarak ufaklığa ve korkudan çıtı çıkmayan annesine baktı. Normalde yetişkin kadınlardan evvel çocuklar bunu yapardı ama bu kız korkmamış, dahası diğerleri gibi çığlık atmamıştı.

Oysa yüzünü gören birkaç kişi korkudan ya düşüp bayılmış, ya da kendini kaybetmişti, en azından bu olmamıştı.

"Dostum, hangi korku filminden kaçtın sen?" bakışları atan Ayrin korkuyla ablasına yaklaşıp, "Abla gidelim." dedi patavatsızca. "Burası çok ürkütücü! Valla adam Hannibel Lecter'e benziyor. Abla bizi kuzuların sessizliğine kurban verme kurban olayım."

Dişlerini sıkan Yağmur aptal kardeşini tokatlamak istemişti, son şanslarının da ellerinden uçup gitmesine müsaade etmeyecekti. Zira bu havada, hele de yanlarında küçük bir çocukla ve bu saatte başka ne çaresi vardı ki! Ama adam umursamazca arkasını dönerek, son şanslarına veda etmeleri gerektiğini belirtti.

"Kapıyı kapat. Ev soğuyor." dedi tok ve gergin sesiyle yaşlı adama.

"Bayım..." diye inledi Yağmur. "Lütfen."

Pelerininin yakasını yukarıya kaldırdığı sırada adam hastalıklı bir fare gibi telaşlı adımlarla oradan uzaklaşmaya kalktı. Oysa adam kaçmıyor, tepkilerinden sıkılıyordu. Bu nedenle de insanların bulundukları yerlerde bulunmaktan hoşlanmıyor, etrafında insan görmeyi istemiyordu. Üstelik gece boyu korkudan çığlık atan bir grup geri zekâlı kadınla aynı çatı altında kalmayı da planlamıyordu.

Kız öne adım atınca köpek hırladı.

"Kes şunu..." diye azarladı Yağmur da öfkeyle. Garip ama köpek patilerini gözlerinin üzerine koyarak yere çöktü ve itaatle inlemeye başladı. İşte o anda durdu bu karanlık ve ürkütücü adam. Zalim, asla ondan başkasına itaat etmezdi. Ve garip olan o kadına öfkelenmemiş, sadece itaat etmişti.

"Zalim..." Adamın köpeğine bağırdığını gören Ayrin korkuyla elini ağzına kapattı. "Şimdi sıçtık." dedi dişlerinin arasından da.

Mahru genç kızı çimdikleyerek dürttü.

Bir anda annesinin elinden kurtularak öne atılan Çiçek, "Benim bacaklarım yoruldu anne, girmeyecek miyiz içeri?" diye sordu adamın karşısına geçerek, merhametten yoksun gözlerine baktı uyku mahmuru gözleriyle. "Üşüyorum ben, içeri girebilir miyiz Zalim'in sahibi?"

Bu soruyla adam donup kaldı. Bu ufak kız ona yaklaşmıştı. Korkmamıştı. Kaçmamıştı. Öylece bakakaldı.

Yağmur derhal öne atılıp kızının elini yakaladı ve korkuyla yanına çekti ama Çiçek adama umutla bakmayı bırakmadı.

Gözlerini kırpıştıran kızın koyu kahve gözleri, annesininkilerle aynı renk değildi, istemeyerek de olsa sonunda adam o güzel kadına bakmak zorunda kalmıştı. Ve gördüğü manzara karşısında göğsünü sıkan bir soluk genzine oturdu. Güzeldi. Lanet olsun şu ana kadar gördüğü tüm kadınlardan daha güzeldi. Sahip olamayacağı kadar değerli ve asla hayal edemeyeceği kadar çekici bir kusursuzluğa sahipti. Ağzının içinde okkalı bir küfür savurmak istercesine dişlerini sıktı.

Bu gök gürültülü havada kapısının önüne gelen kadın ille de bir güzellik abidesi olmak zorunda mıydı? İçine akan iri mavi gözleri bir fincan hayat suyu gibi berraktı. Pelerininden firar etmiş, parlak siyah saçları yüzüne yakışmamıştı ama gür ve dikkat çekiciydi. Yüzü, her erkeğin tapacağı türden kusursuzdu. Sımsıkı kapattığı dudaklarıyla,

ona merakla ama aynı anda korkuyla bakıyordu. Bir an eliyle kendi vahşi, çirkin yüzünü saklamak istedi, yanıklarından utandığından değildi bu, ama ilk defa birinin güzelliğinden kendi çirkinliğini saklamak istedi. Herkes gözlerini dikerek korkuyla baksın ama bu güzel kadın yüzüne böyle dehşetle bakmasın istedi. Başını geriye atarak yüzünün kötü kısmını gölgelere sakladı. Bu bir ilkti! Adam daha evvel kendini saklama ihtiyacına hiç kapılmamıştı!

Kadın şaşkınca açılmış güzel ağzı, korkuyla büyümüş iri gözleriyle öyle baştan çıkarıcı duruyordu ki, adamın içinden onun pelerinine uzanmak ve saklamak zorunda kaldığı tüm hazinesini gözler önüne sermek gibi ilkel bir dürtü geçiyordu. Onun gibi yaralı, insanlardan nefret eden bir münzeviyi bile ölüm uykusundan uyandırabilirdi bu melek görünümlü şeytan. Ve lanet olasıca kadınlardan her ne kadar nefret etse de, bu üreme yeteneğine sahip olan erkeklerin, kadınları gördüğü anda verdiği son derece doğal tepkiyi, o da şu anda bu kadın için hissediyordu.

"İçeri girmeyecekler mi efendim... cidden?" diye tekrar sordu genç kadına bakan yaşlı adam. Üzülmüştü hallerine ama elinden bir şey gelmiyordu.

Yağmur yaşlı adamın buranın çalışanı olduğunu anladı. Bakışlarını yanlarında sessizce duran efendisinden azami bir çabayla kaçırıyordu, belli ki ondan çok çekiniyordu.

Ve kapının girişinde sabırla bekleyen diğerleri ise canavara bakarak susuyordu.

Adam tek kaşını kaldırıp, ona dik dik bakmalarına öfkelendi. Belki de bütün aile zekâ özürlüydü, üçü de ses çıkarmadan öylece durmuş kendisine korku filmi izler gibi dehşetle bakıyordu. Genç kadının gözleri onunkilere kenetlenmiş, hâlâ bir cevap beklemekteydi. Ve onlar böyle gözlerini kırpmadan yüzüne baktıkça, o lanet olası yara çok canını sıkıyordu. Üsteli yüzünün birkaç gece boyunca genç kadının kâbusu haline dönüşeceği ise kesinlikle ortadaydı. İçinde bir yerde acıma hissi oluştu. Sanki yüreğine bir bıçak saplanmıştı. Bu saçmaydı.

"Evim soğuyor, ya girin, ya da en iyisi gidin." dedi ters bir sesle.

"Bizi sokağa mı atacaksın?" dedi en sonunda Yağmur. Sesi ipek gibi yumuşak ve şefkat ister gibi masum çıktı.

"İçeri girmediğinize göre, atmış sayılmam."

"Doktora gitmesi gerekebilir." dedi karanlık adamın yanından gelen cansız ses. "Ona aracımla vurduğumu unutmayın efendim."

Yağmur başını yana doğru eğdi, adam konuşunca, başından aşağıya buz gibi soğuk sular döküldüğünü zannetti.

"Gerek yok, bak anıt gibi kapımda dikiliyor kendisi." Zalim adam umursamazca kapıya uzanırken, "Hasta olsaydı şimdiye beyin kanamasından ölmüş olurdu." diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Yağmur nefesini tuttu. Kapanmak üzeri olan kapının arasına ayağını koyarak ona engel oldu. Bir an ayağını sıkıştırarak kapıyı itmeye devam etmeyi düşündü, ama adamın içinde kalmış olan son medeniyet kırıntısı onu durdurdu. Genç kadına bakıp, tek gözünü kısarak ondan bir açıklama beklemeye başladı.

Genç kadın çenesini gururla havaya dikti. "Bizim bu gece kalacak bir yere ihtiyacımız var ve..."

"Kapımda Otel mi yazıyor Bayan?"

"Lütfen."

"Abla, gidelim, baksana adama..." diye tısladı korkuyla Ayrin yanına sokulurken.

Ve bunu gören adam başını gururla kaldırarak, "Kız haklı, gidin." diye kapıyı şak diye yüzlerine kapattı.

Yağmur ağlamaklı bir halde bir kapanan kapıya, bir de dışarıda yağan sağanağa baktı. Ne yapacaklardı şimdi? Yağışlı hava iyice şiddetini arttırmıştı, bir yere de gidemezlerdi artık, bu zalim adam içeri de almazdı. Çaresizce yutkundu. Yüreği yine sıkıştı, bacakları titredi umutsuzlukla.

"Annecim, uykum geldi ama karnım aç." dedi Çiçek ağlamaklı bir sesle. "Neden içeri girmedik ki, yüzü yara olsa bile o iyi bir adam. Çirkin o, Çiçek iyi edecek onu."

Kızının iyilik hakkında hiçbir bilgisi olmamasına karşın, böyle iri, çirkin ve canavara benzeyen bir adamdan nasıl olur da korkmazdı, anlayamadı. Çirkin-Güzel masalını anlatarak hata etmişti, kız şimdi hayatı masal sanacaktı.

Biraz kapının eşiğinde dikildi ve kızını kucağına alarak, kapının girişine yanaştı. Yağmurdan sakınmalıydılar. Soğuktan kaçamasalar bile en azından ıslanmadan hayatta kalmalıydılar. Usulca yere oturdu.

Yerdeki eski ve pürüzlü mermer buz gibiydi. Kızını kollarına sardı, sinesine çekti. Ayrin üzgünce ayağını sürüye sürüye iyice yanına gelip, ablasının yanına diz çöktü, başını omzuna koydu.

"Sence kurtlar var mıdır abla gerçekten?" dedi korkuyla titreyen bir sesle.

"Allah aşkına senin çenenin lastiği kopmak zorunda mı?" diye homurdanan Mahru da yanlarına gelip sıcaklarına sığınırken, artık hepsi istiridyesi kırılmış şeffaf bir inci tanesi gibi yerlere saçılmıştı. Şimdi üç kadın bir çocuk birbirinin sıcaklığıyla titremelerini hafifletmeye çabalıyordu. Eğer bu gece hasta olmayıp sabaha çıkarlarsa, büyük bir mucize gerçekleştireceklerdi.

KAKTÜS TEAM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Boş verdiğim için değil,
vazgeçtiğim için üzerinde durmuyorum kırgınlığımın
ve mutlu olduğum için değil,
yok saydığım için güçlü duruyorum."

Gözler farklı yaşamlara tanıklık eder de, yürekler belli kişilerin hayatına müdahale eder... Her kadının içinde aciz kalan bir kız saklanır karanlığa, korkar küçük bir çocuk gibi gizlenir gerçeklerin arkasına... Her kadının içinde yüreğine oturmuş, dizlerini kollarının arasına alan ve durmadan sallanan bir masum yer bulur oysa... Sitem makamından bir ezgi saklar dudaklarında, mazi kanat çırpınca acıya, kaçar yaralı umutlar uzaklara... Ve rimel sürer gözyaşı gözlere...

İşte o vakit saatler pusu kurar geceye, bir türlü geçmek bilmez. Gücünü tüketir umut, bir destek görmedikçe de yeniden ayaklanamaz...

Birbirini sığınmış dört can, sert havaya inat duruyordu hâlâ kapının ağzındaki soğuk yerde. Gök bile acımıyor, rüzgâr kalın kırbacını tenlerinde şaklatmaya çekinmiyordu. Yağmur titreyen kızını sımsıkı sarıyordu kollarına, kuzusunu, canını, yavrusunu... Çiçek ufaktı da tutuyordu kollarında... ya Ayrin, onu nasıl ısıtacaktı bu cansız ve güçsüz bedeniyle?

Son zamanlarda iyice hırçınlaşmıştı zaten, bu olanlardan sonra onu çok da zapt edemeyeceğini biliyordu. Öfkesini körüklüyordu yoksulluk, hiddetini büyütüyordu çaresizlik ve henüz açmaya meyilli gülleri soldurmuyordu hayat taze yüzünü.

Buradan ölmeden sağ salim çıkarlarsa, buz tutmuş vicdanını, eski haline nasıl döndürecekti? Mahru, Yağmur'un koluna dokunduğunda, genç kadın o zamana kadar ağladığını fark etmemişti. Hıçkıra hıçkıra ağlatıyordu çaresizlik de, derman olmuyordu yarasına. Omuzları sarsılamayacak kadar yorgundu belki ama gözleri taşacak kadar çileliydi.

Burnunu çekerek kollarındaki kızına baktı. "Hasta olacak abla..." dedi anne şefkatiyle yüreği titreyerek. "Böyle giderse, ciğerleri yeniden hastalanacak, ona bir şey olursa ben yaşayamam ki."

"Olmayacak," dedi Mahru bu sözlere kendisi bile inanmayarak. Ufaklığın üzerine pelerini iyice örttü. "Sabaha kadar sabredecek, o beyefendiyle görüşeceğiz ve üşümekten kurtulacağız."

Dişleri takırdayan Ayrin öfkeyle, "O beyefendi bizimle anahtar deliğinden bile görüşmez, kuşla bile konuşmaya tenezzül etmedi canavar, siz neyin kafasındasınız!" diye homurdandı.

"Kes artık sesini, görmüyor musun ne kadar çaresiz durumdayız?" diye azarladı Mahru isyanla.

"Neden acaba, neyin bedelini ödüyoruz?" Ayrin daha fazla öfkelenerek sakinliğini korumaya çalışsa da başarılı olamıyordu. "Neden sürekli acı çekip sokaklarda kalıyoruz? Neden ha, neden?"

Yağmur burnunu havalandırdı kuşkuyla. Hıçkırıklarını saklayan dudakları kurudu. "Sus." dedi sadece çaresizce buyurarak. "Sus artık." diyebildi.

Ayrin tam ağzını açacaktı ki, Mahru kızın etini sertçe çimdirerek, "Eğer o kötülük saçan ağzını bir daha açarsan, yemin ediyorum yersin köteği. Sana ablan kıyamıyor olabilir ama ben çok pis kıymanı çekerim senin. Kahrolası dilini ağzının içinden çıkarma Ayrin, o kadar sabırlı değilim artık. Sus."

İyice öfkelenen ve içindeki kini katlayarak büyüten Ayrin, ayaklandı ve onlardan uzağa geçerek, kapının diğer köşesine sığındı. Oturduğu yerde büzülerek, titremesini geçirmeye çalıştı. Yağmur yaşlı gözlerle kardeşine bakarken, yüreği hüzünlü, soluğu daraldı. İçi titreyerek "Abla, lütfen... O daha çocuk." dedi hıçkırarak.

"O bir şeytan." dedi Mahru tıksınarak. "İşine geldiği gibi davranıyor becaksız."

"Lütfen... Kavga etmeyin artık, tek başına üşüyecek, burada en azından birbirimize sokuluyorduk." Çaresiz bakışlarını kardeşine çevirdi. "Ayrın, ablacım lütfen buraya gel."

Ayrın küs yüzünü dizlerine gömerek çocukça bir kaprisle omuzlarını sarstı. O daha çocuktu, kimliğini bulmaya çalışan, birçok kaybetmiş, örselenmiş ve istenmemiş bir çocuk. O, Yağmur'un kuzusuydu, yavrusuydu, ailesinin emanetiydi.

Havanın şiddetli yağışı biraz diner gibi oldu ama öfkesi dinmemiş olacak ki, sert rüzgârlar her yeri esir almaya devam ediyor, yıldırımlar onları korkutarak artarda çakıyordu.

"Etrafa bir baksaydık, belki geceyi geçirebileceğimiz başka bir yer bulabiliriz." diye öneride bulundu Mahru.

Kadife bir kutu gibi etrafın görselini saklayan, koyu karanlığa baktı Yağmur. "Her yer karanlık abla, buradan kalkınca burnumuzun önünü bile göremeyiz. En azından güvende gibiyiz, tehlikeye atılmaya gerek yok."

"O zaman yağmur dinmişken kalacak bir yer bakalım, belli ki bizi içeri almayacaklar."

"Alacaklar ." diye inat etti Yağmur. "Almak zorundalar."

"Burası onun mülkü, neden zorunda olsun?"

"İnsanlığı için..."

Mahru üzüntüyle iç gererek biraz daha sokuldu can yoldaşına, insanlığın öldüğünü bu kız görmüyor muydu? Ve Yağmur insanlığa olan yıkılmaz inancıyla umut ederken, yüreği titreyerek baktı kız kardeşine. Orada üşüdüğünü gördükçe nefesi daraldı, ısınmayı reddeden bedeni daha fazla titredi.

Saatler ilerledi, yağmur yeniden başladı ve fırtına hızını arttırarak onları birbirine daha fazla kenetledi. Herkes iyice buz tutmuş halde zangır zangır titriyordu. Çiçek öksürmeye başlamış, Ayrın durmadan burnunu çekiyordu. Çaresizlik bir kez daha vicdan azabıyla yaslandı Yağmur'un omzuna, her şey onun hatasıydı. Onlara bakamıyor, bir şekilde başlarında dolaşan musibetleri hayatlarından kovamıyor, gerektiği gibi sahip çıkamıyordu.

Ayrın soğuğa daha fazla direnemedi ve gururunu feda ederek ab-

lasının yanına yaklaştı, Mahru'ya ters bir bakış atarak ikisinin arasına girip, bir kedi gibi ablasının sıcaklığına sığındı. Yağmur derin bir nefes çekti içine ve yanağını kardeşinin başına yasladı şefkatle. Titriyordu ufacık bedeni, hem titriyor hem de dişleri birbirine değerek takırdarken, hırıltılı nefesleriyle hasta olacağının sinyallerini veriyordu.

Ağlayan Yağmur, çaresiz annesini hatırladı yine. Sıkıntıya düştüğünde ne yaptığını, ağlayarak, sızlayarak feryat etmediğini ve sürekli söylediği şu duâyı nasıl diline tespih etmezdi!

"Ya müfettihu fettih,ya müferricü ferric,ya müsebbibu sebbib,Ya müyessiru yessiril fetha vel ferecü minke,Ya Fettah, Ya Aliym,İyyake na'büdü ve iyyake nesteiyn."

Bir şimşek çaktı ve ilahi lütfu üfler gibi bir yel dokundu saçlarına. Ve çok geçmeden kapı gıcırdayarak açıldı, titrek bir mumun ışığı yerde büzülmüş, birbirine kenetlenmiş insanların üzerine gölgesini yansıttı.

"Efendim, hava iyice soğudu, içeri gelmeyecek misiniz?" dedi yaşlı adam yüzündeki şefkatle, utanan ama aynı anda merhamet eden bir duruşla baktı onlara. Saat gecenin yarısını çoktan geçmişti artık. Çiçek sanki bir iyilik elinin uzandığını hissetmiş gibi rahatsız uykusundan uyandı.

Boğuk, genizden gelen, buharı bol, titrek bir nefesle, "Anne, geldik mi?" dedi kendisini nerede sanıyorsa garipten.

Kızının uyku mahmuru yüzünü okşayan kadın, solukları buhar olup soğuğa karışırken hıçkırdı. "Geldik annem..." Üzerine iyice pelerinini sarıp hareketlendi. Herkes şaşkın ama istekle ayaklanarak içeri geçmek için, o devasa kapının eşiğine geldiler ama bir şey tuttu onları, istekle içeri giremediler.

"Bismillah." dedi Yağmur içinden duâ ederek. "***Rabbim, bu sefer herkesin dikkatini çekmeyecek kadar sıradan ama benim için en güzel hediye olacak güzel bir kader yaz, ne olur.***" Âmin!

Gösterişli olan mutluluk dikkat çeker, kem gözü biriktirirdi ama sıradan olan mutluluk nazarı bile üzerine çekmez, ömürlük sürerdi. Yağmur artık bunun bilincindeydi, güzeli değil, özeli istiyordu hayat.

---

1 (Ey açıcı Rabbim, önümü aç, önümdeki engelleri kaldır. Ey darlıkları gideren hikmet sahibi, darlıkları gider. Ey sebepleri yaratan rabbim bir sebep yarat. Ey kolaylıkları meydana getiren önümü aç, çünkü darlıkları gidermek sendendir. Ey rızık kapılarının açıcısı her şeyi bilen. Ancak sana ibadet eder, ancak senden yardım isterim.)

tında, sıradan olan mutlulukla taçlandırmayı dileyordu ömrünü.

Mahru ablası da tıpkı onun gibi devasa kapıdan içeri besmeleyle girdi. Besmele ki tüm kötülüklerin kilidiydi.

Eşiğin başında duraklayan Ayrın ise, sadece korktuğunda besmele çekerdi ki, bu korktuğu anlardan olmalıydı. Şiddetli bir şimşeğin çakmasıyla "Bismillah." diye içeri daldığında, dehşete kapılarak önündeki herkesi bowling lobutları gibi yere serecek kadar dikkatsiz bodoslad.

Onun bu çocuksu salaklığı, o anda bile gülümsetmişti Mahru ve Yağmur'u. Mahru ellerini semaya kaldırıp dua mırıldanarak göğsünde birleştirirken, Yağmur gözlerini kapatıp Rabbine şükretti; yine sesini duyduğu, yine üzerinden merhametini çekmediği için. Sığınacak hiç kimseleri yoktu belki, akrabaları ya da sevdikleri kalmamıştı çevrelerinde ama... Kimsesizlerin kimsesi, her zaman yanlarındaydı ve hiçbir zaman terk etmemişti çok şükür onları. Allah onlarlaydı. Korkmuyordu ilahi kalemle yazılan kaderinden.

İçeri geçtiklerinde, evi incelemek için bakışları şaşkınca dolaştı karanlık ortamda. Birkaç mum aydınlatmak için yanıp tutuşuyordu evi ama nafile, böyle büyük bir yeri aydınlatmak için ortada şenlik ateşinin yanması gerekliydi.

Evin kocaman salonu vardı ama karanlıktan olsa gerek, nerede başlayıp, nerede bittiği belli değildi. Sadece şöminе kesiminde daha büyük mumlar yanıyordu, o da evin bir kısmını daha fazla aydınlatıyordu, gerisi zifiri karanlığa teslim oluyor gibiydi. Yağmur yorgun bakışlarını evi incelemeden alıp, şöminenin karşısında dikilen karanlık adama çevirdi.

Bıtkin bir ifadeyle ona soru sormasını bekleyen adama bakmaya devam etti. Sessizdi herkes, içeri de uyuyan köpek de, onlar da sakindi. Bu gergin sessizliği, şöminede parlayan ve çıtırdayan ateş çıngılarının dışında kimseler yırtamıyordu. Ayrın evin kasvetli görüntüsünü korkuyla incelerken ablasına sokuluyor, Mahru ise çoktan Çiçek'i şöminenin karşısına oturtmuş, hiç kimseden izin almaksızın titreyen zavallı yavrucağın ısınmasına yardımcı olmaya çalışıyordu.

Karanlık adam bir an kızı ısıtmaya çalışan yaşlı kadına tehditle baktı ama Mahru aldırmadan devam etti işine. Dişlerini sıkarak bakışlarını genç ve güzel olan kadına çevirdi. Duruşu tehdit ediyordu, bakışı ise tedirgin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada ne arıyordunuz?" diye sordu sonunda. Bu keskin karanlığı yırtan ışık gibi hızlı ses, herkesi olduğu yerde korkuyla sıçratarak, tekrarlandı. "Kimsiniz?"

"İ..." dedi Yağmur ve kabalaşan sesini bulmaya çalışarak boğazını temizledi. Adam ona böyle karanlık bakınca dilini yutmuş gibi sesini bulamıyordu. Zoru zoruna, "İş için gelmiştik." diyebildi.

"Ne işi?" Meraklı sesi oldukça katı bir tonda çıkıyordu.

"Biz..." dedi bir hapşırık sözlerini yarıda keserken. Özür dilercesine, çekinerek yüzüne bakmaya çalıştı. Mahru hemen koştu, pelerinini omuzlarına attı. Yağmur, hasta olacak gibi duruyordu, korktu. Güzel kadın, pelerini omuzuna atan ablasına minnetle bakarak teşekkür ederken, ondan bir açıklama bekleyen adama bir süre daha bakamadı. Çekindi. Bakışlarını yüzüne odaklayamayınca, peleriniyle oynayan eline çevirdi. Kalbi göğsünü öyle bir dövüyordu ki, sesini ve kuvvetli ritmini odadaki herkesin duyduğuna emindi.

Bu adam onun en büyük kâbuslarından bile daha kötüydü. Çirkindi.

Çirkin, Güzel'e baktı merakla.

"Burada sizin için nasıl bir iş olabilir?" dedi kadının üzerindeki pahalı pelerinin kumaşına bakarak.

"Ben... Ben burada bir eve Kâhya olarak geldim efendim. Ablam da yardımcım..." dedi sonunda bir cesaretle başını kaldırarak. Hâlâ adamın korkunç yüzüne bakmıyordu. Ürpertiyordu bu düşünce onu, hem de soğuk havadan bile dehşet bir korkuyla çekiniyordu adamdan.

"Peki kardeşiniz? O da şoför, kızınız da temizlikçi mi olacak?" dedi adam sert bir alayla. İma dudaklarına yakışmayacak kadar kabaydı bu ayı.

"Korkma..." dedi kendi kendine. Fısıltıyla söylenen sözlerdi fırtınayı getiren, Yağmur bilemedi. Ama adam duydu onun ne dediğini, ondan korkmasına içerler gibi çattı kaşlarını, öfkesi menzilini seçti!

Yutkundu kız, kurşun kadar keskin gözlerin acıtan bakışlarıyla. Çaresizliğin içinde hoyratça debelendi. "Bakın sizinle dalga geçmiyorum." dedi itiraz eden incecik sesiyle. Resmiyetini ele aldı. "Bu gece burada kalalım, yarın zaten işime başlamak için yola koyulacağım. Size söz veriyorum rahatsız etmeyeceğiz, varlığımızı bile unutacaksınız. Hırsız değiliz, katil değiliz ya da düşündüğünüz herhangi kötü bir

ahlakımız yok. Sadece bu geceyi geçirmek için bir çatıya muhtacız. Hem zaten çalışacağım yer yakınlarda olmalı, öyle tarif ettiler. Sadece akşam olduğu için biz yönümüzü kaybetmiş olmalıyız..."

"Yakınlarda?" dedi adam soğuk bir sesle sorarak. Hırsız ya da kötü bir huyları olduğunu düşünmemişti zaten. Kaşları çatılmış, koyu gözlerine garip bir parıltı çökmüştü. Elini yeni çıkmaya başlayan sakallarında ve çenesinde gezdirdi. Yaralı yüzü kadına dönünce, Yağmur içine derin bir nefes çekti, dehşetini saklayamadı ve bir adım geriledi.

Kızı omuzlarından kavrayıp sokağa atmak istedi adam bu tepkisiyle, öfkesini tetikleyen olumsuzlukları düşünmemeye çalıştı. Aldırmadı ona, çevirmedi yüzünü yana, yarasına bakması için zorladı. En yakın yer buraya yirmi kilometre uzaklıktaki bir köydü, bu aptal kadın peşindeki insancıklarla hangi yakından bahsediyordu?

"Yakın..." dedi kendi kendine mırıldanarak.

Kadın başını sallayarak onayladı ve usulca konuşmasına devam etti. "Siyah Köşk'te bugün işe başlamam gerekiyordu ama geç kaldım."

Canavara benzeyen sert duruşlu adam bir an kaşlarını çatınca, genç kadın korkakça yutkundu. Yanlış bir şey mi söylemişti? Sanki ağzından ateş püskürten ejderhalardan biri, her an bu adamın içinden çıkacaktı. Ne demişti ki öfkelenmişti böyle ve neden gözleri alev almıştı hiddetle? Zaten geniş bir ova misali gergince kalkan geniş göğsünden, bir dünyayı bile sırtlansa gocunmadan taşıyacakmış gibi kuvvetli duran omuzlarından ve bir çınar ağacından farksız olan heybetli bedeninden ürktüğü yetiyordu kızın, illa karakaşlarını çatarak ona cehennem zebanisi gibi bakıp korkutmak zorunda mıydı? Her geçen saniye bu adamdan ölesiye korkuyordu ama bunu ona belli etmedi! Soluklaştı yüzü, pelerine sıkıca sarıldı.

Bulut, yılların emeğinin olan Yaşlı Kâhya önce çıkınca, onu tek kaşıyla durdurdu. "Buna kim karar verdi?" dedi sert bir tonda.

"Bakın sizinle tartışmayacağım, malum mecbur durumdayız. Size hiçbir şekilde zararımız olmayacak, varlığımızı bile hissettirmeyeceğiz sabaha kadar. Malınıza, canınıza kastımız yok. Sadece yolunu kaybetmiş misafirsiniz... Şimdi evinizde bir gece kalmamıza izin veriyor musunuz? Biz şuracıkta kıvrılırız, size hiç sorun çıkarmayız."

"Siyah Köşk, nasıl bir yermiş?" dedi adam onun gururla kısılmış yakarmalarına kulak tıkayarak.

"Henüz görmedim, ama büyük bir yermiş. O yüzden kalabalık geldik. Hepimize iş olacağı belirtildi."

Bulut kim belirtti diye soramadan, "Şey efendim." dedi Yaşlı Kâhya boğazını temizleyerek, herkes yaşlı adama bakınca kendini hedef tahtası gibi hissedip, çekinerek Yağmur'a baktı. Kız onları kovacağını sanırken, adam "Şu anda Siyah Köşk'te bulunuyorsunuz." diye usulca mırıldandı.

İşte asıl bomba buydu!

Yağmur şaşırıp bakakaldı yaşlı adama. "Anlamadım!" dedi afallayan ilk tepkisiyle. "Siyah Köşk... bu-burası mı?"

Canavar adam hareketlenince, Yağmur nefes alamayarak titredi ve onun ürperdiğini fark eden adam, bu görüntülere alışık olduğu halde dişlerini sıkarak arkasını döndü. Sanki onlar yokmuş gibi, "Sabah uyandığımda evi temiz görmek istiyorum Naci." dedi, tek tek kelimelere vurgu yaparak. Hareketlendi.

Temizlikten kastı onlar mıydı yoksa çöp müydü? Onlar da kapının önüne koyulacaklardı! Yağmur öfkeyle dişlerini gıcırdattı.

"Peki, efendim." dedi yaşlı adam itaatkârca.

Bir anda tüm korkusunu unutup öfkesine yenilen Yağmur, gururlu bir başkaldırışla, "Biz çöp değiliz!" diye sertçe kafa tuttu. Adam olduğu yerde zınk diye durunca, titreyerek geriye bir adım atarken, "Ayrıca yarın işe başlayacağız." diye düzeltti

Bu ne gurursuz bir ısrardı, istenmeyen yerde zorla kalınır mıydı?

Olduğu yerde durup kendi ekseninde ağır ağır geriye dönen adam, yumruklarını sıkan kıza tepesinden hükmedici bir bakış attı.

Kız gözlerini adamın yüzündeki yaradan kaçırdı, adam dişlerini gıcırdatarak, "Size bu izni kim verdi?" dedi zaptı edemediği öfkesiyle hükredi. Kadının üzerine sert bir adımla yürüyerek, tepesine gölgesini düşürdü

Ağzına gelen çığlıkları bastırmaya çalışan panıklemiş Yağmur, korkuyla bir adım daha gerıledi, hemen yanında biten Ayrin "Uzak dur ablamdan!" diye kendini önüne atarak cesurca tıslad.

Adam korkuyla birbirine sokulan kadına ve ona nefretle bakan küçük kardeşine bakarak tek nefeste konuştu. "Çalışan falan istemiyorum evimde." Daha iyi algılayabilsin diye bu kez kelimeleri tane tane söylemişti. "Bir kâhya edinmek gibi bir arzum da yok. Zaten beş

belası bir tane var. Bir tane daha çekemem."

"Efendim..." dedi Naci Bey kırgınca ama Bulut aldırmadı ona.

"Burası Siyah Köşk değil mi?" dedi Yağmur inecek. Sesi titriyordu bu sefer soğuktan değil korkuyla bir serzenişti bu.

"Evet." dedi adam hırlayarak "Sağır mısın?"

"Siz de Bulut Toprak Dağlı değil misiniz?" Adam kaşlarını kaldırınca, kadın da güzel kaşlarını azarlayarak çattı. Onu süzen adam, yorgun yüzüne bakarken tek kaşını kaldırdı. Yağmur ayağının dibinde duran çantalardan birini karıştırmaya başlamıştı.

Eğilince güzel kalçaları dışarı fırlamış, pelerininin pürüzsüz dokusundan o güzel görüntüyü ona sunmuştu. Adamın bakışları istem dışı oraya kaydı. Ziyafet veren bir pozisyon tam karşısında duruyordu ve Bulut, bir kadınla burak bir araya gelmeyi, yakınında durmayalı uzun bir zaman olduğunu fark ederek dişlerini sıktı.

Lanet olsun, hormonları öyle Abaza olmuştu ki, tek dişi kalmış nine bile ona dünya güzeli olarak görünür halde olmalıydı. Durduk yere rahibe gibi giyinmiş bir kadına bu tepkiyi vermesine bozuldu, öfkesi katlandı. Kadın ufacık ellerıyle bir şeyler arıyordu. O kadar narindi ki, kollarına alsa ve omuzuna atsa, itiraz edecek kadar kuvvet gösteremezdi. Gecenin yarısı bir dağ başında ne arıyordu bu salak kadın? Başına bir şey gelebilirdi, yanındakilere bir şey olabilirdi! Lanet olsun, ayrıca ne kadar güzeldi.

Tepesi atarak ona bakarken, rahatsızdı, şaşkındı ve uyarılmıştı. Ondan korkan güzel kadın Çırkın'in kanını ısıtmıştı!

Kadın üzerindeki pelerinin bir ucunu omzundan yukarı atarak eline dolaşmasını engelledi. Pırıl pırıl parlayan saçları açığa çıkarak, sırtına ve önüne yayıldı. Saçlarında bir gariplik vardı, gözleri kısıldı. Boya mıydı? Beyaz sinesine, ufak ve yuvarlak omuz başlarına yayılan saçların gerçek rengini tahmin ettiğinde kaşları kalktı. Şişkin göğüsleri takıldı gözlerine, diri ve göz alıcıydı. O kıpırdandıkça boşluğa sarkıyorlardı. Sutyen giymemiş miydi?

Kadın aradığını bulamayınca, yanındaki diğer çantaya uzandı. Bu kadın ona eziyet mi etmek istiyordu? O yüzden mi işi ağırdan alıyordu! Amacı onu baştan çıkarmaksa bunu pekâlâ başarıyordu. Adam yanlarında sarkık duran ellerini sıktı. Nefesi öfkesiyle karışınca burnunun yanındaki bir kası seğirdi. Şu anki pozisyonundan, pelerini önünden kalkmış, elbisesinin yakasından görünen manzarayı seyre

sokmuştu. Tülleri açılan pencereden enfes bir manzarayı izler gibi kadının cennet misali koktuğuna emin olduğu sinesine odaklanan adam, kaskatı kesildi. Bu manzara, daha önce göremediği cenneti çağrıştırıyordu ve üstelik daha onları çıplak olarak görmemişken, baştan çıkmıştı. İnanılmazdı.

Genç kadın tatmin olmuş bir ses çıkararak doğruldu, adam o tüyler ürpertici sesle kasıklarındaki dehşet etkiye yenilerek irkildi. Hiçbir şeyden habersiz Yağmur masumca pelerinini tekrar omzuna indirerek, önünü kapadı, zafer kazanmış bir gülümsemeyle adama döndü. Ve adam işte o anda ruhunu teslim edeceğini sandı.

Bu kız, gülümseyince gözlerini alan bir ışığa sahip olmuş, meleksi yüzüyle adamı felç etmişti. Kalbi mi tekleyişti? Kesin erken yaşta kalp yetmezliğine yakalanmıştı.

"İşte burada. Rüzgâr Karalı'dan size bir mektup var. Beni buraya kâhyanız olarak o yolladı. Üstelik sizin bizi kovmaya eğiliminiz olduğunu, ne yaparsanız yapın asla bu toprakları terk etmemiz gerektiğini de sertçe belirtti. Efendim, siz kovsanız bile biz gitmeyeceğiz. Çünkü Rüzgâr Bey'in elinde, hayatımı size bağlayan çok değerli senetler ve bir bilgi var... Eğer bu topraklardan gidersem, değersiz yaşamım ya da kızım için sonucu hiç iyi olmayacak. Bu yüzden kovsanız bile gitmeyeceğim ama bu bize aklınıza estiğiniz gibi davranmanıza izin de vermeyecek. Biz Rüzgâr Karalı'nın korumasındayız, bunu bilseniz iyi edersiniz."

Adam seneler sonra duyduğu dostunun adıyla, ağzının içinde küfreder gibi yüzünü keskinleştirdi ve kadının elindeki kâğıda baktı. Kadın ona kafa tutarak buruşmuş bir kâğıt parçasını uzattı. Kâğıdı elinden kabaca çekip almadan önce, bir süre kadına baktı ve sözlerini, doğru söyleyip söylemediğini tartı. Hızla yazılmış olan notu okuyabilmek için mumu biraz kaldırdı. Yanında oturan tazısı salondaki soğuk taşların üzerine uzandı.

Bulut Toprak mektubu okumayı bitirdiği sırada, yağmakta olan yağmurun etkisini iyice arttırdığını, cama vuran damlaların sesindeki şiddetten anladı. Sonra başını kaldırdı. Rüzgâr'ı son dört sene içinde sadece bir kez görmüştü, evlendikten sonra onunla neredeyse hiç görüşmemişti. Rüzgâr, o sosyete güzeli Esme denen deliyle evlenmeden önce, son defa ona bir işi düştüğü için uğramıştı. Rüzgâr mektubunda kısacık bir yazıyla alelacele "Ödeme zamanı geldi dostum..." yazmıştı. "Tahsil edilmiş sözlerini gerçekleştirmeni umuyorum. Söz, namustur."

Ve bu durumda elindeki mektupta gerçekten karşısında duran kadının yeni kâhyası olduğu ortaya çıkıyordu. Delilikti bu! Saçmalıktı. Bu mafya kılıklı gözü kara peç ne yapmaya çalışıyordu? Senelerin dostluğunu sorgulamasa da, başına buyruk davrandığı için öfkelendi. Borcunu ona böyle mi ödetecekti!

Bakışlarını karşısındaki naif bir papatyaya benzeyen ürkek kadına çevirdi. Bu çok güzel, zengin giyimli, başka zaman yanından geçse yüzüne tiksinerek bile bakmayacağına emin olduğu kibirli kadın ve dilenci gibi eteğine yapışmış ailesini, yarın sabah erkenden bu aralıden göndermesi gerekiyordu.

Kimin neye ihtiyacı olduğu zerrece umurunda değildi. Tanımadığı insanlar için kendini sorumlu tutmaktan vazgeçeli çok olmuştu! Ama ödenmemiş borcu gereğini zorluyor, onurunu hırpalıyordu. Maalesef ki bu aile Rüzgâr Karalı'nın koruması altındaydı ve onları gecenin karanlığında bir yerlere gönderme imkânı yoktu. Yarın ise gün ışığında, başlarının çaresine rahatlıkla bakabilmelerini sağlayabilirdi.

Bulut başını geriye yıkarak, genç kadının gözlerinin içine baktı. "Adın ne?"

Kadın yorgun menekşe gözlerini kaldırdı, kararlı karanlıkların sardığı koyu gözlere baktı. Ve Yağmur, Bulut'u yarıp Toprak'a düştü, cennet oldu kaderi, Çiçek verdi! Yüzü pembeleşti; baharda yükselen güneş kadar taze yüzünün rengi tek bir karanlık bakışla kaçtı.

"Ya-Yağmur..."

"Farkındayım." dedi adam bakışlarını cama çevirerek sıkılgan bir tavırla.

"A-adım efendim... Yağmur."

Kadın adamın gözlerindeki parlayan o şaşkın pırıltıyı yakalayarak derin bir nefes aldı. Gözleri... bir damla suyu andıran mavi gözlerindeki deli fırtınayı ve kirpiklerini ıslatan yağmur tanelerinin anlamını tek bir isim ne güzel anlatmıştı.

"Ve Yağmur, Bulut'a tutundu." dedi yaşlı kâhya iç çekerek, patronunun sert bakışlarını görünce kendi kendine konuşmadığını -hatta içinden konuşmadığını- anladı.

Ne tehlikeliydi!

'*Demek ki adamın da duygusal tepkileri oluyormuş*' diye geçirdi içinden ama sonra bu parıltının o kadar kısa sürdüğünü düşününce

Yağmur, bunun bir sanrı olabileceğine karar verdi. Bu adam pek tehlikeli ve merhametli birine benzemiyordu.

Oysa adamın aklına bir şey gelmişti maziden. Annesinden. "*Ve bir gün toprağına yağmur yağacak oğul. Ağacın çiçek açacak. Toprak, sen bir çiçekle can verdiğin zaman yaşamayı öğreneceksin.. Yağmur, Bulut'a tutunacak. Ateş ile Su'ya düşüp duracak...*" Adam kaskatı kesilirken yutkunamadı dahi. Saçmaydı. Bu sözleri batıl bir inançla şu ana bağlaması daha saçmaydı. Abisinin seçimi tamamen farklıydı. Ateş, Duru Su'ya intikam için yenilmişti. Onun durumu başkaydı!

"Kovsanız da gitmeyeceğim." dedi kütle gibi ağır, sert ve dikleşen kadın.

Onu daldığı geçmiş kuyusundan çıkaran kadının sesindeki ciddiyet, adamın dudağının köşesinin hafifçe yukarıya doğru kıvrılmasına sebep oldu. Gülmeyi unutmuş dudakların sahibi Bulut Toprak Dağlı, arkasını dönerek, kâhyasına sert bir bakış attı, garip bir sakınlıkle.

"Hanımefendilerin karnını doyur ve kalacak bir yer göster. Sabah uyandığımda ise evde olmamalarını sağla. Kimseye ihtiyacım yok. Yolla abime, çaresine baksın."

"Tabii efendim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Canını sıkma gönül, zorluğun sonu kolaylıktır.
Tıpkı yokuşu nefes nefese çıkıp, tek nefeste inmek gibi..."

Silkelenmeliydi umudunun etekleri, zil çalmalıydı neşe her adımında... Yokluğunu bastırmak için, peşine düşen uçurumlardan kaçmalı, intihar şafağından uzak durmalıydı. Ayaklarının ritmine uymalıydı yüreğinin sesi, başka seslere sağır kalmalıydı. Geleceği için vazgeçmeliydi gurur denen embesilin esaretinden. Koca gövdeye neyler ki yumruk kadar yürek, minnacık canıyla kafa tuttuğu hayat denen canavara yenilmemenin bir yolunu bulmalıydı. Ondan vazgeçmiş olsa da mutluluk, mutsuzluğun ıssızlığına alışmamalıydı beden. Çalmalıydı zamandan bir lokma umudu...

"Karnını doyurup kapının önüne koy; bir sokak köpeği gibi..." demenin kibar yoluydu nezaketsiz ayının ona söylediği sözlerin anlamı. Bir lokmacık canı olan umuduna kurşun sıkmaktı sözleri.

Gözlerini arkasından baktığı ürkütücü devin üzerinde unutan öfkeli kadını, usul bir boğaz temizleme sesi irkiltti. Dikkati, öfkesi, bir anda kuşandığı nefreti, geniş, şekilli, güçlü ve erkeksi bedenden çekildi. Bu adamın yüzü her ne kadar canavara benziyorsa, arkadan görünen bedeni de hilkat garibesi değil, kusursuz bir erkek olduğunu ortaya koyan cinstendi.

İlk defa gördüğü bir insandan bu kadar nefret etmesi normal miydi? Sonra yüzü aklına gelince, midesi kabardı. Kim bilir bu yarayı kazanmak için nasıl bir küstahlık etmişti! Hadsiz herif! Adam hem küstah, hem de kibirden yaratılmış meymenetsiz bir ayıydı.

Tek ilgisini çeken yanı, karanlıkta parlayan gözleriydi. Üstelik gözleri; neden yüreğinin sesini açığa çıkarmak için o kadar derinlerine saplanıyordu ki bakarken?

Hâlâ onun gittiği yere dikkatle baktığını gören yaşlı adama kaşlarını çatınca, kâhyanın yüzündeki tebessüm ansızın yok oldu. Yüzü yine o şaşkın haline benzer hafif alaylı ifadesine geri döndü.

"Odanıza yerleşmek ister misiniz Yağmur Hanım?" diye sordu nazikçe.

"Teşekkür ederim." dedi bakışlarını arkasındaki ailesine çevirerek. Çiçek çoktan koltukta oturan ablasının kollarında uyuya kalmış, Ayrin'in ise çok fazla ayakta kalırsa, her an bir duvara yaslanıp uyuyacağı belliydi. "Hadi." dedi kısık sesle buyurarak, "Kovulmadan odamıza geçelim."

Yutkunarak valizlerine uzandı, yaşlı adamın ardından loş koridora girdi. "Çok naziksiniz, efendim. Siz olmasaydınız dağ başında başımıza kim bilir neler gelecekti." dedi Mahru hürmetle. Yağmur saygıyla gülümsedi.

"İyi ki suyumu düşürmüşüm o zaman." dedi adam içtenlikle, Yağmur şaşkınca baktı adama. Ona çarpmaktan sadistçe zevk almışa benzemiyordu ama bu sözler aklına da açıklayıcı bir fikir getirmiyordu! Adam da bu konuyu yanlış anlattığını anlamış olmalı ki, "Eğer suyumu almak için eğilmeseydim, size çarpmazdım. Hanımefendi, dağ başında bir anda karşısına çıkıp dur diyen kimseye hiç kimse yardım etmez. Korkar. Allah esirgesin, ufaklıklar soğukta hasta olurdu."

"Siz korkmadınız mı bizden?" diye sordu Yağmur.

"Evet. Ben de korktum aslında." dedi yaşlı adam dürüstçe ve gülümsedi. "Sadece Bulut Bey'im gibi adamlar korkmaz."

"Çok mu korkusuz o?" diye sordu Ayrin merakla.

"Hem cesur, hem de korkusuzdur." diye açıkladı yaşlı adam. "O cesur bir beydir."

"Bence biraz da ayı bir be..." ve Mahru genç kızı dürtünce sözleri yarıda kaldı.

Elindeki ağır valizlerle yaşlı adama yetişebilmek için hızla yürümeye devam ettiler. Etraf havasızlıktan ağır bir kokuya teslim olmuştu, rutubet değildi ama soluk almayı zorluyordu. Ayaklarının altında yer alan, parkedeki halı kim bilir ne zaman yıkanmıştı, kirden taş kesmişe benziyordu. Yaşlı adam arayı açtıkça, neredeyse ardından koşuyorlardı, çünkü önlerini gösteren tek aydınlık kâhyanın elindeki o mumdu.

"Elektrikler sık sık gider mi?"

"Arada gider. Ama Bulut Bey'im hallederdi. Ben evden çıkarken o yoktu, yeni geldiği için yapmaya fırsatı olmadı sanırım."

Yanında bir hırlama gerçekleşti. Yağmur içinden bir ürperme geçirirken, ürkekçe yana baktı. O devasa köpek uslu bir çocuk gibi arkalarından ilerliyordu; kaslı kalın bacaklı, sarı tüylü, uzun dişli, ürkütücü canavar da, sahibi gibi vicdansız duruyordu. Köpek ona bakarak hırladı, bunu gören kâhya "Zalim!" dedi köpeği azarlayarak, "Yerine dön!"

Köpek aldırmadı, Yağmur'un gözlerine bakarak konuşur gibi inlemeye devam ediyordu, hayvan onunla konuşuyor kadın korkudan titriyordu.

"Adını hakkıyla taşıyor." diye korkuyla tıslayarak ablasına sokuldu Ayrin.

Köpek tepkilerini umursamadı. Sanki bu köşkü onlardan koruyordu. Ya da onları bu köşkten çünkü hayvanlar duyguları insanlardan daha çok hissederlerdi. İşin aslı sahibine çok benziyordu Zalim. Geniş bir holden daha loş ve dar bir koridora girdiler. Mum biraz ileride hareket edip duruyor, yüksek ve örümcek ağlarıyla örülü duvarlarda tuhaf şekiller oluşturuyordu.

Ayrin ablasına sokulup, "Abla periler gerçek değildir değil mi?" diye sorarken çocuksu bir ciddiyetle, ona bakıp gülen kâhyayla irkildi.

"Dostum burası cidden hayaletli falan değildir değil mi?" diye sordu patavatsızca.

"Sen ölünce olacak." diye dişlerini sıktı Yağmur, "Sabrımın tükenmesine az kaldı, malum." diye iğneledi.

Suratını asan Ayrin sustu, sıkkınca iç gererek onunla ilerlemeye devam etti. Sürüklenir gibi bir hali vardı. Aynı anda hızını korumaya çalışırken meraklı gözlerle etrafına bakınıyordu.

"Çok pis. Burayı biz mi temizleyeceğiz?" diye fısıldadı ablasına.

O konuşurken Yaşlı Kâhya onlara dönünce, Yağmur kardeşinin söylenmesini duyduğunu düşünerek Ayrin'i dirseğiyle dürttü.

Kâhya o kadar hızlı durup dönmüştü ki, Yağmur ve Ayrin neredeyse adamın ayağına basacaklardı. Yağmur'un gözlerine bakabilmek için boynunu arkaya atması gereken Kâhya, mumu tam göğüs hizasında tutuyordu. Sonra yeniden devam etti yoluna, başını sallayarak elbette.

"Abla yemeği ne zaman yiyeceğiz sorsana neden kıvranıp duruyorsun?" diye sordu sabırsızca Ayrin. Midesi guruldadıkça karnı ağrıyordu. Yağmur gözlerini sımsıkı kapattı. Bu kız bir gün sonu olacaktı.

"Eğer zahmet olmazsa, ekmek rica edebiliriz." diye nefes nefese konuşmaya çalıştı. Utancından yanakları kızarıyordu. Onlar dilenci değildi ama kardeşi sayesinde öyle gibi duruyorlardı artık.

"Siz odanıza yerleşene kadar ben de size bir şeyler hazırlayayım."

"Harika." dedi Ayrin yine arsızca sevinip ellerini birbirine vurarak. "Sıcak bir şeyler olsun. Kurt gibi açım amca, bol ekmek koymayı unutma, iki dilip koyup milleti aç bırakma." demeyi de ihmal etmedi.

"Allah'ım!" dedi Mahru isyanla, bu kız ne görgüsüzdü! Onu kendisinin yetiştirdiğine inanamıyordu.

"Bu gece misafir odalarından birinde kalabilirsiniz. Sabah bir araba kiralayarak sizi İstanbul'a geri göndereceğim." dedi Yaşlı Kâhya üzgünce.

Bir an da yerinde duran Yağmur, inatla çenesini kaldırıp, "Bunu yapmayacağız." dedi kızgın bir ifade ile.

"Masrafı düşünmenize gerek yok."

"Masrafı düşünmüyorum." dedi genç kadın hiddetle. "Size ve beyinize daha evvel de söyledim, bu evde kalacağız." Kısa bir süre duraklayarak öfke saçan gözleriyle onun ağzını açmasını sabırla bekledi.

"Buyurun..." dedi yaşlı adam hemen önünde durduğu kapıyı açarak.

"Sabah bize yapılması gereken işlerin listesini verirseniz sevinirim." dedi inadına devam ederek.

"Bulut Bey bir şeyi iki kere söylemez..."

"Ben de sözümden vazgeçmem. O da üçüncü bir defa söylemenin ilkinin yaşar."

Yaşlı Kâhya kısa bir an durdu ve genç kadına garip bir bakış attı. Bu bakışta rahatsızlık içeren hiçbir ibare yoktu, sadece... sadece bu direncine gizli bir hayranlık duyduğunu saklamıyordu. Kâhya başını sallayıp iç gererken odaya girerek bir mum yaktı. Odadaki eşyaları kapatan örtüleri kaldırırken, bir toz bulutu herkesi esir aldı. Yağmur hapşırırken, arkasındakiler ellerini ağzına kapatmıştı.

"Şey ortalık biraz tozlu ama idare edeceksiniz artık."

"Bu eve temizleme işini yapan biri en son ne zaman geldi? Milattan evvel mi?" dedi Ayrin huysuzlanarak.

Yaşlı Kâhya'nın dudağının kenarı yeniden yukarı doğru kıvrıldı. "Ben bildim bileli burada bir bayan çalışmadı efendim. Senede bir defa temizleme şirketi gelip temizler gider."

Maaile içeriye girip etrafa bakınırken, Kâhya kapıyı arkasından yavaşça kapatarak çıktı.

Yağmur tek mumun aydınlattığı odada nefes alamazken, kapının ardından bir süre baktıktan sonra mumu eline alarak etrafına göz gezdirdi.

Ön duvar tozdan rengi dönmüş iğrenç perdelerle örtülüydü, Yağmur elindeki valizi bırakıp usulca cama yanaştı ve tozları uçuşan perdeyi tek hamlede araladı. Odayı ay ışığı aydınlatırken, herkes etrafa bakınmaya başladı. Oymalı direkleri olan kocaman bir yatak odanın ortasında duruyordu. İki yanında ayaklı milattan kalma komedinler, köşede küçük bir şömine vardı. Yağmur şömineye yaklaşırken, "Siz de yatağı hazırlayın." diye sıkkın bir nefes bıraktı.

Odanın diğer ucu karanlıkta kalıyordu. Az sonra Yağmur sonunda şömineyi yakmayı başardığında, odanın içi hem ışımış hem de ısınmıştı. Ama ilk önce odayı duman altında bırakan şömine, sonunda rüzgârın etkisiyle yanmaya başlamış ve onları zehirlenme korkusundan kurtarmıştı.

Ayrin ve Çiçek karınları doymadan yine aç aç uyuyacak gibiydi keza Mahru'nun açtığı dev yatağa çoktan yığılmışlardı.

Elini terleyen alnında gezdiren Yağmur, aşağıya inip inmemek konusunda kendiyle çatışıyordu. Bir ay önce, ne aç kalmalarına ne de onların bir toz zerresine bile dokunmalarına izin vermezdi. Bir ay önce kurulu bir düzeni, çalıştığı bir işi ve mutlu bir yaşamları vardı, ta ki o şerefsiz kocası onların izini bulana kadar.

Kapı tıkladı ve elinde tepsiyle beliren Kâhya "Şömineyi nasıl yaktınız?" diye şaşırarak sorup içeri girdi. Çiçek yemeğin kokusunu duyumsadığı an yerinden fırlarken, Ayrin çoktan uykuya yenilmişti.

Kulağındaki telsize dokunduğunda, çatışma seslerinin yükseldiğini idrak etti. Birileri yalvarıyor, birileri bağırıyor, birileri de silahını hiç susmayacakmış gibi ateşliyordu.

Karanlığı yırtan bir ses duyuldu, gölgelerde sis gibi süzülen Karanlıklar Lordu'nun geceye karışmasını sağlayan bir ayak sesiyle birleşti.

Yüksek bir klik sesi doldurdu karanlık odanın içini. Karanlıklar Lordu elini kulağından indirdi.

Etrafa kulak kabartırken, elinin ucuyla ittiği kapının menteşelerinden yayılan gıcırdama sesine ayak sesi karıştı. Etraf çok karanlıktı, ayağının altında ezilen harabe kalıntılarından ses çıkmasın diye yavaş hareket etmesi gerekliydi. Ve o ses yakınlaştı. Adımını durdurdu, kalbi kısa bir sure için duracak gibi oldu. Etraf sessizdi, adımları tekrar devam ederken solukları genişleyen burun deliklerinden salındı.

Yakından gelen klik sesi...

Tüylerini ürpertip dikkat kesilmesine sebep oldu. Bu sesi tanıyordu çünkü normal bir ses değildi. Uzun süredir sürekli karanlığını inleten sesti bu...

Bir silahın emniyet kilidinden cayan klik sesi... Ve namlusunun hizası yönünü buldu, dikkat kesilen Karanlıklar Lordu sesin kaynağını hesapladı. Bir saniye kuvvet kestiği bileği silahını havalandırıp hedefini tek seferde vurdu. Yere yığılan iri bedenli adam, acı içinde uyunurken hızla arkasını dönerek ona sinsice sokulan adamın dibinde soluğunu verdi.

"Beni vurmayacaksın değil mi?" diye yakarmaya başladı ellerini havalandırıp aman dileyen adam. Gözlerindeki korku, adamın soğuk gözlerine ulaşmıyordu.

Tek kaşını kaldırdı Karanlıklar Lordu, garip bir biçimde kenara kıvrılan dudakları adama umut ışığı yaktı. "Tüm malımı verebilirim, istersen tüm geçmişini sildirebilirim. Ne istersen..."

Tüm geçmişi ve yaşadıklarını silebilecek miydi peki?

Karanlığın içinde ölüm meleği gibi duran başını hafifçe yana eğdi. Şimdi namlunun ucunda titreyen adama zerre kadar acımıyordu. Vicdanını en son ne zaman titreten bir olay olduğunu hatırlamıyordu bile.

"Lütfen..." diye yalvardı yerde korkuyla titreyen adam, alnındaki teri koluna silerken altına kaçırdı. Katil başını kaldırdı. Merhametsiz duruşu bu işin nasıl biteceğini zaten ele veriyordu. Ne koyu bir kuyuya dönmüş sır gözlerindeki o soğukkanlılık kisvesi, ne vicdansız yüreğinden silinmiş merhamet izleri onu girdiği yoldan çevirmeye yetmiyordu.

İki kişi sır saklayabilirdi, tabii biri ölüyse...

Hayatı boyunca çok fazla sır saklamıştı, çünkü sırrını paylaştığı adamlar hep ölmüştü. İlk başlarda vicdan azabı derin yaralar açmaya başlamıştı içinde ama sonra zaman geçtikçe vicdan denilen o keskin bıçak körelmiş, attığı darbeler ne acıtmış ne de kanatır hale gelmişti onu.

Önceleri yatağına uzandığında her kurbanını düşünürdü; gözlerini kapattığı an yüzlerini görür, eli titremeden tetiği çektiğini anımsar, bir canın gözbebeklerinden nasıl çekildiğini düşünüp acı çekerdi. Zamanla bu anılar ve düşünceler sislenmeye, etrafını karanlık kuşatmaya başladı ve sonunda o vicdan kırıntıları da yok olup gitti. Kendine işkence ettiği o günler geride kalmıştı.

Ve tetiği kavrayan parmağı işini yaparken, merminin namluya vuran sesine karışmış adamın haykıran sesiyle, önce bir patlama sesi salındı ortalığa, sonra derin bir sessizlik sardı karanlığı. Tıpkı içi gibi..

Vicdan hanesine içi boşalmış bir kovan daha düştü ve karanlığın da kayboldu.

Ben ara sözleri yazdım ancak
"Tırnak" işaretlerinin yazımdan büyük olması
daha dikkat çekici olur...

KAKTÜS TEAM

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Tüm dünyanın derdini yüklenen gönül,
tek bir sözle yerle bir oluyorsa...
Bil ki sana ederinden fazla değer vermiştir."

Ertesi gün uyandığında, yağmur çoktan dinmiş, dünkü o karamsar havanın yerini alan güneş pencereden içeriye asice sızmaya başlamıştı. Sanki yeni gün ona güzel bir geleceğin haberini verir gibi iç açıcıydı ama kadının bedeni ve yüreği o kadar yorgundu ki, güzelliklere inanmayı çoktan bırakmıştı. Camlar o kadar pisti ki, güneş bile içeri girerken kırılıp bükülmek zorunda kalıyordu. Tıpkı umudu gibi... Gece yatmadan önce perdeleri açtığı için, günün ilk demi uyuyanların yüzünü dövüp yorgun bedenlerini huysuz etmişti.

Yağmur gözyaşlarıyla geçirdiği gece boyunca uyuyamamış, uyuyan ailesinin bir tehlikede olup olmadığından endişelenerek gözleri camda sabahlamıştı. Ya onlar uyuduğunda tanımadığı bu adamlar onlara kötü bir şey yaparsa korkusu içini tırmalamıştı. Sonra gece bir ara kapının açılıp kapanan gürültüsüyle sıçrayıp, elindeki şamdanın yarenliğinde korkuyla hole çıktığında, o karanlık adamın alt kattaki odasına girdiğini görmüştü. Demek odası alt kattaydı.

Bir daha odadan çıkamadığı için de gözleri kapıda, eli şamdanda tetik misali dururken, güneş ışınlarının o kirli camlardan içeri girme-

sini sabırla beklemişti. Her ne kadar bedenini uyku bastırsa da, bunu bertaraf etmeyi başarmıştı. Sabah olduğunda ise bahçenin onu büyüleyen doğal, yeşil ve taze hali günler sonra dudaklarına kurulan ilk gülücüğün sebebi olmuştu.

"Allah'ım, tifo, tifüs, kanser, verem olmadan şu evden kurtulabilseydik." diye yataktan fırlayan Ayrin, sanki böceklerin istilasına uğramış gibi yerinde tepinerek kendini silkelemeye çalıştı. Eleştiren gözlerle etrafına bakınırken, "Cidden hiç uyumadın mı? Düşüp bayılacaksın uykusuzluktan." diye homurdandı camın önünde oturan ablasına. Saçlarında bit arayarak, sanki böcekler kene misali ona yapışacaklarmışçasına kendine bakındı. Gözlerinde iğrenme, burnunu kıvırdığı yüzünde tiksinme belirtileri barizdi.

Huzurlu bir uykunun içinde açan Çiçek, kollarını gererek yeni güne doğruldu. "Günaydın anneciğim..." dedi keyifli bir halde. Karnı doyunca, sıcak yerde uyuyunca keyiflenmişti minik meleği. Kızının yüzündeki huzurla vurulan Yağmur gülümseyerek yanına yönelirken, onun küçük yüzünü tozla kaplanmış halde görünce kaşlarını çattı.

Ufak bir şömine faresi, minik bir külkedisi olmuştu kuzusu.

"Umarım Bulut Bey elektrik işini halleder, yoksa yakında kirden görünmeyecek yüzlerimiz." dedi Yağmur kızına kıkırdayarak. Gerçi o Bulut denen dağ ayısının birazdan odalarına dalıp kollarından tuttuğu gibi sokağa atacağından emindi ya neyse! Kafasını o dağ kaçkınıyla bozmayacaktı.

Ama zaman geçmesine rağmen, odasına kimse gelmedi. Çiçek yatakta zıpladıkça toz zerreleri odanın ışığı içinde uçuşmaya başladı.

İç gererek düşünmeye daldı Yağmur. Eğer burada kalırlarsa, bu işin üstesinden nasıl gelecekti? O masa başında ya da ofis ortamında çalışmaya alışıktı. Manikürlü ellerine, topuklu ayakkabısına baktı. Ev işlerinin büyük yükünü her zaman Mahru ablası yüklenir, ona evi geçindirmekten başka bir iş bırakmazdı. Köşk çok pisti, etrafa değer biçer bir gözle baktı, elle tutulacak eşyalar neredeyse yok gibiydi. Sanırım fakir bir patronu vardı, ya da cimri, hatta pintilikte sınıf atlamış olmalıydı. Üstelik son derece kibirli, inatçı, kaba ve zalim bir adamdı. Ona dün nasıl kaba davrandığı aklına gelince, sinirle dişlerini sıktı. Sonra aklına yüzü gelince irkildi, titredi ve midesi kasıldı. Ulu Allah'ım, eğer gece uyusaydı, o yüz kesin kâbusu olurdu!

"Ne oldu kızım?" dedi Mahru onun dertli yüzüne ve bir açılıp bir

çatılan konuşkan kaşlarına bakarak.

"İşe nereden başlayacağımı düşünüyorum abla, ben daha evvel ev işinde hiç çalışmadım." dedi dürüstçe. "Ben o adamın bizi işe alacağını sanmıyorum kızım."

Mahru iç gererek koluna dokundu sevgiyle. "Kendi evimizi nasıl temizliyorsak öyle yaparız meleğim, değişik olan tek şey evin büyük olması."

Kız sıkıntıyla iç gerdiği sırada kapı tıklatıldı. Herkes korkuyla, pür dikkat kapıya bakarken, içeri giren Yaşlı Kâhya "Günaydın efendim." dedi mesafeli ve saygılı sesiyle. "Elektrik işi halledildi gece, umarım üşümeden uyumuşsunuzdur."

Demek dağ ayısı gece onun için dışarı çıkmıştı? Merhametli miydi bu ayı?

"Eğer hazırsanız kahvaltıya inelim, sizi almaya gelecek olan araç birazdan burada olur."

Yağmur'un çatık kaşları gevşedi, şaşıran yüzüne yayıldı. "Bizi kimse almayacak."

"Anlamadım." dedi yaşlı adam kızın tepkisine şaşarak.

"Bugün için sizden liste istemiştim efendim, ilk ne yapmam gerek? Temizlik mi? Yoksa yemek mi?"

Adam ağzı açık şaşkın şaşkın inatçı kadına bakarken, birden ağzını kapatıp başını dikleştirerek otoriter bir ses için boğazını temizledi. "Ama efendim, Bulut Bey evden ayrılırken kesin bir emir verdi. Döndüğünde sizi görmek istemiyor."

"O zaman döndüğünde ya gözlerini kapatacak efendin, ya da odasından dışarı adım atmayacak çünkü ne biz bu evden gideceğiz, ne de burada bir ömür kalacağız. Bir süre bize katlanmak zorunda kalacak. Bayım!"

"Ama efendim Bulut Bey emrivakilerden hiç hoşlanmaz." dedi adam sabırsızca homurdanarak.

Kız başını geriye itti. "Bu bir emir değil, sadece görev."

"Bir lafı iki kere söylemeyi de sevmez."

"Üç kere söyletmesin o zaman."

Kızın inadına hayran, cesaretine gıptayla bakan yaşlı adam bocalayınca, Yağmur onun efendisinden korktuğunu anlayarak birkaç

adım öne geldi. Düşünceli adama bakarak, "Bulut Bey nerede ben onunla bu konuyu konuşacağım." diyerek kapıya yaklaştı.

"Çıktılar."

"Ne zaman gelir?"

"Bilmiyorum. Zamanını kendisi seçer ama sanırım bu aydan evvel geleceğini sanmıyorum."

Bu sefer şaşırma sırası kızdaydı. "Bu ay mı?" Başını sallayınca adam, "Burada yaşamıyor mu?" diye sordu garip bir korkuyla. Lanet olsun! Nasıl bir oyunun içine sürüklenmişti. Rüzgâr denen o mafya onlara bir şey yapmazdı inşallah. Ona kesin bir emir vermişti, istediği şeyi verene kadar bu adama hizmet edecekti.

"Yaşıyor ama iş için sık sık ev dışında kalır."

"Ne iş yapıyor ki?" dedi Mahru merakla ve Yağmur'un yanına gelerek, konu onu da ilgilendirirken ilgisiz kalamazdı.

Yaşlı adam kadınlara bakarken gözlerini kıstı. "Rüzgâr Bey bu konudan bahsetmedi mi size?"

"Hayır." dedi Yağmur.

Adam ağzının içinde 'hımm'ladı. "O zaman işini kendisine sorarsınız?"

"Adam gitmiş, nasıl soralım? Telepati yoluyla mı?" diye araya kaynak yaptı Ayrin. "Tabii bize numarasını verirseniz başka..."

"Numarasını vermem... Çünkü yok, o dilediği zaman ulaşır bana."

"Ne bu adam, Karanlıklar Lordu Drakula mı?" Yaşlı adam apansız başını kaldırınca Ayrin hırlayarak, "Baksana, gece bizi kesmeyi falan düşünüyorsanız baştan söyleyeyim ben adamın boğazına takılır, sinesini keserek gebertirim."

Yağmur kardeşinin saygısızlığına kızarak azarlayan bir bakış attı. "Kendisi daha uzun bir süre yoksa nasıl soracağım; nereden başlayacağımı? Bulut Bey ne iş yapıyor?" dedi sonunda mantıklı bir soruyla Yağmur.

"O bir avukat!" dedi adam çenesini dikleştirerek ve gururla.

Herkes şaşırmıştı. Avukat mı? Yok canım şaka olmalıydı.

"Hani bildiğimiz avukatlardan mı? Elinde çantası, üstünde takım elbisesi olanlardan." Yağmur bile ağzı açık adama bakıyordu bu soruyla saçmalarken.

"Eğer avukatlar şortla duruşmaya girmiyorsa artık, evet efendim; o çantalı, takımlı adamlardan oluyor." dedi onaylayarak.

"Kesin tüm davalarını kazanmıştır o." dedi Ayrin söze merakla daldı yine. Herkes ona bakınca "O yüzü gören her hâkim korkudan kazandırır da ondan. Dava ne kadar çabuk biterse o kadar az yüzüne bakmış olurlar. Yani ben hâkim olsam öyle yapardım." diyerek kapıya yöneldi. "Madem evin beyinin mesnetsiz şahsiyeti yok, o zaman yemeğimi mide fesadı geçirmeden yiyebilirim." diye iç gerdi iyice arsızlaşan Ayrin.

Hâlâ yemek düşündüğüne inanamıyordu kızlar.

"Ayrin!" diye çıkıştı Yağmur ama onu tınlayan kimdi ki?

Etrafına bakındı. Bir mağaraya düşmüş Prenses bile ondan daha iyi halde olurdu kesin, o kendini fare deliğine düşmüş külkedisi gibi hissediyordu. Madem gidecek başka bir yeri yoktu, o zaman bu evi yaşanılır bir hale getirecekti. Eğer Rüzgâr denen mafyanın elindeki o resmi ve adresi istiyorsa, yapacak başka bir şeyi yoktu.

Şart koymuştu Rüzgâr ve Yağmur onun şartlarına uymazsa geleceğe dair kurduğu hayalleri ölürdü.

O gün ilk işi kendi odasını temizlemek ve orayı Çiçek için yaşanılır bir hale getirmek oldu. Sonrasında ise kollar sıvandı. Köşk 12 kocaman odaya sahipti, üstelik dev gibi bir salonda cabası. Hatta alt kattaki mahzeni ve angaryalarını doldurdukları odaları sayınıyordu bile. Ablası tüm evin tüllerini perdelerini toparlarken, Ayrin homurdanarak yıkanacak tüm eşyaları kucaklayıp çamaşır odasına indiriyordu. Bu evin pırıl pırıl olması için en az bir hafta lazımdı.

Şaşkın Kâhya elleri kolları çamaşırlarla aşağıya inen kadınları gördükçe, yığın üstüne yığın haline gelip küçük bir dağı andıran kirli çamaşırlara bakarken, tozundan sakınmak için elini buruşturduğu yüzünün önünde yelpazeledi.

Gerçekten de evin işi günler boyunca sürdü.

Önce çamaşırlar yıkanıp ütüler yapıldı, sonra onlar temiz bir odaya toplanıp temizliğe girişildi ama evin neresini tutsalar ellerinde kalıyordu. Kâhya'nın itirazlarına rağmen evdeki eski püskü eşyalar ayıklandı, camlar temizlendi, duvarlar, kapılar silindi ve sonra evin içini güneş doldururken mis kokulu temiz perdeler yerine asıldı. Kâhya günler süren hummalı çalışmaya hayretle bakmış, tertemiz olmuş koltuğa otururken her şeyin bir rüya olup olmadığına kafa yormuştu.

Mahru mutfağı halletmiş, artık yorgunluktan ağzı ayrılan Ayrin çoktan dinlenmeye geçmişti.

Ve koşuşturmaca içinde zaman su misali aktı, saatler günleri, günler haftaları kovaladı. Bulut gelmedi, zamanla hem Yağmur hem de ev ahalisi onun varlığını unutup gitti. Sanki bu ev onlarınmış gibi canla başla çalışırken, eğlenmeye ve birlikte olmanın tadını çıkarmaya başladılar. Yeni bir düzen kurulurken, yüzlerinden eksik ettikleri gülüşlerine yeniden kavuştular.

Huzuru yüzüne vuran Yaşlı Kâhya elindeki mektupları çalışma odasına götürürken, koşturarak salondan çıkan Çiçek neşeli kahkahalarıyla merdivene fırladı, onu kovalayan ve artık eskisi gibi huysuz olmayan Ayrin keyifle bağırarak arkasından fırladı.

Yaşlı Kâhya arkasını döndü. Elinde kocaman bir kek tabağıyla salona geçen Mahru, kızlara koşturmaması gerektiğini tembihliyordu. Bu huzur karşısında gözleri nemlenen Yaşlı Kâhya seneler sonra ilk defa kendini eski günlerindeki gibi içi ısınmış hissetti.

Bu evin ruhu olduğu günlerdeki gibi... Bulut Bey'inin evi ve onu satın alarak, normal bir hayat yaşadığı zamanları sonlandırdığı günlerindeki gibi... Ateş ve Bulut Bey'in birbirleriyle küsmediği eski zamanlarını özledi.

Tam sekiz sene olmuştu Bulut'la çalışmaya başlayalı. Sekiz koca sene... Bu ev ise maziye itilerek unutulalı yirmi sekiz sene olmuştu. Kocaman yirmi sekiz sene bu eve hizmet etmiş, sonra yine evi çocuk sesi, kek kokusu esir almıştı.

O sırada kendini kulağındaki hafif hafif uğuldayan rüzgârın yeline kaptırmış Yağmur, içinden çığlık çığlığa söylediği şarkıyla köşeye uzandı ve duyduğu gök gürültüsü sesiyle olduğu yerde korkuyla sıçradı.

"Orada ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Hayır, bu gök gürültüsü değil, öfkeli bir boğanın intikam narasıydı. Çevrede kimsenin olmadığını sandığı bir anda duyduğu sesle dengesini korumak için, budamaya çalıştığı ağacın kırık dalına yapıştı. Bakışlarını hemen etrafında dolaştırdı ve gördüğü görüntüyle yutkundu hatta nefes bile alamadı.

Biraz ileride, bir arazi aracının duruyor olduğunu fark bile etmemişti. İçinden mırıldandığı şarkı ve henüz çıkmaya başlayan rüzgârın

sesi yüzünden, aracın motor sesini duymamıştı. Aksi takdirde bu aracı nasıl fark etmezdi!

"Hemen oradan in."

Bakışlarını aşağıya çevirdi. Bacakları iki yanda açık adam, siyahlar içinde kaybolmuş iri bedeniyle dikiliyordu. Yüzünde hiddet dolu bir bakış, yanağında kâbusları olan yarasıyla, hemen aşağıda onu ateş saçan gözleriyle ürkütüyordu. Soluğu korkuyla kesilirken, karşısında duran bu adamı görünce sanki konuşma meziyetini kaybetmiş gibi yutkundu.

"Ben... Kırık dalı..." dedi kız merdivenin ucuna ürkekçe basmaya çalışarak.

"Sana gitmeni emretmiştim."

Yağmur adama çekinerek baktı. Normal sesini bulmaya çalışarak, "Ben de ka-kalacağımı söylemiştim." diye diretti.

"Derhal aşağıya in!"

Emir veren adama tekrar baktığında, bacakları tutmuyordu sanki ya da korkudan uyuştuğu için hareket edemiyordu. O aşağıdan parçalayacak ayı gibi baktıkça kalbi de hızlanmıştı. "Şey..." dedi ağlamaklı bir sesle. "İ...inemem." Adam tek kaşını kaldırarak sorgulayınca "Bi... biraz geriye gider misiniz?" diye sordu kibarca.

Onun kendisinden tiksindiği için yanına yaklaşmadığını düşünen adam hiddetlenerek, "İn!" diye buyurdu.

Adamın bu küstahça emri titreyen kadını sinirlendirmişti. Yanına gelip ona bağırma ve buyurma hakkını nereden buluyordu? Sonra aklına evin onun olduğu geldi. Lanet olsun birkaç haftada burayı ne çabuk benimseyip de bunu unutmuştu.

Adam ellerini açtı kızın inemediğine kızarak, "Gel..." dedi kabaca.

Onun ellerine bakan kız korkuyla daha da sokuldu ağaca, "Ben... Ben kendim inerim." diye kekelerken ağaç dalında uçmaktan korkan yavru bir kuş gibi göründüğü bilmiyordu.

Adam dişlerini sıktı ve uzanıp kıza aldırmadan belinden yakaladığı gibi ayakları yere basana kadar kulağında çınlayan çığlığını görmezden geldi.

"Lanet olsun bağırmayı kes!" diye kükredi kızı yere bırakıp, derhal ellerini üzerinden çekip toz silkeler gibi çırptı. Yağmur beline dolanan eller çekilince sarsıldı. Ayakları yere değdiği an, avından kaçan

ceylan gibi sıçrayarak adamdan bir adım uzaklaştı. Titriyordu. Ada ona dokunduğu için dehşet bir korkudan ötürü konuşamıyordu.

Gözleri hiddetle sislenen Bulut eve baktı. Ona yan dönüp yanığı gizlercesine başını hafifçe kaldırdı. Gözleri ateş saçarken, öfke dol bir sesle, "Kendini öldürmek için daha kolay bir yol bulamadın mı?" diye söylendi.

Rüzgârın dolaştırdığı koyu renkli saçlarını kurcaladığında, ada mın gözleri kızın dip boyası gelmiş sarı saçlarına takıldı. Hangi akıl böylesine açık renk saçları varken, saçlarına koyu boya vurmaya yel tenirdi ki? Kendine yakıştığını falan mı düşünüyordu bu saç renginin?

"Hâlâ evimde ne arıyorsun?" diye sorarken kabalığında mertek atlayan sesi bir ton daha tok çıkmıştı.

"İşimizi yapıyoruz efendim."

"İşiniz sabahında evimi terk etmekti."

"O sizin emrinizdi. Bizim işimiz ise Rüzgâr Bey'in emrini yerine getirmekti ve ben tam olarak bunu yaptım."

Sağlamca yere ayaklarını biraz daha kuvvetli basan Yağmur, göğüslerinin arasından aşağıya tomur tomur soğuk terlerin sızdığını his sedebiliyordu. Adam onun üzerindeki siyah elbiseye ve desenli bu kaya baktı. Elbette sıra ayağına geçirdiği kendi kocaman postallarına gelmişti.

Tek kaşını kaldırarak, "Sanırım sahip çıktığın tek şey evim değil" dedi mat duruşunu arttırarak, sesinde alaydan eser yoktu.

Yağmur utanarak başını usulca eğip ayaklarına baktı. "Buranın iklimine uygun ayakkabım yoktu yanımda... Sizden izinsiz ödünç aldım ama merak etmeyin, derhal temizleyip yerine koyarım."

"Gerek yok, gittiğiniz yerde çöpe atarsınız."

Gururuna ket vuran kız inatla başını kaldırdı. Adamın yüzünü gö rünce bir an cesareti kırılsa da aldırmadı. "Biz bir yere gitmiyoruz efendim, Rüzgâr Bey git diyene kadar buradayız."

"Bu evin sahibi Rüzgâr değil. Benim. Ve ben sizi evimde istemi yorum!"

"O zaman bizi kolumuzdan sürükleyerek sokağa atmanız gerekecek." Bir adım geriye giderken korku dolu gözlerle adama baktı. "Ve bizi kapıya atsanız bile, gitmeyeceğiz. Girişte yaşarız, sokakta yatarız ama asla gitmeyiz."

İnatçı tavrından hoşlanmadı adam, hem de onun evinde nasıl olur da ona ahkâm keserdi? "Lanet kadın, bu inat niye?"

"Özür dilerim efendim. Rüzgâr Bey'in elinde benim için hayati önem taşıyan bir şey var ve almadan hiçbir yere gitmeyeceğim."

Bulut ağzının içinde küfreder gibi soluyarak telefonu tuşladı ve kulağına götürdü. Çok geçmeden de kükreyerek, "Evimde davetsiz misafirlerin var, ya gel ya da ben postalayacağım." diye söylendi.

"İstediğini yapabilirsin. Ama unutmadan, verilmiş sözlerin tutulmak için olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim." diye söylendi karşı taraftaki Rüzgâr. Pek bir rahattı.

"Ben sana söz verirken..."

"Ne olursa demiştin, senden istediğim misafirime iyi davranmam. Yakında alacağım merak etme..."

"Ne kadar yakın?" diyen adamın kulağına gelen dıt dıt sesleri telefonun çoktan suratına kapandığını gösteriyordu. Piç herif, ona bunu yapamazdı. Bu şekilde cezalandıramazdı. Kahretsin!

"Ne vaat etti sana?" diye sordu kadına, kızgınlıkla çattığı kaşlarını, deprem habercisi gibi yerinde sarsılan gözleri ile birleştirirken bu adamdan bir zelzele beklenebilirdi. Artçıları ürkütse de, Yağmur bu sallanmalara tutunmak zorundaydı.

Sanki tüm suç onunmuş gibi bakıyordu. Kız bir adım daha geriledi. Güzel mavi gözlerinde parlayan ürkek sırrı açıklamaya niyeti yoktu. "Yoldan geldiniz efendim, hazırlıksız yakalandık. Geleceğinizi bildirseydiniz sizin için özel bir şeyler hazırlardık." diyerek önden önden evin girişine yöneldi.

Adam kaşlarını kaldırarak çamurlara bata çıka ilerleyen narin kadına baktı. Allah'ım, bu bir şaka olmalıydı. Eşek şakası! Giderken bir daha onu görmeyeceğine o kadar emindi ki, ama şimdi tam karşısında ona kafa tutmaya devam ederken bulunca tüm dengesi altüst olmuştu.

Yağmur kapıdan içeriye girdiğinde, Bulut evin aralık kapısından içeridcki değişimi görünce kapının girişinde dondu kaldı ve etrafa çatık kaşlarıyla baktı. Onun dikkatle evi süzdüğünü görmeyen kız, "Siz duşunuzu alırken biz hazı..."

"Kâhya!" diye kükreyen sesle olduğu yerde korkuya sıçrayarak, bir adım geriledi kız. Yaşlı adam o sırada içtiği keyifli çayını püskürterek yerinden kalkarken, boğazına kaçan çayıyla peçeteye uzandı ve ağzını silerek girişe koştu.

"Hoş geldiniz efendim." dedi başını dikleştirerek. Yine üzerinde jilet gibi ütülü temiz kıyafetleri vardı.

Bulut yüzüne bile bakmadan hareketlendi.

"Kovuldun!"

"Olur, efendim." dedi Kâhya itaatle ve Yağmur şaşkınca adama bakarken, yaşlı adam, "Siz duşa girdiğinizde kıyafetleriniz hazır olmuş olur efendim. Başka bir arzunuz var mı?" diye sorarak ona biddetle bakan adamın yüzüne bakıp, topuklarının üzerinde dönerek boğazını temizleyip, geldiği yere tekrar geri döndü.

"Allah belanı versin Rüzgâr." diye kükredi Bulut. Bu aklı kıtlan başına hep o sarmıştı.

Yağmur şaşkınca Kâhya'nın girdiği kapıya bakarken, Bulut ona öldürücü bir bakış atarak küfredip, üst kata yöneldi. Yerinde cansızmış gibi kalan Yağmur, adamın çıktığı merdivene bakarken, arkasında beliren Mahru, adamın iri ayaklarıyla damgaladığı temiz yerdeki çamur izlerine bakarak, "Ben kova hazırlasam iyi olacak." diyerek dalgın kızı olduğu yerde sıçrattı. Yağmur elini hızla çarpan yüreğinin üstüne koyarken de ortadan yok oldu.

Yağmur arkasını döndüğünde, salonun kapısında nefes alamadan duran ürkek ikiliye baktı. Aynı onun gibi beyazlayan yüzüyle dikilen Ayrin'in bacaklarının arasına giren Çiçek, korkuyla sımsıkı teyzesinin eline yapışmıştı. İkisinden de çıt çıkmıyordu.

"Siz de bu akşam... hatta gece odanızdan çıkmayacaksınız, ben size yiyecek getiririm."

Kızlara sırayla yasakları emrederken yüzünü asıp mutfağa yöneldi ve birden aklına bir şey gelmiş gibi durarak bakışlarını aşağıya eğdi. Sonra kafasını kaldırıp karşısına baktı. Mahru elinde yer paspasıyla ona bakarken başını salladı. Yağmur dudaklarını büzerek, "Af edersin abla." deyip girişe geçti ve çamurlu postalları çıkarıp yerine temiz, hafif topuklu ayakkabılarını giyerek, merdivene yönelen ikiliye "Ve ses istemiyorum." diye tembihleyip, mutfağın yolunu tuttu.

ALTINCI BÖLÜM

"Öyle bir an geliyor ki, ne hatır kalıyor ne gönül.
Kırıp darmadağın ederek arkana bakmadan
gitmek istiyorsun ama işte... olmuyor.
Dilini vicdan denilen ip bağlıyor, susuyorsun."

Bu kadar arsız bir kadın taklidini yapacağını, biri kulağına fısıldasaydı, o kişinin gırtlağını sıkarak nefesini keserdi ama şimdi istenmediği halde bir köşkün içinde zoraki bir misafirperverliğe zorladığı ev sahibinin, kapısına dikilmeyi hiç şuursuzca kabulleniyordu.

Sabahı deliksiz bir uykuyla geçirmesi, tamamen yorgunluğunun verdiği telaştandı yoksa aklında onca soruyla savaşırken, bırak uyumayı yatağa bile uzanacak kadar ayık kalması mümkün değildi.

Başının içinde uğuldayan seslerle, "Kes şu lanet şeyi lütfen!" diye terslendi.

Ayrin elindeki yastıkla ona bakakalmıştı. Yağmur sesini pek yükseltmezdi. Kızın şaşkın yüzü gözüne ilişince, içini çekerek sakinleşmeye çalıştı. "İşe koyulma zamanı geldi. Bulut Bey kalkalı saatler oldu. Kahvaltısını hazırladım ama henüz isteklerini duymadım."

"Abla saat daha sabahın sekizi, karga b*kunu yemeden o adam neden kalmış? Üstelik ne zaman kahvaltısını hazırladın?" dedi Ayrin şaşkınca.

"Çocuğun yanında pis pis konuşma!" diye azarlayan Mahru, yataktan kalkarak kendisiyle birlikte yerdeki yastıkları toparladı. Yağmur'a iç çekerek bakınca, genç kadın açıklama ihtiyacı duydu.

"Bulut Bey sabah beşte koşuya çıktı, o geldiğinde kahvaltısı hazırdı. Yemek yiyip yemeyeceğini soramadım çünkü beyimiz beni görmezden gelerek odasına yol aldı."

"Dün Naci amcaya bağırırken duydum onu, yok hatta emrederken. Bu sabah gitmek zorunda olduğumuzu söylemişti. Naci amca da "Olur efendim." diyerek gidince ben korkmuştum ama..."

"Demek sabah erkenden bu yüzden kalktın." dedi Yağmur, Ayrin'e sarılırken.

"Yok ya, fazla dinlendim ondandır. Dağ havası insanı erken kaldırıyor." dedi kız gözlerindeki yaşı saklayarak.

"Bana niye duyduğunu söylemedin?" diye sordu Yağmur kardeşinin saçlarını okşayıp öperken.

Ablasının göğsüne başını yaslayan Ayrin iyice sokulup seslenmedi.

"Eee ne yapacağız?" diye hatırlattı Mahru.

"Gitmemizi istiyor olabilir ama biz bunun aksinin olacağına onu ikna edeceğiz."

"Ben o adamdan korkuyorum." dedi Ayrin ablasına daha fazla sokularak.

"Ben korkmuyorum anne, o iyi biri." dedi Çiçek cesurca.

"Abla, ne olur gidelim buradan." diyen Ayrin huzursuzdu. "O adamda karanlık bir şeyler var, vicdansız mı ne?"

"Bunu yapamayız hayatım. Daha önce de söyledim."

"İyi de neden?" dedi Ayrin isyan ederek. "Neden?"

"Mahru ve Yağmur, o anda göz göze geldiler, sakladıkları sır bir bıçak oldu battı bağırlarına.

Yağmur kardeşini ikna edebilmek için burukça gülümsedi. Yüzünü ellerinin arasına alarak, buradan gittiklerinde onun her istediğinin gerçek olacağının sözünü verdi. Ve enişteşinin onları yakaladığı takdirde neler yapabileceğini bir kez daha hatırlattı. Onları korkutmak istemiyordu ama gerçeklerden kaçamazdı.

"Çalıştığımız sürece onu görmek zorunda değiliz. Zaten onun da bizi görmekten hoşlanacağını pek sanmıyorum. O salondaysa siz onu

dan çıkın ve mutlaka gözünün önünde olmayacak yerlerde olun yeter. Bir süre sonra alışır."

"Yani saklambaç oynayacağız." dedi Çiçek anladığı tek şey buydu: oyun.

Mahru kuşku dolu gözle ona baktı. Yağmur artık kardeşinin daha fazla itiraz etmesini önlemek ve çıkaracağı sorunu bastırmak için, ellerini çırptı.

"Hadi bakalım, Naci Bey çoktan kalkmış da ekmeği bile almıştır, şimdi mutfağa geçip güzel bir kahvaltı yapalım."

"Ama o şey..." dediğinde Ayrin, Yağmur göz kırptı. "Zalim güzel yemek yediğinden beri bize sataşmıyor, yani sen korkup iki de bir çığlık atmadığın sürece."

"Ama iki de bir sana hırlıyor." dedi kız ürkerek.

"Aslında hırlamıyor, garip ama konuşuyor gibi. Yağmur'u ne zaman görse dertleşiyor gibi garip bir şekilde bakarak tuhaf sesler çıkarıyor." dedi Mahru, ilginç ama o köpek sanki bir şeyler anlatmak istiyordu Yağmur'a.

"Anne ben onunla oynayabilir miyim yine? O benim en iyi arkadaşım oldu." diye sordu Çiçek hafif çekingen, evin sahibi geldiğinden sebep, izin verilmeyeceğinden korktu.

"Elbette." dedi Yağmur kızını kucağına alırken. Çiçek saçını geriye atınca, kızın saçlarının diplerine baktı. "Abla dip... dip..." dedi kaşlarını çatarak ve düşündü. Çiçek saçlarına dokunurken hangi kelimeyi unuttuğunu düşünerek dişlerini sıktı ve hatırlayınca, "Dip boyamız geldi, saçlarımızı boyamamız gerek." diye söylendi. Yağmur'un unuttuğu kelimeyi algılayamayan Mahru, Çiçek'i bu sefer nasıl ikna edeceklerini düşünmeye başlamıştı bile, keza Çiçek sarı saçlarını siyaha boyatmalarını asla istemiyordu.

Ayrin merdivenleri inerken ayaklarını sürümeye başladı. Yağmur kardeşine bakınca kız, "Ben burada çalışmıyorum nasılsa, abla ben onu her seferinde görmek zorunda mıyım? Odadan hiç çıkmasam?" diye sordu.

"Ama teyze neden ki? O kötü bir adam değil." Annesine dönüp elleriyle yüzünü kavradı. "Sen korkmuyorsun değil mi anne? Çirkin iyi adamdı unuttun mu?"

"Korkmuyorum," dedi Yağmur usulca.

"Çok inandım abla, dün yüzünün rengi duvar gibiydi. Bembeyaz. Camdan gördüm sizi. Seni ürküttü ve sen de çığlık attın yine. Tam gelecektim ki Çiçek..."

"Tamam..." dedi Yağmur gözlerini kaçırarak. Yerde yine çamur lekesi vardı, bu adam ne pasaklıydı! Mutfak kapısına bakarak kardeşine nasıl bir çözüm söylemesi gerektiğini bulmaya çalıştı. Her ne kadar hırçın gibi dursa da Ayrin, aslında göründüğünden çok daha duyarlı ve anlayışlı olabiliyordu. Kırıcı bir söz onu anında içine kapatıp, hırçın kişiliğini savunmaya sokuyordu.

"Düşünsene sen o halde olsaydın ne yapardın? Senden korkan ve hatta yüzüne dehşetle bakan insanları çevrende görmek istemezdin Ayrin."

"Öyle ama abla... O zaman hamam böceklerinden neden korkuyoruz, onlar da bize zarar vermiyor."

"Ayrin..." diye uyardı Yağmur. "Yakıştırmalarına dikkat et. Bu çok yakışıksız, bazen kişiliğin konusunda beni kuşkuya düşürüyorsun. Bencil ve zalim olmak sana yakışmıyor."

Yağmur onu azarlarken, adeta yüreğinin sıkıştığını hissetti. Merdivenden indiklerinde ufak bir tıkırtı duyumsadı, ensesi ürpererek merdiven altına baktığında orada kimseyi göremedi. Arkasını döndüğünde ise uzun gölge iyice belirsiz olarak ortadan yok oldu. Tıpkı konuşulanları duyan kulaklar gibi.

Yağmur kızların yüzüne bakarken nefes alamadığını hissetti. Neden birden dünyanın tüm sorumluluğu omuzlarına binmişti ki, o daha kendisi bir çocukken çocuk sahibi olmuş, bir çocuğa bakarken birden iki çocuğa sahip olan bir anne oluvermişti. Üstelik ergenliğe giren bir kızla, henüz her şeyi yeni kavrayan bir çocuğa bakmak hayli zordu. Her an gelecek kötülüklerden ve kendi zayıflıklarından korumaya çalışmak, aynı zamanda onurlu ve aklı başında birer insan olmalarını sağlamak, onu düşündüğünden daha fazla yoruyordu.

Panik içerisinde dolapları ve çekmeceleri açıp kapatmaya başladı. Hızla çocukların kahvaltısını hazırlarken, öğle yemeği için neler yapabileceğini aklından geçiriyordu. Kiler neredeyse boştu, geldiklerinden beri yiyecek sıkıntısı çektiklerini de saklamaya gerek yoktu. Bulut Bey'le konuşması gerekliydi, başka bir yerde çalışmadığına göre onların karnını doyurmak evin beyinin göreviydi! Üstelik aylık falan istemiyordu, onların ihtiyaçlarını halledecek kadar ödenek yap-

sa yeterdi. İşi bittiğinde kahvaltı hazırdı. Biraz peynir, biraz zeytin, domates biber ve bir tava yumurta...

Allah'tan Naci Bey arka bahçede tavuk besliyordu da, yumurta konusunda sıkıntıları olmuyordu. Hatta kasabaya yumurta satmasını rica etmiş, kilere üç beş parça şeyi öyle aldırmıştı.

Kızlar yemek yerken o da kilere girdi. Biraz bulgur, biraz tarhana biraz da mercimek kalmıştı. Elindeki malzemeye üzgünce bakarak, bunlarla adam gibi bir yemek hazırlamayı başarıp başaramayacağını düşünüyordu. Durumun vahametini görünce içini bir dehşet kapladı.

"Merak etme..." dedi omzuna dokunana Mahru. "Ben hallederim. Sen git onunla konuş."

"Şimdi konuşmasam, sabahki olanlardan sonra..." diye tırsak davrandı biraz.

"Korkak olma kuzum, biliyorsun o adamın bizi kovmaması tek şansımız."

"Anne sen yemeyecek misin?" diye sordu Çiçek yumurtasından alırken. Yağmur boş gözlerle baktı masaya, zihninden geçenler onu tamamen umutsuzluğa sürüklüyordu.

"Naci Bey'e bir soralım bakalım bizim için yapabileceği bir şey var mı?"

GEÇMİŞİN SIRRI BİR PERDE GİBİ ÜZERİNİ KUŞATIRKEN, oturduğu yerde bir külçe gibi duran adam gözlerini tozdan arındırılmış kitaplığa dikmiş, denetimin ne zaman elinden kaçtığına kafa yormayacak kadar kendini kaybetmişti. Oysa o kadın eve geldiğinde onun çalışmayacak kadar narin duran yapısıyla, en fazla bu dağ başında iki gün geçirip yokluğa ve ıssızlığa dayanamayıp arkasına bakmadan kaçacağını sanmıştı.

Ama eve geldiğinde gördüğü köklü değişim onun burada kalıcı olmaya kararlı olduğunu göstermişti. Evi alırken yeniliğine ya da temizliğine bakmadan, sırf emanet diye kâhyasıyla birlikte satın almış, senelerden beri Naci'nin sessiz ve itaatkâr varlığına alışırken evin içini hafızasından silmişti.

Zaten işleri olmadığı zaman kullandığı bu ev, onun için bir sığı-

naktan farksızdı. Ne misafiri olurdu ne de yolunu kaybetmiş bir yolcu buraya gelmeyi düşünür, o da huzurla yalnızlıktan payına düşeni kabul ederdi. Fakat bu sabah güne başka uyanmıştı. Camdan giren keskin gün ışığı, yatağı kaplayan mis gibi temizlik kokusu, odaya sinen düzen, onun huzursuz olmasını sağlamıştı. Perdeler her zaman açık dururdu, bunu bile fark etmemişti. Artık açık ve temiz camlara karşı savunmasızdı.

Aşağıya indiğinde o narin kadının hâlâ uyuduğunu düşünürken onun kahvaltı hazırlamaya başladığını görünce şaşırmış, kısa bir an mutfak kapısından onu izlerken, evde olmayan yiyecek sıkıntısında yumurtlayacak tavuk gibi mutfakta telaşla gezinmesini izleyip sonra sabah koşusuna çıkmıştı.

Döndüğünde ise ev hâlâ sessizdi ama aynı zamanda sanki artık sessiz de değildi. İçini bir huzursuzluk kaplamıştı. Her yer mis gibiydi, fazla eşyaların üzerindeki çarşaflar kalkmış, tüm odalar temizlenip kullanım için havalandırılmıştı. İyi de ne gereği vardı ki! Bu aile postu buraya sereceğini sanıyorsa yanılıyordu. Onlar için ne kalacak bir yer olmasına imkân verecekti, ne de ihtiyaçlarını karşılamalarına fırsat verecekti.

Sıkıntıyla soda limonunu yudumlarken, kapının usulca tıklanıp yanıt beklemeden açılması, düşüncelerine ara vermek zorunda bıraktı onu.

Ondan korkan ve her gördüğünde mütemadiyen çığlık atan, tırsak mı yoksa cesur mu hatta akılsız mı olduğuna karar veremediği güzel kadın, elinde bir tepsiyle içeriye girdi.

"İzin verdiğimi hatırlamıyorum." dedi kaba bir terslenmeyle.

"İzin istemedim efendim." dedi kız gururlu bir ifadeyle.

Adam dişlerini gıcırdatarak sabır dilenirken, "Burada ne halt ediyorsun?" diye uludu. Kibar kadının görgüsüzce odasına dalma şaşkınlığı, düşündüğünden de sert bir tepki vermesine yol açmıştı.

Titreyen bedenindeki korkuyu cesaretiyle savuşturmaya çalışan Yağmur, kapının girişinde durdu, güzel dudakları aşağıya doğru büküldü. "Sizinle konuşmak istiyorum Bulut Bey. Bu sırada sıcak bir çay içersiniz diye düşündüm."

"Düşünmen için de izin vermedim."

"Bunun için sizden izin almayacağımı bilmenizi isterim."

Adam kızın güzel yüzünde kibre dair iz ararken, ona ne konuşmak için geldiğini sormamak için kendini zor tuttu. Kahvaltılarını yaptıkları muhakkaktı fakat kadının üzerinden odaya dolan hafif bir yemek kokusu vardı. Şayet çevredeki tilkileri avlayıp pişirmediyseler, yenecek ne yapmış olabilirdi ki? Üstelik o çayı nereden bulmuştu, son kalan çayı dün gece kendine demlediğine yemin edebilirdi. Kadın elindeki tepside duran bir fincan çayı masanın köşesine koymak üzere ilerleyerek eğildi.

"İçmiyorum." Komutunu duyduğu anda donakaldı Yağmur.

"Siyah çay sevdiğinizi biliyorum ama elimizde kalmadı, o yüzden bitki çayıyla yetineceksiniz." diyerek ona aldırmayıp fincanı masanın üzerine yerleştirdi.

Kadının itaatsizliğine kaşlarını kaldıran adam, "Kendi çayınız nerede bayan, sohbet böyle çok tatsız kalır." diye alay edercesine küstahlaştı.

Kız tepsiyi dizlerinin üzerinde duracak şekilde indirerek, bakışlarını masaya odakladı.

Pembe yanakları ve parlak mavi gözleriyle ondan başka her yere bakıyordu. Lanet olsun! Ona bakamayacak kadar korkuyor ya da tiksiniyorsa, hâlâ neden odasının sınırlarında duruyordu? Kızın koyduğu fincanı alarak köşedeki şömineye fırlattı.

Olduğu yerde sıçrayan Yağmur gözlerini sımsıkı kapatıp dişlerini sıkarken, korkudan çığlık atmamak için kendisine savaş açtı. Adamın ölümcül bir silahtan farksız duran koyu gözlerine bakamadığından, yutkunarak açtığı gözlerini masaya odakladı. Tırnakları demir tepsiye geçerek gıcırdarken, titrememesine özen gösterdiği sesiyle, "Ben siz odadan çıkınca temizlerim." diye soludu.

"Çık!"

"Sizinle konuşmadan çıkmayacağım." diye pervasızca söylendi.

"Kolundan tutulup atılmak hoşuna gidiyorsa bana uyar." diyerek yerinden kalktığında, başını dikleştiren Yağmur çenesini kasarak işaret parmağını adama tehditle doğrulttu. Dişlerinin arasından çıkan sesiyle, "Bana dokunacak olursanız tepsiyi kafanıza geçiririm." diye uyardı.

Adam ona tepeden hükmederek bakarken, kaşlarını alayla kaldırdı. Kız elindeki tepsiye baktı, bir de adamın çınar gibi olan heybetli

boyuna, inler gibi bir ses çıkararak "Yüzünüze vurarak, sizi yaralarım." dedi sonunda pes edercesine.

"İş etiğiniz beni şaşırtmadı. Zorla haneme girmek, izinsiz burada kalmak, hırsız gibi eşyalarıma dokunmak, fare gibi mutfağımda dolaşmak..." derken mutfağının durumunun farkındaydı ama yine de söylemişti.

"Ben de tam bu konuda konuşacaktım."

Adam ilgisizce yerine oturup, masadaki bir kitaba uzandı ve sanki odada sinek vızıldıyor gibi tepkisiz kalarak kitabın sayfalarını çevirdi.

"Mutfak ihtiyaçlarınızı liste yaptım, siz mi alırsınız, yoksa alış verişe biz mi çıkacağız? Sonra evin de bazı ihtiyaçları var, umarım onların da makul olanlarını bize temin edersiniz." İlgisiz adam sanki bir anda sağır olmuş gibi duyarsızdı sözlerine. "Yarım saate kalmaz arabayı çağırtacağım!"

"Sonra temizlik yaparken birçok şeyi yakmak zorunda ya da kaldırmak zorunda kaldık ama dilediğiniz bir şeyi bulamazsanız bize sormanız yeterli."

"Hazırlansanız iyi olur, yoksa ben sizi nasıl atacağımı biliyorum."

"Çocuklar konusunda endişelenmeyin, evde tamamen görünmez olacaklar. Kızım sizi asla rahatsız etmeyecek, Ayrin ise ufak tefek işlerin peşinden tuttuğu için sizi rahatsız etmeyeceği şekilde sessiz olacak. Yakında zaten okullar açılıyor, okula başlaması gerekiyordu."

"Sana defolman için ne yapmam lazım?" dedi sonunda pes eden adam başını kitaptan kaldırıp, kadının kızarmış ve utançtan titreyen sisli gözlerine bakarak cevap bekledi. Her an yağacak sağanak gibiydi gözleriydi. Konuşurken utandığını fark etmemişti. Üstelik dudakları mı titriyordu? Ya da ondan tiksindiği için zorlandığından mıydı bu tepkileri?

"Bu evden gitmeyeceğiz."

"O zaman size karşı tavırlarıma hazır mısınız?"

"Ne... ne yapacaksınız ki?"

Adam alelade bir konudan bahseder gibi. "Kardeşinizi sıkıştırabilir, sürekli rahatsız edebilirim."

Kız irkilmesini sakladı ama korkmasını değil. "Rüzgâr Bey sizin sübyancı olmadığınız konusunda teminat verdi..."

"Kızınızı kesip bir kuyuya sallandırıp, vahşi hayvanların onu yemesini sağlayabilirim."

Bedeni buz kesen ve bacaklarındaki güç çekilen kadın, dehşetle sulanan gözlerini kırpmamak için kendini zorlarken, tırnakları yine tepsiye kenetlenince gıcırdadı. "Rüzgâr Bey sizin çocuklara dokunacak kadar kansız olmadığınızı da beyan etti."

"Ablanızın dilini kesip bacaklarını kırarak gözümün önünden yok edebilirim."

"Rüzgâr Bey yaşlılara karşı nefret beslemediğinizi bildirdi."

Ve adam apansız yerinden kalkarak kızın kolundan tuttuğu gibi, kısık çığlığının arasında duvara yapıştırırken, üzerine vahşi bir aslan gibi kapaklanıp çenesinden kabaca tuttu. Yağmur başının sert bir şekilde duvara vurup bedeninin sert duvara yaslanmasıyla, elindeki tepsiyi çınlayan bir sesle sert zemine düşürdü. Korkudan nefesi kesilerek titrerken, adam kızın yüzünü avucunda ezerek "Sana istemediğin halde sahip olup kölem yapabilirim..." dediğinde hırlayarak, öfkeden ateş gibi yanan gözlerini kızın gözlerine çevirdi. İlk defa temas ediyorlardı ve ilk defa bu kadar yakındılar.

Yağmur yanağına iri bir damla süzülürken, "Rüzgâr Bey bunu yapabileceğinizi de söyledi." dedi titrek sesi hıçkırır gibi.

"Yani sana sahip olabileceğimi söyledi... Öyle mi... o lanet piç!"

Kız yanağına iri bir damla daha akıtırken, başını sallamak için kendini zorladı. Burnunu bile çekemiyordu korkusundan, üstelik ayakları neredeyse yerden kesildiği için nefes de alamıyordu.

"Buna rağmen buradasın?" diye sordu adam yüzünü gererek. Şaşkındı.

"Mecburum."

"Kendini bana vermeye gönüllüsün yani?"

"Kendimi hiçbir zaman size vermem efendim ama bunu zorla yaparsanız o sizin gelişmemiş kişiliğinize ve yerinde olmayan vicdanınıza kalmış demektir. Ha bunu yapıp hayatta kalacağınızı da zannetmeyin, öldürmeden ölmem."

Adam, cesur mu, manyak mı olduğunu kestiremediği güzel kadının yüzüne baktı kısa bir an. O yaşlar gözlerinden kızarmış yanaklarına süzüldükçe öfkesi katlanıyor, boynunu kırmakla kafasını duvardan duvara vurup ezmek arasında kalıyordu. Sonunda kızı bir çöp torbası gibi kapıya fırlatıp, elini yanına yumruk yaparak indirdi.

Yağmur nefes almak için elini acıyan yanağına götürürken, adam az önce ona saldırmamış gibi sakince gündelik bir konudan bahsederek, "O zaman hazır ol, madem bu evin tüm ihtiyacını karşılamaya geldin, benim özel ihtiyaçlarımı da karşılayacaksın." deyiverdi.

"Asla!"

Son sözleri isyan ederek çığlığa dönüşmüştü kadının. Dağ gibi duran kardan adam tek kaşını kaldırarak küstahça baktı, kadın yağmurlu bulut grisine dönen sırılsıklam gözlerini bir an için iyice açarak ona dikti. Tiksintiyle yüzünden geçen o ifade adamın dişlerinin sıklaşmasını sağladı.

Titreyen dolgun dudaklarını aralayarak konuşmaya başladı. "Size itaat etmek benim görevim, özel ihtiyaçlarınızı karşılamak da... Fakat bunun sınırları var, yatağınız, benim sınırlarıma giremeyeceğim tek yer."

"Yatağımda uyuyorsun."

"Odalarımız ayrı efendim." dedi kız gururla. Şerefsiz değildi. "Onuruma zeval getiremem."

Adam arkasını dönüp elini alında dolaştırırken, gözlerini kapattı. Geveze ve ne istediğini bilen kadınlardan nefret ederdi. Sonra ona bakarak derin bir nefes aldı.

"O zaman anlaştık. Siz benim evimi ve yatağımı idare edeceksiniz, ben de sizin kalmanıza izin vereceğim."

"Ben sizin evinizi ve yatağınızı düzenli tutmayı idare edeceğim, siz de bizim kalmamıza izin vereceksiniz."

"Kancpeler de iş görüyor."

"Kızgın maşalar da sapıkların canını yakmak için fena iş görüyor... Sonra ırzına geçilen kadınların gece vakti cinnet geçirip, o adamları doğrayacağı bıçaklar fena keskin aletlerdir."

"Kesici aletler benim özel hobimdir, kullanmasını iyi bilirim."

O küstah çenesini havaya dikti. "Yastıklar bile gözü dönmüş bir kadın için ideal bir silahtır..."

"Durum analizi her erkeğin doğuştan yeteneğidir."

"Zehirli yemek de her kadının sonradan kazanacağı temiz bir silahtır."

Adam kızın gururla kalkan fındık burnuna ve az evvel korkudan

sulanan fakat şimdi öfkeden alev alev yanan gözlerine baktı. Bu kız sandığından çetin ceviz çıkmıştı.

"Bana ihtiyacınız olduğu ortada Bulut Bey. Konu şu ki benim de sizin izninize ihtiyacım var. Buraya başlıca geliş sebebim kilerde yiyecek hiçbir şey olmadığıdır."

"Ben şehirde yerim yemeğimi..."

"Âlâ, biz başımızın çaresine bakmayı öğreneceğiz o zaman..." dedi kız inatla. Gitmek yerine direnmek gibi salak bir savaşa mı girecekti? Kaç gün, kaç hafta direnebilirdi ki?

Kaşlarım çattı adam, bu lanet kadının derdi neydi? Neden tiksindiği ve korktuğu bir adamın evinde kalmak için bu kadar ısrar ediyordu ki?

"Bahçenizi elden geçirmem gerekecek, hatta bazı şeyleri de... İzin aldığıma göre artık kendi ailemi beslemek için kolları sıvamam gerek ve tabiî sizin karnınızı doyurmak için de..."

"Açlıktan nefesin kokmadan gitmelisin, bu eve asla yiyecek almayacağım."

"Bu hafta idare edecek kadar erzak var efendim, bizi merak etmeyin..." diye söyledi.

Adam onun yalan söylediğini biliyordu çünkü kilere fare düşse açlıktan ölürdü. Gururlu burnuna bir tane çakmak istedi ve çok konuşan güzel ağzına ve seksi poposuna ve...

Lanet olsun, bu kadın onun aklına karıştırıp çileden çıkartmak için özel olarak mı imal edilmişti? Ondaki çelik gibi sabra hayran olmayacaktı ve kibirli güzel yüzüne ve muhteşem bedenine ve gururlu diline ve namuslu hallerine ve...

Ve...

"Çık!" diye kükreyerek arkasını döndüğünde, onun yerinde yeller estiğini fark etti. Boş odaya kükrüyordu. Kapıyı arkasından usulca kapatmış ve çoktan gitmişti.

Bulut şaşkınca kapıya baktı. Hayatı boyunca hiç bu şekilde yönlendirilmemişti, ona asla kimse karşı gelmeye cüret edememiş, kafa tutan kadının adını bile duymamıştı ama bu ufak kadın, boyuna posuna hatta cesaretsiz haline bakmadan horozlanmaya devam ediyordu. Sonra birden kaşlarını çattı.

Az evvel alt mı edilmişti?

Hem de bir gece önce zekâ özürlü olduğunu düşündüğü, korkak, ürkek, küçük, seksi, güzel bir kadın tarafından...

Kahretsin!

KAKTÜS TEAM

BELGESİZDİR KAKTÜS TEAM

YEDİNCİ BÖLÜM

"Tükendiği zaman bile
sevmeye devam eden yüreğe diyorlar sevdalık..."

Kanet elektrik yine gitmiş, dağ ayısına boyun eğmesi gerekmişti. Naci Bey, Bulut Bey'i ikna edip elektrik işini hallederken, camdan dışarı bakan Yağmur kollarını göğsünün altında topladı. Bulut iri bedeniyle bahçeyi dolandı ve koca ayaklarıyla karda açtığı izlerle evin altına girerek gözden yok oldu. Elindeki dikişle kendini oyalayan Mahru, şöminenin başında dalgın dalgın otururken, Yağmur göğe baktı.

Gri bulutlardan döne döne inen kar taneleri ne şahane şeylerdi. Birbirine zarar vermeden ve birbirine benzemeden yeryüzünü süslüyordu. İnsanoğlu kar tanelerinden ibret almalıydı aslında, nasıl da birbirine karşı nazik davranıyorlardı.

Dün bir ara ablasının adını unuttuğunu ve kızının konuşmasını algılayamadığını aklından silmeye çalışarak kar tanelerine odaklandı. Ama gözleri doldu. İnsan sadece bunları görmek için bile yaşamak için savaşırdı. İçi sıkışırken gözlerindeki yaşları kırpıştırarak savuşturdu. Kızı ve kardeşi uğruna sürdüğü savaş için güç topladı. Boğuk sesiyle, "Yılın en soğuk ayı şubat oldu gibi değil mi abla? Bu kadar çok kar yağdığını ne zamandır görmemiştim." diye söylendi.

Yine de, dürüstçe kabul etmeliydi; can sıkıntısının sebebi bugün havanın kötü oluşu değildi, odasından çıkmamasının ve canının da ralmasının sebebi, o dağ kaçkınının ona dün sabah odasında söyle diği aşağılayıcı sözlerdi. Dünden beri neredeyse ondan kaçarcasına çalışıyor, gözüne görünmemek için elinden geleni yapıyordu. Üstelik korkuyordu, sonuçta o bir erkekti ve bu evde onun kötülüklerine açık yaşıyorlardı.

İyi de buna rağmen neden tedbir almıyordu?

"İlacını aldın mı?" diye sordu Mahru iğnesine ipi geçirmek için uğraşırken. "Yine başın tutacak."

"Aldım." dedi Yağmur durgunca. "Dün biraz yoruldum ondandır sanırım..." diye geçiştirdi.

"Eminim öyledir." dedi Mahru kurnaz bir sesle ama hâlâ yüzüne bakmıyor, dün şiddetli baş ağrısının ve asabi tavrının sebebini soruyordu. Hoş sorsa da ona nasıl anlatırdı ki olanları, henüz kendisi bile hazmedememişti.

"Ben şeyi yapacaktım..." dedi Yağmur kaşlarını çatarak yine unuttuğu bir şeyi düşünürken.

"Neyi?" dedi Mahru merakla.

Kız işaret parmağını bilinçsizce sallayarak "Şey..." dedi, eli koluna gitmişti yine. Karıncalanma hissi başlamıştı. "Şey işte." diye geçiştirdi.

"Tamam, sakin ol, birazdan hatırlarsın." dedi Mahru anlayışla ve Yağmur dişlerini sıkarak sislenen gözlerini başka tarafa çevirdi. Ne kadar düşünürse düşünsün hatırlayamadı o şeyin ne olduğunu!

Ve değişen konu malum kişiye gelince kadın gerildi.

Bir felaket haberiyle karşılaşmış gibi davranıyordu farkında olmadan, kendince bunu onlara sezdirmediğini sanıyordu. Ayrın ondaki bu asabiyeti merak edercesine surat asmış ve sürekli onu dikizliyordu. Çiçek odadan çıkamadığı için huysuzdu. O yüzden Zalim'in odaya gelmesine izin vermişlerdi ama bu sefer de Ayrin kanepe tepelerinden yatak üstünden inemez olmuştu.

Neresinden tutarsa tutsun hayatın, bir ucu hep elinde kalıyordu.

"Canını bu kadar sıkan konu, para konusu mu? Eğer öyleyse..."

"Parayla ilgisi yok abla, tavuklarımız var, yumurtalarını alması için bir marketle erzak karşılığında anlaştım. Yani karnımız doyar

bu sürece o adama yük olmayız..." dedi duraksamadan. Gözlerindeki duygusal ifade gerçeği ortaya koyabilir diye bakışlarını sürekli kaçırıyordu. Nihayet konuyu değiştirmeyi başardı ve Ayrin için okul konusuna gelerek, onun için ne yapabileceklerini düşünmeleri gerektiğine kafa yormaya başladı.

"Biliyorsun evde çalışması gerek. Ege öğretmen onu idare ediyor ve okula gitmiş gibi gösteriyor. Tek yapması gereken sınavlarında gösterdiği başarı olacak."

"Çalışıyorum zaten." diye homurdandı Ayrin. "Sınavlarım her zamanki gibi güzel olacak."

Onun kendilerine kulak misafiri olmadığı an yoktu, zaten hep meraklıydı hem de fazlasıyla.

Ayrin hemen kırdığı potu telafi etmek için Çiçek'le başladığı boyama işine geri döndü. Yağmur gülümseyerek başını salladı, çocukluğun masumluğunu hâlâ taşıyordu; durgun ve berrak yüzü.

"Hatırlıyor musun abla, babam hep bir kadının paranın sağlayabileceği en iyi refah yoluna, eğitimle çıkılacağını söylerdi. O yüzden maddi açıdan ne kadar rahat olursak olalım, eğitim almamız konusunda ısrarcıydı. Önceden ne demek istediğini anlamazdım ama şimdi... Eğitimsiz kadın sudan çıkmış balığa benzermiş. Ayakları üzerinde durması için eğitim şartmış. Zekâsı olup da bilgisi olmayan kadınlara üzülüyorum. Ya o zaman okulu bırakmak istediğimde bana engel olmasaydın! Allah'ım şimdi düşünmek bile istemiyorum. Ayaklarının üstünde duran kadınların kimseye eyvallahları olmuyor, okusun ya da okumasın eğitim her koşulda gerekiyor."

"Sadık Bey ileri görüşlü bir adamdı... Eğitim alman konusunda ısrarlı oluşu annenin okutulmamasıyla alakalıydı. Bu konuda onunla sıkı bir mücadeleye girmem gerektiğinde pes etmene hâlâ seviniyorum."

Yağmur yüzünü astı. "Hep evlenmeden önceki durumum zordu sanıyorum, ama şimdi... Onları çok özlüyorum abla..." dedi dürüstçe.

"Geçti artık düşünme, hem o adamın yanında değilsin ki. Bak birlikteyiz."

Ablasına gözlerini kırpıştırarak baktı Yağmur. "Umarım bizden vazgeçer..."

Konuşma boyunca duygusal davranmamaya önceden karar ver-

mişti ama konu yine hatalı evliliğine ve ailesine gelince, dibe çök. müştü. Mahru ablasının onlar için yaptığı fedakârlıkları hatırlayınca boğazına bir şeyler takıldı. Onun hakkını iki cihanda da olsa ödeye meyecekti.

Mahru derin bir soluk aldı. Aynı konuya dönmek ve Yağmur'u tekrar üzmek istemiyordu. "Artık konu kapansın." dedi kararlı bir tavırla. "Bak buradayız ve hedefine az kaldı. Onu bulacağız, onu ararken de başımızı sokacak bir yere sahip olduk, kötü mü?"

Bu saçma sözlerden sonra kısa bir sessizlik oldu. Eski şöminede bir ateş parladı, baca uğuldarcasına çıtırdadı. Bu küçük sesle birlikte Yağmur dalgınlıktan sıyrıldı. Hakan'ın kararlı yüzü, kızgın gözleri zihnine dolu gibi yağdı.

Onu her zaman saçma kararından ve kötü huyundan vazgeçirmeye çalışmış ama sonunda kararlılığı karşısında boyun eğmek zorunda kalmıştı. Ya da öyle davrandığını saklamıştı ve Yağmur buna inanmak istemişti. Mahru genç kadının içine kenetlenen duygularından habersizdi. O günleri düşünmemeye karar vermişti ama hâlâ sıkıntılar içinde düşünmeye devam ediyordu. Yağmur'un onunla karşılaştığı an fikrini değiştirmesinden korkuyordu aslında. Hakan onu bulmamalıydı, yoksa yine ona boyun eğer, kuzu kuzu peşine düşmek zorunda kalırdı.

Yağmur, ablasının düşüncelerinden habersiz sıkkınca soluk aldı. Bulut denen adam üzerinde siyah bir tişörtle karların arasında baltasıyla kaybolurken, Yağmur gergin bir halde hatta nefesini tutarak o katil kılıklı adama baktı. Kötü kalpli film jönleri gibi bir görüntüsü vardı. Duruşu ve bakışı yetmezmiş gibi onu bir de elinde baltayla görmek felaketti.

Yerinde durmayan ve sürekli seyahat eden biri olduğu kesindi. Erken kalkıyordu, sürekli bir şeyler okuyor ya da bilgisayarının başında zaman geçiriyordu. Bu da işinin oldukça rahat olduğunu gösteriyordu. Bir şirketi ya da düzenli davalarına baktığı müvekkilleri olmalıydı. Bahçe, odası ve ofis gibi kullandığı çalışma odasının dışında yok gibiydi. Onu görmediği sürece sorun yoktu, zaten adam da ortalıkta aylak aylak gezen bir tip gibi durmuyordu.

"Biraz dışarı çıkmalısın." dedi Mahru kıza bakarken, ağzına ipi almış dişiyle kırıyordu. Bu düğmeyi de dikmişti sonunda, işte şimdi yeni gibi olmuştu gömlekleri.

Yağmur başını olumsuz anlamında salladı. Çarşıya inmesi gere-

kıyordu elbet ama canı istemiyordu. Birkaç insan yüzü görürse belki biraz açılırdı. Aslında insanlarla rahat anlaşırdı. Ama yine de bazı kadınlar çok kıskanç ve kötü düşünceliydi. Yanında kocası olmadığını görenler, sanki hepsinin kocasına ya da sevgilisine musallat olan hafifmeşrep biriymiş gibi korumaya geçerdi.

Yüzü güzel, vücudu biçimli olduğu için ondan pek hoşlanmaz, hatta nefret ettikleri için ona sebepsiz yere takarlardı. Güzel yüzü ve kederini saklayan iri mavi parlak gözleriyle konuşurken, insanlar onun hep neşeli ve mutlu olduğunu düşünüyorlardı. Öylesine büyüleyici bir kadındı ki, aslında, Hakan hayatına girmeden önce gerçekten de neşeli bir insandı ama artık ne neşesi ne de hayat sevinci kalmıştı. Sadece tek bir amacı vardı!

Naci elinde sıcak bir fincanla karlarda bata çıka ilerliyordu. Evin sahibi, gladyatör kılıklı adam elinde baltayla bir insan kesmediyse odun ya da o tür bir şey keserken, yanında olmaya kararlı görünüyordu. Bulut Bey'in hallerini gözlemlerken, onun çok çalışan ve herkese hükmetmek isteyen biri olduğu izlenimi edinmişti.

Adam sadece zor değildi, sefil bir sapıktı. Yarası yüzünden sempatik gözükmeyen yüzü, zalimliği ve vicdansızlığının soğukluğuyla birleşince, canavar halini alıyordu. Ondan sadece ürkmüyordu, hem iğreniyor hem de tiksiniyordu. Dün söylediklerinden sonra ise onun yüzünü parçalayamadığı için üzülüyordu.

Çok zor bir adamdı ve hâlâ onları burada istemiyordu. Aslında biraz zorlanmak fena olmayacaktı. Bu sayede Hakan'ı ve resimdeki yüzü olamayan adamı düşünmekten kurtulabilirdi.

Hakan adını hatırladığı an yine ürperdi ve kalbi hızlandı, başka şey düşünmeye zorladı kendini. Bulut Bey öğle yemeğini yemiş ama yiyecekleri nereden bulduklarını sorma zahmetine girmemişti bile. Hatta onların karnını doyuracak kadar yiyecekleri olup olmadığını da önemsememişti.

Bencil ve kahrolası bir canavardı. Sorumsuzdu. Suskun ve onlara sevgiyle yaklaşan Naci Bey birden papağan kesilmişti o sabah, özellikle bir önceki işinden neden ayrıldığını öğrenmek istiyordu kızın. Sürekli bir ailesi olup olmadığını ve geçinmek için ne yaptıklarını soruyordu. Fakat referans mektubu bu sorunu gidermiş olmalıydı ki, ne zaman Rüzgâr adını ağzına alsa, adam birden susuyor ve itaatle başını sallıyordu.

İnsanın hayatında son derece aptalca davrandığı anlar olurdu kuşkusuz. Böyle anlarda insan boş bulunur ve aklına gelen ilk şeyi söyleyiverirdi. Artık onun sorgulamasından sıkılan Yağmur'un, adamın sorduğu soruya verdiği cevap da aslında büyük bir gaftı.

"Onun gibi bir canavarın dağlara saklanması bence insanlık için iyi bir niyet göstergesi..." diye hırlamıştı kız ve yaşlı adam kaşlarını şaşkınca kaldırınca, kendine kızıp aynı anda kızarmıştı.

"O iyi bir adam." diyen üzgün yaşlı adamın sözleri, onun alayla tebessüm etmesini sağlamıştı ve bunun üzerine Kâhya gururla topuklarının üzerinde dönerek gitmişti. İşte bu yüzden mutfağı derin bir sessizliğe gömülmüştü. Mahru ve Ayrin ondan böyle bir çıkışma beklemedikleri için biraz şaşırmış olmalılar ki birbirlerine baktılar. Mahru ondan gelen böyle mantıksız ve garip hallere alışık değildi.

Aslında o gün Yağmur başka şeyler de öğrenmişti. Adamın bir mükemmeliyetçi olduğunu, otoritesinin şu ana kadar kimse tarafından sarsılmadığını, tek olduğunu ve asla yanında yöresinde kimsenin bulunmadığını, sır gibi kaybolup sonra hediye paketi gibi birden ortaya çıktığını...

Mesela ne iş yaptığını öğrenememişti ve içinden bir his onun avukatlık yapmadığını söylüyordu. Bu adam tam bir buzdolabıydı ve evine zorla gelen biri olarak, Yağmur'un kendini ona kabul ettirmesi için büyük bir performans göstermesi gerekiyordu. Her anlamda. Çalışmaya hazırdı ama ya adam sapıklık ederse? O zaman o iğrenç yüzüne yumruğunu çakardı. Hatta çok gelişmiş şeylerini tekmelerdi. Yüzünün sağlam kalan tarafını da o paralardı.

Pazartesi sabahı duyduğu tıkırtılarla uyandığında saat daha gecenin dördü bile değildi. Üstelik şöminedeki ateş hafiflemişti, hava bir önceki gün kadar soğuk olduğundan oda da serinlemişti. Kızların üzerini iyice örttü. Hazırlanmalıydı. Yataktan çıktığında titrediği için tekrar yatağa girip kızların sıcaklığına sığındı, birkaç dakika sonra yine tıkırtılar yükselince mecburen kalkıp üzerini giydi. Saçlarını tepesinde toparlayarak dağınık topuz yaptı.

Eğer evde kalmaya devam edecekse bu dağ kaçkınının üzerinde olumlu bir izlenim bırakması gerekiyordu. Bunun için erken kalkması ve her şeyine özen göstermesi gerekiyorsa, yapacaktı. Usulca aşağıya inip kahvaltıyı hazırlamak için mutfağa girdiği anda, kapısına daha uzanmadan, kapı açılıverdi. Kız hayretle karşısında beliren adama ba-

karken, Bulut küstah duruşuyla kısa ve keskin bir bakış atarak uyku mahmuru kızı tepeden tırnağa süzdü.

Yağmur, bir adım geriye çekildikten sonra başını dik tutarak hafifçe gülümsedi. "Günaydın efendim." dedi saygıyla. Adam ona cevap vermeyince "Hani hâlâ gece ama dilerseniz sizin için kahvaltı hazırlayabilirim." diye nazikçe öneride bulundu.

Adam dik dik hâlâ yüzüne bakmayan kıza bakıyordu. O mavi gözler iğrenç yarasına bakmaya bile tahammül edemiyordu ama karşısına çıkmaya cesaret edebiliyordu, öyle mi?

Bu kadını böyle zamanlarda gırtlağını sıkıp bir duvara savurmak istiyordu Bulut. Ondan kaçıyor ama evinde kalıyor, ona hizmet ediyor ama yüzüne bakmıyordu kibirli sürtük.

Sanki o yokmuş da bir arı vızıldamış gibi aldırmadan arkasını döndü ve suyun kaynadığını belirten ketılın yanına yöneldi. Kapıda durmaya devam eden kız, adamın arkasından mutfağa girdi. Sanki henüz uyanmamış gibi çok enerjik bir havası vardı. Üstelik geldiğini nasıl anlayıp hemen kapıyı açmıştı? Bu adam yarasa falan mıydı? Uykusuz ve her şeye tepkili... Yüzü sert ve yine ciddi görünüşüyle onu tiye almıyordu. Üstelik kış günü Yağmur yün hırkanın içinde bile titrerken, o nasıl oluyor da kısa bir tişörtle bu soğuk evde dolaşabiliyordu? Dolaptan kendine bir kupa bardağı çıkaran adam, içine sallama çay attı ve suyu üzerine doldurdu.

Genç adam yüzünü tekrar ona çevirdiğinde kız ani bir refleksle irkildi. Çatık kaşları koyu gözlerinin üzerine düşünce, kız yapması gerekeni hatırladı. Özenle hazırlayarak dudaklarına kondurduğu sempatik tebessümü, adamın bakışlarıyla yavaşça yüzünde dondu. Karşısındaki yüz çok sertti. Bir şeye öfkelenmiş gibiydi.

Bulut lafı gevelemeden ve dikkatle bakmasını sürdürerek dosdoğru sordu: "Birinden mi kaçıyorsunuz?"

Bir an bocalayan kız ne cevap vereceğini düşünüp tartıt aklında ama düşünmek için fazla zamanı yoktu. Zira bu adam aç kurt gibi gözlerini ağzına dikmiş çıkacak kelimelerine sabitlenmişti.

"Biz..." devam edecekti ama adam eliyle susmasını işaret etti. Konuşmak için bile ona şans vermiyordu.

"Kocan nerede?" dedi adam sözcüklerin üzerine basa basa.

"Ko-kocam mı?" dedi Yağmur iri mavi gözleri dehşetle açılarak.

"Yine fonda Yağmur..."

"Anlamadım."

"Kekeleme diyorum."

Keşke bu elinde olsa, paniğe kapıldığı an tutuyordu bu meret ve eteklerinin ucunu bırakmıyordu.

"Evlisin değil mi? Yoksa metres misin?" Kız yutkundu. "Ufak kızın bir babası vardır sanırım." Kız ağzı açık kalınca "Yok mu?" dedi adam uyuz bir rahatlıkla. Hem sorup hem cevaplarken neyi kanıtlıyordu? Üstelik ona sürtük muamelesi yapmaya nasıl cüret ederdi?

Kız onun bu tavrına bir anlam veremiyordu. Yerinden sadece ona hizmet etmek için kalkmıştı ve daha karşılaştıkları an adam onu gururundan vurmaya hazırlanmıştı. Bulut ondan cevap bekledikçe kızın kalbi hızlı hızlı çarpıyor, kanındaki adrenalin oranı hızla yükseliyordu. Panik ve dehşet bir korku onu içine çekiyordu.

"Kahvaltı istemiyorum... Hatta burada kalmanızı ve belanızı bana bulaştırmanızı da istemiyorum." diyerek elindeki kupayı masaya sertçe koydu ve kapıya doğru yöneldi. Yerinde sıçrayan kız nefes nefese, ne bela adam bu diye söylendi içinden. Asıl bela o'ydu. Dizleri hafifçe titreyerek masaya yanaştı ve sandalyeye oturdu. On dakika boyunca hiç kımıldamadı.

"Odunlarımı yakacaksan kendin keseceksin..." diye kapıda beliren kızgın sesle, oturduğu yerde irkilerek arkasını döndü.

Kız yutkunarak kaşlarını kaldırdı ve masum bir ifadeyle "Anlayamadım." dediğinde adam elindeki baltayı çıkarınca, sandalyeden öyle bir telaşla kalktı ki, iki bacağının üzerinde asılı kalan sandalye büyük bir gürültüyle yere düşerek boş mutfağı inletti.

Nefessiz bir ifade ile donup kalırken Yağmur, "Seni kesmeyeceğim..." dedi adam dişlerini sıkarak ve kız daha nefesini alamadan devam etti. "Tabiî canımı sıkmazsan,"

Kız bir adım daha gerileyerek şalına iyice sarındı. Sanki örgü parçası onu koruyacaktı?

"Hadi gel, sana nereden odun keseceğini göstereyim."

"Ama paltom..." dedi kız şaşkınca bir bahane ararken. Gece gece ne odun kesmesiydi bu, çocuk mu kandırıyordu? Ya onu keserse?

"Ona ihtiyacın olmayacak."

"Kar... kar yağıyor." diye itiraz etti kız ama aldırmadı kibirli herif.

Adam hızla hole yönelerek kapıya yanaştı. Sert rüzgârın altında kapıyı açınca, fırtına sesiyle bir uğultu boş holü doldurdu, ardından soğuk hava kızı sararak titretti. Saçları içeri koşan havanın tellerine asılmasıyla savruldu. Hızlı adımlarla adamın peşine düştü. Dışarısı sandığından daha serindi. Üstelik tek tük kar atıştırmaya devam ediyordu. Üstünde mont yoktu, ya da daha kalın bir şey. Isınmak için omzuna aldığı şala daha sıkı sarındı ama titremesine engel olamadı. Nefesi bile içine buz kütlesi gibi dolarken, ayaklarını korumayacak olan babetleri kara temas etti. Soluğu bile titreyerek geçti içinden.

Adam üzerindeki siyah gömleğiyle, karların arasında profesyonel seri katiller gibi hiç zorlanmadan yürüyordu. Etraf karanlıktı ama karın beyazlığı her yeri ışık yanmış gibi aydınlık kılıyordu. Hâlâ ay tepedeydi, etrafta hayvan sesi bile yoktu çünkü çok soğuktu.

Adam evin etrafını döndü, arka tarafta bir kapıya yöneldi. Işığı yanıyordu! Buraya daha önce defalarca gelmişti, odunluktu.

Bulut kapının kilidini açarken, kız titrek sesiyle "Beni öldürmeyeceksin değil mi?" diye sordu, soğuktan takırdayan dişlerine bakılırsa bedeni hayli üşümüş ve donmasına az kalmıştı.

"Bunun için buraya gerek yok, bunu isteseydim yatağından yapardım ve sen dün gece bir daha uyanamazdın."

Allah biliyor ya, bunu istemişti. O güzel bedenini bir kuyuya atıp yok etmeyi ve aklını karıştırmasını engellemeyi istemişti.

Adam ona bakmadı bile ama kız tükürüğünü bile yutamadı bu sefer ve soğuk artık onun için önemsiz olmuştu. İçeri girdiklerinde adam "Kapıyı kapat." diye buyurdu.

Kız soğuktan zonklayan buz tutmuş elleriyle kapıyı kapatıp, nefesiyle ellerini ısıtmaya çalıştı. Soğuk dışarıda kalmıştı ama içeri sinen ayaz hâlâ aynı yerde duruyordu.

Adamsa karşısında durup çatık kaşlarıyla, önündeki odun yığınını inceliyordu. Burnunun genişleyen deliklerinden firar eden hava buhar olup uçtukça kız onun cidden bir ejderhaya benzediğini düşünüyordu. Bir iki dakika boyunca duruşunu bozmadı. Genç adam ona baktı, tepeden tırnağa uzun uzun süzdü.

"Şalını çıkar..."

Kız korkuyla bir adım gerileyince, ayağının altına yapışan kar tabakası dengesini bozdu. Ona tecavüz etmeye cüret ederse, ne yapardı

burada? Peşine nasıl düşüp de gelmişti ki? Ama deli cesareti dedikleri şey bu olmalıydı, onu öldürmesi bile aklına gelirken tecavüz edeceği aklının ucundan geçmemişti. Üstelik adam açık açık sapıklık ederken!

Kız iyice sarındı şalına. İkinci bir adrenalin dalgasının yüreğini yerinden oynatarak vücudunda dolaşmaya başladığını hissetti. Hafifçe yutkundu. "Üşüyorum." dedi kısık bir sesle.

"Birazdan ısınırsın." dedi adam soğuk sesiyle.

'Isınırsın' derken neyi kast ediyordu? Bu bir ima mıydı? Bir erkeğin bir kadını nasıl ısıttığını biliyordu. Etrafına bakınıp nasıl bir yerde olduklarını anlamaya çalıştı ve bir adım daha yanaştı kapıya. Ona saldırsa durdurmaya gücü de cesareti de yetmezdi ama işte can tatlıydı, uçuruma bile gözü kapalı atlatırdı. Dışarıdaki soğuğu hissediyor, uğuldayan rüzgârın sesini duyabiliyordu. Ve kalbinin her an daha çok hızlanan panikli çarpışını da.

Adamın soğuk bakışları yüzünü delip geçiyordu. Böyle bir konuşma için hazırlıklı değildi Yağmur. Dahası onunla yalnız kalmak için de hazırlıklı değildi. Çok başka bir şey beklemişti. Ama yine de paniğe kapılmamalı, sağlam durmalıydı. Karşısındaki adamın bakışlarını karşılamaya çalıştı.

"Sana sahip olmak için yatağım daha uygun olurdu, benim bile kriterlerim vardır senin düşüncenin aksine." dedi adam kızın beynini okumuş gibi.

"Ben üşüdüm, ondan." dedi kız usulca ve utanarak.

İnanıyormuş gibi bakmıyordu Bulut ona. Başını hafifçe yana eğmiş dudaklarını kibirle büzmüştü.

"Dilerseniz be..."

Genç adam bir el hareketiyle durdurdu onu. "Buraya gel!" dedi itaat bekleyerek.

Korkudan beyni uyuşan kız sinirlenmeye başlamıştı. Kim olursa olsun ona böylesine küçümseyici bir tavırla davranmaya hakkı yoktu

"Kaçacaksan arkanı dön ve çık hizmetçi."

Hizmetçi... Bunu onu kamçılamak için söylediyse başarmıştı. "Korkmuyorum senden..." dedi kız korkak bir tavırla diklenirken!

Adam tek kaşını alay eder gibi kaldırdı.

Bu adam ağzından çıkan hiçbir söze inanmayacaktı besbelli. Neden ama? Neden şüpheleniyordu ondan? Yanında sadece bir çalışa-

nıydı.

"Ça-çayınızı içmediniz." diye mırıldanırken, aynı anda sakin olmaya çalışıyordu. Derin bir nefes aldı.

Bu, adamın ona deli görmüş gibi bakmasını sağladı, kaçış planı elinde patlamıştı. Çay nereden çıkmıştı? Hayır, apaçık görünüyordu işte, bu adamın umurunda değildi. Gülünç bir durum diye geçirdi içinden. Yine de soğukkanlı olmaya çalışmalıydı.

"Buraya gel, sana bir şey yapmayacağım." dedi adam ondan beklemeyecek kadar yarım bir nezaketle. Kibar değildi ama kaba da değildi. Kabaydı ama yani... soğuk değildi bu sefer. Kız elindeki baltaya baktı, damarlarında dolaşan kanın donduğunu hissetti. İnanılır gibi değildi. Hayatında daha önce hiç böyle biriyle karşılaşmamıştı. Korktuğunu ona belli etmemeli, hiç bozuntuya vermemeliydi. Zapt etmekte güçlük çektiği dermansız bacaklarıyla minik minik adımlar attı, sanki ona değil de ölümüne gidiyor gibi isteksizdi. Genç adamın çene kaslarının asabi bir kasılmayla gerildiğini fark etti.

"Odunları keseceksin."

Bir an ne diyeceğini bilemedi Yağmur. Onun da yanıt beklediği yoktu zaten, iri bir tomruğu ayağıyla biraz geriye yuvarladı. "Aklından neler geçirdiğini ikimiz de çok iyi biliyoruz, senin kafanı burada koparmak istememin bununla bir ilgisi yok. Yarın gideceğim ve sen odunların hepsini bitirmişsin." dedi öfkeyle. "Hava şartları elektriğin sık sık gideceğini gösteriyor, oduna ihtiyacınız olacak. Naci kesemeyecek kadar yaşlı, üstelik adamın tüm kış yakacağı kadar odun kesmiştim ben ona ve siz hepsini bencilce yaktınız."

"Kızım çok küçük, üşüyordu. Af edersiniz..." dedi kız mahcupça ve "Yapabileceğim bir şey yoktu." diye ekledi utanarak.

"Burada çalışmak için bulunuyorsun, anladın mı? Sadece çalışmak için. Özel hayatını iş yerine bulaştırma, kızın umurumda değil! Belalın varsa arkanda, çek git." Bir an sustu. Sözlerinin nasıl bir etki yarattığını anlamak ister gibi dikkatle yüzü beyazlamış kadına baktı. "Tabii niyetin çalışmaksa..."

"Elbette çalışmak başka ne gibi bir niyetim olabilir ki?"

Adam kaşının birini edepsizce kaldırdı.

Kız ne demek istediğini anladı. Küstah pislik. "Allah esirgesin, siz dünyadaki son adam olsanız dönüp bakmam. Yalnızlıktan ölsem, yine

de yanınıza sokulmam."

Bu sözler çok büyüktü ve yenilir yutulur cinsten değildi.

Uzun bir sessizlik oldu. Belki ağırdı sözleri ama hak etmişti o da. Adamın eli kasılınca sımsıkı tuttuğu baltanın sapından gıcırdamalar duyuldu. Adam ona derin derin soluyarak ölüm kusarcasına bakınca, kızın kafasının içi boşalmıştı sanki. Elini kaldırıp kafasını koparacağını sandı. Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bu adam dengesizdi, bir kovuyor bir ona sapıklık ediyordu.

O güne kadar karşılaştığı erkeklerin çoğu onu kollarının arasına almak için ellerinden geleni yapmışlardı. Romantik ve hep ilgili adamlar olmuştu çevresinde ve bu ayı, kabalığıyla Rüzgâr denen adamı bile sollamıştı. Oysa bu adam...

"Beni kızdırmak istemezsin..." dedi Bulut, kelimelerinin tonlaması kahydı. "Sana yapacağım işkence için her seferinde bana yalvarmak zorunda bırakırım seni.".

Onun edepsiz sözlerinin ne anlama geldiğini bilecek kadar kadındı Yağmur ve bu ahlaksız sözleri midesini bulandırmıştı. Her an adamın önüne midesini boşaltmadan evvel, iğrendiği sözlerini kustu.

"Yalvarmak mı? Çok akılsız kadınlarla karşılaşmış olmalısınız siz..."

"Kadınların hepsi aynı derecede ahlaksızdır..."

"Oh evet, anlıyorum." dedi kız alayla. "Hep aynı tür kadınlarla takılmak zor olmalı. Ucuz adamlar değersiz insanlarla takılır, kalitesi onların alamayacağı kadar pahalı bir eylemdir insanlık. Hepsinin senin parana gelenler olduğu aşikâr elbette, bu kibirle adam olup aklı başında hiçbir kadını kendine çekemezsin. Normal, size inanıyorum üzülmeyin, karşılaştığınız kadınların hepsi aynıdır muhakkak ama ben bayım... size işim düşmese sizin yolunuza dahi çıkmayacak bir kadınım. Benim gibi kadınlarla karşılaşmaya ne paranız, ne gücünüz yeter... Namus satın alınamaz."

Bunları söylerken titreyen sesine uyan yüzü hem utançtan, hem sinirden kıpkırmızı olmuştu. Hayatta bu kadar zor durumda kaldığı bir başka anı daha hatırlamıyordu. Adam tek kaşını kaldırıp aynı andı öfkeyle çattı. Adam ağzını açtığında soluğunu içine tıkadı ve bu kadar küstah olmasına katlanamadı.

"Bence kendinize o kadınlardan bir tane edinin ve rahatladıktan

sonra evinize geri dönün. Unutmayın, burada çalışan iki tane kadın var ve sizin sapıklıklarınızı çekecek durumda değiller."

En az adam kadar arsız olarak konuşmak kızı tüketmişti.

Adam donup kaldı, şaşkınlık onun sert yüzüne yakıştıramadığı bir duygu geçidiydi.

Her an elindeki baltayla bu deli cüretli kadını ikiye ayırabilirdi ama bu, şu anda Yağmur'un umurunda bile değildi. Bu cesaret nereden geldi bilmiyordu ama ona ucuz bir kadın gibi davranması haysiyet kırıcıydı. Fakat yine de bu şekilde suçlanmayı hak etmemişti. İş konusundaki sadakatini ispat etmesi için bir fırsat bile tanımamıştı ona. Daha ilk günden böyle bir şeyle karşılaştığına göre, bu iş uzun süre devam edemeyebilirdi.

Allah yardımcısı olsundu.

Konuşma bitmişti. O anda yapması gereken tek şey orayı terk etmek olabilirdi ve yarın gelip odunlarını kendisi keserdi. Allah'ım bu iş için gereken özellikleri taşımıyordu bile, nasıl kesecekti? Buna kafa yorarak tam izin isteyip ayrılmaya hazırlanıyordu ki, adamın ayaklarının dibine attığı baltayla kısık bir çığlık atarak, aniden çekirge gibi zıpladı.

"Al şunu. Makinalı tüfek gibi çalışan çenenin yerine kollarını çalıştır." diye emretti.

Neye uğradığını anlayamayan kız uyuşmuş eliyle baltaya uzandı, az evvel adrenalinden sıcacık olan bedeni şimdi yine soğuktan ve korkudan buz tutmuştu. Balta çok ağırdı, düşündüğü kadar kolay olmayacağı da açıktı, bunu nasıl kaldıracaktı ki?

Adam kadına baktı, cidden zor işlerden hoşlandığı doğru muydu acaba bu deli kadının? Ona doğru sarhoş gibi sendeleyerek yürürken narin bedeni izledi ve kızın yüzündeki korku ifadesinden arındırdığı birkaç duyguyla, bu sorunun yanıtını bulmaya çalıştı.

Kız homurdanarak yanında durdu. Bir kölenin bile daha fazla hakları vardı herhalde. Akşama kadar deliler gibi çalışmak zorunda bırakılmıştı. Sürekli ondan kaçmak için her an tetikte evin içine dolaşmıştı. Çocukları neredeyse odaya kilitlemişti. Yiyecek bulmak için şehirdeki tüm marketlerin patronlarına yalvarmıştı.

"Sabır." diye söylendi kendi kendine, biliyordu bu adamın gitmesi için yaptığı bu zulümleri aşacaktı. *#DirenYağmur*

Adam ona tepeden bakarken iri bir odun parçasını alıp tomruğun üzerine koydu. "Vur." dedi sertçe ve emrederek.

Kız baltayı kaldırınca baltanın geriye giden ağır gücünü hesap edemeyerek, bir adım geriye yalpaladı. Bu balta neden bu kadar ağırdı ki? Kolu acımış, belinden sesler gelmişti.

Adam hemen arkasına geçerek, kızın çığlığına aldırmadan ayağının ucuyla bacaklarını ayırdı ve tok sesiyle "Bedenini dengede tut." diye emretti. "Ayakların aralık olsun."

Bu yaptığının mahrem bir şey olduğunu bilecek kadar yaşı vardı adamın, bu da kızın yutkunmasına sebep oldu. Geceliği incecikti ve hazırlıksız geldiğinden, bacakları açılınca üşümeye başladı. Üstelik o ana kadar üşüyenin sadece bacakları olmadığını anlamamıştı, burnu akmaya başlayınca hiç çekinmeden çekti.

Adam tek kaşını kaldırarak kızın arkasında durmaya devam ederken, "Hadi soğuktan donmak istemiyorsan kesmeye başla." diye kükredi ve kenara kaydı.

Kız inatla kaldırdığı baltayı odunun üstüne tüm gücüyle indirdi ama bir şeyler tersti; balta oduna saplanıp kaldı. Çekti gelmedi. Zorladı çıkmadı. Baltayla bir bütün olmuştu odun, çıkmıyordu. Az önce üşüyordu, şimdi kıpırdandıkça terlemeye bile başlamıştı.

Bulut beceriksiz kıza kızarak dişlerini sıktı, elindeki baltayı kabaca alıp ayağına sıkıştırdığı odundan çıkardı ve tekrar eline verdi sabırla.

"Tekrar dene!" Bir tane daha odun koydu. Bu sefer biraz daha ufaktı. "Tüm gücünle vur!"

"Demesi kolay." dedi homurdanarak tekrar vuran kız. Yine saplanmıştı balta oduna. O anda baltayı elinden çekerek alan adam "Çekil." diye kızı öteledi. İki eliyle kavradığı baltayı oduna indirdiğinde odun tereyağına inen bıçak gibi nasıl, odun iki ayrı parça halinde yere düştü.

"Tüm gücünle, tam ortaya." diye ısrar etti direktiflerine.

Adama baktı Yağmur, kaslı bacakları hafif aralıktı, yere sağlam basıyordu. İnce ve kuvvetli beli düzdü, kol kasları şiş halde baltayı havalandırdı ve tekrar vururken, kız ağzı açık adama hayranlıkla baktığını fark edemedi.

"İzlemen bittiyse başla." dedi adam kibirle ve baltayı tekrar ona

gerdi.

Kız baltayı bu sefer kendinden emin bir halde eline aldı ve soğuktan kızarmış yüzünü aşağı eğdi. Onun gibi bacağını ayırınca adam kaşlarını kaldırdı. Demek nasıl yaptığına bakıyordu deli kadın. İnce belini düzeltti ve çöp gibi narin kollarını kaldırdı, aynı anda balta geriye gidince, kısık bir çığlıkla kış üstü yere kapaklandı.

Adam kahkaha atmamak için dudaklarını gerdi ama gözlerindeki keyif görülmeye değerdi, tabii bu kız için geçerli değildi. Daha evvel filmlerde ve kitaplarda bu işin ne kadar kolay yapıldığından bahsederlerdi, ancak onlar ya hiç odun kesmemiş, ya da baltanın ağırlığını hesaba katmamışlardı.

Rezil olduğunu düşünerek yerden kalkıp, lanet baltayı azimle tekrar eline aldı. Bu sefer kararlı bir şekilde kaldırdı ve aşağıya indirdiği balta, odun yerine tomruğa saplandı. Adam içinden güldü, dışından kaşlarını çattı. Kız hırsla bir daha kaldıracakken, arkasına geçen bedenle irkilemeden daha, Bulut minik ellerini kocaman elleriyle yutacak şekilde kavradı. Baltayı kızın içine çektiği nefesinin arasında kaldırdı ve onun kolları arasında titremesine aldırmadan odunun üstüne sertçe indirdi.

Yağmur'un bedeni adamın bedenine şiddetle çarparken, odun ikiye bölünmüştü. Önce sevinçle gülümsedi, hatta keyifli bir ses çıkarmış bile olabilirdi. Adamın sıcak ve koruyucu bedenini teninde hissedince, bir buz kütlesi gibi dondu ve sevinci dudaklarında soldu.

Çirkin'in kolları arasındaydı, hem de tüm iradesiyle. Bu hamleyi yapan Bulut da sanki bunu beklemiyordu, o da en az kız gibi bir anda taş kesmişti. Burnuna değen cennet kokulu saçlar çenesindeki kirli sakala yapışmış, narin bedeni sert bedenine yaslanmıştı. Yumuşacık, kıvrak, iç kıyıcı ve akıl alıcıydı. Yanı sıra da sıcacık... Karlı gecelerde sarılıp yattığı yorgandan daha yumuşaktı. Gül bahçelerinde, çiçeklerle dolu tepelerde bile dolaşsa onun kadar güzel kokan bir çiçek bulamaz gibiydi.

Kız yutkunurken adam birden ellerini elinden çekerek, bir adım geriledi. İkisi de ateşte yanmış odun gibi aynı hızla birbirlerinden uzaklaştılar. Kendine ne olduğunu izah edemeyen adam, kıza bir kez daha bakmadan arkasını dönerek kapıyı açtı. Sanki bir an bir şey diyecekmiş gibi durakladı ve kız ona şaşkınlıkla bakarken kapıyı çekerek,

onu orada tek başına bırakıp çıktı.

Elindeki baltayla donup kalan Yağmur iyice salağa bağlamış. Parmaklarının arasından kayan balta yere düşerken az evvel olanların etkisi hâlâ bedenine titreme olarak yayılmaya devam ediyordu.

O adam ona sokulmuş, izinsizce ellerini tutmuştu. Nefesini hâlâ ensesinin dibinde hissediyordu. Ellerinin üzerinde güçlü, sıcak tutuşunun baskısı hâlâ duruyordu. Masumca ellerine baktı. O kaba adamın ona dokunmasına nasıl müsaade etmişti?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bazen kapatın kapılarınızı ve kilitleyin.
Gurursuz olduğunuzdan dolayı değil,
hakketmeyene ederinin fazlasını vermemek için.
Gerektiğinde vazgeçmesini öğrenin."

Elindeki şalını sürükleyerek odaya giren kızın perişan halini gören Mahru, endişeyle "Bu halin ne?" diye yükseldi. Hızla yataktan kalkıp yanına gelirken, tedirginliği her hareketinden belli oluyordu.

Şu soğukta üzerinde bir şey olmadan ortada dolanan ve alnındaki teri silen Yağmur, "Odunun biri elime balta verdi, kes dedi... Kesemedim ki koca gövdesini..." diye homurdandı.

"O odunun ayakları var mıydı?" diye kıkırdadı Ayrin işin girgirinda olarak. Bu kız bu saatte nasıl uyanmış ve dahası bir de espri yapabiliyordu anlayamadı Yağmur.

Mahru, bu defa da Ayrin'in yanına gelip onu dürterek uyanırken, "O odunun kafasını kesseydin ya, tek seferde temiz iş çıkarırdın. Şu hale bak, ne yapmış sana... Ayrin sen de uyu, saat daha çok erken." diye azarlarken kızgınca başını salladı.

"Düşünmedim desem yalan olur." dedi Yağmur kollarını kaldırıp bedenini gererek.

Kız ısınmak için şöminenin karşısında ellerini ovuştururken Mahru önce saate sonra Ayrin'e baktı. Ayrin lafını sokup tekrar uykusuna dalmıştı. Saat ise henüz sabahın beşiydi ve Yağmur gerçekten yorgun görünüyordu. Bu saatte kalkan kardeşine garip bir şaşkınlıkla bakan Mahru merak ediyordu. O da yanına gelip şöminenin karşısında oturdu.

Gözlerini kuşkuyla kısarak "Sen ne zaman ve nerede gördün onu?" diye sordu merakla.

"Ya erken uyanınca kahvaltı hazırlamak için inmiştim. Sonra odunluktaydık işte..." dedi kız gülerek masumca. Mahru gözlerini ayırınca, "Odunların yanında, başka nerede olacak? Dedim ya, odunun biri işte..."

"Bana neden haber vermedin, bu saatte tek mi kaldın onunla orada?" dedi Mahru, cidden endişelenmişti bu fikre. Elin tanımadığı bir adamıyla nasıl yalnız kalırdı? "Ya sana bir şey yapsaydı? Ya seni ıssız yerde yakalayıp..." derken elini göğsünün üstüne koyarak, soluksuz kalıp bir süre yüzüne baktı, rengi kaçmış anaç bir mizaçla büründü halleri.

"Saçmalama abla, adam sapık mı?" diye huysuzlandı Yağmur. Bu soru onun da aklından geçmişti Allah biliyor ya, ama nedense yanındayken aklına bile gelmemişti. Şaşılacak şeydi!

"Adam işte sen de söyledin kızım, sapık mı değil mi nereden bileceğiz. Adam olması yeter şeytanla anlaşması için... Ya sana göz koyduysa, ya bilerek çektiyse seni köhne yerlere!" Şimdi dizlerini dövmeye de başlardı.

"Gözünü oyarım onun..." dedi Yağmur ellerini beline yaslayarak. Hele bir denseydi de görseydi, baltayla odunların kafası nasıl koparanlardı. Gözlerinden ateş fışkırtmıştı bu düşünce bir anda. "Beni ona mı layık görüyorsun abla? Adam, ayının iki ayaklı hali! Kaba bir mağara adamı gibi görgüsüz, üstelik ürkütücü..."

"Öyle deme, yanık yüzünü saymazsak yakışıklı biriymiş." Ona inanamayan Yağmur kaşlarını kaldırınca, Mahru onaylayarak, "Yani yandan baktığın sürece yakışıklı. Üstelik kafasını koparsan, değme mankenlere taş söktürür bedeni. Boylu poslu... Sen yine de uzak dur, şeytanın kime ok atacağı belli olmaz. Cinlerimi musallat etme durduk yere elin adamına."

"Kırk yıl bir odada ikimiz olsak, göreceği tek şey ensem olurdu

Tüm dünya benim elime kalsa, deseler ki ondan başkası kalmadı, dünyanın kurtuluşu elinizde ona şans ver, intihar ederdim... Abla aklına bile getirme rica ederim... Adamı her gördüğümde kabalığından korkuyor, yüzündeki yanıktan dehşete kapılıyorum. Yüzüne bakmak için bile kendime nasıl cesaret telkin ediyorum bilemezsin." derken kızarak ayağa kalktı. Homurdanan kızın peşinden Mahru "Saçmalama, erkek erkektir..." diye devam ederek uyarısına kaldığı yerden devam ediyordu. Ve birlikte daha fazla ses yapmamak için odadan çıkıp aşağı indiler.

Ayrin ve Çiçek de uyanmış, Yağmur ve Mahru'nun peşinden aşağı inip kimseye görünmeden mutfağa geçmişlerdi. Yaşlı kâhya elindeki kirli botlarla merdivenin başında donup kalan efendisini görünce, ürkerek bir adım geriledi. Yüzündeki o karanlık ifade, gözlerindeki o cehennem kuyusu hiç hayra alamet değildi. Duruşunu düzelterek boğazını temizledi.

"Bi... Bir şey mi oldu efendim?" Kısık sesi varla yok arasındaydı.

Bulut'un burnunun yanındaki kasları seğiriyordu. Demek *dünyada ikisi kalsa intihar ederdi... Demek ondan korkuyordu?* Kulakları uğulduyor, ellerinin arasında duran botların derisi baskıdan gıcırdıyordu. Önceliği o kadını bezdirip evinden yollamaktı ama şimdi... Şimdi o kadının bu söylediklerini burnundan fitil fitil getirmeyi istemekten başka bir dileği yoktu. Bulut Toprak Dağlı hiçbir zaman gursuz bir şımarık olmamıştı ama şimdi ilk defa kibirli olmak ve karanlık yanına dokunmak istiyordu. Onu evinden, hatta bu hor gördüğü dağ başından yollayacaktı ama işi bittiğinde...

Şu vakitten sonra onları görmek de, seslerine katlanmak da, varlıklarını hissetmek de istemiyordu. Şirketin işleri için şehre inecekti ama vazgeçti.

"Ben gelene kadar tüm odunlar kesilmiş olsun..." diyerek kâhyasına emretti, adam yanlış anlayıp başını sallayınca "Yağmur kesecek... Hepsini." diye sertçe söylenerek, kapıdan rüzgâr gibi esip gitti. Ve Yaşlı Kâhya elindeki bandı yere düşürdü.

"Efendim."

Evdeki onca iş yetmezmiş gibi erkek işini de yapmıştı ya bekâr olsun. Üniversite mezunu, dadıların büyüttüğü kuzu, daha evvel elini sıcaktan soğuğa vurmayan kadın, ofis çalışmasında performans ödülü alan Yağmur, onca çalıştığı saygın şirketten sonra bu kadar yorulduğu başka bir işi daha hatırlamıyordu.

Ağrılar içinde yatağına sırt üstü uzanmış, uyumaya çalışıyor ama kollarının ve sırtının ağrısından bir türlü bunu başaramıyordu. Hayvan herif, tüm odunları ona kestirerek ne düşünmüştü? Kullandıkları odunlarının intikamını mı almıştı? O adamı düşündüğü zaman ve odunlukta hissettiği şeyden beri, garip bir tedirginlik duyuyordu içinde. Akşama doğru onun gittiğini kendi gözüyle görmese, her an karanlığın içinden çıkıp "Daha kesilecek odun var, çabuk ol..." diyecek gibi geliyordu.

Gözlerini kapattı. Odunlukta olanları aklından atmaya çalışırken, adamın o iğrenç yüzünü gözlerinin önüne getirmemeye çalıştı. Ne kadar sert baktığını, kibirle burnunu kıvırdığını hatırlamayacaktı. Karanlıkta ılık nefesini ensesinde hissettiği andaki gibi titredi. Nefesi hızlandı, karnı kasıldı, kalbi o anı yaşıyormuşçasına panikle atlamaya başladı. Ona dokunduğunda, bedeninin varlığını hissettiği anki panik, daha evvel hissetmediği bir şeydi. Parmaklarında yine onun sıcak dokunuşunu hissedince, ellerini bacaklarının arasına alarak bu ısıyı kendi ısısıyla yok etmeye çalıştı. Yapamıyordu. Kimi düşünse o adamın iğrenç yüzü iki saniye sonra gözlerinin önünde beliriyordu. Kafasının içinde canlandırmaya çalıştığı görüntüyü sürekli itip öne geçiyordu. Bulut Toprak'ı, toprakların gömer gibi aklındaki karanlıklara gömmek istiyor ama yok... başaramıyordu.

Her şeye rağmen o günün sonunda önemli olan gerçeği anlamıştı. Adam zihnini meşgul etmeye doymamış, kâbuslarını da ele geçirmişti. Kız tam bir sıkıntı içinde yarı uykulu yarı uyanık halde kâbuslar içinde kötü bir gece geçirdi. Ertesi gün işe kaptırdı kendini, artık yorgun düştüğünde ise akşama doğru kestirdiği uyku iyi gelmişti. Sabah yumurtaları marketler için hazırlarken, bir önceki güne nazaran kendini dinlenmiş ve canlı hissediyordu. En azından kaslarındaki ağlatacak acı ve spazm yoktu. Sadece yorgunluk hissi vakıftı.

Saatler birbirini kovaladı. Daha sonraki günler hep birbirini ayn

Tüm telaşla izledi. Sessiz ve canavarsız bir gün... Göz açıp kapayıncaya kadar on gün geçti. İyice eve alışan Yağmur işlere odaklandığında, akşama kadar vaktin nasıl geçtiğini bile anlamıyordu. Üstelik kar gitmiş, yerini kuru, güneşli ve soğuk günlere bırakmıştı. O sabah Naci Bey elinde telefonla mutfaktan çıkarken, sürekli aynı kelimeyi tekrarlayıp "Olur efendim, tamam efendim." diye kurulu saat gibi konuşurken, Bulut Beysiz günlerin sona ereceğini anlayan kızın yüzü düşmüş halde gözleri sislendi. Yaşlı adamı gözleriyle takip ediyor, canavarın telefonda ne söylediğini anlamaya çalışıyordu.

İlk defa Kâhya ile olan konuşması birkaç dakikadan uzun sürdü evin beyinin. Naci Bey solgun bir yüzle telefonu kapattıktan sonra, derin düşüncelere dalarak, köpekle oynayan Çiçek'i izlemeye başladı ve kızın huzurlu yüzünü izlerken, başını sallayarak odadan çıktı. Yağmur da kızına baktı. Kızı ne alakaydı da hedef tahtası gibi kızına bakmıştı ki bu ihtiyar?

Yoksa adam onu işten atması için yaşlı adama baskı mı uygulamaya başlamıştı? Olabilirdi, o vicdansızdan her şey beklenirdi, güzellikle gitmeyeceklerini anladığı için zorlamaya geçebilirdi. Naci Bey de Çiçek için üzüldüğünden onlara söyleyemiyordu tabii. Yine beyni eysiz senaryoları diziyordu zihnine. Tüm odunları kesmişti, odasına gerekmedikçe girmemişti, postallarını giymeyi bırakmıştı, gitmek dışındaki tüm emirlerini yerine getirmişti işte, neden huysuzluk ediyordu hâlâ?

Bütün bir haftayı stres içinde nasıl geçirdiğini anlayamadı ve o deli adamın kaba davranışlarını tekrar tekrar düşünmekten kendini alıkoyamadı. Bu adamla çalışmak tam bir işkence olmaya başlamıştı. Hayır, çalışmakta oldukları iş hayatında değildi sorun... sorun işverenin uyuz hallerindeydi. İyi de ona neydi ki, kovsa da gitmeyecekti, onun nasıl hissettiğini umursamamalıydı. Çekemeyen anten takacaktı, hatta uydu, baktı olmuyor gezegeni terk eder gibi evi terk edebilirdi. Bunu Rüzgâr denen adam düşünecekti. Buraya Yağmur'u yollayan o'ydu. Sonuçta işini hakkıyla yerine getiriyordu. Gerçi çok yoruluyordu ama günleri dolu dolu geçiyordu. Korkmadan, kaçmadan, ağlamadan...

Çiçek mutluydu, meleği her güne yeni bir keyifle uyanıyordu. Korkmuyordu, tedirgin olmuyordu. Ayrın durulmuş, eski huzurlu zamanlarına dönerek kendini derslerine adapte etmeye başlamıştı. Gereksiz hırçınlıkları azalmış, nefreti törpülenmişti. Ablası her kapı sesinde dehşete kapılmıyordu.

Saatine baktı. Kızının karnını doyurmalıydı ve erkenden uyutmaya çalışmalıydı kezza bu gece çamaşır günüydü. Gündüz sular olmadığı için kuyudan çekilen suyla ev işleri halledilmişti fakat gece su oluyordu kuyudan su çekmek. Üstelik yarın gitmeden evvel işleri yapmalıydı. Tam işler bittiğinde bu sefer de elektrik kesildi ve mum ışığında yatağına uyumak için uzandığında bile o canavarı düşünüyordu. Burada bu sefil hayatın onu inatla zorluyordu, üstelik bundan keyif aldığı da aşikârdı. Bu adamın davranışları onu sandığından çok daha fazla etkiliyor, kendine olan güvenini sarsıyordu. Üstelik kafayı bozup her an evden zorla atılabilirdi. Böylece bay delinin yanında ancak bir aydan biraz fazla tutunabildiğini duyan Rüzgâr Karalı denen mafya, ona istediği bilgiyi asla vermezdi. Rüzgâr, Bulut Dağlı denen ayıya, neyin cezası olarak yollamıştı ki onları, bunu hiç anlamıyordu.

"Sen onun cezasına kefaretsin." demişti yollarken. Ne demekti bu? İşkence çekmesi Rüzgâr denen adamın da mı hobisiydi?

Yağmur, pazartesi sabahına kendini toplamış olarak uyandı ve her zamanki gibi kahvaltı hazırlamak için mutfağa girdiğinde, onu büyük bir sürpriz karşıladı! Kapının girişinde donup kalırken, onun ne zaman geldiğine artık kafa yormayı bırakalı çok olmuştu. Karabatak gibiydi adam, ne iş yapıyorsa bir görünüp bir kayboluyordu. İri bedeniyle hiç üşümeyecekmiş gibi ince giyiniyordu. Doğru onun postu kalındı; ayı derisi. Mutfak çekmecelerinde bir şey arıyordu.

Kız çekingen bir halde içeri girerek, sanki tüm o zaman bu adam ona işkence etmemiş, uykularını bile çalmamış gibi neşeli ve sempatik bir tavırla gülümseyerek, "Günaydın," dedi.

Genç adam diğer çekmeceye geçmeden önce kısa bir bakış attı ona. Selam vermeyi geçti karşılık bile vermedi. Yüzü sertti, bakışları soğuktu ve ona selam vermeye bile tenezzül etmeyeceği belliydi. Üstelik eline aldığı bandı yerine koyarken şaşkındı, hangi salak bandın üstüne bant yazardı ki? Hiçbir şey söylemeden çekmeceden bulduğu bir şeyi alarak mutfaktan çıkıp giderken, kız arkasından hareketsiz kalarak kaba adamın görgüsüz haline bakakaldı.

Az sonra Naci Bey mutfağa girerek dikkatini dağıtırken, "Bulut Bey çay istiyor Yağmur." diyerek kızın ilk şok bakışlarını atmasına vesile oldu.

"Anlamadım." dedi yaşlı adama dönerek.

"Çay kızım, çay..." dedi yaşlı adam kızın arkasını dönmesiyle,

şaşkın bir halde ellerini kaldırıp "Allah'ım benim ne günahım var da bana bıçak çekiyorsun!" diyerek iri gözleriyle söylendi. Yutkundu. Yağmur önce yaşlı adama, sonra dalgınca elindeki bıçağa bakarak derhal hatasını anladı.

"Çay mı?" diye yeniden sorduğunda, papağan gibi tekrar ederek adamı kızdırıyordu.

Yaşlı adam artık kaşlarını iyice çatarak, "Çayın neyini anlamadın? Hani şu demlik..." diye söylenerek kilere yürüdü.

Ondan çay mı istemişti o deli adam, yani artık çalışmasına izin veriyor ve kabulleniyor muydu onu? Bu ilk emriydi. Yani kendisi için. İçinde kabaran bir sevinçle, nezaketsiz dediği adama istekle hizmet etmek için kolları sıvadı. Hızla çayın altını yaktı ve yaklaşık kırk beş dakika sonra elinde kahvaltı tepsisiyle çalışma odasının kapısını tıklattı.

"Gir..." dedi kaba sesiyle adam, kız daha kapıdan girmeden ürpermece, gözlerini kapatıp kısacık dua etti.

Yağmur içeri girdiğinde adam bilgisayarının başında dikkatle bir şeyi inceliyordu. "Koy ve çık." dedi nezaketsiz herif.

Kız fazla uzatmadan tepsiyi masanın üzerine koyunca, adam başını kaldırıp, "Naci nerede?" diye sordu kabalıkla.

"Kilerde, bir şey istiyorsanız ben halledebilirim." dedi Yağmur profesyonel bir uzaklıkla karşısında durarak.

"Çayımı ondan istedim... Tepsini al ve çık. Naci'ye söyle bana çay getirsin." derken yüzüne bile bakmadı. Onunla dalga mı geçiyordu bu cani kılıklı, iblis evladı? Ya da Kâhya ağır mı işitmeye başlamıştı?

Sabırla aldığı soluğuna sakin bir ses kondurarak, "Naci Bey yok efendim, çayınız burada. Afiyet olsun." diyerek adama konuşma fırsatı vermeden, kapıya yöneldi ve arkasından tepsinin kapıya vuran hiddetli sesini duyarak dişlerini sıktı. İnsan değildi işte, nezaketsiz bir deliydi. Üstelik ona iş çıkartmıştı. Pisliğinde boğulurdu inşallah.

"Nacı..." diye kükredi öfkeyle Bulut, kız kapının önünde resmen zıpladı. Korkuyla elini çarpan yüreğinin üstüne koydu. Bir an arkasını dönecek ve o ayı kapıdan çıktığı an onun kemiklerini kıracakmış gibi korkuyla olduğu yerde donup kaldı.

Bulut elindeki kalemi de rastgele bir yere fırlatıp elini saçlarının arasına daldırdı. Naci'ye bir sürü iş söylemişti. Kaç gün boyunca

onun pestilini çıkaracak bir sürü işi halletmesini istemişti. Kadını yo racaktı ve döndüğünde gitmiş olacaktı. Emrine karşı çıkmaya cüret ederdi? Şu ana kadar çoktan bıkmış, yılmış hatta öfkeyle söy rek evinin yolunu yarılamış olmalıydı. Ama bu manyak kadın hâlâ onun çatısının altındaydı.

Kahretsin!

Bir araba çağıracak ve bu kez gerekirse o güzel kıçını o araba ya kendisi sokacak olsa bile istediğini yapacaktı. Onlar hayatından evinden gideceklerdi. Yalnız hayatında kimseye yer yoktu, hele bir çocuklu iki kuyruklu çekici ve kibirli bir kadına asla...

"Naci..." diye gürledi son defa, "Naci..." Öfkeli kükremesi evi temelinden sarstı.

O bağırdıkça Yağmur gülümsemesine engel olamadı. Naci Bey onu yolladıysa bir adım atmaları gerektiğini düşünüyor olmalıydı, o yüzden ölse gelmezdi. Daha çok kükredi ayı. Kız gülmeye devam etti, çünkü ön avludan Naci Bey'in aracının sesi geliyordu.

Ah Naci abi, sen nasıl iyi bir adamsın.

Gülümsedi. Yaşlı adam kesin akşama kadar eve dönmeyecek gibiydi. Deli herif kapıyı açıp kendisini çağırmasını emretmeden evvel hızla merdiveni inmeye başladı. Eski basamaklar oldukça yıpranmış olduğundan gıcırdıyordu. İlk geldikleri gün aklına geldi Yağmur'un, o gün nasıl da her yer karanlık ve resmen küf kokuyordu. Ama en azından sağlamdı, temizlikle ve bakımla halledilmeyecek bir sıkıntı olmamıştı.

Köşkün o kasvetli üst kat odalarını havalandırdı, sonra korkarak onun odasına inmeye karar verdi. Adam tam bir muammaydı, çözülmesi imkânsız bir soru işareti gibi önünde duruyordu. Hiç kimse onun inine girmemişti şimdiye kadar, aslında buna cesaret edemiyordu. Yine de Naci Bey azar işitmesin diye her zaman yaptığı gibi uzaktan söyle bir bakış attı. Odası düzenliydi yine, temiz ve inanılmayacak kadar titizdi. Böyle bir adamın, böyle küf kokan bir köşkte ne işi vardı o zaman? Resmen yüzündeki o kocaman yanıkla, çocukları korkutmak için uyku vakti anlatılan korku hikâyelerinden fırlayan canavarlar gibiydi.

Onu görünce irkilmemek için her zaman gözlerini kaçırıp, dişlerini sıkarak kendine yeni telkinler söylüyordu. Şanslıydı, bu sefer yüzüne bakması gerekmeyecek kadar kısa kalmıştı odada. Kaba herif

nezaketsizlikten iyice ondan soğumasını sağlamıştı. İnsanları kendinden uzak tutmak için bu şekilde davrandığından emindi.

Yüzündeki derin yanık geldi aklına. Bu korkunç şeye ne sebep olmuştu? Bir kaza mı geçirmişti? Ya da biri mi yapmıştı? Bunları düşünürken hâlâ merdivende durduğunu hatırlayarak kendine kızıp, dudağını ısırdı. Bu adamın neyine üzülecekti ki, hiç! Deliydi! Dağ ayısıydı. Aksi ve düşüncesizdi. Kaba ve alaycı. Ve...

Yalnızdı.

Bu kelime içinde çınlamaya başladığı an kızın yüreğine bir acı bıçak gibi saplandı. Yalnızlığı en iyi o bilirdi. Evet, onlar olmasaydı burada tek, soyutlanmış ve kaçarak geçirdiği hayatında, yalnızdı dağ ayısı ama... Ama işte...

Birden hissettiği gerçekle Yağmur'un gözleri şaşkınca kırpışarak büyüdü, camdan güneş ışığı giren noktaya baktı. Bu çok aptalcaydı. Bu düşünceden ona neydi ki, neden elin adamın yalnızlığı aklına geliyordu? Hiç, iş olsun işte! Odanın kapısını çekip bir iki adım yürüyüp durdu.

Bugüne kadar karşısındakinin ilgisini nezaketle sunan insanlarla karşılaşmıştı kız hep, ona kaba davranan insanlar hayatında hiç olmamıştı. Allah'ım o... Yalnızdı. Onlardan başka kimsesi yoktu etrafında. Odasının kapısından uzaklaşıp kilere gidip bir sepet patates alırken de düşünceli halleri devam ediyordu. Merdivenin tepesinde durup aynı düşüncelerle daldı bir an yine. Sanki ne yapacağını hatırlamak ister gibi kaşlarını çatarak zihnini sorguya çekiyor gibiydi.

Kocaman bir ülkede, en kuytu yerde, ormanın kıyısında, bir dağın eteğinde, köylerden ve evlerden uzak yerde, pis ve küf kokan köşkte, medeniyetten, insanlardan, nezaketten uzak bir şekilde, tek yaşıyordu. Bir kahya ve bir köpeği, buna ek eski bir de cip... İnsan zamanla yobaz ve bağnaz olurdu hatta kaba ve görgüsüz. Tıpkı onun şu anda olduğu gibi.

"Kızım neden orada dikiliyorsun?" dedi Mahru elinde patates dolu bir kapla merdivenin tepesinde dikilen kıza merakla bakarak. Kız ablasına dalgınca bakarken, düşüncelerini duymuş gibi panikleyip, telaşlandı ve hemen toparlanmaya çalıştı. Burada durmuş ne saçmalıyorum diye düşündü! Öğle yemeği yapılmalıydı. Başını iki yana sallayarak aklındaki salak düşüncelerden kurtulurken, mutfağa doğru yürümeye başladı.

"İşleri düşünüyordum abla..." dedi yalanın en afilisi sallayarak. "Bahçeyi toparlamalıyım. Ekmek için zaman kolluyorum."

Adamı aklından çıkarmasını sağlayacak bir şeyler yapmalıydı. Hayatında şu an bu tür duygusallıklara yer yoktu. Bu tür şeylerin onu yumuşatmasına, tüm dengesini ve planlarını bozmasına izin veremezdi. Zaten her şey altüst olmuştu, giremeyeceği deliğe zaten sığamazken, kuyruğuna kabak bağlamanın anlamı yoktu.

O sırada koşarak yanına gelen Çiçek heyecanla, "Anne!" dedi. "Zalim hasta oldu sanırım, yattığı yerde sürekli inliyor."

Paniklemiş ve yanakları ıslanmıştı. Ağlamıştı kuzusu.

"Ona şeker vermemen konusunda anlaşmıştık Çiçek..." diye kaşlarını çattı Yağmur. "O da bizim gibi ve sanırım midesini bozmasına yardımcı oldun. Aferin." Tüm dertleri eksikti, bir de o ayının zalim köpeğiyle ilgilenecekti. Üstelik o köpek ne zaman yanına gelse gözlerine acıklı acıklı bakıp ağlar gibi inleyerek konuşuyordu. Garip adamın ultra garip köpeği...

Mahru, Çiçek'in asık yüzünü görünce "Sen git ilgilen çocukla, yemeği ben hallederim." diyerek Çiçek'e göz kırptı.

Yağmur kızının elini tutarken "Teyzen nerede?" diye sordu etrafa bakınarak.

"Nerede olacak, yatağın üstünden Zalim'e göz kulak oluyor." dedi kız hüzünle.

"Köpeğe yatağın üstünden mi göz kulak oluyormuş?" dedi Yağmur gülme isteğiyle dolarak.

"Ona Zalim'in hasta olduğunu söyledim ama o kudurduğunu iddia etti ve korkuyla yatağa tırmanıp, beni de yanına aldı. Ama ben elinden kurtulup sana geldim. Anne, Zalim kudurmadı değil mi? Hem köpekler kudurunca ne yapar ki? Benim teyzemi kızıp ısırdığım gibi ısırır mı? Öyle söyledi."

İki çocukla uğraşmak gerçekten zordu. "Ne kudurması Çiçek, bunu da nereden çıkardın?"

"Ama teyzem kudurmuş diye çığlık attı. Benim gibi kudurmuş o bence?"

"Hayır hayatım, sadece hasta oldu, İnsanlar gibi." diye fikir yürüttü Yağmur gülümseyerek. Hayvan dışarı çıkmıyordu ki kudursun, tabiî içerideki kuduz ayı onu ısırmadıysa...

Odaya girdiklerinde yatağın üstünde tepinen Ayrin, panikle delile

gibi sayıklamaya başladı, onu sakinleştirmek için zaman harcamayan Yağmur, her an kusacakmış gibi duran Zalim'i kucaklayarak kapının girişinden alırken "Ayrin poşet getir. Bir de temiz çarşaf." diye buyurdu.

"Abla delirdin mi dokunma ona, o kudurmuş." diye bağıran Ayrin'e kızan Yağmur, "Sana denileni yap." diye azarladı. Korkudan beti benzi atan Ayrin az sonra onun dediği gibi camın kenarına Zalim için yatak ayarladı ve titreyerek geriledi. Tam o anda kapıda beliren Bulut, kaşları çatılı halde Yağmur'a bakarak, "Ne yapıyorsun?" diye hesap sordu gürleyerek.

Yağmur korkuyla irkilse de onu umursamadı. "Zalim hastalandı." dedi Çiçek ve dudaklarını büzerek ağlamaklı halde adamın suratına baktı. Yüzüne yapışan saçlarını geriye çekerek minik ellerini kaldırdı. "Annem onu iyi edecek. Ben hasta olunca hep iyi eder beni, onu da iyi edecek. Benim annem bir doktor." dedi gururla.

Bulut ufaklığa sert gözleriyle baktı, annesi ondan fersah fersah kaçarken, ufak kızı korkusuzca dibine gelmiş, ona cesurca konuşuyordu. Ayrin ise korkudan beyazlamış yüzü ve dilini yutmuş haliyle, Çiçek'e uzanıp elinden kavradı ama ufak kız direndiği için yanına çekemedi.

"Senin annen doktor mu?" diye sordu Bulut, hissiz sesiyle ufak kıza tepeden bakarak.

Tepesinde heybetli bir çınar gibi gölge oluşturan adama bakmak için başını geriye atan Çiçek, gururla yine başını salladı. "Benim annem doktor." dedi ve hızla ekledi. "Aynı zamanda da o bir öğretmen. Bana sayıları ve harfleri öğretiyor."

"Doktor mu, öğretmen mi?" dedi adam tek kaşını kaldırarak. Yağmur yutkundu, neden soruyordu ki şimdi kızına bu soruları, ama umursamadan hasta köpekle ilgilenmeye de devam ediyordu.

"Aynı zamanda reçber." dedi Çiçek hevesle.

Bulut kaşlarını kaldırınca Ayrin "Rehber." diye düzeltti.

"Hah işte, rehber." dedi Çiçek hevesle. "Gittiğimiz yerleri gezdirip anlatır. Biliyor musun? Hastabakıcılık bile yapıyor. Hasta olunca bize o bakıyor. Benim annem Süperkadın. Sumerman gibi, pelerini bile var, bizi kurtarıyor. O her şeyi yapabiliyor. Ama her şey derken gözünden sadece kızınca ateş çıkıyor, bir de..." derken yaklaştı dikkatle. Adama sır verecekmiş gibi elini ağzına yarım bir şekilde kapatıp sesini kıstı. "Pelerini sahte, ben denedim uçmuyor. Yataktan zıplayınca düştüm, acıdı dizlerim."

Yağmur, köpeği dikkatle yerine yatırınca, biraz su içermeye çalıştı. Yanına gelen Çiçek "Anne iyi olacak mı?" diye üzgünce sordu. Yağmur kızının ellerine uzanıp avucuna aldı ve dudaklarını üstüne kondururken, "İyi olacak tatlım ama denilenleri yaparsan." diye gözlerine baktı.

"Yaparım anne, iyi olsun." dedi Çiçek merhametle. Üzgünce köpeğine uzanırken, en iyi arkadaşına hüzünle baktı. "İyi ol Zalim. Çok iyi ol. "

"Bu gece ve yarın sabah, yalnızca küçük yudumlar halinde su vereceğiz..."

"Ama acıkırsa..." diye sordu çocuk haklı olarak.

"Sadece su, anlaşalım. Ben ona mama hazırlayacağım. Ve eğer kusmaya devam ederse, ya da kustuğunda kan geliyorsa veya ishal olursa, bana haber ver. Veteriner çağıralım."

"Doktora gitsek olmaz mı anne?" dedi kız yüzünü asarak. "Ona da iğne yapar doktor amca, iyi eder. Sen hemen iyi oluyorsun." dedi hevesle. "Hem ben ona iğneden korkmaması gerektiğini tembihlerim, sorun çıkarmaz."

"Bu kadarı için doktora gidilmez tatlım." Kızı suratını asınca yanağını okşadı. "Hani sen ateşin çıkınca hemen gitmiyoruz ve ben bakıyorum sana, bu sefer de sen bakacaksın arkadaşına, anlaştık mı?"

"Tamam." dedi Çiçek annesinden uzaklaşarak. Yağmur kızına bakarken o küçük minderi alarak arkasında sürükleye sürükleye, Bulut'un yanından geçti. Diğerleri gibi adam da ufak kıza merakla bakarken, Çiçek yatağın yanındaki komedinden hikâye kitabını aldı ve köpeğin yanına, yere oturdu.

"Anne ona benim masal kitabından bir hikâye okuyayım mı?" diye sordu hüzünle. "Çirkin-Güzel okuyacağım sana Zalim, ben bunu okumasını biliyorum."

İç geren Yağmur merhametli yavrusuna bakarak, huzurla gülümsemeye çalıştı. Yaşama sebebi, minik kuzusu bu kadar büyümüş müydü? O çok şanslı bir anneydi, Çiçek her zaman son derece anlayışlı ve merhametli olabiliyordu. Henüz beş yaşına yeni girmişti ama on beş yaşındaki bir çocuğun aklına sahipti.

"Bunu okuyabilirim değil mi anne?"

"Evet, tatlım. Bu onun da hoşuna gider."

Güneş görmüş Çiçek'in minik yüzünde gülücük açarken, gözlerinde bir huzur ifadesi belirdi.

"Ben bakarım anne ona, sen git işini yap." Sonra Bulut'a baktı. "Patron amca, anneme kızma olur mu? Zalim benim yüzümden hasta oldu ve ben ona bakacağım." Annesine baktı üzgünce. "Senin gibi hikâye okurum anne. Ateşini ölçerim ve su içiririm." dedi büyümüş de küçülmüş gibi. "Ben de ona anne olurum, merak etme." diye ekledi.

Yağmur nemli bakışlarını çekinerek patronuna çevirdiğinde, adam ona gözlerini kısarak bakıyordu.

"Köpeğiniz iyi Bulut Bey, sadece midesini üşütmüş. İyi bir bakımla birkaç güne kalmaz düzelir."

Ona sert sert bakan adam hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Teşekkür etmeyi geçti, en azından nezaketen başını sallayabilirdi. *Ayı işte, ayı* diye sayıkladı içinden.

Elini alnına koyan Yağmur bir anda üzerine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Ayrin koltuğa iyice yerleşti. "Ben onlara göz-kulak olurum abla." dedi üzgünce ama o köpekleri sevmezdi ki. Ablası kardeşine iç çekerek baktı, "Sana kim göz-kulak olacak acaba?" der gibiydi tebessümü.

Yağmur dışarı çıkıp kapıyı kapatarak, sırtını sert tahtaya yasladı. Öyle biraz durup bir an gözlerini kapatarak, kızının huzurlu sesini dinlemeye başladı. Okuduğu hikâye kitabı, sadece resimden ibaretti. Çiçek hayal dünyasına göre sürekli değiştirerek yorumlardı o resimleri ve hayal âlemi çok geniş bir çocuktu. Bazen Yağmur bile şaşırıp kalırdı hayallerine ve kendine has tasvirlerine.

Bulut merdivenlerden inerken, küçük kızın güzel sesi köşkün odalarında yankılanıyordu. Garip ama bu ses adamın içinde bir huzura sebebiyet veriyordu. O ufacık ağzıyla konuştukça, adamın bir köşeye oturup onu sabırla dinleyesi geliyordu. Hiç susmasın istiyordu. Önceden defalarca inip çıktığı bu merdivenlerde, tek duyduğu ses hep ayağının eskimiş basamaklara çarparak çıkardığı gıcırdama sesi olurdu. Şimdi evini işgal ettiklerinden beri, ölü toprağı köşkten temizlenmiş gibiydi.

Çiçek masalını okurken değişime uğratmış, Ayrin "Hadi be geçen sefer orası öyle değildi." diye kıza sataşıyor, Çiçek de huysuzlanarak "Bu sefer böyle işte, dinlemeyeceksen kulaklarını kapat." diyerek teyzesine çıkışıyordu. Asi bücür. Annesi kılıklı ne olacak.

O sırada tekrar odaya giren Yağmur önce onları izlemeye daldı.

Ayrin ne yaptıysa Çiçek kızarak, "Anne teyzem çocuk gibi bana dil çıkarıyor." dedikten sonra onları kovaladığı belli olan Yağmur'un, "Şimdi ben ona dersini veririm." demesi ve Ayrin'in gülerek "Abla ya, saçmalama çocuk muyum ben?" diyerek koşması... ve Çiçeğin kahkahalarla "Anne buradan koş, buradan koş..." diye tezahüratlarına karışmış kahkahaları... evi inletiyordu...

Mahru da seslerini duyup mutfaktan odaya gelmiş, "Çocuklar delirmeyin." diye susturmaya çalışırken, az sonra "Yeter gıdıklamayın valla bayılacağım." diye yakarmaya başlayışı ve evin gülüşme sesleriyle inleyişi...

Huzur bu muydu?

Bulut Toprak Dağlı huzur denen şeyin ne olduğunu bilmiyordu. O yüzden isimlendiremiyordu.

Onu merdivenin başında gören ve sessizce izleyen Naci, "İnsan onlara hayran oluyor, çok güçlüler ve birbirlerine sadakatle bağlılar. Yürek bağı dedikleri şey bu olsa gerek." diyerek merdivenin altındaki odaya girip gözden kayboldu.

Ev mi? Huzur mu? Bulut Toprak irkildi. Annesinden miras adı karamsar, babasından miras adı sertti, o ikisinin karşımı oldu yine, ifadesizleşti. Bu hastalıklı düşünceyi de nereden çıkarmıştı, başını iki yana sallayarak tüm sesleri zihninden uzaklaştırdı. Yalnız olmak iyiydi. Gidip işlerini halletmeye koyulmadan evvel "Bu evde sesten hoşlanmam." diye son desibel kükreyince, tüm ses bir anda bıçak gibi kesildi.

Elini dudağına koyan Yağmur kızının altında ter su içinde dururken, herkes birden sustu ve Çiçek "Anne hayaletler konuşmaz..." diye ellerini canavar gibi açarak kadının sükûnetine son verdi ve herkes tekrar kahkaha atarken, kapının gümbürtüyle kapanma sesinin peşinden yine sessizlik oldu.

"Bence çalışma odasını temizlememize gerek kalmadı." diye fikir yürüten Ayrin kıkırdadı.

"Bence camcıyı da aramak gerekecek." diyen Mahru, Ayrin'e göz kırptı.

"Bence biz gidene kadar adam kesin tımarhaneye yatacak." diyen Yağmur'la herkes gözlerini irice açtı ve aynı anda kahkahayı bastılar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bir şey söylerken 'acaba yanlış anlaşılır mıyım?' diye susma dilim.
Zaten ne söylersem söyleyeyim, isteyen istediği yerden anlamıyor mu?"

Tek bir ses çıkmıyordu, elleri sımsıkı kavramıştı soğuk metali ve solukları tutulmuştu. Baksan bir kişi yoktu, çıksa ininden yiğit, bir ordu az gelirdi. Ve o nida koptu. "Teslim ol. Çünkü biz savaşa girersek, siz mezara girersiniz."

Karanlığın içinde parlayan mermi delip geçti geceyi ve yok oldu aynı hızla. Tepesinde patlatılan havai fişek değil mermi kokteyliydi. İşte start verildi vatan uğruna mezar kazmaya.

"Dilini mi yuttun Gecelerin Prensi?" dedi karşıdaki lakayt adam kendine güvenen küstah sesiyle. "Neden konuşmuyorsun, korktun mu?"

Bulut Toprak Dağlı, alnının üstüne süzülen ve kirpiklerinde takılı kalan ter damlasıyla birlikte, "İtlerin dilinden anlamıyorum. Üçe kadar sayacağım." dedi karanlık sesiyle, artık laf yoktu, artık af yoktu.

"Yiğitlerimi bırak, tek kurşunla bitireyim işini."

"Çok korktun yoksa sen say..."

"Üç."

Ve adam cılız bir sesin geceye karışmasıyla yere serildiğinde, asıl havai fişek gösterisi başladı. "Hedef al..." dedi Bulut Toprak dişlerini sıkarak. "Tek mermisi boşa giden, Ankara'dan İstanbul'a koşarak gider. Ateş..."

Ve emri almıştı bir dünyaya diz çöktürecek bir avuç aslan parçası. Ve tek mermi boşa giderse, Bulut Toprak Dağlı'nın sözünü tutacağını da yapacağını da çok iyi biliyorlardı. Tek bir mermi düşmedi o gece yere, tek bir mermi gitmedi boşa ve tek bir mermi saplanmadı gövdelerine. Emre itaat esastı.

"Bence aldıklarımızı yerine koymalıyız." dedi Ayrin korku dolu bir sesle.

"Bence diğerlerini de almalıydık." dedi Mahru başını sarsarak pişmanca.

"Bence işi garantiye almalıydık." dedi Yağmur sıkıntıyla.

"Şişt!" dedi Naci Bey onlara eliyle gitmeleri gerektiğini işaret ederek ve kızlar merdivenin başından yok oldular hızla.

Öfkeden köpüren Bulut, yanında Zalim'le içeri girdi, kaşlarını çatarak ana koridora ulaştı. Dün gece eve geldiğinde sabaha kadar deliksiz uyumuştu, yorgundu. Üstelik spordan henüz geldiği için ter su içinde ilk önce kendi yatak odasına gitti.

Bugün normalden daha uzun koşmuştu. Koluna taktığı adımsayarına baktı, sonra da kaşlarının altındaki kuşkulu gözlerini etrafa çevirdi. Ensesi ürpermişti. Odası iki saat evvel bıraktığı gibiydi: ama sanki bir değişiklik de var gibi hissediyordu.

Önce toplanmış olan yatağa baktı, sonra camları temiz ve perdeleri açık pencereye. Eee bunlar normaldi. Duşa girdi ve her zamanki gibi zaman kaybetmeden odasına döndü. Dolabın başına geçtiğinde, yıkanmış ama ütülenmemiş gömlek yığınını gördüğündeki şaşkınlığı, beyninden tek seferde vurulması gibiydi. Adam kaşlarını çatarak gömleği eline aldı. Pantolonları da aynı şekilde kırışıktı. Lanet olsun akşama şehre inmesi gerekecekti, en azından düzgün bir kıyafeti olmalıydı. Bu kıyafetlerin canına kim okumuştu?

"Naci?" diye bağırdı. Hayır, resmen evi temelinden sarsarcasına kükredi. "Naci!"

İki dakika sonunda onun kükremesine cevap olarak gelen Naci öksürerek "Buyurun efendim." diye sordu. Sakindi. Ama duruşu tedirgindi.

"Bunları ütülememişsin." diye hesap sordu Bulut. Suçlayıcı gözleri adamı ürkütecek cinsteydi. "Üstelik diğerleri de yerinde yok."

"Hiç farkında değilim."

Bu cevapla Bulut karnından vurulmuş gibi kasılırken "Nasıl değilsin?" diye hesap sordu.

"Bu işlerle artık ben ilgilenmiyorum efendim..." dedi Naci ve ona konuşma hakkı vermeden öksürerek odadan ayrılırken, arkasından seslenen adamın sesini bastırmak için daha sesli öksürdü.

Naci kızlara göz kırparak daha şiddetli öksürerek merdivenlerden inerken, Yağmur ve Mahru herkesi içeri ittirerek kapının sınırlarında durup kulaklarını dört açtılar.

Öfkeden kuduran Bulut söylenerek kırışık gömleği üzerine taktı, sanki bir beden ufak gibi duran ve kırışmaktan pijamaya dönen pantolonu da altına geçirince, küfretti. Bu ev için ayrıca alışveriş yapması gerekliydi ama hep erteliyordu. Söylenerek elindeki kıyafetleri alıp üst kata çıktı. Dişlerini sıkarak kapıyı vurmak için elini kaldırdı ama sonra vazgeçti. Yolda bir mağazaya uğrayıp yeni takımlar alabilirdi. O kadına muhtaç olmayacaktı. Kibirli, deli kadını kabullenmeyecekti. Pantolonuna baktı, hem iri hem de uzundu, üstelik kaliteli takımları özel dikimdi. Bu ebada göre kıyafeti nereden bulacaktı? Lanet olsun. Hiç istemese bile kapıyı tıklattı.

İfadesiz yüzüyle karşısında beliren Yağmur kapıyı açarak mesafeli bir sesle "Buyurun Bulut Bey?" diye sordu.

Bulut elindeki kıyafetlere bakarak, dişlerini sıktı. "Yok, bir şey." dedi kibirle arkasını dönerek. Sonra birden tekrar kıza dönerek elindekileri kabaca kucağına atıp, "Bunları ütüle, yarım saate kadar da odama getir." diyerek geldiği gibi merdivenleri indi. Küfrederek odasına girerek kapıyı menteşesini sökercesine kapattı.

"Öküz..." dedi Ayrin kapının ağzından kafasını merakla uzatıp kızarak.

"Bu da bir şey, en azından bir adım attı." dedi Mahru, Ayrin'in kafasına azarlayarak vurup, iç geterek.

Yağmur neredeyse yüzüne fırlatılan ve tutamadığı için yere düşen kıyafetleri kızgınca alırken "Öyle, bu daha başlangıç, onu varlığınıza alıştıracağız." diye söylenerek kendini telkin etti bir kez daha ve iş yapmak için aşağıya inip, çamaşır odasının ışığını açtı.

Bulut odasına döndüğünde unuttuğu şeyle yeniden koridora çıkarak, seslendi. "Zalim..."

Bekledi. Taşların üzerinde herhangi bir patı sesi yoktu. Bakışlarını etrafta dolaştırdı heyecanla. Çiçek denen o ufak kız da yoktu. Bu kattaki odaların hepsi kapalıydı, kendi odası hariç... Davetsiz misafirleri ise üst kattaki odada kalıyorlardı. Alt kata indi. Burada da kullanmadığı eski bir oturma odası vardı. Etrafına bakındı ama köpeğinden ve o küçük veletten eser yoktu.

Ev birden sessiz ve sahipsiz geldi ona. Hiç ses yoktu, tıpkı onlar gelmeden önceki gibi. O gün Yağmur'un ütülediği kıyafetle şehre inmiş ve onları şaşırtarak gece yarısı eve dönmüştü. Onu girişte karşılayan Yaşlı Kâhya üzerindeki entari gecelikle dururken, şaşkınca yüzüne bakıp "Bir şey mi unuttunuz Bulut Bey?" diyene kadar, bu köşke her gittiğinde bir aydan ya da haftadan önce dönmediğini ancak fark etmişti.

Kâhya bile onun bu kadar çabuk dönmesine şaşırmıştı.

Sabah kahvaltısını yine tek başına gazetesini okuyarak yaptı. Ev ahalisi de nereye kaybolmuştu? Evde resmen çıt çıkmıyordu. Ufak kız da yoktu, Yağmur denen deli kadın gözüne hiç görünmemişti! Hepsinin varlığı evden silinmiş gibi sessizdi. Onlar gelmeden evvelki gibi. Onu boykot ediyorlarsa iyi ediyordular, zaten varlıklarına katlanamıyordu! Bir tıkırtı olunca heyecanla gözlerini hole çevirdi. Sesin sahibi Naci'ydi. İç çekerek fincanını sertçe masaya koyup gazetesini masaya savurdu ve ayaklandı. Demek hanımefendi yüzünü görmemek için evde köşe kapmaca oynuyordu.

Ertesi gün de ev sessiz olunca, adam öfkeden delirdiğini kendisi bile kabullenemedi. Hırslandı, sessizliğe tahammül edemeyince saatlerce odun kesti. Bıkmadan, öfkesi dinene kadar da durmadı. Odunluktan dışarı çıktığında teri soğumadan duş almayı düşünüyordu. Bir gümbürtü duydu, ardından bir ses daha. İnleme sesiydi bu. Sonra tiz bir çocuk çığlığı...

Çok tuhaf bir şey oldu! Tamamıyla beklenmedik!

İlk hissettiği duygu; panikti.

Bulut hızla sesin geldiği yere yöneldi. Yüzü gözü toz olmuş Çiçek ufacık elleriyle bir sepeti sürükleyerek odun yığının yanına götürmeye çalışırken, düşüyor, canı yanmasına rağmen tozlu yolda aldırmadan devam ediyordu. Ayağındaki minik, eski botları çamur içindeydi, elbisesinin rengi artık seçilmiyordu. Üstelik üstünde montu da yoktu.

Hasta olacaktı. Bulut dişlerini sıkarak çocuğun yanına gelip, elinden sepeti çekip alarak "Sen ne yaptığını sanıyorsun küçük?" diye kızarak azarladı.

Sert sesi ürkütücü, duruşu tehditkârdı. Sanki bir çocukla değil de düşmanıyla mütareke görüşmesindeydi adam ve bunun farkında değildi.

Korkuyla yerinde sıçrayan Çiçek, suçlu bir duruşla başını geriye kaldırıp, yüzündeki dağılmış saçlarını geriye öteledi. Ter içinde kalan yüzüne saçları yapışmıştı. Ürkek gözlerle dev adama baktı. Elbisesi gibi melek yüzünde de yer yer çamur vardı.

"Odun almaya geldim patron efendim." dedi tıpkı Naci gibi cesur ve mesafeyle.

"Ben senin efendin değilim çocuk!" dedi adam dişlerini sıkarak. Kaşları çatılmıştı.

Çiçek biraz düşündü. "O zaman sana annem gibi Bulut Bey mi demem gerekiyor efendim?" diye sordu düşünceli minik kız.

Adam bu terimden de hiç hoşlanmamıştı. Başını sallayarak olumsuz anlamında, "Evet öyle demen yeterli." diye teyit etti.

"Evet, Bulut Bey." dedi Çiçek korkuyla, adam bu terimden nefret ettiğine de karar verdi. Eğildi, kıza yaklaştırdığı sert yüzüyle, "En iyisi sen sadece Bulut de." diye buyurdu huysuzca.

Korkuyla kirpiklerini kırpıştıran kız, "Sadece Bulut Bey, emrederseniz." dedi çocuk masumluğuyla.

Adam kafayı yiyecekti. Dişlerini yeniden sıkarak sabırsızca, "Kızım, sadece Bulut Bey diyeceksin." diye yeniledi sözlerini.

"Öyle dedim ya; Sadece Bulut Bey..." diye kaşlarını çattı Çiçek. Minik, ıslak ve ürkek dudakları isyanla büzülmüştü.

Adam bu sefer kızmadı, kızın ufak yüzündeki ciddiyete bakıp gülümsedi. Çiçek şaşkınca ilk defa gülen adam görüyormuş gibi "Sadece Bulut Bey, neden güldünüz? Komik bir şey mi yaptım?" dedi ürkerek. "Bıt yapmadım, valla... Yüzüne de öksürmedim." dedi kız

burnunu çekerek. Ve *Bit* yaptı aynı anda soğuktan üşüterek. Kız sesini ağzından kaçırmış elini dudaklarına kapatırken, bir tarafından kaçan *Bit* tekrarladı. Sonra cidden o *bıt* sesini duyan adam, tek kaşını kaldırınca "Anneme buraya geldiğimi ve üşüdüğüm zaman burnumun *bıt* yaptığını söylemezsin, değil mi Sadece Bulut Bey?" diye üzgünce sordu. "Bu çok ayıp bir şeymiş... Ama bunu tutamıyorum. Üşüyünce hep oluyor."

"Üşüdün mü?" dedi garip bir sesle adam. Bu sefer kaşları çatık değildi ama yüzünde garip ve tuhaf bir ifade vardı.

"Hayır, Sadece Bulut Bey... Biraz üşümüş gibiyim."

Yalan söylemeyi bile beceremeyen kıza doğru eğildi Bulut, minik suratıyla göz hizasına gelmek için çömeldi. "Seninle anlaşalım mı Çiçek Hanım?" diye sordu hevesle.

"Olur, Sadece Bulut Bey." dedi minik kız yeniden '*Bıt*' yapıp utançla kızarırken.

"Sen bana sadece Bulut..." Adam başını salladı. "Yani bir tek Bulut de."

"Tamam, Sadece Bulut Bey, Bulut derim." diye onayladı saberu kız.

"Hayır, Bulut demen yeterli, Sadece deme..."

"Arkadaş gibi mi?" dedi zeki kız.

"Evet, arkadaş gibi." dedi adam.

"Bulut..." dedi Çiçek kafası karışmış halde. "Ama sen benden büyüksün Bulut, sana sadece Bulut diyemem. Annem büyüklerimize saygılı olmamızı söyledi. Sana Bulut dersem bana kızar."

"O zaman içinden gelen bir şey söyle."

"Baba diyemem..." dedi kız masumca alnını kırıştırarak. Adamın karnına bir bıçak saplanmış gibi bedeni kasıldı. Kaşları önce çatıldı, sonra şaşkınca gerilen alnı dümdüz oldu. Ona *baba* mı demek istiyordu? Nefes alamaz şekilde kıza bakmayı sürdürürken katı duygularını sıcak su dökülmüş gibi içi eridi. Buzları çözüldü, insani tarafı ona seslendi içinden. Bir çocuk ve dilinde en çok duymayı istediği bir kelime: *baba*... Bulut ne diyeceğini şaşırırken, beş yaşında bir kız tarafından alt edilmişti duyguları. Çiçek konuştu.

"Benim babam var, Hakan. Abi de diyemem sana." dedi derin bir iç çekip, kendi kendine konuşarak ve gözlerine baktı. Adam aklındaki

sını tekrarladı. *Hakan*. Yağmur'un bir koçası vardı demek, adı Hakan! Kızın babası hayattaydı! O zaman neredeydi?

"Arkadaşım. Sadece arkadaşım desem olur mu, Sadece Bulut Bey?"

"Olur." dedi Bulut gülümseyerek. Çiçek uzandı ve dalgın adamın yanık yanağına merhametle dokunup "Çok acıdı mı yanarken?" diye sordu üzgünce. Minik parmaklarının altında duran pütürlü ten kasıldı ve Bulut irkildi. Başını geriye çekerek kızın narin dokunuşundan kurtardı kendini. Karıncalanıyordu dokunduğu yer ve yanıyordu sanki.

"Acı?" dedi dişlerini gıcırdatarak. Acı yanağından çok yüreğinde olmuştu, söyleyebilseydi bunu tarif ederdi. Ama acı anlatılmaz, sadece yaşanırdı!

"Şimdi acıyor mu?" dedi kız masumca gözlerini açarak. Adam başlarını kaldırana kadar Çiçek yaklaştı ve dudaklarını yanık yerine dokundurdu şefkatle. Bulut taş keski, soluksuz kaldı. İlaç gibiydi bu dokunuş, sanki bir mucize gerçekleşmiş ve o buruşuk yanık kaybolmuş, hem yüreğindeki hem yüzündeki acı silinip gitmişti. Bir çiçek açmıştı yüzündeki dokunulmaz kedere ve bir umut doğmuştu donmuş kalbine. Toprak gözlerinin yağmur dolduğunu sakladı adam. Bir dünya gelse üstüne dizini kıramazdı belki, hiçbir kadın öpücüğü ile acısını kıpırdatamazdı ama küçük bir çocuk, en samimi şefkati ile tüm sertliğini alt edebilir ve dünyasını değiştirebilirdi zalimin. Çocuk sevince bir Çirkin güzelleşir, çocuk sevilince bir dünya değişirdi.

Bulut donup kalırken Çiçek ne yaptığını bilmeyerek bir adım uzaklaştı, "Artık acımayacak arkadaşım sadece Bulut Bey. Annem benim yaramı öpünce hep acısı geçiyor, senin de yaranı ben öperim geçer. Acımaz." dedi gülümseyerek.

Bulut'un eli yanağına gitti. Ufacık bir temas ne çok şeyi aynı anda hissettirmişti ona; yaşam gibi, acı gibi ve şifa gibi. Renkler gibi, huzur gibi. Ölüm gibi!

Bir bilinmezliğe kapılan Bulut doğruldu. "Odunları almaya neden sen geldin?" diye sordu iri sepete uzanırken tekrar. Konuyu değiştirmezse akıl sağlığını zedeleyebilirdi.

"Annem çok yoruluyor son zamanlarda, gece o kadar çok ağrısı oluyor ki, uyumuyor. Ben de yardım etmek istedim." dedi kız üzgünce. Annesinin ağrısı mı vardı? Hastalanmış mıydı? Boyu kadar olan sepete baktı Bulut kısacık bir an.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden ağrısı oluyor?"

Minik ciğerlerine kocaman bir nefes çeken Çiçek, "Annemin başı hasta... Hep ağrır... Çok ağrır." dedi üzgünce. "Bazen o kadar ağrır ki, acısından ağlar."

Çocukça aklıyla annesinin hep başının ağrısından ağladığını sanırdı Çiçek, bilmiyordu ki insanlar sadece canları yandığında ağlamaz, bazen kalpleri acıdığı için de ağlardı. Ruhları daraldığı bedende sancı içinde kıvranırdı.

Bulut dalgın halde eve baktı. Şaşkındı. Karnı ağrır gibi kasılmıştı onun da. Hem de sebepsiz. Sepeti odunlarla doldurdu. Arkasını döndüğünde yanına gelen Çiçek uzandı ve hiç sorgusuz ufacık elini iri elinin arasına koydu. Korkmadan. Güven duyarak. Huzurla ve istekle.

Olduğu yerde donan adamın bedeni kasıldı, teni karıncalandı. Kaşları çatılan gözleri eline bakarken, minik kız sanki her gün böyleymiş gibi rahatça, sıkıca kavradığı elini çekiştirerek yürümeye başladı.

"Arkadaşım Sadece Bulut Bey, bir daha uzaklara gidecek misin?" diye sordu merakla.

"Gideceğim." dedi Bulut hâlâ eline bakarak şaşkınca. Ufacıktı minik eli ve kendisi de çok iriydi o el için. Fazla sıkıp canını yakmaktan korkarak tedirgin tuttu tenini.

"O zaman çok kalma tamam mı? İşini bitirince dön, Zalim ve ben seni özlüyoruz."

Adam olduğu yerde zınk diye durarak kıza baktı. Özlemek mi? Biri onu özlüyor muydu? Aksi, karanlık, nemrut ve canavar yüzlü adamı! Halasından sonra biri, onu gerçekten özlüyor muydu? Hem de sebepsiz, çıkarsız ve gerçekten.

"Özlüyor musun?" dedi kalbi gibi şaşkın olan sesi kabalaşarak.

Kız başını salladı masumca, minik çenesi döşüne vurdu her sallayışında. "Zalim daha çok özlüyor ama... Ama ben de onu teselli ederken özlüyorum. Sen gidince Zalim hep yere yatıp, yola bakarak inliyor. Annem onun seni özlediğini söyledi. Sonra onunla birlikte ben de yere oturdum ve yola bakmaya başladım. Arkadaşım Bulut Bey, ben de seni özlemeye başladım. Çok gitme olur mu uzaklara?"

Yağmur kızının üzgün sesinin gittikçe yakınlaştığını duyunca, yine Zalim'le sohbete daldığını anlayarak hole çıktı. Bir zamandır onu arıyordu, merak etmeye de başlamıştı.

"Bir saattir sana sesleniyorum beni duymu..."

Ve gördüğü görüntüyle donup kaldı. Bulut bir elinde odun sepeti, diğerinde kızıyla içeri giriyordu. Kızı ve canavar, yan yanaydı! Üstelik sarılmıştı! Beyninden aşağıya kaynar sular boşalmış gibi hisseden Yağmur, kızının üstünü perişan, saçlarını dağınık görünce hızla yanına koşup, korkuyla kendine çekerek adamın elinden koparırak kaygıyla kucağına aldı.

Bu yaptığına bir anlam veremeyen adam öfkeyle ona bakarken, Yağmur annelik kaygısıyla saçmalayarak, "Kızımdan uzak dur, o daha çocuk." diye bağırdı.

Sanki bir canavardan, bir köpekten, bir ırz düşmanından bahseder gibi aşağılayıcıydı kibirli bakışları ve sözlerindeki etki adamı gülle gibi vurdu sinesinden.

Kaskatı kesilen Bulut kadına şaşkınlığını belli etmeyen öfkesiyle bakarken, düşündüğü şeyin aşağılayıcı fikriyle öfkelendi. Dişlerinin etlerini parçalar gibi sıkarak "O zaman iyi bir anne ol da kızını tanımadığı *canavar*lardan uzak tut!" diyerek sepeti yere atıp, Yağmur'un ufak çığlığı arasında geriye doğru sinmesine ters ters bakarak yanından geçti.

Yağmur kızını korumak için kolları arasına hapsederken, Çiçek "Anne nefes alamıyorum." diye homurdandı. Yağmur kızını kollarında öldüreceğini anlayınca yere oturdu, onu da kucağına çekerek yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Sana bir şey yaptı mı?" diye sordu panikle.

"Anne ondan özür dilemelisin." dedi Çiçek ayıplayarak. Gözleri üzgün, yüzü kırgındı. "O bize odun getirdi."

"Sana bir şey yaptı mı?" diye kızdı Yağmur korkuyla kızının yüzünü okşayıp, saçlarını geriye çekerek.

"Arkadaşım sadece Bulut Bey iyi biri, bana hiç bir şey yapmadı. Ondan özür dilemelisin, tamam mı? Onu üzdün, kırdın. Anne sen kötü bir çocuksun. Kalbi kurabiye gibi parçalandı." diye üzgünce bağıran Çiçek, kadının şaşkın bakışları altında kucağından kalkıp koşarak merdivenleri çıkarken isyanla saçlarını geriye savurdu.

"Arkadaşım..." diyordu ağlamaklı sesiyle. "Arkadaşım Sadece Bulut neredesin? Annem kötü kız oldu ama özür dileyecek."

Yağmur kızının peşinden bakarken, beynine inen sert bir fikirle

birden ayaklandı. Ama kızına yetişemedi. Pire gibiydi. Hızla Bulut'un odasına giden ufaklık kapıyı tıklatması gerektiğini bildiği halde annesi onu yakalayacak korkusuyla direk odaya daldı.

Hiddetinden patlamaya hazır bomba gibi olan Bulut camın önünde öfkeyle dolanırken, birden durakladı. Yüzündeki yanık daha korkutucu, gözlerindeki öfke insan sindirici türden olmuştu. Hiddetini dindiremeden sert sert kıza bakarken, üzgün ve korkak bir tutumla ona sokulan Çiçek, "Arkadaşım sadece Bulut Bey, annem size kızmadı. Aslında benim kaybolduğumu sanarak bana kızdı. Valla." dedi üzgünce. Ellerini önünde bağlamış, büyük adamlarda olmayan bir utanç ve takdire şayan bir vicdanla karşısında af dilercesine bekliyordu.

"Çiçek..." diye içeri daldı Yağmur. "Buraya gel."

Adam paldır küldür yanına gelen kadına bakarken, Çiçek koşarak Bulut'un yanına gitti ve elini tuttu. Kadının nefesini kesen bir sürede başını gururla dikleştirip, "Anne ondan özür dilemesin, o iyi bir adam." diye buyurdu.

"Çiçek..." diye ağlamaklı bir sesle tısladı Yağmur. Allah'ım, bu kız onu küçük düşürüyordu. Kötü adamla iyilik oynuyordu ama bilmiyordu ki kötüler maskesi düşene kadar iyi oluyordu. Üstelik bu nasıl hareketlerdi böyle, ona nasıl karşı gelirdi? O kaba adama karşı nasıl ilgi beslerdi?

Canını en çok yakan hangisiydi? Asi oluşu mu, Bulut'u sevip ona karşı sempati duyması mı?

"Canımı sıkma Çiçek..." dedi dişlerinin arasından kızgınca. Annesi böyle yaptığı zaman diretmemesi gerektiğini bilirdi Çiçek ama bu sefer umurunda bile değildi. Arkadaşını üzmüştü, hem de sebepsiz. Annesi haksızdı, o zaman yaptığı doğruydu. Çünkü annesi öyle demişti, haksızlık iyi bir şey değildi.

"Ondan özür dileyene kadar yanına gelmeyeceğim anne, sen kötü bir şey yaptın."

Yağmur kısacık bir an gözlerini kapatarak sabır dilendi. Dişlerini sıkarak, sakin bir tonda, gözlerini araladı ve yumuşak olmaya çalışarak, "Çiçek, buna son ver." diye buyurdu.

"Asıl sen son ver." dedi Çiçek bir kez daha onu şaşırtarak, bu ne inattı.

"Ama anneciğim..." dedi Yağmur taktik değiştirip çaresiz kalarak.

"Arkadaşım Sadece Bulut Bey'den özür dile!" diye direten ve sözünü kesen Çiçek inatla ufak burnunu kaldırarak emretti.

Yağmur kızın bu adama karşı nasıl olur da sevgi biriktirdiğine şaşırarak, "Bulut Bey, özür dilerim." derken gururunu kırıp, kızına elini uzatarak "Hadi gel." diye rica etti. Hâlâ Bulut'un yüzüne bakmamıştı, üstelik özrü sadece kızını kandırmak içindi bunu Çiçek bile anlamıştı. Bulut o ana kadar sessiz kalmıştı ama sabrı sınırdaydı.

"Hayır, anne!" dedi ufaklık dudaklarını hüzünle bükerek. "Ben arkadaşımla kalacağım."

Şimdi kafayı yiyecekti? Köpek bitmiş, ayıyla dost olmuştu. Bu sözle dehşete kapılan Yağmur, kızının bu azmanla aynı yerde tek kalmasından korkarak panikledi.

"Olmaz kızım se..."

"Çık dışarı..." diye emretti Bulut kükrercesine ve korkuyla olduğu yerde sıçrayan Yağmur bakışlarını işte o anda adama çevirdi. Dişlerini sıkıyordu. Dişlerini öyle bir sıkıyordu ki, kadın çenesinden çıkan sesleri ve yanaklarında gerçekleşen dalgalanmayı görüyordu. Korkuyla bembeyaz oldu, bu kaba ve canavar adamla kızını şimdi nasıl tek bırakırdı!

Onun gözlerindeki korkuyu okuyunca hem erkeklik onuru hem de gururu kırılmıştı adamın. Buna nasıl cüret ederdi? O kadar sefil, şerefsiz, karaktersiz bir adam değildi. Az da olsa şu kısa zamanda en azından bu kadarını nasıl kavrayamazdı bu deli kadın?

"Çiç..." dediğinde sözünü yarıda kestiği kadına hırlar gibi kaşını kaldırdı Bulut.

"Ben sübyancı değilim... Çık dışarı."

Yağmur soluksuz kalınca "Çık dışarı!" diye kükredi öfkeyle.

Çiçek korkuyla adama bakarak titrerken, ağlamaklı gözlerini kırpıştırarak, "Anneme bağırma Sadece Bulut bey, o korktu ondan kızdı sana." dedi naif sesi hüzün dolarak.

Bulut donup kaldı. Kızın yanağına iri bir damla yuvarlanınca, nefes alamadığını hissetti. Çiçek ağlıyordu, hem de onun yüzünden.

O anda Yağmur'un boynunu kırmak istedi, hayır sadece boynunu kırmak da değil, olmayan beyinsiz başına vurmak, kibirli dilini koparmak istedi. Onu ağlatmıştı. Ondan beklenmeyen bir şey yaptı. Yağmur nefesini tutarken tek dizinin üzerine çöken adam, "Özür dilerim Çiçek..." dedi yumuşacık bir sesle.

Uzandı ve ufak kızın yanağına akan yaşı şefkatle silerken "Ağlama lütfen." diye teselli etmeye çalıştı kaba sesiyle. Naifliği, nezaketi bilmezdi Bulut, ama kibarlaşmıştı bir anda.

Yağmur bu görüntüyle hıçkırdı, dudakları titreyerek büküldü, karnına koçbaşı dalmış gibi yüreği acıdı.

Bulut, Çiçek'i nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Yutkunarak "İstersen..." dedi boğazı kuruyarak. Sesi kabaydı ama vicdanlı ve merhametli çıkmıştı. "Sen istersen annenden özür dileyebilirim... Ağlama... Çiçek."

Çiçek onun yanağında gezen kaba elini tuttu ve başını salladı. Hıçkırarak, "Hayır dileme..." dedi kızgındı. "Annem cezayı hak etti Sadece Arkadaşım Bulut. Sen bana zarar vermezsin bunu kabullenmeli." dedi gözyaşları arasında gülerek.

Yağmur şok geçirerek bir adım geriledi, dizleri titriyor, başı dönüyordu.

O gülünce karanlığına güneş doğdu, senelerdir kuş uçmayan saklı yüreğindeki ormanda kuşlar öttü, baharı bilmeyen kış bedeni yaza yüz sürdü. Nefes almaya başladı, o ana kadar nefesini tuttuğunu fark edemedi. Çiçek annesine dönerek "Şimdi ceza koltuğuna gidip, hatanı düşünmeni istiyorum anne." dedi rengi çekilmiş ve her an bayılacakmış gibi duran kadına. "Hatanın ne olduğuna karar verince yanımıza gelecek ve bizden hatan için özür dileyeceksin. Asla bir daha da yapmayacaksın." diye diklendi.

Minik kızın ciddi ve katı duruşuna bakan Bulut, gülse mi kızsa mı bilemedi ama içi garip bir huzurla doldu. O anda ilk defa bir çocuğu kucaklama hissiyle yandı içi. Deli kalbinin yaralı yanına sımsıcak gözleri ilaç gibi dokundu.

Aklından süslü, avutucu sözler ilk defa geçiyordu. Her şeyi bilirim halleri olan o kibirli kadının çok bilen masum bebeği, onun yüreğinin ellerini tutmuştu. Bulut ve çocuk... Bu iki ad yan yana dahi gelmezken Bulut ilk defa bir çocuğun kokusunu merak etti, dudaklarını yanağına dokundurduğu zaman ona vereceği o kadifemsi hissin mutluluğunu, onu kucağına alıp sarıldığında yüreğine vereceği sıcaklığı...

Cennetten inme bir çocuğun ona neler hissettireceğini merak etti. Buğulu, tatlı sesi sabaha kadar onu kendisine esir edecek cinstendi. Korumacılık hissi şimdiden başlamıştı, peki ya şu anlamlandıramadığı hissin adı neydi? Merhamet mi? Şefkat mi? Huzur mu? Yoksa ilk

ilk defa böyle bir adın varlığını hissediyormuş gibi diline yabancı gelen bir kelime mi? *Bebe*lik mi? Hem de tanımadığı bir kıza, hiç görmediği bir çocuğa böyle büyük ve sıcak bir hissi nasıl bahşederdi katı yüreği?

Yağmur kocaman gözleriyle kızına bakıyordu. Çiçek ilk defa ona asi oluyor ve başkası için böyle davranıyordu. Hem de tıpkı hata yaptığında Yağmur'un ona davrandığı gibi hakkaniyetli davranıyordu.

Sakin kadının solgun yüzüne bakan üzgün kız, "Anne hadi ceza koltuğuna git ve sakın hatanı anlamadan yanımıza gelme." diyerek Yağmur'a yaklaştı. Kadının dizlerinden ittirerek dışarı çıkarıp, "Hadi lütfen!" diyerek kapıyı usulca kapattı. Tıpkı Yağmur gibi kaskatı kesilen ve beyin felci geçirmiş gibi işlevsiz duran Bulut'a döndü.

Ellerini beline tehditle koydu. Gözlerini kızgınca kısarak dudaklarını öfkeyle büzdü. "Sen de anneme bağırdın Sadece Bulut, sen de ceza almalısın. Lütfen koltuğa otur..." diye emrederken arkasındaki berjeri gösterdi.

"Neden?" dedi Bulut şaşkınca. Bu gülünç haline verdiği tek tepki ifadesiz sesiydi.

"Çünkü o da senin ceza koltuğun oldu. Şimdi hatanı düşün ve bir daha anneme bağırma. Çünkü o zaman senden korkuyor." dedi bir anne edasıyla. Zalim'in yanına giderken iç gererek, "Ah çocuklar, hiç uslanmıyorlar." dedi Mahru gibi yaparak, ciddiyetle. "Gel Zalim, biz gidip teyzemin çantasına sakladığı şekerden azcık alalım... ama ona söyleme tamam mı?" dedi tembihleyerek. Köpek anlamış gibi kuyruğunu sallayarak inledi. "Aferin sana." dedi Çiçek başını okşayarak. Gözleri ışıldayarak garip sesler çıkardı Zalim.

Kız sanki bir adamla konuşur gibi "Zaten o şekerler benimdi, teyzem dişim çürüyecek diye aldı onları ben biliyorum. Sahibinde durması daha iyi." diye düşündü keyifle gülerek. Ve kapıdan çıkıp şaşkın adamı odasında, aşağıya inen üzgün kadını da geride bıraktı.

“Bazen sebepsiz yere özlersin
ve özledikçe daha fazla sever,
sevdikçe içine kapanıp kendine dönersin...”

Müjde Aklanoğlu

KAKTÜS TEAM

ONUNCU BÖLÜM

"Vazgeçmek neden bu kadar ağır?
Oysa bazen her şeyi unutursun,
sımsıkı sarılmak, gözlerine bakarak gülümsemek
ve ağız dolusu sohbet etmek istersin ama durursun...
Gurur tutar dilini, görmezden gelir, susar ve gidersin..."

Bir küslük ne kadar uzardı? Büyükler küserse senelerce bile sürerdi ama çocukların küslüğü üzgün bir yüze merhametle dokunana kadar devam ederdi. Onun da öyle olmuştu; annesini üzgün görünce yelkenleri suya indirip unutmuştu tüm kızgınlığını. Meraklı soruları yine başladığında belki de asıl niyeti annesinin ilgisini kendine çekerek aklını dağıtmaktı.

"Anne neden biz evimize gitmiyoruz artık?" Yağmur pencereye dalan gözlerini sevgiyle kızına çevirdi.

"Burayı sevmiyor musun kuzum?"

"Seviyorum ama orada arkadaşlarım vardı benim... Babam neden bizi takip ediyor ki artık, neden saklambaç oynuyoruz onunla?" dedi isyankâr bir tavırla.

"Sen bunlara kafanı takma meleğim, hem biz hâlâ sobelenmedik değil mi, oyun hâlâ devam ediyor." dedi Yağmur çaresizce.

Kapının gerisinde duran ve konuşmalara kulak misafiri olan Bulut kaşlarını çattı. Yağmur kocası yüzünden mi buraya gelmiş, o kadar kovmasına rağmen gitmemişti? Kimdi o? Kocası kimdi? Bilgisiz cahil bir kadın değildi, aksine oturup kalkmasını biliyor, hem de hizmetinden anladığı kadarıyla maddi ve manevi açıdan oldukça standartların üstünde bir nezaketle hareket ediyordu. Bu orta gelirli bir aileye ya da kocaya mensup olmadığının göstergesiydi.

Lanet olsun. Adam her kimse onu incitmiş olabilirdi. Ona ve kızına ne yapmış olabilirdi ki kadın ufacık kızını da peşine takarak -tabii kuyruklarını da- kaçıyordu? Aldatmış mıydı? Şiddet mi uygulamıştı? Kötü evliliği olan kadınların yapabilecekleri şeyler çok sınırlıydı ve kaçmak da bunlardan biriydi ama onlar sanki sadece kaçmıyor, ölmüş gibi izlerini yok ediyorlardı!

Bulut salak bir adam değildi, onları gözlemliyordu. Dudaklarında şeytanı bir gülümsemenin belirmeye başladığını hissetti. Belki de, şu Hakan denen adama haber vererek onun gitmesini sağlayabilir, böylece onlardan ömür boyu kurtulurdu! Cebindeki telefona uzandı ve tek bu isim verdi, yakından haberi gelirdi.

Bir süre sonra mutfağa girdiğinde Çiçek'in masada oturduğunu ve annesinin, onun ufak ağzına zorla yemek tıkıştırdığını gördü. Yağmur kızının ağzını silerken "Ablama bağırmaya geldiyseniz buna izin vermem." diye ortaya çıkan Ayrin, unutulan yaraya parmak basmıştı.

Çürük bir duvar gibi duruyordu ablasıyla adamın arasında huzursuzluk, oysa tek samimi söz bunu yıkardı.

Bu çocuk onu bir canavar olarak mı görüyordu? Çiçek kadar akıl yok muydu? Kaşlarını çatan Bulut yüzünü buruşturarak onlara doğru yürüdü. Ayrin korkuyla geriledi ama önlerinden çekilmedi. Yağmur her zamanki gibi sessizdi. Çiçek yerinden inerek "O anneme kızmayacak tamam mı, ceza koltuğunda bu konuyu uzun uzun düşündü." dedi teyzesine gururla.

Herkes şaşkınlıkla bir Bulut'a, bir de Çiçek'e baktı.

"Ceza koltuğu mu?" dedi hepsi koro halinde afallayarak.

"Evet, koltuğa oturdu ve bana bakarak uzun uzun hatasını düşündü. Sonra hatasının ne olduğuna karar verdi." dedi Çiçek masumca "Elini de böyle çenesine koydu üstelik. Gözlerini bile kırpmadı. Üstelik biz Zalim'le biraz dışarı çıkıp geldiğimizde -şeker için çıktığını saklayarak- hâlâ cezası devam ediyordu. Ben de ona baktım, baktım,

bakıyım..." Dudaklarını büzdü. "Sonra uyuya kalmışım." dedi onun gibi yenesini ovuşturarak.

Mahru Hanım elindeki patatesi tezgâha düşürdü, Kâhya pirinç paketini bidon yerine yere döktü. Ayrin ablasının önüne geçerek, vücudunu ona siper etti. Çok gergindi, göğüs kafesi titriyordu adamın, ufaklığın ikisi arasında olan özel görüşmeyi anlatmasını beklemediği her halinden belliydi.

"Yine de ablamdan uzak dur." dedi Ayrin titrek bir güçle.

Tek kaşını kaldırdı adam uyarıyla. Kız savaşa hazır görünüyordu o korkak gururuyla. "Durmazsam." dedi sadece Yağmur'un anlayacağı edepsiz bir bakışla.

Ablasına benzeyen mavi gözleri alev alev yanarken ona tehditle dikti bakışlarını. "O zaman görürsün neler yapacağımı. Ben judo biliyorum." diye salladı. Adam parmağını oynatsa at sineği gibi cama yapışacağını bilmez miydi?

"Ayrin." dedi Yağmur kardeşinin koluna dokunarak. "Sorun yok."

Kız derin bir nefes alarak dikkatle konuşmaya başladı. "Ama abla ben ş..."

Yağmur gülümsedi kardeşine ve adama bakarak "Buyurun Bulut Bey." dedi nazikçe. "Bir sorun mu vardı?" Mahru kendine geldi, Yaşlı Kâhya iç gerdi keyifle.

"Postallarım kayıp." dedi adam. Yağmur suçlu gözlerini kaçırdı, adam kuşkulu gözlerini kıstı. O eski postallara ne kadar düşkündü böyle, gören de milli servet sanırdı. Yağmur onları yine kendisinin kullandığını söylemese de kızardı. Kızmasından korktu.

"Birazdan getiririm efendim." dedi olayı geçiştirmeye çalışarak.

Aslında o eski lanet postallar umurunda değildi adamın, sadece aşağıya inip onların yanına gelmek istemiş, seslerini duyunca kendini... kendi evinde dışlanmış gibi hissederek mutfağa girmişti. Geldiği, gördüğü soğuk karşılamayla da bir bahane aramıştı.

"Beş dakika içinde odamda olsun." diye emredip mutfaktan çıkarken, "Çiçek, geliyor musun?" diye seslendi alelade bir sesle.

Şaşkınlığını üzerinden atan Yağmur kızına gitmesin diye ulaşamadan, Çiçek hevesle adamın arkasından koşarak "Geliyorum Sadece Arkadaşım Bulut bey... Bugün bana ormandaki tilkinin hikâyesini an-

latacak mısın?" diye bağırdı ve onun arkasından kuyruğunu sallayarak çıkan Zalim de, mutfağı terk etti.

Herkes birbirine şaşkınca bakarken, Naci Bey "Bence Çiçek gide bir saat bize ders vermeli, ona imreniyorum." diyerek saygıyla kalktı ve doldurduğu pirinç kabını da alarak arkasını döndü.

Mahru ellerini önlüğüne silerek hayretle kapıya bakarken, "Ben Naci Bey'e yardıma gidiyorum, yumurtalar toplanacak." dedi kaygıyla ve Ayrin'e sert bir bakış atarak, "Kızım senin dersin yok mu?" diye buyurdu.

"Yok..." dedi kız ablasıyla laf dalaştırma hevesiyle ağzını açarken.

"Kalk bakalım, o sınav kâğıdı bir kötü gelsin..." diyen Mahru genç kızın bileğine uzanıp kaldırdı. Ayrin ayağını sürüyerek homur homur mutfaktan çıkarken, kendini dışlanmış gibi hisseden ve her an bir yanardağ gibi patlamaya hazır duran Yağmur, olduğu yerde kudurarak, yanmamak için yanından kaçanların ardından baktı. Hepsi kaçmıştı. Sanki söylenecekti! Sanki öfkeyle kuduracaktı! Sanki o canavar herif kızını ondan usul usul çalıyor diye öfke krizi geçirecekti!

Hiç!

Saçları tepesinde diken diken olurken, mavileri artık mavi değil bir şeytan gibi kırmızı olmuştu. "Sakin ol Yağmur... Adam uyuzluğuna yapıyor, seni sinirlendirmek istiyor." diye kendini telkin ederken, iç gererek o lanet ve eski postalları temizlemek için odasına çıktı. Ne değerli postalları vardı adamın sanki kaşıkçı elmasıydı. O postalları alıp dürüp, büküp...

Tövbe estağfurullah.

Yarım saate kalmadan elinde temiz botlarla Bulut'un çalışma odasının kapısına geldiğinde, elindeki postalları döşüne basmış, etrafa bakarak kapıya yanaşmıştı. İçeriden Çiçek'in bıdır bıdır konuşan tatlı sesi ve ona gülen adamın keyifli kahkahası geliyordu. O dağ ayısı, deli adam kızına gülüyor muydu?

Ayaklarından tavana falan mı asmıştı? Yoksa koli bandıyla kızı bağlayıp işkence mi etmişti? Kızına gülecek ne ceza vermişti ki? Kalbi korkuyla çarparak kapıyı vurmadan panikle açarken, göreceğinden korkarak yüzü bembeyaz olmuştu. Kahkaha atan Çiçek ve Bulut şaşkınca tıklamadan açılan kapıya bakarken, Bulut dizlerinde oturan Çiçek'i rahat bir pozisyona yerleştirdi.

Çiçek "Aa, annem gelmiş ama kapıya vurmamış." diye masumca söylendiğinde, Yağmur ağzını şok olarak kocaman açtı. "Bence tekrar çık dışarıya ve kapıya vur anne. Ben çok seviyorum öyle..." diye devam edince bulununca her şeyin bir oyun olduğunu düşünmesi Yağmur'u hem sevindirdi hem de korkuttu.

Nefesi kesilen Yağmur kızına baktı. Adamın kucağına oturmuş, onu görmesine rağmen inmiyordu. Öfke ve kıskançlıkla kaşlarını çattı. Bu çokbilmiş kız ona öğrettiklerini kendine kullanmayı oyun mu sanıyordu?

Çiçek annesinin kızgın bakışlarını görmesine rağmen geri adım atmadı. Yağmur boğazını temizleyerek adamdan uzaklaşması için uyardı. Bulut kızına daha fazla sarılarak inadına saçlarını okşadı. O kocaman eliyle kızının ipek saçlarını okşamıştı! Öfkesinden kudurmuş bakışlarını adamın kibirli gözlerine çevirdi. Bulut ona buz gibi bakıyor ama kızını şefkatle okşuyordu. Adam kaşının tekini alayla kaldırınca, boğazını temizleyen Yağmur mahcup bir halde duraksadı. Yanakları kızararak elini kaldırıp, açık kapıyı tıklattı.

"Girebilir miyim?" diye sordu.

"Girdin zaten." dedi Bulut kibirle.

"Değerli postallarınız..." dedi Yağmur göğsüne bastırdığı postalları kastederken.

"Ayakkabılarımı bu kadar sevdiğini bilmiyordum." dedi adam kızın göğsüne bastığı postalları göstererek.

Yağmur kendine gelerek ne yaptığını fark edip elini derhal aşağıya indirdi. Adamdan ses gelmeyince başını kaldırdı. Hâlâ kızını kucağında tutan adam öfkeyle baktı. Bulut'un yüzü korku filmi afişine benziyordu. Gözleri ise iki parlak pul taneşi ve ateş gibi kızgın iki bilyeyi andırıyordu; iri, sert ve ürkütücü. Çiçek homurdanan Zalim'in yanına gitmek için adamın dizlerinden indi. Yağmur kızına bakarken yutkundu.

"Çiçek istersen ben..."

"Çiçek burada kalacak. Yanımda."

Adamın sert sesi Yağmur'un soluğunu kesti.

"Evet anneciğim burada kalayım ne olur. Sadece Arkadaşım Bulut bana daha çok şey öğretecek."

"Arkadaşın Bulut bizim patronumuz." dedi Yağmur kabaca uyararak.

"Sizin patronunuzum, Çiçek'in arkadaşıyım ben." dedi adam buz gibi soğuk ve sert sesiyle konuşup, sımsıcak baktığı kıza göz kırparak. Çiçek mutluca gülümsedi ve kıkırdayarak keyifle köpeğinin karnını okşamak için yanına diz çöktü.

"Altına minder al Çiçek, karnın ağrıyacak." dedi Bulut uyararak.

"Tamam." dedi Çiçek lafını ikiletmeden ve dolaba yönelip orada duran minderi alıp üstüne oturdu. Çiçek'in orada minderi mi vardı? Ve bu adam kızının karnın ağrıyacağını nasıl biliyordu?

Yağmur dikkatle yüzüne bakınca adam başını yana döndürerek yanık yüzünü ondan sakladı. İyi ki sakladı keza Yağmur yine ürkmeye başlamış, çığlık atması yakındı. Kadın resmen titriyordu, önceden tek bakışıyla titrettiği kadın çok olmuştu ama sadece yüzüne baktığı an ayakları yerden kesilip, mütemadiyen her gördüğünde çığlık atan; bir bu deli kadın vardı.

Yağmur gözlerini adamın yüzünden alamıyordu. Çiçek bir şey sorunca Bulut gülerek ona bakmış, gülünce yanık deri buruşmuştu. Kasıldı kaldı. Yanığın olduğu yerde yeni çıkmaya başlayan sakalların boşluğu vardı. Yaralar sakalının arasından göz ucuna kadar kırmızı ve çirkin bir şekilde görünüyordu. Çiçek şimdi de Yağmur'a bir şey sordu ama kadın kaçırdı!

Adam dikkatini toplasın diye birtakım sesler çıkararak boğazını temizledi. Yağmur şaşkın gözlerini indirdi.

Dün olanlar için ondan özür dilemesi gerekiyordu ama bunu yapacak cesareti yoktu. Yanında durup birkaç şey için izin alacaktı ama ürkmeden durmak için iradesi azdı. Yağmur kıskaca kısılmış gibi kıvrandı.

Adam korkunç yüzünü yana eğdi. Kız bocaladı. Bu kadar kibirli ve sert bir adam olmasaydı, karşısında ne yapacağını bilmez bir halde duruyor olmazdı.

"Yemeğe istediğiniz özel bir şey var mı?" dedi sonunda şapkasını önüne koyup, patronun kim olduğunu kabullenerek.

"Yok." dedi adam gözlerini devirerek.

"Anne neden yemeği hep siz yapıyorsunuz, neden eskisi gibi yemeğimizi Pakize teyze yapmıyor? Babam ona aylık ödemiyor mu artık? Buraya da gelsin yapsın, ben onun yemeklerini çok özledim." dediğinde Çiçek, kızını uyarmak için geç kalan Yağmur dehşetle irileşen

gözlerini kızına çevirdi, uyararak kaşlarını çattı.

"Çiçek?"

"Ama..."

"Sus!" diye öfkeyle fısıldadı. Gözlerini açarak ona bakarken kız hemen ağzını kapattı, bu bir ikazdı. Annesi geçmişi ona yasaklamıştı, ama minik kız bu yasağı aklında tutamamıştı. Annesine kırılan Çiçek köpeğin üzerine eğilmiş, kulağına kırgınca bir şeyler fısıldıyordu. Köpek uzun diliyle kızın ufak parmaklarını yaladı. Bulut ne düşündüğü belli olmayan yüzünü kadına çevirmiş, yüzünde hayretle açılan gözleriyle ona bakıyordu.

Çiçek güldü. Bulut onu görebilmek için başını çevirmek zorunda kaldı. Yağmur o ana kadar kaskatı kesildiğini fark edememişti ama nefes almaya ihtiyacı vardı. Adam gülümsemiyordu ama somurtmuyordu da kızına, aksine ne sorarsa sabırla cevap veriyor, ona ne gösteriyorsa ilgiyle bakıyordu.

Yüzü hâlâ korkunçtu ama orada bir hüzün de vardı. Kızına bakarken garip bir karmaşa yaşıyor gibiydi. Bu adam neden sevmeyi bilmiyordu? Neden karanlık ve zalim bir yanı vardı? Neden kendini bu genç yaşında inzivaya çekmişti? Nedenleri adamın yüzüne baktığında kendine getirdi Yağmur'u, adam şehre inse onun baktığı gibi bakan her kadın düşüp bayılırdı muhtemelen. Dağ başında kalması en iyisiydi.

Bulut kendisine gözlerini dikip bakan kadından rahatsız olarak yerinden kalktı. Yağmur başını geriye atarak ona baktı. Korkuyordu, titriyordu ama cesurca kafa tutmaya da devam ediyordu. Bulut bir çınar gibi heybetli olan bedeniyle kadına döndü, gölgesini üzerini düşürerek bir adım attı.

Yutkunan ve kalbi hızlanan Yağmur korkudan ağlamamak ve bağırmamak için tırnaklarını avucuna batırdı. Bulut bir adım daha atınca, kadın da geriye bir adım attı. Bir adım daha. Ve durdu. Yağmur da durdu. Adam ona karanlık bir tutumla bakıp uzandı. Yağmur titreyen bedeniyle ona bakarken, Bulut kadının yüzüne kabaca kapıyı kapattı.

Yağmur kulağında çınlayan kapının sesiyle --ki bu kalp atışı da olabilirdi– iç organlarında inlerken, salak salak yüzüne çarpılan kapıya bakmayı sürdürdü.

Yine birkaç gündür ortalıklarda yoktu. Gecenin bir vakti sır gibi hatta bir vampir gibi ortadan kaybolmuştu. Yağmur artık alışmaya başlamıştı onun bir görünüp bir kaybolmasına.

"Buna da yazmalı..." dedi Mahru Hanım elindeki turşu bidonunu göstererek.

"Çok dikkat çekecek, her şeyi de yazmasak." dedi Yağmur gözleri dalgın dalgın ablasının yüzüne bakarken.

"Mutfağa girecek hali yok ya, senin elinin altında olan her şeye yazmalıyız adını."

"Sorarsa ne diyeceğiz?"

"Çiçek okuma yazma öğreniyor deriz."

"Yalan mı söyleyeceğiz?" dedi Yağmur üzgünce, yüzü asılmıştı. Evde neredeyse üzerine adını yazmadıkları bir Bulut denen o ayı kalmıştı. Ne hikmetse her şeyi unutur, ona olan namını unutmazdı. Üst kata çıkıp kirlileri aşağıya indirmek için odaları dolaştı.

Kapı vurulduğunda henüz merdivenleri tam inmemişti ve Ayrin'in şaşkın sesi evi inlettiğinde, Yağmur panikledi. Koşarcasına merdivenlerden inerken "Bence yanlış gelmiş olmalı." diye söyleniyordu şaşkın Naci.

"Hayır efendim doğru geldik." dedi kapıda duran adam üşümüş yüzünü sakınarak. "Burası Bulut Toprak Dağlı'nın evi değil mi?"

"Evet" dedi Yağmur kapının yanına gelerek ve adam arkasındaki adamlara işaret verdi. "İçeri getirin." Sonra kadına bakarak, "Mutfak ne tarafta hanımefendi, koliler ağırlar. Dilerseniz biz bırakalım." dedi kibarca.

"Mutfak mı?" dedi hepsi birden şaşırarak.

"Bu evin bir mutfağı vardır sanırım?" dedi adam gülümseyerek. "Eğer yoksa uygun bir oda gösterebilirsiniz."

Adama otoriter bir bakış atan Yağmur vakurca başını havalandırdı ve nezaketen mutfağı gösterirken, iki tane adam kapıdan girdi. Sırtlarına yüklendikleri kocaman kolileri içeri taşırken terliyorlardı. İşleri bittiğinde başlarındaki adam elindeki defterden tahsilat fişini yırtarak Yağmur'a uzattı. "Tam 22 koli efendim. Siz de sayın dilerseniz."

"Ben saydım, doğru." dedi Ayrin hemen atılarak, Yağmur bırak saymayı şaşkınlıktan kaç tane olduğuna dikkat bile etmemişti.

"Buyurun, şurası imzalanacak." dedi adam ağzından buharlar savurarak. Etrafa bakındı, bu ıssız yerde yaşanır mı der gibi iç gerdi.

İçerisi iyice soğumaya başlayınca, Yağmur merakla Naci Bey'e bakarak, "Siz imzalarsanız, nüfus kâğıdım yanımda değil Naci Bey." diye nazikçe buyurdu.

Aslında yukarı çıkıp alabilirdi ama birinin onların varlığını öğrenmesine gerek yoktu. Pekâlâ, imzayı evin kâhyası atabilirdi.

Naci imzaladıktan sonra adamlar araçlarını tozu buluta katarak giderken, Ayrin ve Çiçek'le merdivende beliren Mahru merakla kolilere başına geçmek için mutfağa yol almaya başlamıştı bile.

"Bunlar bize ait değildir sanırım, yukarı Bulut Bey'in odasına ya da aşağı çalışma odasına taşımalıyız." dedi Mahru kolilere bakarak.

"Abla saçmalama üzerinde kocaman erzak yazıyor." dedi Ayrin çekmeceden bir bıçak kapıp gelirken.

"Olsun yine de izinsiz açmayalım. Bekleyelim Bulut Bey kendisi açsın." demesine karşın Mahru'nun, doğru bildiğini savunarak dinlemedi onları meraklı Ayrin ve ilk koliyi açtı. Ondan bir poşet çıktı, içi buzla kaplıydı ve taze etler, balıklar, kıyma vs. vardı.

"Sakatat..." dedi Yağmur şaşırarak.

"Abla al bunu onun elbise dolabına koy." dedi kıkırdayarak eline kıyma paketini alan Ayrin, Mahru'ya sataşarak "Buzlar da senin. Malum pek sıcakkanlı değilsin." diye sataştı. Mahru homurdanınca, "Diğerlerine de bakmalı, ya kokacak bir şey varsa..." dedi hevesle diğerlerine de atılan genç kız.

Yağmur kardeşine bakıyordu, Ayrin bir koliden diğerine gidip heyecanla "Aaa! Bundan da deterjan çıktı." diye her koliden çıkanı söylüyordu.

Bu adam onlara bir yıl yetecek kadar erzakı, neden almıştı ki? Vicdan mı gelmişti, gece iyi saatte olsunlar ziyaret mi etmişti?

Yağmur düşünceli gözlerle aynı yere bakınırken kaşlarını çattı. Yumurtaları satarak az da olsa bir şeyler alıyorlardı ve adam şu ana kadar ihtiyaçları nedir, ne isterler umursamamıştı bile. Şaşırdı. Çiçek, Ayrin'in yanına sokulup, saçlarını geriye atarak "Anne bunlar ne?" diye sordu. Açılmayan kutuyu göstererek, ayaklarının ucunda yükselip görmeye çalıştı.

Ayrıntı heyecanla "Yiyecektir, tabii elbise çıkmazsa." dedi.

"Ramazan olsa yardım kolisi derim ama üç aylara bile daha var," dedi Mahru dudaklarını büzüp. "Bunlar cidden bize gibi."

Çiçek annesinin eline asılarak, "Anne bana pizza yapar mısın?" diye sordu heyecanla.

"Yaparım tatlım ama önce malzemesi var mı bakmalıyım." dediğinde Çiçek onları şaşırtacak şeyi, pimi çekilmiş bomba misali ortalığa attı.

"Sadece Arkadaşım Bulut olacağını söyledi. Pizza ve hamburger yapabileceğini söylemişti. Sonra kekler ve pastalar da..." dediğinde tüm gözler ufaklığa dönerken, Yağmur kızını kucağına aldı ciddiyetle. Saçlarını yüzünden çekerken şefkatle, "Çiçek ona ne dedin?" diye sordu sert bir tutumla.

"Ben bir şey demedim anne, valla." Kız korkuyla suratını astı. Annesi ona böyle sert sert bakınca ürküyordu. Güzel gözleri hemen ıslanmıştı.

"O zaman nereden biliyorsun?" diye sordu hâlâ aynı katılıkta Yağmur.

"Canın ne istiyor dedi, ben de pizza dedim. Ama senin dışarıdan yememize izin vermediğini çünkü en güzel pizzayı senin yapabildiğini söyledim. Ama artık yapamadığını çünkü paramızın sadece çorba ve makarna almaya yettiğini söyledim. Anne ben kötü bir şey mi yaptım, neden bana gözlerini açarak bakıyorsun?" diye sordu ağlamaklı sesiyle.

"Çocuğu ver..." dedi Mahru, Yağmur'a azarlayan bir bakış atarak. "Çocuk haklı, bence Bulut Bey bu jest için geç bile kaldı. İki aydan fazladır evindeyiz, beyefendi ancak bir şeyler almayı akıl edebildi. Biz onun çalışanıyız, kölesi değil."

"Adamın evine zorla geldik abla, bizi istemiyor. Ona yük olmaya hakkımız yok." dedi Yağmur gururla. O adama muhtaç olmak sinirlerini bozuyordu.

"Zorla ya da güzellikle, ahıra benzeyen yeri ev haline getirdik, bunların bedeli olmalı ve tercihim, nezakete uygun bir bedel."

Onlar tartışırken elindeki telefonla bir köşede konuşup duran Naci Bey yanlarına gelerek, "Kızım yumurtalarda sıkıntı mı vardı?" diye sordu Yağmur'a ve ablasıyla tartışan genç kadın Yaşlı Kâhya'ya döndü merakla.

"Hayır yoktu." Yoktu emindi.

"Hepsi tazeydi, sen topladın ben de hemen paketledim." dedi Mahru'da destekleyerek.

"Ama telefondaki beyefendi, hepsinin bayat olduğunu hatta birkaç müşterisinin sıkıntı yaşadığını iddia ediyor."

Buna ihtimal vermeyen Yağmur telefonu eline aldı ve marketin sahibiyle görüşmeye başladı. Ne kadar konuşursa konuşsun adamın onu dinleyeceği yoktu. Zaten inatçı bir tipti, en son gittiklerinde Yağmur zam yapmak istemiş ama adam buna müsaade etmemişti. Oysa dışarıdan gelen yumurtacılar onlardan daha pahalı satıyordu ve taze bile değildi. Telefonu kapatarak "Naci abi benimle gelir misin, gidip yumurtaları alalım." dediğinde, Mahru önlüğünü çözdü. "Ben de geleyim."

"Gerek yok abla, biz hallederiz."

"Yumurtaların taze olduğuna adım kadar eminim." dedi Mahru huysuzlanarak. "Ben paketledim kızım hepsini."

Yağmur üzerini giyip Naci Bey'in eski aracında yola çıkarken, yumurtaları düşünüp onlarda bir sorun olmadığına bir kez daha kesin kararını verdi. Şehir merkezindeki markete varmaları yirmi dakikalarını aldı. Yağmur elinde yeni bir sepet yumurtayla markete girdiğinde, ufak ama bol müşterili olan yerin patronu onu görünce ayaklandı.

"Merhaba." diyen kadına elini uzatan adam yanındaki Naci Bey'e şaşkınca baktı.

"Tanışıyor musunuz?" dedi merakla.

"Sayılır..." dedi Yağmur açıklama yapmayarak. Normalde ya kendisi geliyordu ya da ablası çalışanlara teslim ettiğinden yumurtayı, market sahibini kimse böyle ufak satış için rahatsız etmiyordu.

"Ofise geçelim lütfen." diye eliyle kibarca yolu gösterdiğinde bile adam, hâlâ merakla Yağmur'un Kâhya'yı nereden tanıdığını düşünüyor gibi elini saçlarına atmış, merakla kurcalıyordu.

Sarışın, uzun boylu, zayıf ve tahminen kırklı yaşların başındaydı. Ne zaman Yağmur bu adamla konuşsa, adamın normalden fazla gösterdiği nezaket kızın ensesinin ürpermesine sebep oluyordu.

Bir kez daha Naci Bey'i yanında getirdiğine sevindi Yağmur. Kâhya'yla alt kattaki ofise geçerken, onları görüp yanlarına gelen suratsız kadın, Yağmur'a tepeden bir bakış atarak hemen arkalarından kuyruk gibi merdivenleri indi.

Yağmur yumurta sepetini masaya koyarken, adam masasındaki yerine geçti.

"Buyurun." dedi koltuğu göstererek kibarca.

"Teşekkürler, sorunu halledip hemen gidelim. Sıkıntı nedir?" diye sordu Yağmur ciddi bir tonda. Yüzü otoriter, duruşu mesafeliydi.

Adam yerden aldığı sepeti masaya koydu, yumurtaları göstererek "Hepsi bozuk." dedi bir çırpıda. Yanındaki kadın sinsi bir gülüşle Yağmur'a baktı. "Kaç müşteri kaybettik haberiniz yok." dedi küstah bir tutumla.

Kızı tiye almayan Yağmur sepetteki yumurtalara baktı, adam içlerinden birini alıp bir poşete kırarak kokusunu ve bayatlığını gösterdi.

Naci Bey yumurtalardan birini eline alırken, "Ama ben hepsini taze toplayıp getiriyorum bu mümkün değil." dedi üzgünce. Genç kadına baktı medet ister gibi.

Zehir gibi çalışan beyni işleyen Yağmur gözlerini kıstı, sepetten bir tane yumurta alarak "Bu yumurtalar bize ait değil." dedi tek seferde.

Kendinden emin, gözü pek tutumu dikkat çekiciydi.

Adam ona alayla baktı ve yarı güler yarı kızgın bir tonda, "Sizin getirdiğiniz sepet hanımefendi." diye söylendi kızgınca. Bu ithama fena bozulmuştu.

"Hayır değil." dedi Yağmur inatla başını dikleştirerek. "Bizim yumurtalarımız hem biraz daha ufak hem de hafif mavi bir renkte. Özel bir tavuk türümüz var. Naci Bey tavuk koleksiyoncusu, bizim yumurtalarımız beyaz değil beyefendi."

Marketin sahibi yaslandığı koltuktan sırtını çekti ve ciddi bir duruş sergiledi. Bakışlarını yanlarında sessizce dikilen kadına çevirdi. Kızarmış yüzü, suçlu gözlerindeki ürkek parıltıları saklamaya çalışıyordu. Dişlerini sıkarak, "Hümeyra Hanım." dedi market sahibi.

"Efendim, yumurta onların." dedi Yağmur'a kibirli ve kıskaç bir bakış atarak.

"Değil." dedi Yağmur sepetteki kendi yumurtasından bir tane çıkarıp adama göstererek. "Bakın bizim yumurtamız." dedi ve diğeriyle eşleştirdi. Patron yerinden kalkarken, Hümeyra Hanım ürkekçe geriledi. "Çık." dedi adam kızarak.

Yüzünde öfke yelleri dalgalanan Hümeyra, Yağmur'a sert bir ba-

Kaş atarak ofisten çıkarken, başını dik tutan Yağmur'a "Bunu yanına koyamam." bakışları atmayı da ihmal etmedi.

Market sahibi mahcup olarak, "Kusura bakmayın. Bir daha böyle bir şey olmayacak." dedi, "Lütfen kusura bakmayın."

"Olmayacağından emin olabilirsiniz?" dedi arkada beliren tok ses.

Yağmur sesin tınısıyla sırtında bir ağrı hissetti. Soğuk bir ürperme enseşini yalarken tüm tüyleri diken diken oldu. Sanki adam konuşmamış da, sırtına bir bıçak saplamıştı. Usulca arkasını döndüğünde, kapının girişinde duran Bulut sert bakışlarıyla onlara izliyordu.

"Efendim, hoş geldiniz." dedi Naci Bey her zamanki saygısıyla, ne kadar soğukkanlıydı.

Sanki Bulut Bey'ini her gün böyle markette görürmüş gibi ifadesiz ve resmiydi. Yağmur bir kez daha şaşakalırken Yaşlı Kâhya'ya, sahiplenici bir harekette bulunan Bulut eliyle kapıyı göstererek "Gidelim." diye buyurdu.

"Şey..." dedi Yağmur ve onun sert bakışını görünce, sesini kesip itaatle önüne düştü. Naci yumurta sepetini alarak, "Artık size satış yapmayacağız." dediğinde, Yağmur'un bıraktığı yumurtaları alarak onlara vermemeye karar vermişti.

Sarışın ve gülümseyerek içten konuşan market sahibi "Bulut Bey kusura bakmayın, bir yanlış anlaşılma olmuş. Ben sizinle birlikte ol..." dedi biraz çekinerek.

"Önemli değil." dedi Bulut ters bir tutumla ve ekledi. "Bir daha olmayacağına eminim."

Bu bir tehdit miydi? Yağmur kirpiklerini kırpıştırırken nazik market sahibi kadının yanına gelip gülümseyerek önünde dikildi.

"Yağmur Hanım, aslında ben sizinle başka bir konuyu görüşmek istemiştim. Geçen gün bana anlattığınız konu kafamı kurcaladı... Aslında bu konu hakkında yakında sizi rahatsız etmeyi planlıyordum ama yerinizi bilmeyince..." dedi teklifsiz bir tavırla.

"Hangi konuda?" diye ondan evvel atılan Bulut merakla sordu adama, ifadesiz yüzü sert, kalın sesi uyarıcıydı.

"Yağmur Hanım'ın zehir gibi çalışan bir beyni var, bize verdiği birkaç fikir şimdiden müşteri çekmeye yetti. Bu konuyu..."

"Konu kapandı." dedi Bulut sahiplenici bir tonda ve kaba bir tu-

tımla kızın direğine dokunarak irkilmesini sağlarken, uyarıcı gözleriyle yürümesini işaret etti.

Endişeden dizleri titreyen Yağmur panikle adama baktı, sonra da kaşlarını çatarak kızgınca Bulut'a. Onun işine nasıl taş koyardı? Sabahtan beri ilk kez gülümseyerek, "Elbette görüşebiliriz. Size cep numarasını vermiştim..." diyerek yumurtalar için özel aldıkları yeni numarayı hatırlattı.

Adama yol açtı kibarca, tabii Bulut tek bir bakışıyla bu yolu çıkmaz sokak yapana kadar bakmaya devam etti. Çünkü adamla iş sevdasına düşen Yağmur'un üzerine düşürdüğü gölgesi ikisinin de bir adım gerileyerek ayrılmasına ve aralarına onun girmesine izin vermişti. Adamın yüzündeki şaşkınlık ifadesi yavaş yavaş değişti ve çekingenliğe girdi.

"Af edersiniz Bulut Bey. Yağmur Hanım çalışmak için öneride bulununca yoksa size sor..."

"Tabii bana sorabilirsiniz." diyecek olan kızın ağzı açıldığında adam sesini boğazına gömdü.

"Yağmur benim çalışanım..." dedi sertçe, adama öyle bir baktı ki adam boğazını temizlemek zorunda kaldı. Yağmur! Sadece adı mı? Hanım falan yoktu, görgüsüz.

Market sahibi ürkerek geriledi. Bulut Dağlı'nın bakışlarında bir sahiplenme mi vardı? Bunu Yağmur kaçırdı çünkü o anda bu uyuz adama kuduz olmakla meşguldü ama hem Naci Bey hem de kibar market sahibi bunu çok net yakalamıştı. Yağmur ise ellerini yumruk yapmış, dişlerini sıkmış, her an patlayacak çalkalanmış kola şişesi gibi tıslıyordu. Ne hakla işine posta koyardı!

"Sizin çalışanınız olabilirim ama siz de biliyorsunuz ki bazı ihtiyaçlarımız var..." dedi kız adama bakmadan kısık sesiyle, marketçinin peşinden merdiveni çıkmaya devam etti.

"Artık yok." dedi Bulut kendinden eminçe ve kıza dönerek sert bir şekilde, "Bu sabah tüm ihtiyaçlarınız karşılanmadı mı?" diye hesap sordu.

Lütfetmişti beyzade, teşekkür mü bekliyordu şimdi?

Gözlerini kırpıştırarak hayretle adamın yüzüne baktı. "Bundan sonra bana olması gerekeni söylemen yeterli." demişti Bulut. Hem de tek seferde.

Gerçekten şaşırmış gibi bir hali vardı, Naci Bey'in yüzü gibi kızın yüzünde de. Merdivenden yuvarlanmadan evvel derhal kendini toparladı Yağmur. Adama yanaşarak kısık sesiyle, "Her şey değil, bu yüzden çalışmaya ihtiyacım var." diye söylendi.

Bulut ona bakmadan merdivenin sonuna ulaşırken, "Eksiklerini liste yap, Naci'ye ver..." diye buyurdu buz gibi sesiyle.

Kızın konuşacağını anlayan adam susturmak için durdu ve sinirli bir bakışla laflarını boğazına dizdi. Onların birbirine öfkeyle çevirdiği gözlerini, dalgın maket sahibi kendine çekerek, "Önemli değil Yağmur Hanım, biz başka zaman konuşuruz bu konuyu." dedi ve Bulut'un yüzüne bakınca, bu başka zamanın ya mezarda ya da hastanede olacağını anlayıp korkuyla yutkundu. Adamın rengi resmen kanı damarlarından çekilerek kaçtı.

Yağmur zoraki bir gülücük sundu korkudan donup kalan adama. Bulut adama tepeden baktıkça, marketçiyle onun arasına perde germek istiyordu. Elin marketçisinden ne istiyordu bu zalim deli, demek bir tek kendine değildi bu soğuk tavırları! Adam hayalet gibi herkesi korkutmayı kendine görev edinmiş gibiydi.

Yağmur önden yürürken, Bulut ondan tırıs tırıs kaçan marketçiden gözlerini çekmedi. Bu yavşak flört etmeyi çok iyi bilen birine benziyordu. Bu kız salak mıydı? Bu işi bu kadar açıktan yapuğuna göre, Yağmur Hanım da ona izin vermiş olmalıydı. Dişleri gıcırdayınca Yağmur bacaklarının titrediğini hissetti. Onun tepkilerini nasıl hissediyorsa hissediyordu kız ve bu hiç hayra alamet değildi.

Kapıya geldiklerinde, "Elbette başka zaman bu konuyu görüşelim." dedi kibarca Yağmur. Hâlâ direterek onu iyice delirtiyordu. Mahcupça gülümseyerek adama elini uzattı. "Kusura bakmayın." diyerek kısık sesiyle utancını sakladı.

"Asıl siz ku... su... ra bakmayın."

O anda Bulut'la göz göze gelen adam, elini ateşte yanarcasına derhal kızın elinden çekti, bu öyle bir panikti ki, kız şaşkınca boşta kalan eline bakmak zorunda kaldı. Her zamanki gibi sert bir ifadeyle ona bakıyordu patronu ve bu kızı fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Bulut kadının şaşkın yüzüne bakarken, göz göze gelmelerine bir gerekçe bulmak istiyormuş gibi, "Tokalaşmanız bittiyse, eve dönmek istiyorum." dedi kabaca.

"Daha sonra görüşürüz Hadi Bey." diyen Yağmur, bu sözleri söy-

ledikten sonra gülümseyerek uzun uzun uyarıyla Bulut'un sert ve ifadesini belli etmeyen gözlerine baktı. İlk defa gözlerine bu kadar cesur ve net bakmıştı adamın. Kafa tutarak. Öfkeyle. Ve hırsla. Fakat Bulut hiç ses çıkarmayınca başını sallayarak kapıya yöneldi.

Tam Naci Bey'in peşine düşüyordu ki, Bulut kızın titremesine ve korkmasına aldırmadan dirseğinden kabaca tutarak, "Naci takımları mı al." diyerek yaşlı adama emredip, kızın soluksuz halde peşinden gelen bedenini kendi aracına sürükledi. Kapıyı açıp dilini yutmuş gibi kolundaki ele bakan kıza, "Bin." diye buyurdu. Ne kadar kaba, ne kadar küstahtı. Ona böyle davranamazdı.

Adamın tutuşundan kolunu kurtarmaya çalışan Yağmur, yutkunarak elime baktı. Sanki parmakları ateşten bir kamçı gibi tenini yakıyor, nefesini kesiyordu. Bırakmayınca kıvranarak kolunu sert tutuşundan kurtarmaya çalıştı. Ve bunu yapmanın tek yolu araca binmekti. Bulut aracına bindiğinde, Yağmur arazi cipinin emniyet kemerini bağlıyordu. Adam aracını hareket ettirirken, Yağmur sinmiş şekilde cama yanaştı ve elleri güç alır gibi emniyet kemerine asıldı.

"Ben Naci Bey'i bekleyebilirdim." dedi ürkerek.

"Karşılaştığın her erkek sana bu şekilde mi davranıyor?" dedi adam dosdoğru lafı uzatmadan sorarak. Direksiyonu tutan ellerindeki kasılan deri eldiven gıcırdıyordu.

Ne diyeceğini bilemeyen Yağmur, utancın içine düşerken, ağzı açık halde şaşkınca adama bakakaldı. Kalbi bu sözler üzerine delice atmaya başlarken, "A... anlayamadım." dedi kendini toparlamaya çalışarak.

"Her zaman adamlar sana böyle ağzının içine düşecek gibi mi davranıyor?" dedi buz gibi bir sesle. Net ve lafı eveleyip gevelemiyordu.

Kız kekeleyerek kızaran yüzünü yana çevirdi. "Siz her zaman bu kadar küstah mısınız?" dedi kızgınca.

Adamın dudaklarının kenarları gülmek yerine iyice kasıldı. Sert bir virajı kabaca dönünce Yağmur sarsıldı ve onun ne kadar kötü bir canavar olduğunu hatırlayarak tekrar kapıya doğru sindi.

"Adamları her zaman böyle kendine çekiyorsan işimiz var..." diye diretti Bulut.

"He-her zaman değil,"

Sizin gibiler hariç demek istedi. Emniyet kemerini sımsıkı kav-

rken, adam ona inanmayan bir bakış atınca, "Bazen olabiliyor..." diye kısık sesiyle ekledi. Güzelliği başına bela olan en büyük unsurdu ve lanet olsun ki her zaman başı bu yüzden belaya girerdi. Bazen bunun minnet değil lanet olduğunu bile düşünürdü. Çünkü güzel kadın her erkek için potansiyel bir çekiciliğe sahipti. Böyle durumlarda bu da armağan değil ancak lanet oluyordu.

Yağmur utançla kızgınlık arasında gidip geliyordu. Bu nasıl bir soruydu dahası ona sahibi gibi davranmaya ne hakkı vardı!

"İşime engel oldunuz." dedi sonunda huzursuzlanarak.

Derin bir sessizlik oldu. Bulut kadının varlığından rahatsız olurcasına uzandı ve radyonun sakin ritminde yoluna devam etti. Ona sağır gibi davranan Yağmur bakışlarını hafif müzik eşliğinde yola çevirdiğinde, adam duru bir bakışla kadını süzdü. Gözleri uzaklara dalmış, müziğin huzurlu ritmi onu huzursuz etmiş gibiydi.

Ve adam şarkının sözlerini protesto edercesine öfkeli bakıyordu.
Herkes güneşli günler görürken ben hep ıslandım
Çok uzaktı aşk bana, bu yüzden hayattan saklandım
Sen hiç umulmadık bi' zamanda karşıma çıkıverdin
Afalladım. Sen kusura bakma aşk evime hoş geldin

Anlamı yok artık sensiz geçen zamanın
Bir ömür boyu bizi ayırmasın Allah(c.c) 'ın

Ben artık yeni bir sayfa açıp
Her satırına senin adını yazıp
Her gün ellerimi göğe açıp
Seninle hayırlısını diliyorum.

Kalp yoluna adım atıp
Aşk izlerini de peşine takıp
Son nefesimde başucuma bakıp
Yanımda seni görmek istiyorum
Seninle hayırlısını diliyorum. [1]

[1] Kürşat Zengin/ Kalp yolunu Bulur

Buhut suskun kadına garip bir içtenlikle baktı. Yağmur onun bakışlarından iyice huzursuzlaştı, şu romantik şarkı da sinirini bozuyordu zaten. Adam bunu hissetmiş gibi radyoya dokundu, huzur verici başka bir müzik, dinginliği fısıldamak istercesine süzüldü kulaklarına. Fairuz Farjat yine kemanın tellerini ağlatıyordu.

Kız iyice gerildi. Onun yanında rahat değildi. Bir de araçta tek olduklarını bilmek sinir sistemini iyice çökertmişti. Huzursuz edici bir gerginlikti bu. Kız, adamdan cevap beklercesine yüzüne çevirdi çekingen bakışlarını. Yanık yanı diğer tarafta olduğu için, bakışları yüzünde kaldı.

Hâlbuki ilk defa onun da gerçekten göz alıcı bir erkek olduğunu fark edişinin anıydı şu vakit. Yanık yanını aklına kazımaktan sağlam yanına hiç bakmamıştı. Eğer diğer tarafı da böyle tamamlanmış olsaydı, şüphesiz tek bir bakışıyla bacaklarının bağını çözeceği aşikârdı. Ciddeu bir zamanlar bu kadar yakışıklı olabilir miydi bu soğuk adam? Sonra midesi buruldu, çok canı yanmış olmalıydı. Sadece acı çekmemişti besbelli, belki de umutları da sönmüştü.

Ona neydi ki? Neden kafasına saçma fikirleri dolduruyordu? Derhal bakışlarını kaçırarak saçma fikirlerine bir son verdi. Genç adamın sert yüzünde büyük bir değişiklik olmamış, sadece dudakları hafif alaycı bir tebessümle çok az kenara kıvrılmıştı.

"Benim için çalıştığın süre içinde başkalarıyla flört etmemelisin. Ve benim için çalıştığın sürece, başkasıyla çalışamazsın. Benim için çalıştığın sürece evime seni başka bir adam bırakamaz."

Bu da neydi şimdi? Peş peşe gelen ve her sözünü üstüne basarak vurgulayan konuşmayla kız yüzüne ateş püskürtülmüş gibi sert bir tepki verdi.

"Bunlara ne zaman karar verdiniz?"

"Şu anda." dedi adam hiç istifini bozmadan. "İş azminin düşmesini istemem."

('Hadi be oradan!' demek mümkün olsaydı keşke)

"İşkencenizin demek istediniz sanırım, hâlâ sizin için değil Rüzgâr Bey için çalışıyorum." diye bilgilendirdi Yağmur. Ufak burnu yine gururla havaya dikilmişti.

"Artık benim için çalışıyorsun." dedi adam demir kurşun keskinliğindeki sesiyle ve ekledi. "Ben istediğim sürece de öyle olacak."

"Benimle, her önüme gelen adamla oynaşıyormuşum gibi konuşmazsanız memnun olurum."

Adamda kocaman bir sessizlik oldu ve kadına çığlık attıracak bir öfke yükledi.

Yağmur yan dönerek iri gözleri ve aralık dudaklarıyla afallayarak adama bakmaya devam etti. Bu ne demekti şimdi? Ne demek o istediği sürece? Bu adam kendini ne sanıyordu, Kanuni Sultan Süleyman'ın oğlu mu? Adam ona dönünce, Yağmur bakışlarını kaçırdı. Bulut her zamanki monoton ses tonuyla dikte etmeye devam etti.

"Konuyu kapattığımıza sevindim Yağmur."

Kızın kalbinde garip bir şey oldu. *Yağmur!* Ona adıyla hitap etmişti. Oysa ondan *Hanım*, diye eklenen mesafeyi beklemiş, samimiyet istememişti.

"Hanım..."

"Ne?"

"Yağmur Hanım."

"Yağmur." dedi adam ciddi bir diretmeyle.

Kız irkildi. İçindeki burulma mıydı, havalanma mı, yoksa karıncalanma mı çözemedi. Sadece kalbinin normal olmadığını hissetti kez adam ona yine o tok sesiyle bir şarkıyı mırıldanır gibi adını fısıldamıştı. Kız ilk defa adının başka anlamları olduğu fark etti.

'Yağmur...'

Ve adam eve geldikleri an kabalığını yine konuşturarak onun araçtan inmesini beklemeden eve girip karanlığına ve sessizliğine bürünmüştü.

Ertesi akşam onu dinlemeyen Yağmur market sahibiyle şu meseleyi konuşup eve dönerken, bir önceki haftaya kıyasla çok daha fazla çalıştığını düşündü. Ama çok fazla yorulmamıştı. Neredeyse bir ev kadınının çalışma temposuna giderek alışıyordu. Önceden ev kadınlarının akşama kadar evde pinekliğini düşürdü, şimdi onlara farklı bir gıptayla bakıyordu. Cidden hakkıyla işini yaptığında, ev işinde çalışmak çok zordu.

Evde son günlerde Çiçek değişimi esiyordu!

Bulut Bey değişmeye mi başlamıştı? Artık yemek saatinde masasına geçerek onların hazırladıkları yemekleri sessizce yiyordu. Evde olmalarına alışıyor, çalışmalarını beğeniyor muydu acaba? Ağzından

övücü tek bir söz bile çıkmıyordu, ya da onları görmezden gelme huyundan hâlâ vazgeçmemişti.

Tek değişim Çiçek'ti. Çiçek, adam evde olduğu zamanlarda onun odasına gidiyor ve gün boyunca yemek araları hariç neredeyse odadan çıkmıyorlardı. Ne anlıyorlardı koca ev dururken ufacık odada anlaşıyordu. Ve her seferinde merakına yenilip odanın kapısını dinlemeye gittiğinde, kızının mutluca anlattığı masalları ve neşeli kahkahalardan başka ses işitmiyordu. Bazen de uyuya kaldığını görüyor, kızını almaya odaya girdiğinde şaşırmaması gerektiği halde şaşırıyor, her seferinden ayı dediği adamdan başka bir merhamet belirtisi görüyordu. Çünkü ne zaman Çiçek odasında uyuya kalsa üzerini örtüp, sessizce işini yapıyordu Bulut. Onlardan esirgediği her şeyi kızına cömertçe veren canavar bir Bulut, can buluyordu gün geçtikçe.

Bu adam hakkında ciddi karmaşaları vardı ve zaman geçtikçe büyüyen soru işaretleri altında ezilmeye başlıyordu.

KAKTÜS TEAM

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Gururun azı çoğu olmuyordu işte, ağırdı."

İşini bitirince çamaşıra girişen ablası yüzünden, masayı hazırlamak ona kalmıştı. Oysa hep kaçtığı adama hizmet etmekten değil yakınında olmaktan sakınmaktaydı. Bilmiyordu, ya da adını koyamıyordu ama son zamanlarda garip bir tutum vardı aralarında, açıkçası bundan rahatsız oluyordu.

Yemek masasını hazırlarken salona giren ve yüzüne bakmadan sert bir şekilde konuşarak Yağmur'un az daha korkudan çığlık atmasına sebep olacak kişi, "İki tane tabak koy." diye buyurdu. Ürperen ve onun her geldiğinde hissettiği gibi eli ayağı birbirine dolaşan Yağmur, adama şaşkınca bakarken, adam sandalyeye yayıldı ve bir elini masaya koydu. Şangırtılar halinde tabakları masaya koyan ürkek kadına göz kıyısından bakan adama aldırmayan Yağmur, "Özel bir arzunuz var mı?" diye kısık sesiyle sordu.

"Çiçek..." diye seslendi gür sesiyle adam.

Yağmur başını kaldırıp adama bakarken, aklından bu kaba adamın masasında çiçeğin ne işi olacağını düşünüyordu ki, kendi Çiçek'i elinde koca bebeği, yanında Zalim'le asil bir giriş yaptı salona.

Tatlı sesiyle adamın dibine kadar çekinmeden girip, "Ne oldu Sadece Arkadaşım Bulut?" diye sordu.

"Acıkmadın mı sen?" diye sordu Bulut ilgisiz duruşuyla ama ilgili sesiyle kızın yüreğini okşuyordu.

Yağmur olduğu yerde afallamanın kaç rengi olduğunu adama trafik lambası gibi gösterirken, Çiçek önce annesine sonra Bulut'a baktı. Bulut gözlerini ufak yüzüne dikerek "Otur hadi." diye kibarca buyurunca, ona aldırmayan Çiçek annesine yaklaşıp başını kaldırarak "Oturabilir miyim annecığim?" diye sordu kısık sesiyle çekinerek.

Azman kılıklı dağ adamından tüm hücresiyle çekinen Yağmur bu an tereddüt etse de, başını evet anlamında salladı. Yemekleri hazırlarken, şaşkın bakışları masada sohbet eden ikiliye kayıyordu.

Bulut sanki bir iş toplantısındaki profesyonel alıcıyla konuşurcasına kızını ciddiyetle dinliyor, hatta bazen sohbetine ortak oluyordu. Yağmur elinde tepsiyle salondan çıktığında, onun gibi şaşkınca kapının girişinden yemek masasını dikizleyen üçlüyü görünce, kaşlarını çattı. Onlara ne kadar hak verse de bunu fark ettiği an o dağ ayısının gazabını üzerlerine çekmekten korktuğu için, üçlüyü kışkışladı.

"Bence Çiçek ona büyü yaptı?" dedi kapının girişinden çekilen Mahru kısık sesiyle.

"Bence de?" dedi Ayrin ilk defa ona destek vererek, elindeki elmayı kemirirken.

"Saçmalamayın." dedi Yağmur kızarak elindeki tepsiyi masaya koyarken.

"Ama öyle, Çiçek güzelliğiyle ve senden aldığı masumluğuyla her erkeği büyülüyor. Biraz erken başladı ama olsun." diyen Mahru'yla kıkırdaklarında, Yağmur gülerek ikiliyi ittirip kilere yönlendirdi. "Hadi bakalım yemeğe, sizin yapacak işleriniz yok mu?" diye çıkıştı.

Ve az sonra "Çayımı çalışma odasına getir." dedi adamın gerideki gelen sesi kabaca emrederek ve "Yağmur." diye de ekledi.

Yağmur adını ilk defa onun ağzından duyuyormuş gibi ürperdi yine, sırtından aşağıya bir ter damlası yuvarlandı. Nefes alamaz şekilde kapıya bakarken, onun orada olmamasına karşın yine de onun kısacık bir an orada durup kendisine baktığını hissetmişti.

Kapıya koştuğunda, adam önünden geçerek merdivenlere yöneldi. Yağmur şaşkınca adamın kızıyla konuşarak çıktığı merdivenlere dalgın dalgın baktı ve ne kadar orada dikildi, bilemedi. Aklı başına geldiğinde zaman geçmişti.

Derhal mutfağa gitmeliydi ve unuttuğu çayı koymalıydı, soluklanacak zamanı yoktu. Bulut iri bedeniyle merdivenleri gıcırdatarak yarıya kadar inip, "Çiçek için meyve suyu da getir." diye buyurdu.

Kadın kirpiklerini kırpıştırırken, iri postallarını yıpranmış tahtaya sürterek tekrar yukarı çıktı Bulut. Onu sürekli görüyordu ama her seferinde daha mı uzun geliyordu boyu, daha mı heybetli oluyordu korkusu gibi bedeni, anlayamıyordu kadın.

Artık onu inceler mi olmuştu? Adama bakar mı olmuştu? Korku! Nefesinin kesilmesinin sebebi bu olmalıydı! Adam birden merdivenin sonunda durdu, ağzı açık kalan kadına bakarak, "Hadi, davetiye mi yollamalıyım illa?" diye azarlayınca, ensesinde bir gıdıklanma hisseden kız yutkundu. Korkmamıştı, çığlık da atmamıştı!

"Elbette." dedi hemen arkasını dönerek. Sadece yine biraz kızarmıştı. Yutkunarak çenesini kaldırdı ve sağlam durmaya çalışan bacaklarıyla mutfağa girdi. Yarım saate kalmadan elinde çay tepsisiyle çalışma odasına vardığında, açık kapıdan içeri girmek için gözlerini kapatıp kısa bir an güç toplamaya çalıştı.

İçeri girdiğinde usul adımlarla Bulut'a doğru yürüdü. Çiçek yere oturmuş elindeki resim defterine bakarak yeni hikâyeler uydururken, arman herif dalgın halde camdan dışarıyı izliyordu. Neden artık eskisi gibi evden gidip günlerce kaybolmuyordu? Belki de uzakta bir sevgilisi vardı, sık sık onun yanına gidip geliyordu?

O zaman neden onu hiç getirmemişti buraya, ya da evlenmiyordu? Tek yaşamayı neden tercih ediyordu? Soru işaretleri ışıldayan gözlerini dalgınca adamı dikizlerken, onun aslında atletik yapılı, son derece maskulen ve bir o kadar da tehlikeli olduğuna bir kez daha karar verdi. Bu adam yüzünü sakladığı sürece birini pekâlâ konuşmadan kandırabilirdi. Mahru ablası haklıydı, kafasını koparsa ya da asla yanık tarafıyla bakmasa, kadınlar ayaklarına serilirdi.

"Market sahibiyle anlaştın, değil mi?"

Odada dolanan hesap soran sert sesle Yağmur daldığı âlemden sıçrayarak çıktı. Kadının bu tepkilerine alıştığını sandığı halde, hoşlanmayan adam dişlerini gıcırdattı, bu da Yağmur'un elinin ayağının boşalmasına ve renginin kaçmasına sebep oldu. Adam kendine lanet etti, ne yapsa bu kadın bayılacak bir sebep bulmak için çabalıyordu!

Yağmur boğazını temizledi. "Bu konuda..."

"Sana ne söylemiştim?" dedi adam sert sesiyle tekrar.

"Evet, ama ben..."

İyice ürken Yağmur olduğu yerde titreyerek çaresizce başını eğdi. Adamın sandalyesinden kalkarken ki çıkarttığı gıcırtıyı dinlediğinde, kalbinin yorulduğunu, bedeninin güçsüzleştiğini hissederek gözlerini sımsıkı kapattı. Ağzı kurudu, nefesi genzine tıkandı. "Bu... bana ihtiyacımız vardı." Ve an itibariyle ensesinde hissettiği şey, ciddiyen ölümün soğuk nefesi miydi?

Panikle arkasına döndü fakat adam çevik bir hamleyle uzaklaşarak biraz yana kaymıştı bile.

"Artık benim çalışanım olduğunuzu söylemedim mi?"

Çok yakındı. Kokusunu hissedecek kadar yakın... Sıcaklığını hissedecek kadar... Korkusunu üstüne gölge misali düşürecek kadar yakın...

Elindeki tepsi titreyen Yağmur onun temiz kokusunu içine soluyabiliyordu. Tepesinden hükmederek bakan adamın gözlerine yine bakamıyordu, üstelik doğru olmayan bu yakınlığından sebep yanaklarının kızarmasıydı.

Ürkek gözleri kızına takıldı. Adam kısık sesiyle konuşmaya devam ederek tüylerini havaya dikmeye aldırmadı.

"Demek benim emrimin, sizin için önemi yok, öyle mi?"

Çenesini biraz daha kaldırdı kız. Onun kendisini korkutmasına izin vermeyecekti. Her ne kadar korksa da elindeki tepsiyi düşürmemek için sıkıca kavrayarak, "Başka bir gelirimiz yok, o paraya ihtiyacımız var Bulut Bey. Kızım ve kardeşim hasta olsa doktora götürecek tek kuruşumuz yok. Burada boğaz tokluğuna çalışamayız." diye sonunda cesurca tamamladı sözlerini.

"O zaman neden hâlâ buradasın?"

İşte bu sözle kız birden bakışlarını kaldırıp, adamın gözlerine çaresizlikle baktı. Keşke bakmasaydı!

"Rüzgâr Bey bana git diyene kadar kalacağım."

"Ne kadar zaman?"

Çok zaman yoktu zaten, tek dileği Rüzgâr Karalı'nın erkenden insafa gelmesiydi.

Kız onun varlığıyla okyanusa düşmüş ve can simidi olmadan çaresiz kalmış gibi hissetti kendini. *Allah'ım ne kadar yakın, ne kadar acımasız ve zalim* diye iç geçirdi.

"Ne kadar?" diye sorusunu yineledi adam.

"Altı ay." dedi kız sonunda üzgünce. Yüzü düşmüş, sesi kısılmış, gözleri sulanmıştı ve adam bunu izlemişti.

"Altı ay sonra ne olacak?" diye dişlerinin arasından tısladı.

"Bana istediğim bilgileri verecek."

"Emin misin?" dedi adam başını aşağıya eğip sesini kısarak. "Rüzgâr'ın bundan bir kazancı yoksa kimseye günahını vermez..."

Kız dudağının kıyısını dişleyerek yanaklarının kızardığını ve bu küstah tavrından hoşlanmadığını ona bildirmek istedi. Bulut bunu belli bir amaç için söylemişti ama kız belli ki yanlış anlamıştı, aslında Rüzgâr Karalı'nın karısından başka birine vermeyeceği şeyleri gayet açık biliyordu ama bunu kızın bilmesine gerek yoktu.

"Ben ortalık malı değilim..." dedi Yağmur sonunda başını kaldırıp çekinerek gözlerine bakarken. Gurur ve iffet gözlerinde titreşiyordu. Adam onun menekşe gözlerinde kaybolurken bir an nefessiz kalarak ne konuştuklarını unuttu. Gözlerindeki kırgınlığı ve acı titreşimleri sevmemişti, güzel gözlerini gülerken hiç görmemişti ama kederli görmeyi de istemiyordu.

"Ne kadar maaş alıyorsun Rüzgâr'dan?" diye sordu bu gerginliği yırtmak istercesine.

Yağmur yine yüzünü eğerek onun yanlış anlamasından çekinen sesiyle, "Para almıyorum." diye kıvranarak dillendirdi gerçeği.

Adam kaşlarını kaldırdı. Utanmak bir kadına ancak bu kadar yakışırdı ve bu devirde utanan kadınların sayısı bir elin parmağı kadar azdı. Elleri karıncalandı yanaklarına dokunma arzusuyla, avuçları kaşındı yüzüne kurulma hevesiyle. Garipti ama artık iyice dip boyası gelmiş ve kesinlikle sarı olduğundan emin olduğu saçlarına dalgınca bakarken, "Elindeki bilgi ne?" diye sordu.

Bu kadına saçlarını boyatmaması gerektiğini emretmek gibi güçlü bir arzuyla doldu içi.

"Bu özel bir mesele..." dedi kadın dudaklarını dişlerinin arasına alıp çiğneyerek. Masaya tepsiyi bırakırken, titreyen elleriyle düşürmeden kızına meyve suyunu vermek için hareketlendi. Çiçek bir an ona bakmış ama umursamadan tekrar oyununa odaklanmıştı.

Hızla arkasını döndüğünde, üzerine düşen gölge ve sıcaklığın bedenine vuran teniyle yine çığlığını son anda engelleyerek, derince

soludu. Bulut artık en azından çığlık konusunu yenmeye başladığına sevinerek üzerine doğru yürüdü. Bacaklarının bağı kesilen kız sarsak bir adımla geriledi. Adam geniş adımlarıyla bu kez üzerine doğru hiç çekinmeden yürümeye devam etti.

"B... bir süre daha bize katlanacaksınız Bulut Bey. Üzgünüm." dedi titreyen sesi.

"Üzgün müsün cidden!" dedi adam imayla.

Bunu söylerken kastettiği başka bir şeydi, sanki kızı korkutmaya ama kalbini hızlandıran bir şey!

"Üzgünüm." dedi yan gözlerle korkakça kızına bakarken. Arkası onlara dönük olduğu için adamla ne yaptığını-yani ne kadar yakın olduğunu- göremiyordu Çiçek. Geriye doğru bir adım daha attı. Tamamen içgüdüseldi ondan kaçışları! Adam kapana kıstırdığı tavşana el feneriyle yaklaşan zalim bir çocuk gibi pervasızdı.

"Bana güveniyor musun?"

Kız artık nefes alamıyor, solukları yumru halinde genzine doluyordu. "Rü... Rüzgâr Bey'e güveniyorum. İy... iyi biri olduğunuzu söylemişti."

"Belki iyiliği öldüreli çok olmuştur... Belki cidden düşündüğün gibi kötü biriyimdir. Belki katilim... Belki aklının alamayacağı kadar pisliğin içindeyim..."

Artık bayılacak gibi başı dönen ve rengi çekilen Yağmur, bacakları onu tutmayı bıraktığı an kendini geriye giderken buldu ve arkasındaki masaya çarparak onu düşürmemesine minnettar oldu.

Adam kızın bayılacak gibi beyazlayan yüzüne bakarken, inadına eğildi, ılık nefesini yüzüne solurken gizlice saçlarındaki çiçek esansını genzine sığdırdı.

"Geldiğin ilk gün ne demiştim?"

Kız sustu. Ondan yararlanabileceğini söylemişti. Her anlamda. Yanakları kendi ateşinden acırken, karnına ve midesine ağrılar saplandı. Gözleri yaşarmaya başladı. Artık dayanacak gücü kalmamıştı, korkudan ya bayılacak ya da hıçkırarak ağlayacaktı. Hızlı hızlı solumaya başladı.

"Şişt..." dedi tenine vuran ılık nefes. Kız titreyen gözlerini kapatıp nefesini tuttuğunda "Sana zarar vermeyeceğim Yağmur..." diye fısıldadı Bulut. Tok ve kısık sesi güven vericiydi. İnandı ama korkmaya da devam etti.

Kalbini aynı anda durdururken bir anda nasıl bu kadar hızla çarpabilirdi ki bir adam!

"Senin düşüncenin aksine aşağılık bir sapık değilim, belki çok şey yaptım ama asla bir kadına kendi rızası dışında dokunmadım." Buz kesen ve titreyen ellerini masaya yasladı Yağmur kalçası masaya dayanarak ayakta kalmak için güç aldı ve kolları arasına korkuyla sindi.

"Sen istemediğin sürece sana da dokunmayacağım." diye tamamladı adam sözlerini.

Yağmur o anda nereden geldiğini bilmediği cesur bir hamleyle başını kaldırıp, hemen yüzünün birkaç santim ilerisinde olan yüzü görünce, yutkundu. Çığlık atmadı ama sert bakışlı yüze bu kadar yakından bakmak çok zordu.

"Ben evliyim." dedi fısıltı gibi bir sesle.

Adam yüzünü, endişeli gözlerle izliyorken tepkisizdi. Öfkeli miydi? Eğleniyor muydu? Bunu bir türlü anlayamıyordu. Yüksek sesle bir nefes verdi.

"Benim çalışanımsın artık... Her anlamda benimsin..."

"Öyleyim." dedi kız önce kelimedeki derinliği anlayamayarak, adamın gözlerinde yanan ateşler yüreğini dağlayacak kadar kuvvetli olunca, gerçeği kavradı. Panikledi. "Ça... çalışma anlamında sadece..."

"Hayır, her anlamda..." diye söylenen adamın dudağının kıyısı hain bir şekilde yana kıvrıldı. Başkası için çekici, çapkın olacak nitelikte gülerken kız için fesat ve kurnaz bir sırıtma anlamına geldi bu ifadesi.

"Çalışan anlamında..."

"Öyle düşünmek içini rahatlatacaksa, devam et. Yağmur." dedi adam sakince ama kız korkusunun yerini müthiş bir öfkeye bıraktığını biliyordu artık. Her ne kadar korksa da bu kibirli zalimin diğer yüzünü de kendisi parçalamak ve üzerine düşürdüğü iri bedenini yumruklamak istiyordu.

"Üz... Üzerimden çekilin." dedi titrek sesiyle uyararak.

"Maaşını ben ödeyeceğim. Ne kadar istediğini söyle."

Tam arkasındaki masaya biraz yüklenince, gıcırdayarak gerilemesine sebep oldu, ama ona adamla arasından sıyrılacak mesafeyi yine

de vermedi. Eğer masa tam arkasında olmasaydı kaçabilirdi. Elleri masaya iyice dayanınca, kızarmış yüzüne gelen saçlarını üfledi.

"Ne kadar?" dedi adam kızın saçlarına dokunmak istercesine bakarak.

"İki çalışanız?" dedi kız sakinleşmeye çalışarak. "Siz karar verin."

"Seninkisi ondan fazla olacak..." dedi kaşlarını çatan adam.

"Anlamadım." dedi kız şaşırarak.

"Özel ihtiyaçlarımı sen gidereceksin?"

İşte yine başlıyorlardı. Soluksuz kaldı kız, özelden kastı neydi? Az önce rahatlamıştı değil mi, şimdi yeniden kasım kasım kasılıyordu her yanı. Bayılmazsa iyiydi.

Bu hakaret içeren sözlere cevap veremedi. "Nasıl özel ihtiyaçlar?"

"Odama sadece sen gireceksin, başkası giremez."

"Naci Bey..." dedi kız soluk soluğa.

Adam başını iki yana salladı yeniden ve yanık olmayan yüzünü ona çevirerek tek kaşını kaldırdı. "Sen Yağmur..." dedi üsteleyerek. Kız yutkundu, gözleri sislenmeye başlamıştı.

Daha bir keyifli görünüyordu adamın az evvelki sert bakışları şimdi. Yağmur dudağının kıyısını ısırarak yan gözle kızına baktı. Oyununa öyle dalmıştı ki, onları gözlerinden silmiş gibiydi. Nefesini koyuverdi.

"Sadece bir kat görevlisi gibi hizmetinizde kusursuz olacağımdan emin olabilirsiniz." dedi ona ne yapacağını öğretmek istercesine.

Adam sadece hain bir tutumla gülümsedi. Bu sinsi gülüşün ne ifade ettiğini bilecek kadar çok erkek tanımıştı Yağmur...

"Eğer bana dokunmaya cüret edersen, seni en malum yerinden deşerim." dedi sonunda dişlerini sıkarak pes eden kadın. "Namusumun bedeli yok..."

Adam yine sırıttı. Dişlerini sıktı kız, hayalarına tekme atmak istedi. Adam bir süre hiç konuşmadı, kızın güzelliğini, edebini, ahlakını ve onda daha başka şeyler keşfetmiş olacaktı ki, tüm duygularını uzun uzun seyretti.

"Üzerimden çekilin..." diye emretti kız kısık sesiyle.

Adam başını iki yana sallayarak bunu reddetti. Ellerini papatya gibi masaya yaydı, kızın bedeni kolları arasında kalacak şekilde iyice

yerleştirdi kendini. Yağmur az önce bayılmadıysa şimdi kesin bayılırdı. Adamın kolları arasında kalmıştı, kokusu genzine doluyor, tenindeki sıcaklık tenine vuruyordu. Henüz hiçbir temas yoktu aralarında ama olsun, varlığının azametli kuvvetti onu nefessiz bırakıyordu.

"Lütfen..." dedi çaresizce. Korkuyla gözleri dolmuştu.

"Kibar olabiliyorsun."

"Siz de olabilirsiniz." diye ima etti kız. Ve farkında olmadan adamın yakınlığından artık önceki zamanlar kadar çok korkmadığını fark etti. Nemli siyah saçları alnının üzerine düşmüştü, yüzündeki yanık artık iğreç gelmiyordu ama hâlâ ona karanlık bir hava veriyordu. Çekmedi bu sefer ama içi tuhaf bir biçimde ürperdi.

Kızın güzel bakışları berraklaşınca adamın tek kaşı havalandı. Titremeyi kestiğini hissedince geriye çekildi ve gülümsedi, bu hiç nazik bir gülümseme değildi. Yağmur bir anda dikenli çalılar üzerinde yürür gibi tehlikede hissetti kendini. Canı yanacakmış gibi boğuldu nefesi. Her yanının yaralar içerisinde kalacağını ve çok acı çekeceğini düşündü. Bu karanlık histen kurtulmak için başını silkeledi. Tepesinde topuz yaptığı saçları sallandı, adamın gözleri kızın tokasına kaydı. Düşmana bakar gibi baktı.

"Bir şeyi çok merak ediyorum." dedi boğuk sesiyle.

Yutkundu kendine gelmeye çalışan Yağmur. "Evet?"

"Artık çayımı koyacak mısınız?"

"Hı..."

"Çay diyorum... Konuyu hallettiğimize göre, içebilir miyim artık?"

“Çektiklerini boşa sayma…
Hayat ne kadar ileri bakarak yaşansa da
geriye bakarak ders alınır…”

Müjde Aklanoğlu

KAKTÜS TEAM

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Gururu bahane edip 'dön' demezsen,
her gün arkasından bakarsın."

Şu anda boş olan koridorun karanlığında, kollarında sıkıştırdığı çarşafı düşmesin diye biraz daha sıkıştırdı. Kesin yine sinirleri tepesinde tüterken onu ateş saçan gözleriyle oymak için bekliyor ve kapıdan içeriye girdiği an, bir ejderha gibi ağzından çıkan ateş gibi sözlerle yakacağı anı kolluyordu.

Biraz geç kalmıştı. Yani birazdan fazlaydı. Bu adam yarasa mıydı ki, sabahın dördünde uyanacak ne halt vardı! Karga şeysini yemeden hemen kendini dışarı atmasını anlamıyordu. Hava daha aydınlanmadan tabanı yanmış it gibi koşturup duruyordu.

Dün sabah tecrübe ettiği kadarıyla gecikmelerden nefret ediyordu beyzade ya da sırf ona kızmak için bahane arıyordu. Ne yapsa ne etse nezaketten nasip almamış azman, ona ya kaşlarını çatıp sert sert bakıyor, ya da azarlayan sözler söylüyordu.

"Önemli değil." kelimesi Bulut Toprak Dağlı'nın kelime haznesinde bulunmayan bir hazineydi. Tıpkı 'nezaket', 'görgü' ve 'teşekkür' ifadeleri gibi...

'Yap' 'Getir!' 'Olacak!'

Emir kipinden kocaman bir lügat geliştirmişti kendine. Dikkatle evin içine bakındı, neden bugün sessizdi, üstelik bir sabah için hayli karanlık duruyordu gün... Zorba herife koşar adım giderken, akşama yemek olarak ne yapsam diye düşünmeden kendini alamadı. Aşağı salondaki guguklu saat vurunca geç kaldığını fark etti. Kükreme sesi yoktu ama geç kalmıştı.

Nefes al.

Korkunun kokusunu alabiliyordu, kalbini yavaşlattı.

Sakin! Daha Sakin!

Korkunun ecele faydası yoktu. Bay zorbanın odasına yaklaştığında, sakince nefes almaya ve adımlarını yavaşlatmaya çalıştı. Kesinlikle içeride, onu azarlamak için bekliyordu, buna hazırlıklı olmalıydı. Bu kadar beklediğini vurgularcasına laf manyağı yapacaktı.

Kollarının arasındaki çarşafı ve diğer parçaları düşmek üzereyken yakalayıp düzeltirken, derin bir nefes alarak kapıyı çaldı.

Ses gelmedi.

"Allah'ım." dedi kız odaya girerken. "Bayılmama izin verme. Bağırmasına izin verme, azarlarsa ayağının altından halı kaysın ve beyin üstü çakılsın..."

Daha kapıdan içeriye girdiği an, adamın o başka kokusu genzine yayılınca, tüm bedeni ilk sinyalleri verip titremeye başladı. Kokusundan bile titrerken, gözlerini görünce gücünü yitirir, sesini duyunca da kesin bilincini kaybedip yere düşerdi. Filmlerde kitaplarda hep olurdu ya, adam belden aşağısını sarmış kaslı bedenini görsele sokarak banyodan çıkardı. Kızın kalbi garip bir heyecanla atıp, kaşları kendi hayallerine kızarak çatılırken gözlerini sımsıkı kapattı. Tabii ki onu çıplak yakalamayacaktı, bu nasıl bir hayaldi böyle!

"Bulut Bey..."

Ses yoktu. Ya banyodan çıkıyorsa? Yok bunu kaldıracak kadar sağlam bir kalbe hazır değildi.

"Bulut Bey..." diye seslenmeye devam etti kapının girişinde dururken, tereddütle. Elinde sıkıştırdığı çarşafın yanında bir de yeni ütülediği beyaz gömleği ve pantolonu vardı. Hafifçe aydınlatılmış alana girdi. Kocaman odanın perdeleri açıktı, bir duvarı cam kaplı olan yer, yerden tavana kadar güzel bir manzarayla şereflendirilmiş, geniş bir odayı. Bugün hava yazdan kalma gibiydi, dağların eteğinde kalan or-

mın aydınlık pencerenin genişliğine yayılmıştı.

Odanın ortasında büyük ve ağır ahşaptan olan yatak boştu, yatağın başındaki berjerde oturan dağ kaçkını adam ise isyankâr gözlerini kırpmadan kızın kararsız yüzüne bakıyordu. Bedeni iradesini kaybedince nefes almak için kendini zorladı Yağmur.

Yeni duş aldığı saçlarındaki nemli halinden belliydi, öyle savunmasız yaklaşırken yanına, dizleri titredi.

"Özür dilerim." diye mırıldandı.

Kaygıları yeniden uyanırken adamın ona yaşattığı duygular onu ürkütmeye çoktan başlamıştı. Usulca ona doğru süzülmeye devam ediyordu. Adamın gömleğinin buruşuk beyaz kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, başını kaldırmış, inatçı çenesinde gezdirdiği zarif parmaklarıyla onu izliyordu. Kızın bir an nefesi kesildi. Sanki onu değil de bir aslanın inine giren ceylan gibi gözlerini kırpmadan bedenini süzüyordu. Gözleri öyle ateşliydi ki, kızınkilerini savunmasız bırakıp delip geçiyor fakat bir şey söylemiyordu.

"Kusura bakmayın erken kalkacağınızı düşünemedim." dedi, hâlâ nefes nefese olduğu için sesi dalgalanarak. "Gömleğiniz hazır." Durdu. Bahaneler durumunu iyileştirmeyecekti. Onun odasına gelmekten korktuğunu, en az onun kadar biliyor olmalıydı. Ve ayrıca kontrolü dışında olan bir şey için onu suçlamasına izin vermeyecekti.

Adam suskunca onu izlemeye devam edince, yeni keşfettiği cesaretiyle çenesini kaldırdı ve oturduğu yere doğru yaklaştı.

Onunla göz göze gelmeden elindekileri yatağın üzerine koydu. Adam ayaklandı. Uzun boyu halıya vuran güneşe gölge düşürdü. Kız yutkunamadı bile. "Bir daha olmasın." dedi soğuk sesiyle.

Yanına yaklaştığında Yağmur titremesini durduramadı. Sesli bir şekilde tepki vermedi, cesur yanını kaybetti, çünkü onun bakışlarıyla delinen teni kanının kaynamasına sebep oluyordu.

Adam yanında durdu, umursamaz bir hareketle gömleğinin düğmelerine uzanırken, kız kaçmak için yana kaydı ama o ileriye gidemeden Bulut "Çorap..." diye buyurdu.

Yağmur tüm cesaretinin ayak tabanlarından sızarak yerde bulduğu bir çatlaktan akıp gittiğini düşündü. Bayılmadan evvel titrek bacaklarıyla şifonyere yöneldi ve alt çekmecesindeki ütülü çoraplardan koyu renk olanı aldı. Böylesi kötü bir köşkte oturan yaban ayısının, bu dü-

sen takıntısı kızı şaşkına uğratmaya devam eden ender unsurlardandı. Arkasını döndüğünde ağzı açık kalırken, elinin ucunda duran çorap parmaklarının arasından ayağının dibine düştü, tıpkı kalbi ve aklı gibi!

Adam gömleğini çıkarmış, üzerine düşen güneşe bulanmış pürüzsüz sayılacak tenini ona gösteriyordu. Kasları her hareketinde seğirirken, kızın ağzı dili hatta ciğerleri bile hararetinden kurudu. Adam üzerine yeni ütülediği gömleği geçiriyordu usulca. Kız nefes alamıyordu görselin ona sunduğu kaygıyla. Bu kadar göz kamaştırıcı olmasa her şey çok daha kolay olacaktı. Yüzü ne kadar ofsaytsa, bedeni bir o kadar gol atıyordu şeytanın kalesine. Ve yaralar... Vücudunun her yerinde minik delikler vardı ama yanık sadece yüzünün olduğu tarafta ve omzundaydı.

"Çorabı bana vereceksin, yere atmayacaksın Yağmur. Ya da kafama." dedi adam, hem de arkası ona dönük olmasına rağmen ve kızın ne yaptığını bilircesine sakin bir şekilde. O anda Yağmur onu dikizlediğini de bıldığinden emin olarak bir kez daha sarsıldı. Ama bu sefer korkudan değil utancındandı bu. Yandı dili damağı, alev alev yanan yanaklarını serinletecek hiç şansı yoktu.

Boğazını temizledi ve çorabı ona vermek için usulca yanına yaklaştı. Adam bir an sessiz kaldı. Neden bu kadar sakindi? Öfke krizleriyle başa çıkabilirdi. Azarlamasına alışmaya bile başlamıştı, artık eskisi kadar korkmuyordu da, üstelik bayılacak kadar dehşete de kapılmıyordu!

Ah bu bir yalandı, bir kükrese ilk gözlerini kapatan ve ölü gibi günlerce yatan o olurdu. Fakat bu gizemli ayı bugün sessizdi ve sessizlik sinir bozucuydu. Geç kalmıştı, illa itiraf mı etmeliydi ondan kaçtığını, amacı bu muydu? Ona itiraf ettirmek mi? Aman ona neydi, konuşmazsa kendisi bilirdi. Adamın çorabını yerden alıp ona doğru uzatırken yanına sokulduğunda dalgınca, olan oldu.

"Bunun düğmesi kop..."

Adam cümlenin ortasında durdu, kızın yakınlığından ve sıcaklığından nefesi kesildi. Onun burnunun dibinde olan varlığıyla bir an gerilemek isteyince ürkerek Yağmur, ayağı yatak örtüsüne takıldı ve sendeledi. Soluğunu tuttuğu anda, adamın seri eli beline konarak onu olduğu yerde sabitlerken, bilinçsizce kendine çekmişti.

Yağmur nefes nefese adamın yüzüne bakarken -yüzünden ziyade şaşkın gözlerine- ikisi de nefesini tutmuş, ilk soluğu kimin bırakace-

gını merak dahi edemiyorlardı. Yağmur ağır çekimde gibi araladığı dudaklarıyla kollarından kurtulmak için gücü varken, tuzağa düşmüş kuş gibi yapışıp kaldığı kollardan kaçmaya güç bulamadı.

Adam yutkunurken elini oynattı, kız onun elinin bedenini kendisine yavaşça bastırdığını hissetti. Bedenini kendisine yaslıyordu ve kız çığlık atmıyordu! Belinin kıvrımına ve daha da aşağı kaydırarak ön elini, poposunun kıvrımları üzerindeki yere yerleştirdi. Yakıyordu sanki eli bel oyumunu. Onun için çalıştığı dört aydan fazla zaman boyunca, kasıtlı olarak hiç dokunmamıştı kadına Bulut ve şimdi bu arzuyla ateşe düşmüş gibi tutuşuyordu.

Kız irkildi. İşte bu; kesinlikle kasıtlı bir dokunuştu. Adam bilinçli olarak indirmişti elini oraya ve bu sefer kız nedense kıpırdamamıştı. O da tepkisini merak edercesine gözlerini yüzüne odaklamış, konuşmamıştı. Yağmur ağlamamış, hatta hakaret bile etmemişti. Bu ilginçti işte, adamın kafasını karıştırmıştı.

İri elin sıcaklığı gömleğinin üzerinden tenine işledi kızın. Bedenindeki tüm kasların gerildiğini ve içini erittiğini hissetti. Kaçmalıydı, ya da adamı itmeliydi. Hatta ayağına ya da hayalarına tekme atmalıydı. Ne halt etmeye yapıyordular bunu şimdi? Neden suskunca çakışmaya devam ediyorlardı?

Yutkundu, dişlerini birbirine vurdu konuşmak için, elini üzerinden itmek için ve bir daha asla dokunmamasını söylemek için, içinde bir yerler bağırıyordu fakat bedeni farklı düşünüyor olmalıydı ki, onu protesto ediyordu. Kalbi aklını kıçına bile takmıyordu!

Adamın diğer eli kalktı. Parmakları tereddüt edercesine, bir hayale ya da aynadaki yansımasına dokunmaya korkar gibi, usulca uzandı kıza. Mermer gibi pürüzsüz, kadifemsi ve çekici duran tenine dokunurken tüy gibi, Yağmur sesli şekilde soludu. Yanaklarındaki kırmızı rengi kızıla dönmüştü ve bu çekici kızıllar yüzünden Bulut'un gözleri menekşe gözlerinden eline kaymıştı. Sanki inanamıyormuş gibi eline bakıyordu adam. Sanki kıza dokunduğu yerleri gözleriyle zihnine kazıyor gibiydi. Her dokunuşunun gerçekliğini anlamak ister gibiydi dokunuşundaki tereddüt.

Aklını kaçırmış gibi donup kalan Yağmur dudaklarını dişledi kanatasıya, soluk soluğa kollarında kasıldı. Adam dokundukça yanağına bedenini sıcak basarken, meme uçları sertleşti ve karşılık olarak dişlerini sıktı. Bedeni neden durduk yere hainlik edip tepki veriyordu

ona, hem de nefret ettiği... hadi nefret etmese bile hiç hazzetmediği bir adama?

Kalbi göğsünün içinde halı silkeler gibi küt küt atarken, saniyeler su olup akıyordu evrende ama onlar durdurmuştu kendi çevrelerinde geçen zamanı ve yaşamı.

"Karanlık kaderime yön verecek ışık gibisin..." diye fısıldadı adamın kaygılı tok sesi. Ne demek istediğini anlamayan kız şaşkınca gözlerini kırpıştırırken, Bulut eğildi ve kızın şaşkın bakışları altında zar zor nefes alarak gözlerinin derinliklerine baktı. Yağmur onu öpeceğini düşündü, onu öperse kesin bayılırdı. Ya da... Ya da ne yapardı bilmiyordu.

Asıl olan tekme atmaktı ama sanki ne tokat ne de tekme atmakla ilgilenmeyeceği gibi bir hisse kapılarak panikledi. Adamın ılık nefesi tenini yoklarken, Yağmur kendinden geçer gibi donup kaldı. Adam derinden gelen ve hayal mi gerçek mi olduğunu ona kanıtlamadığı masalsı bir sesle, "Seni hiç kimseler alamaz bundan sonra... Vermem." dediğinde, kızın şaşkın yüzüne iyice sokuldu.

Yağmur, adamın o garip şekilde parlayan gözlerine, gözlerini kırpmadan bakarken, burnunun üzerine burnunu sürtüp kollarından onu usulca saldı adam. Ayakta durabileceğini sanmadığı için de, elini belinden hemen çekmemişti.

Bu her zaman kaba olan ayıyla az evvel onu kollarına alan nazik adam, aynı kişi olamazdı değil mi? Kesin uyurgezer hastası olmuştu. Hatta sağır duymaz uydurur hastası olmuştu zira az evvel adam ona ne demişti.

Yağmur hâlâ olanlara fikir yürütemezken, adam iki parmağının arasına sıkıştırdığı düğmeyi göstererek, "Koptu." diye garip sesiyle derinden hırladı.

Hâlâ bakışıyorlardı. Sanki kız aklını onun gözlerinde kaybetmiş de bulamıyor gibi adamın yüzüne bakıyordu. Derhal boğazını temizleyerek onun şaşkınlığına son vermek istemese de adam, buna yenilerini ekleyip o şaşkın aralık dudaklarına kocaman bir öpücük kondurma isteğine karşı koymaya çalıştı.

"Dikmeyecek misin?" dedi kızın belindeki elini yavaşça çekerek desteğini geri alırken.

Evet, aklını başına dikmeliydi, haysiyetsiz kalbini kaburgalar arasına ki bir daha bu kadar uzaklara uçup gitmelerine engel olma

biydi. Yağmur yutkunarak, saçları yüzüne gelmiş gibi alnından geriye çekiştirmeye çalıştı.

Adam kaşlarını kaldırdı. Onun hızla atan kalp atışı hâlâ sanki göğsünün altında tıklıyor, sıcak tenin kıvrımları onun engebeli gövdesini tamamlıyor gibiydi.

"Be... Ben başka gömlek..."

"Bunu dik." dedi Bulut elindeki düğmeyi göstermeye devam ederek. Kız sarsak adımlarla önce sağa, sonra sola giderek kapıyı bulmaya çalışırken, iç geren Bulut "Arkanda..." diye direktif verdi. Komuta bağlanmış robot gibi yana dönen kız, tuhaf bir ses çıkararak adamın tüm tutkusunu alevlendirdiğinden habersiz, kapıya döndü ve bir uyurgezer gibi sayıklayarak kapıya yürüdü.

Yağmur kapıdan çıktığı an bayılacak gibi bacaklarındaki güç çekildi ve şayet duvara tutunmasaydı, yere yuvarlanacaktı. Hızla nefes almaya çalıştı ama sanki oksijen gitmiyordu beynine çünkü çalışmıyordu bu yetkisiz organ.

Bu olanlara anlam veremeyen ve daha fazla kafa yormaya korkan kız, az sonra kendini toparlamış halde elindeki dikiş kutusuyla geri geldi. Bulut onun titreyen eline düğmeyi koyarken, yüzüne de dikkatle bakıyordu. Ne hissettiğini, onun hissettiği kadar saçma bir hissin onu da halı gibi silkeleyip silkelemediğini merak etti.

Çok yakınındaydı. Dokunacağı kadar yakın. Saçlarının kokusunu soluyabiliyordu ve teninin o çekici sıcaklığını hissedebiliyordu. Adamın iri bedeni kasıldı, ısındı, gerildi. Kasıklarındaki kaynama hiç hayra alamet değildi.

Ter su içinde kalan Yağmur her şeyden habersiz kutudan çıkardığı iğneye bir türlü ipi geçiremeyince, soluğunu düzenleyen Bulut uzandı ve kızın titreyen buz tutmuş parmaklarının arasındaki ipi aldı. Kızın şaşkın bakışları altında elini iri avucunun altına sıkıştırarak yukarı kaldırıp, ipi iğnenin deliğine yönlendirdi.

Elinin üzerindeki iri ele bakakalan ve donan Yağmur, bir rüya görür gibi sessizce izliyordu adamı. Bulut ipi iğneye takınca, kızın şaşkın yüzüne bakarak gülümsedi ve hiç beklemediği bir şeyi yaparak onu çapkınca göz kırptı. Kalbi tekleyen ve buna hazırlıksız yakalanan Yağmur ağzı bir karış açık, eli havada dururken adam kaşlarını kaldırınca, dudağının kıyısını dişleyerek titreyen elini indirdi.

Biraz daha sokuldu adama. Hızlı ve gergin şekilde soluyordu.

Adamın düğmesi kopan gömleğinin yakasını titreyen parmaklarıyla kavrayarak kaldırmak isterken, parmaklarının ucu adamın tenine değ. tünce, ikisi birden iri bir soluk çekti içine. Tenleri aynı anda karacalanmış ve elektriğe çarpılmış gibi titremişti. Yani Yağmur titremiş adamın sadece kasları etkileşimdeydi.

Yağmur utancından başını kaldırıp gözlerine bakamazken, yüzü eğik halde adama iğneyi batırmadan düğmeyi dikmeye çalışıyordu ama eli titrediği için bunu yapmakta biraz zorlanıyordu. Neden gömleği çıkarmasını söylemek aklına gelmemişti ki, neden bu kadar yakınına sokulmasına izin vermişti? Ona dokunmuştu. Aman Allah'ım ona dokunmuştu ve Yağmur buna izin vermişti.

Kız iyice panikledi. Ağlamakla acı içinde haykırmak arasında gidip geldi. Buna hazır değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı!

Bulut onun saçlarındaki çiçeksi esansı koklarken, kız da adamın temiz kokusunu istemeden soluyordu. Kız kaçamak bir bakış attığında adama, ellerinin yanlarında kasıldığını, göğsünün gergince kabardığını gördü. Gözleri kapanmıştı ve onunkine benzer içsel bir savaş yaşıyor gibi gözüküyordu.

Başını eğdi, derin derin solurken aşağıya doğru baktığında, pantolonun pürüzsüz kumaşının gerildiğini görünce, aldığı nefesi ciğerlerine inmeden seslice verdi. Lanet olsun, onu uyarmış olamazdı! Hem de hiçbir şey yapmadan! Ama o bir erkekti. Panikleyince eli ayağına dolaştı. Kafasını kaldırıp baktığında titriyor olduğunu ve sebepsiz hırsının yüzünden okunuyor olduğunu fark etti.

Birdenbire dıştan içe eridiğini hissederek ani bir nefes aldı. Soluk almak bile işkence olmuştu sanki. Hain bedeninin bu şekilde tepki vermesine nasıl izin verebiliyordu?

Ona dokunmuştu, bu yüzden hâlâ onu tokatlamak istiyordu fakat artık o istekten daha şiddetli bir şekilde başka şeyler de istiyor gibiydi beden dili ama bunu kabullenemiyordu. O kabullenme bile bacaklarının arasında ağır bir sancı oluşturuyor... bedeni kasılıyor, geriliyor ve ısınıyordu. Adamın eli usulca beline dokundu. Yağmur başını kaldırdı, gözleri onun toprak kokan gözlerini suladı şaşkınlıkla.

Elinin sert ve pürüzlü yapısını teninin üstündeki kumaştan bile hissedebiliyordu ve tabii sıcaklığını da ama itiraz edemiyordu.

Adam kızın tutkuyla yanan gözleriyle buluşturmak için gözlerini aşağıya baktığında onun da kendisine en az kendisi kadar dikkatle baktığını gördü.

Göğsünün yükselip alçaldığını, her nefesinin bir öncekinden daha derin olduğunu görebiliyordu. Gözlerini gözlerinden ayırmadan, yanağına dokunan başparmağı hareket etmeye başlarken, soluksuzluktan sıktığı çenesinde bir kas seğirdi. Onu durdurmasını bekliyordu; onu itip uzaklaştırmak, ya da yalnızca arkasını dönüp gitmesi için pek çok fırsat vermişti.

Fakat kızın içinde kendi tepkisini bile anlamayan çok fazla duygu vardı. Daha önce hiç bu şekilde hissetmemiş, hiçbir erkeğin kendisine bu kadar yaklaşmasına izin vermemiş, iffetine leke sürmelerine müsaade etmemişti ve bunu ona karşı hissetmeyi de çok istemişti ama beceremiyordu. Onu tokatlamak ve sonra da gömleğinden tutarak kendine çekip yüzüne yumruk atmak isterken, gözleri neden kasılmış dudaklarına ve hızla inip çıkan ådemelmasına kayıyordu ki ve bunu yaparken neden ağzı kuruyordu?

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı adam soluk alamaz gibi kaba sesiyle, gözleri bir şekilde hem tutkulu hem de endişeliydi.

"Buna bir anlam vermeye çalışıyorum." dedi kız titreyen sesiyle. Dudağını ısırarak, kaygı içinde inleyişini beceriksizce bastırmaya çalıştı. Çaresizce ona baktığında alnında terden boncuklar oluştuğunu gördü ve şaşırdı.

Adam kendini denetlemek için resmen kendi bedeniyle ve benliğiyle savaşmıştı ve bunu kız anlayamamıştı. O kadar nazik ve düşünceli bir hareketti ki bu yaptığı ancak kız bunu kavrayamayacak kadar darmadağınık haldeydi. Başka bir adam olsaydı onun tutkusunu gördükten sonra arkasından yatağa iterek, istediğini elde etmek için elinden gelen her türlü şeytanlığı yapardı ama o yapmamış, kıza saygı duymuş ve onurunu, gururunu korumuştu. Tabiî bunu kız anlayamadı.

"Sana dokundum diye intikam almayacaksın değil mi?" dedi Bulut tepesinden kızın alev almış yanaklarına bakarken.

"Bunun için uyumanızı bekleyeceğim." dedi Yağmur soluk soluğa, dudağını ısırdı yeniden sıkıntıyla.

Adamın bakışları kan toplanan kırmızı dudaklarına kayınca kendi kurumuş dudaklarını diliyle nemlendirdi. "Geceleri tehlikeli oluyorum, uyarmadı deme..."

Adamın edepsiz iması kızın korkmasına sebep olacağı yerde içinin titremesine vesile olmuştu. Buna kızan Yağmur hâlâ durmamış olan azıcık aklını kullanarak, "Uyku ölümün bir eşidir, kimin gırtlağınızı kestiğini bilemezsiniz bile." diye lafı çok güzel toparladı.

"Kıyabilecek misin?" dedi gözlerinde ateşler yanan adam.

Kız ifadesi çeşitli gözlerini kaldırdı ürkekçe. Adam yanağındaki kızıla ufak bir yel gibi sürttü elini. "Bence sen tavuk bile boğazlayamazsın Yağmur."

"Seni boğazlamak istediğim gerçek..." dediğinde Yağmur hiddetle, ne söylediğini ancak homurtusu bittiğinde idrak edebildi. Bir adım geri sıçrayıp yatağın üzerindeki kutuya uzandı, makası alırken Bulut hızlı bir manevrayla elinden çekip alarak, "Ne olur ne olmaz, tam kalbimin üstünde duruyorsun Yağmur, daha derine inme." diyerek kolunu yukarı kaldırdı.

Kız anlamadığını belirtircesine kaşlarını kaldırırken, "O zaman iğneyle gezersin..." dedi adamın derin cümlelerini kavramayan şaşkın haliyle, ipin ucunu bıraktı.

"Dişlerinle kesebilirsin." dedi adam arsızca. Bu fikir keyiflendirmişti gözlerindeki ateşi.

"Sizin de dişleriniz takma durmuyor Bulut Bey, siz de kesersiniz." diyerek kendini odadan dışarı attı kız ve derin derin soluyarak, adamdan, evden hatta bahçeden uzaklara kaçtı.

Adam derin bir solukla kapıya bakakaldı. Gözlerini kapattı, bu kadın ona aklını kaybettirmeden evvel kendine bir kadın bulmasının zamanı gelmiş de geçiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Korku içinde yaşayan yürek asla hür kalamaz..."

Daha ne kadar şaşırırım bana daha nasıl sürprizlerle gelir sevgim. Kadının yaptıkları artık sınır tanımıyordu! Bahçesindeki fazla odunları satmıştı, iki aya yakın yumurta satarak evi geçindirmişti. Ufacık bedeniyle, minnacık canıyla kocaman eski köşkü yepyeni ve sıcak bir ev haline getirmiş, onu kabuğundan çıkarmıştı. Batağında yok olan yüreğime ip salmış, yepyeni atış sebebi olmuştu getirdikleri. Ona bir mucize gibi arkadaş hediye etmişti.

Çiçek ona nefes aldırıyordu. Topraklarına düştüğü günden beri gün gün kök salıyordu sol yanına, en berrak Bulut oymuş gibi yaza çalıyordu kışını, en güneşli günü hissettiriyordu yitik ömrüne.

Seneler sonra yaşamanın nasıl bir şey olduğunu öğreniyordu adım. İşlerini ertelemiş, karanlık dünyasından ilk defa elini ve yakasını silkelemişti. Geçmişi unutmuş, geleceğin kaygısını bir yere öteleyerek tekmelemişti. Sanki ellerinde hiç kan kokusu ve arkasında hiç karanlık yokmuş gibi hayatı daha önce hiç kirlenmemiş, kâbusları, vicdan azapları yok olmuş gibiydi burada olduğundan beri. Bir aya yakındır evden dışarı çıkmamıştı ve bu şaşılacak bir durumdu.

"Kızım bugün neyin var senin? Yağmur yüklü bulut gibisin, kaşların şimşek şimşek çakıyor. Durduk yere fırtına mı çıkaracaksın?" dedi

Mahru masumca kızarak. Yağmur aldırmadan işini yapmaya devam etti.

"Hava parçalı bulutu, yağacak gibi ama bir türlü yağamıyor." dedi Bulut odaya girerken kendinden emin bir şekilde. Sesindeki ahenk dans ediyordu kızın midesini ağzına getiren kulaklarında ama adamın umurunda değildi.

Yağmur nefesini tuttu elindeki temizlik bezini yere düşürürken onu görmemesine rağmen ensesindeki tüylerin dikelmesinden kendisine baktığını anlamıştı.

Kâhya, salondaki Mahru'nun ektiği çiçekleri sularken başını kaldırıp, "Hava bugün yazdan kalma efendim, yağmur yağacak gibi görünmüyor. Neden Yağmur yağsın?" dediğinde saf saf cama bakarak Bulut koltuğa oturup kumandayı eline aldı.

"Bence yağacak, şimşek topluyor." dedi televizyonu açarken "Bulutla çatışma halinde."

Naci başını kaldırdı, efendisine baktığında, onun televizyon izlemediğini bildiği halde kumandayla kanalları zapladığını ve renkten renge giren Yağmur'un elinin titrediğini, dişlerini sıktığını, hatta gözünü kan bürüdüğünü görünce; iç gerdi. Neler olduğunu bilmiyordu ama havada garip rüzgârlar esiyordu, bu aşikârdı ve bunu şu abi donunda görmek paha biçilemezdi.

Yağmur öfkeyle işini yaparken elindeki çiçeğin altlığını yere düşürünce, homurdanarak aldı.

Kaşlarını kaldıran Naci, "Sanırım fırtına yakın efendim." dedi imayla ve salondan çıkıp diğer odadaki çiçekleri sulamak için yanlarından ayrıldı. Yağmur hâlâ homurdanıyordu.

"Ben yukarı kata çıkıyorum Yağmur." dedi Mahru ufak kovayı alıp giderken.

Yağmur ablasına bakmak için dönünce, ona dikkatle bakan adamla göz göze geldi, adam ona gözlerini kısarak bakınca ağzı kısa bir süre açık kaldı çünkü ne diyeceğini unutarak tekrar arkasını döndü.

"Kahve istiyorum." dedi kaba herif yine ricadan bihaber halde.

Yağmur yüzüne bakmadan temizlik kovasına bezi sertçe atıp salondan sessizce ayrılırken, "Dilini mi yuttun?" diye soran adamın sesiyle bir an durakladı.

Bu adam onun inadına mı yapıyordu bu işkenceyi? Yağmur deri

nefesler alarak sabır dilendi. Bulut kadının arkasından merakla bakıyordu. Bir günlük ondan kaçıyor, resmen evde köşe kapmaca oynuyordu. Yatak odasında olan olaydan sonra sabahları eksiklerini o uyanmadan tamamlayabiliyorsa hallediyor, gün içerisinde ise hayalet gibi evde dolaşıp gözüne görünmemeye azami çaba harcıyordu.

Yağmur salondan ayrılırken yanında Zalım'le içeriye giren Çiçek, usulca Bulut'a doğru yürüdü ve sanki bir merdivenin basamağını çıkar gibi dizlerine teklifsizce tırmanarak kucağına oturdu. Başını göğsüne yaslayarak, elini yanağına çıkardı ve yanık yanağındaki yeni çıkan sakallarıyla oynayarak esnedi.

Bulut, Çiçek'in saçlarına kokulu bir öpücük kondurup okşarken "Uykun mu geldi?" diye sordu şefkatle.

"Canım sıkıldı." dedi Çiçek üzgün bir halde.

Bulut ufaklığın saçlarıyla oynarken, "Neden canın sıkıldı?" diye sordu merakla.

"Hiç çocuk yok burada Sadece Arkadaşım Bulut, neden anneler hiç bebek yapmamış bu dağda? Ayrın teyzemin sınavı olacak ders çalışıyor. Mahru teyzem hep iş yapıyor benimle oynamıyor." dedi üzgünce.

Bulut başını geriye yasladı. "Ne yapmak istersin?" diye sordu içtenlikle. Çünkü Çiçek istediği zaman olduramayacağı hiçbir şey yoktu.

Çiçek başını kaldırıp adamın yüzüne baktı kederli bir merakla. Bulut kirpiklerinin arasından onun melek yüzünü izlerken, Çiçek kucağındaki oturuşunu değiştirdi, heyecanla elini kaldırıp parmaklarını sayarak "Atlıkarıncaya binmek isterdim. Dondurma yemek isterdim. Çarpışan arabalar var sonra... ve bir de trene binmek isterdim." dedi heyecanla, sonra o çocuk programında gördüğü şeylerin çok uzakta olduğunu düşünerek yüzünü astı. "Ama annem binemeyeceğimi söyledi. Çünkü biz kaçıyoruz. Saklambaç oynuyoruz ya..." Bulut, kızın dudaklarının arasından dökülen kelimeye takıldı önce. Çünkü biz kaçıyoruz, demişti. Derin bir nefes çekip oflayarak geri bırakırken çocuğun masum ve üzgün yüzü ayıltı onu.

"Lunaparka mı gitmek istiyorsun?" dedi kaşlarını kaldırarak.

İçtenlikle başını sallarken Çiçek'in ufak çenesi göğsüne çarpıyordu "O parka gitmek istiyorum Sadece Arkadaşım Bulut ama filmlerdeki gibi parka tamam mı? O çocuklar gibi gülmek istiyorum. Çok gülmek hem de. Saçlarım böyle havalara kalkmalı oynarken. Ama biz

kalabalığa gidemeyiz." dedi yine umutsuz hallerini gözüne takmaya. Bir anda yüzünde yanan bir ışık ve aynı anda sönen bir şevk vardı. Küçük çocuğun ruhunda. Bedenine ve kalbine fazlaydı anlayamadığı yükü.

"Neden gidemezsiniz?" diye merakla sorarken çekiniyordu adam.

Sır saklamasını ufak yaşta keşfeden Çiçek yüzünü astı. Bulut kızın çenesini nazikçe kaldırıp hemen ağlamaya meyilli bulutlar gibi yağmur toplamış gözlerine kaşlarını çattı. Onun ağlamasına kıyamazdı. "Biz arkadaşız ve sır saklayabiliriz. Şimdi söyle bakalım Çiçek Hanım, neden gidemezmişiz?"

Çiçek dizlerinin üzerinde yükseldi, ellerini göğsüne koyarak dudaklarını kulağına yaklaştırdı kısık sesiyle konuştu. Bulut onu kaşlarını çatarak dinlerken, dişlerini sıktı. Sadece dişlerini mi, elleri de yumruk haline gelmiş, gözleri çakmak çakmak çıngılar çıkarmaya başlamıştı.

Çiçek üzgünce geriye çekildiğinde "Ama anneme söyleme onları gördüğümü tamam mı?" diye fısıldadı hüzünle. Bunu hatırlamak minik yüreğini acıtmış olmalı ki, gözleri dolmuştu. "Hiç kimseye söyleme Sadece Arkadaşım Bulut, annem gördüğümü bilirse çok üzülür. Ağladığını duyduğumu bilmesin. Ama ben gördüm." dedi gözleri dolu dolu sesi korkuyla titreyerek. "Çok ağladım ama kimseye söylemedim. Yatağıma yattım ve gözlerimi kapatıp, elimi kulağıma bastırdım. Kimse beni göremedi."

Bulut kızı kollarına çekerek çenesini başına yaslarken, dişlerini öyle sıkıyordu ki, burnunun kenarındaki ve yanaklarındaki kaslar dalgalanıyordu öfkesinden. Bedeni buz kesmişti, merhameti taş... Yüzünü gören Azrail sanırdı, sesini duyan yaralı bir aslan...

Az sonra kucağında uyuyan Çiçek'i odasına taşıyan Bulut, kızın üzerini örtüp, yanağında parmaklarının tersini gezdirirken, öpmeye kıyamadığı için sadece kokladı. Hemen yatağının dibine yatan Zalim'e göz kırparak odanın kapısını kapatıp mutfağa girdi.

Yağmur dalgınca tezgâha yaklaşmış, ayaklarının ucunda yükselerek üst raftaki cam tabağı almak için parmağının ucuyla söylenerek tehlikeli bir iş yapıyordu. Bir an dalgınlıkla kıpırdanırken, hemen arkasında hissettiği bedenle o tuhaf kaygıya kapılarak ürperdi ve daha geriye çekilemeden elinin yanına uzanan elle, bir an korkuyla cıyakladı.

Dişlerini sıkan Bulut ona dokunmadan tabağı alıp tezgâha koyarken, "Ben de çığlık atma huyundan bir an vazgeçtiğini düşünmeye başlamıştım." dediğinde kinayeyle, kız sarsılarak ayaklarının üzerine çıktı.

Adam hemen arkasındaydı, gitmemiş ve hiç kıpırdamamıştı. Nefes alamıyor, onun iri bedeninin gölgesinde daha kafa tutan tavşana benziyordu. Topuzundan kurtulan bir tutam perçemi kulağının arasına sıkıştırırken, Bulut kızın genzine yaydığı korkuyla yutkunarak geriye çekildi. Bir adım gerileyerek kalçasını yemek masasına yaslayıp kollarını göğsünün altında bağlayarak yemek hazırlığı yapan kadını izledi.

"Ne baltlar karıştırıyorsun sen yine?" diye sordu birdenbire.

Bir an elindeki yufkaları korkuyla yırtan Yağmur donup kalırken, yutkunarak dudağını dişledi ve ne söyleyeceğini düşündü.

Sonunda kendini toparlayarak, "Bir... Bir şey karıştırdığımı size düşündüren ne?" diye titrek sesi içine kaçmış şekilde sordu.

"Sabah şehre indim, bil bakalım ne oldu?"

"Müneccimlik yeteneklerim yok." dedi kız konuyu ağırdan alarak, "Anlatmazsanız nereden bileceğim?"

"Birileri bana gelip teşekkür etti."

Sonunda bu anın geleceğini bilen Yağmur daha fazla kaçmayı gururuna yediremeyerek suçunu kabullendi ve kızararak arkasını döndü. Biraz güç toplamak için yere bakarak bekledi ve sonra bakışlarını adamın göğsüne çevirdi. Geniş ve kuvvet yansıtan bir ayna aksi gibiydi.

Bulut yine gözlerine bakmadığını fark edip gerilirken, Yağmur dudaklarını yanaklarıyla "Bahçeleri ekmeleri için adam tuttuğumuzu mu söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Bilmem, öyle yapmışsınız sanırım." dedi sert bir tonda.

"Şey... Bulut Bey." diye bocaladı önce, ne diyeceğini bilemeden. Dudaklarını ısırdı, gözlerini etrafta dolaştırdığı ama kaçamayacağı aşikârdı.

"Bekliyorum." dedi adamın sert ses tonu emrederek. Gelecek açıklamayı sabırla bekleyeceği belliydi.

"Sizinle konuşacaktım ama..."

"Kaçmakla meşguldün, unutmadım..."

"Kaçmıyordum." dedi kız kaşlarını çatarak sonunda adamın yüzüne bakarken. Bulut tek kaşını kuşkuyla kaldırınca, derin bir soluk suçunu kabullenerek "Saçmalıkları kafanıza fazla takmayın. Bir saçmalıktı." diye açıklama yaptı.

Adamın çene kasları dalgalandı! "Saçmalık? Neydi saçmalık?" dedi kızı köşeye sıkıştırarak.

Kız lafı değiştirerek o anlara geri dönmeyi ve utancından yerin dibine girmeyi kendisine yasakladığı için "Bahçeler boş boş duruyor, en azından organik bir şekilde beslenebiliriz hatta kalanını satarak bütçeye katkı sağlarız." dedi lafı değiştirip kendinden emin bir şekilde.

Dolaba uzandı, ince belli bir bardak çıkarıp tezgâha koydu. "Aslında olması gereken bu." dedi bardak altlığına bardağı koyarken. Adam ondan açıklama beklerken o, taze demlediği çayını doldurmaya devam ediyordu. Saçlarını yine sımsıkı topuz yapmıştı ama bu gün başkaydı: Bahar gibiydi, yani korkmuyordu sohbet ederken. Kaçacak delik aramıyordu her sözünde. Narin teni meleksiydi, menekşe mor gözleri taze bir çiçek gibiydi, '*maşallah nazar değmesin*' deyimi ilk defa onunlayken can buluyordu zihninde adamın, belki de dile geliyordu bilmeden tevekkülle "Maşallah." sesi zihninde.

Narin bedenindeki çekici otoritesi, buz gibi sesindeki güçsüzlüğünü perdeliyordu. O bu şekilde konuşmaya başladığında, koca adamlar bile oradan kaçmak isterdi. Üstelik ne sanıyordu çulsuz olduğunu falan mı? Dev holdinglerin ortağı, karanlık işlerin aranan adamı, koca man bir mafya imparatorluğunun gölgesi, gün görmemiş mirasların sahibi olduğunu gerçekten bilmiyor muydu bu deli kadın?

Yoksa cidden bu kadar ustaca numara yapacak kadar profesyonel miydi bu kız? Ona yaklaştığında verdiği tepkiler aklına gelince, kanı kaynadı, genzi yandı. Durduk yere gülümsemek istedi, bunu hiçbir profesyonel beceremezdi. Doğaldı. Bu kız tıpkı yağmur toplamış bulut gibiydi, ne zaman yağacağı da, ne zaman güneş açacağı da pek belli değildi.

"Peki o bahçeden gelen para bizi geçindirmeye yeter mi?" dedi hiç istifini bozmadan.

Kız kekelemeye devam ederek kem küm etti. Adam kibirle geriye yaslanınca, Yağmur ciddiyetle kaşlarını çatarak düşündü ve hemen "Yani az çok faydası olur." diye yanıtladı.

"O çalışanların parasını nasıl ödeyeceksin? Yoksa ben mi vere-

şan" diye sordu içinden kahkahalar atan adam, usulca çay bardağına uzandı ve şekerini atıp karıştırdı. Kızın karmaşık yüzüne bakarken, gülmemek için kendini sıktı. Gururla kalıplaşmış minik çenesi yine kıstırılacak havalanmıştı.

"Evet."

Büyüleyici! O çeneye dokunmak istiyordu. Hatta her yerine. Tenının tadını ve tılsımını merak ediyordu uzun zamandır. Varlığını ve hatta sohbetlerini bile. Bu kadın işine gelince ondan korkmuyor ama açık açık yaklaşsın çığlık atıp bayılacak gibi oluyordu. Neydi ondaki değişim, korku muydu sahiden?

"Peki ya param yoksa?" diye devam etti sohbetine. Bitsin istemiyor gibiydi ilgili hali.

Yağmur nefes alamadı bir an bu soruyla. Güzel mavi gözleri kaygıyla irileşti. Adam bir an pişman oldu onun endişelenmesini izlerken ama sadece bir andı bu süre, sonra keyiflendi... Kız kıvrandıkça sadistçe keyif aldı. Dili tutulmuş gibi ağzı açık kalan Yağmur, bu konuya hiç düşünmemişti. Bu adam; parası olmadığı için mi koca konakta hizmetkârsız yaşıyordu?

"Avu.. Avukat değil misiniz?" diye kekeledi endişeyle.

Avukat mı? Bunu aklına hangi ahmak sokmuştu? Avukattı ama onun bildiği tarzda olmadığı kesindi, adaleti kendisi yazar, kendisi çizerdi!

"Yani bana senin borcunu ödeyeceğimi bilecek kadar güveniyorsun aslında..."

Güvenmek ki?

Kız kaşlarını çattı ama adama değil, iç sesinin kendisine sorduğu soruyaydı bu kaş çatış? Ona güvenmek? Cidden bu mümkün müydü? Onu tanımıyordu bile ama sanki... Sanki daha önce kimseye güvenmediği kadar güvenmişti ki, kızının onunla oynamasına izin veriyordu. Bu güven işareti değil miydi? Yağmur başını sallayarak bu sorulardan kurtardı kendini. "Avukatlar iyi kazanır." diye homurdandı.

"Ben kazanmıyorumdur belki... Beceriksizimdir..."

Ah hayır bu adam neden ille de aklını karıştırmak için çabalıyordu? "O zaman kötü bir avukat mısınız yani?"

"Sana göre ben hep kötüyüm zaten, öyle diyorsan öyledir..." dedi adam sitem eder gibi ama yüzü hâlâ ifadesizdi. Kırgın ya da öfkeli mi,

belli değildi. "Aklına ne esiyorsa, canın ne istiyorsan onu yapamazsın Yağmur..."

Bu sözlerde sert bir uyarı vardı ve gözlerindeki ikaz ışıkları yıldırım gibi çakıyordu. Kız düşündü. Eğer o erzakları kendisi aldıysa, nasıl almıştı o zaman? Parasız olduğuna inanmıyordu, belki cimri ya da pinti biri olabilirdi. Münzevi yaşama adapte olacak kadar hem de! Evet, kesin öyleydi. Sorumluluktan kaçıyordu belki de. Kesin cimri olduğu için yarasını bahane edip evlenmemişti? Hatta çalışanları da bu yüzden yoktu.

"Paranız varsa neden hizmetli istemiyorsunuz çevrenizde?"

"Etrafımda senin gibi cıyak cıyak öten kadınlar hoşuma gitmiyordur belki..." Kurabiyeden ufak bir parça attı ağzına. Her ne kadar sesi sert olsa da, hali umursamazdı. Kız gözlerini kısarak baktı ona ve yüzünü buruşturdu kızgınca.

"Ben fare değilim, neden ciyak ciyak öteyim?" diye itiraz etti.

Adam söylediğinden bir tek bunu anladığına inanamadı kızın, resmen cımbız gibiydi ve nerede işe yaramaz bir şey varsa onu bulup çekip alıyordu.

Adam kaşlarını kaldırarak alay ederken, Yağmur yan gözle baktı somurtuk halde. Sahiden ciyak ciyak bir kadın mıydı? İtici! Ürkütücü! Kibirli! Aman neyse neydi, buraya kadın olduğunu değil, çalışan olduğunu kanıtlamak için gelmişti! Ama bu düşündükleri yine de yanaklarının pembeleşmesini bastıramamıştı. Çünkü geçen gün işveren çalışan ilişkisini biraz esnetmişlerdi. Pembelik aşağılara doğru iniyordu; boynundaki ölümcül üçgenden aşağılara inip, bluzunun içinde kayboluyordu.

Yağmur onun yakıcı ve tutkulu bakışlarını yine yakaladı, gözleri irileşti. Bu ne cüretti! Lanet olsun o günkü gibi bakmaya nasıl cesaret ederdi? Ama sonra bir şey fark etti. Şimdi sanki biraz da hüzünlüydü. Gözlerindeki hüznün bundan kaynaklandığını sanarak kısa bir an kendini suçlu hissetti. Hemen kendini topladı ve eski anlayışsız haline döndü.

Gözlerindeki o karmaşık ifade, kızın aklını karıştırırken, şimdi de yumuşak, şefkatinden çok daha fazla arzuyla doldurmuştu.

Fakir olduğunu dile vurmak istememişti. Bulut masadan kalkarak mutfaktan çıkarken, "Çiçek nerede?" diye sordu kadını çabalatmak için.

-Zalim'le bahçede." dedi artık onların dostluğunu kabullenmiş olan Yağmur, fikir yürüterek.

"Bence uyuyordur, git kızınla ilgilen." diye kızdı.

Yağmur ağzı açık bir halde ardından bakarken, adam homurdandı.

Bulut başını sallayarak odasının yolunu tutarken, "Naci..." diye başladı alışkanlığın getirisiyle ve bir an aklına küçük meleği gelince pişman oldu gerisin geriye. Yağmur yerinden fırladı, birkaç gündür onun tüm özel ihtiyaçlarıyla o ilgilendiği için adamın kızmasından korkarak merdivene yöneldi ama o anda merdivenlerde beliren Naci Bey, tek bir el işaretiyle kızı durdurup, efendisinin peşinden usulca merdivenleri çıktı. Bu ses tonundan durumun ciddiyetini anlamıştı Naci ve şimdi kızı kırdırmayı göze alamazdı.

Yağmur tedirginice ona bakarken, adam çoktan odadan içeri girmiş olmalıydı ki kapı sesi aşağıya kadar duyuldu.

"Lanet spor ayakkabımı bul." diye buyurdu Bulut adamın ne suçu varsa.

"Uzun süredir şehre inmediniz." dedi Naci spor ayakkabıyı bulup yatağın kenarına usulca koydu. Bulut üzerindeki gömleği çıkardıktan sonra, ayağındaki ayakkabıyı çıkarmaya koyulmuştu.

Naci dolabından spor kıyafetini çıkarırken, "Yalnızlık bizlerin fıtratına ters efendim." diye bilmişçe konuştu.

"Ben yalnız kalmak için aldım bu lanet dağ başını..."

"O zaman yalnız kalın efendim, sizi tutan ne?" dedi Naci zalim bir şekilde. Yatağın üzerindeki kıyafetleri özenle düzeltti.

Bulut üzerini çıkarırken öfkesinden gözü dönmüş gibiydi. Naci hiçbir şey olmamış gibi, "Çiçek'siz bir hayat zor olacak ama olsun, alışırız." diye homurdandı. "Rüzgâr Bey onları alır yanımızdan, başka bir ailenin yanına yerleştirir kısa zamanda." İşte bu goldü ve yaşlı adamın içindeki çığlıklar sadece keyfe delaletti.

Çiçek'siz bir hayat! Bulut'un göğsüne bir acı saplandı. Naci Bey ıslanmışları almak için çekmeceye giderken "Yağmur Hanım evi kendi yuvası gibi benimseyerek toparladı. Sizce de sımsıcak bir yuva gibi olmadı mı burası? Tamam, biz şanslıyız ama o da çok şanslı. Allah esirgemiş *menekşe* gibi güzel kadını, düşünsenize başka bir evde kötü niyetli bir adamın yanında çalışsaydılar, şimdiye kadar çoktan zorla bunun metresi olmuş olurdu. Ona göz koymayacak adamın erkekli-

ginden şüphe ederim. Çiçek de Allah'a emanet, ya adam 'pedofili' hastası çıksaydı... Allah esirgesin. Peki ya adam 'nekrofili' falan olsaydı. Yağmur Hanım uyurken odasına girip..."

"Kapat o koca ağzını..." diye gürledi Bulut, öfkesinden titriyordu.

"Ama efendim, televizyonlarda neler görüyoruz..."

"Sen televizyon izlemezsin Naci, ne yapmaya çalışıyorsan yapma!"

Şimşek çakan Bulut pantolonunu çıkarıp koltuğa fırlatırken "Benim vicdanım yok, yoklama yaptığın yer boş yaşlı beriif." diye dişlerini sıktı.

"Bunu biliyorum efendim. Ama yine de o genç ve güzel bir kadın. Market sahibinin hâlâ ısrarla ondan yumurta istediğini biliyor musunuz? Günde en az bir kere arıyor, bana kalırsa iş bahanesi, sesini duymayı özlüyor." dedi çekmeceden temiz çamaşır çıkarırken.

Bir an donup kalan Bulut dişlerini gıcırdattı. Yaşlı adama yumruk atmak isteğiyle dolarken, "Yağmur Hanım da market sahibinin ısrarına karşılık vermiş olmalı ki, birlikte çalışıyorlar." diye hırladı.

"Market sahibinin birlikte çalıştığı kişi benim efendim. Yağmur Hanım adamın niyetini sezdiğinden beri beni maşa gibi kullanıyor, arada kaldım yani. Akıllı kadın, nereden zarar geleceğini biliyor."

Bulut'un içi garip bir şekilde rahatlarken, spor kıyafetlerini sırtına geçirdi.

"Rüzgâr Bey ile görüşmeye gittiniz, nasıl geçti efendim?" dedi Naci adımsayarı efendisinin koluna takarken.

Bulut sinsice gülümsedi. Öğrendikleri hiç iç açıcı şeyler değildi ama en azından birkaç şey hariç, artık mutfak farelerinin kaçış sebebinin, açgözlü bir kedi olduğunu biliyordu.

"Umarım Çiçek üzülmez, kırılmaz efendim." dedi Naci işi bitince başını kaldırıp genç adama bakarak.

Yüzündeki kasları seğiren ve boynundaki damarı kabaran adam ofladı. Sessiz bir fırtına gibi tıslayan sesiyle, "Ona uzanan her eli kı-

---

3 Çocuklara cinsel ilgi duymaktır ve legal ergin kişi yaşı olan 18 ya da duruma göre 16 yaşını doldurmamış kişilere ilgi duyanlar hukuken pedofil sayılmaktadırlar ama delikanlı pedofiller genelde benetton 012 yaş grubu altını hedef aldıkları için durum daha vahimdir.*

4 Ölü sevicilik, ölülere karşı cinsel istek duyma...

makla kalmam, uzanan kişinin kafasını da beraberinde koparırım." Yani, *öldürürüm yaklaşanı* diyen soğuk bir bakış attı.

Bu düşünceyle yine zalim haline bürünerek, hazır halde kapıya yöneldi. Kâhya yüzünde buruk bir gülüşle efendisinin arkasından bakarken, Bulut onlara yaklaşacak her belanın önüne bariyerleri çoktan set olarak çekmiş olmanın rahatlığıyla merdivenleri indi. Gülümseyen sadece dudakları değildi, garipçe parlayan gözleriyle etrafa bakındı. O istemediği sürece, bu yasak çizgiyi kimsenin geçmesine izin vermeyecekti.

Tabii çok şeyi bildiğini ondan başkasının bilmesine de gerek yoktu. Buzlar kraliçesi saklanmaya, küçük fare mutlu olmaya devam edebilirdi. Herkes yine de dikkat etmeli. Çiçek onun topraklarında kök salmayı bırakmamalıydı. Böylesi onların ve kendi iyiliği için daha doğruydu.

"Kendini anlatmak için boşuna yorulma,
kim ne anlamak isterse onu anlıyor."

Müjde Aklanoğlu

KAKTÜS TEAM

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Çok dengesizsin gurur,
sol yanıma çok yüklenme, yerle bir olurum."

Henüz görevden yeni dönen Bulut başını yasladığı koltukta gözlerini kapatarak, en son ne zaman kendisi için mutlu olduğunu düşündü kara kara. O kadar şeyi düşündü ama ne zaman mutlu olduğunu hatırlayamadı en sonunda. Büyük imparatorlukların üçüncü varisi olarak doğmuştu, kötü işlerin adamı babası, asla elinde maşa olmadan dolaşmazdı. Sadece İstanbul değil, birçok büyük şehrin ileri gelenlerine diz çöktürür, Tanrılık olarak gördüğü makamında aciz bir kul olduğunu unuturdu.

İlköğretim ve Üniversite hayatı boyunca hiçbir ilgi alanı olmamıştı. Şımaracak, nazlanacak, ya da hedef belirleyecek bir yapıya sahip tutulmamıştı. Sevgi gördüğü ve gerçekten aile ortamını tattığı tek yer halasının eviydi. Aile ortamına, sevgi şartlarına uygun bir şahsına münhasır olarak yetiştirilmemişti. Eli ilk silah tuttuğunda dokuz yaşında, ilk leşini ise on bir yaşında yere sermişti.

Her ne kadar kötü bir üne ve karanlık bir yapıya sahip bir babası olsa bile garip bir merhamet anlayışı vardı. Üç kardeşin sonuncusuydu Bulut. Şimdi hiç istemediği halde ona miras kalan bu hükümdarlığı

idare etmesinin de kendince sebepleri, başkalarına göre yanlış ama onlara göre doğru olan bir hedefi vardı.

Hiç ak pak bir adam olmamıştı. Büyük abisi babasının yolundan gitmişti, onlara karşı ne kadar korumacıysa, dışarıya bir o kadar zalimdi. Ortanca abisi kendi yolunu seçtiği gün onu terk etmişti, oysa en çok onu idol olarak alır, bir tek onun gibi olmak isterdi. Ateş Değil onun en büyük rol modeliydi. Halasından başka kadın tanımamış, bir kadına âşık olmamıştı. Bu yüzden bir yuva özlemiyle yanmamıştı içi tek yanan yeri yüzü olmuştu.

İlk defa özlem denen şeyin ne olduğunu hissediyordu taş kesen yüreğinde. Gözlerinde sürekli ufak bir kızın hayalı, kulağında "Sadece Arkadaşım Bulut, neredesin?" sesi çınlıyordu.

Birden bedeni ürperiyor, kolları kasılıyor, genzine çektiği hava donuyordu. Önceden gözünü kırpmadan atladığı ateşlerden kendini sakınır oluyordu. Ne zaman aklına Çiçek düşse, kör kurşunlardan kaçar oluyordu.

Çiçek, onun toprağına kök saldığından beri, özenle beslemesi, büyütmesi, her ihtiyacını karşılaması gerektiği bilincini kendine dikte ediyordu. Mutluluk; bu kelimeyi ne zaman düşünse aklına gelen tek şey, bir Çiçek oluyordu.

Mutluluk adına –halasından başka- geçmişinde hatırladığı başka hiçbir şey yoktu. Geçmişi karanlık, sevgisiz ve ilgisiz bir ailenin elinden geçmişti. Onu seven tek kişi de bu dünyadan göçünce, sevgi diye bir şeyin varlığına olan inancını tamamen kaybetmişti. Onun evinde yaşaması, halası gibi mutlu olmak istemesinden mi kaynaklanıyordu? Bir kadının ona mutluluk verebileceğini hiç düşünmemişti, bir zamanlar, yani buzlar kraliçesi gelmeden önce bir kadının o evde olabileceğine ihtimal dahi vermemişti. Zihninde tuhaf şeyler kuran bir gülümseme, böyle bir mutluluğa alışık olmayan dudaklarının kıvrılmasına yol açtı.

Rüzgâr, Yağmur'un onu aradığını ve bulmak için her şeyi göze aldığını söylemişti. Geçmişten bir tanıdık olsa, onun gibi bir kadını asla unutacağını sanmıyordu. Onu geçmişinde görmemişti- hatırladığı kadarıyla- derdi neydi bilmiyordu.

Sonra gerçekler ve hayaller çatıştı. Zihni hâlâ tehlikenin acımasız varlığıyla çalkalanıyordu. Onun hayatında huzura, iyiliğe, aşka, sevgiye yer yoktu! Her yeri karanlıktı. Karanlığının içinde yaşamaktan

amaçsızca yol almaktan mutluydu. Mutluluk buysa eğer, Bulut kafasına bir şeyi takmadan yaşamayı seviyordu.

Ertesi gün, güne daha düşünceli halde uyandı ve evden ayrılırken bu sefer bir yanı orada kalmasına kızdı. İşe de odaklanmadı, aklı hep uzu işaretleriyle çalkalanıp duruyordu. Camdan gelen esintiyle derin bir soluk aldı, sırtını kamburlaştırıp, sabahın tatlı, temiz rüzgârını içine çekerek gerindi.

Huzurunu bozarcasına kapı tıkladı.

Derhal toparlanan Bulut hızla yana döndü, yüzünde tetikte olduğunu gösteren sert bir ifade vardı. Hiç kimse için bu sertlik ve ürkütesi maskesini çıkartmamıştı, Çiçek hariç. Yüzündeki gülümseme çoktan yerini huddetli kıvrımlara bırakmıştı, kişiliğine uygun olmayan böyle bir pozda görülmek hoşuna gitmezdi.

"Efendim izninizle." dedi kapıdan içeri süzülen saygılı adam. "İstediğiniz şeyler hazır, sadece haber vermeniz yeterli." Siyah takımlı, uzun boylu, ciddi görünüşlü pek yakışıklı sayılmayan ama çekici bir havası olan adam otoriter şekilde usulca ilerledi. "Ayrıca diğer işle de ilgilendik."

"Bilgi alabildiniz mi?" dedi Bulut geriye yaslanıp, camdan giren ışığın yüzünün yakışıklı tarafında oynamasına izin vererek.

Genç adam başını hayır anlamında iki yana salladı. "Fuat biraz sert çıkışınca, konuşamadan son nefesini verdi efendim. Fuat, bunun için cezanızı beklemekte."

Bulut dişlerini sıktı. Bu iyi olmamıştı, hakkında dönen planlar biraz sekteye uğrayacak gibiydi. Düşünceli gözleri koyulaşınca, burnunun kenarındaki kaslar seğirdi yeniden. Ürkütücü ifadesi sertleştiği zaman düşmanları gibi adamları da ondan çekinirdi.

"İstediğiniz araştırmayı yaptık..." dedi elindeki sarı dosyayı masaya koymak için yaklaşan genç adam, tedirgince. "Fakat tutarsız birçok şey var efendim. Onları açığa çıkarmak için adamı alalım mı?"

"Hayır, adama dokunmayın, zamanı geldiğinde haber veririm." dedi Bulut aslında tek amacının bu olduğunu ama onu durduran Çiçek yüzlü bir çocuk olduğunu bilerek.

"İyi bir iş adamı... Hakkında tek kötü söz yok. Herkesle ilişkisi kuvvetli, kusursuz bir yapıya sahip şirketin tek yetkilisi... İşinin ehli bir yönetici, aile hayatı da düzenliymiş..." Bulut'un bildiği tek

şey, hiç kimsenin kusursuz olmadığıydı, en iyisinin ise en az kusursuz olduğuydu. Kusursuzluk, kusurları kapatan bir maske gibiydi ve bunu sadece takanlar bilirdi. Başını kaldırıp koruması ve sağ kolu olan Recep'e baktı. Genç adam hızla devam ediyordu edindiği bilgileri savunmaya. "Ta ki eşi ve kızı onu terk edene kadar, hiç dikkat çekmeden devam etmiş hayatına. Herkes bu konuda şaşkın! Öyle sevecen bir baba ve sadık bir eşin, nasıl olur da terk edildiğini konuşuyor tüm medyalar aylardır."

Bulut tek kaşını kaldırarak elini çenesinde gezdirdi. "Yani suçlu olan kadın mıymış?"

"Kadın hakkında da çok bir bilgi yok efendim. Öyle pek gezmeyi seven biri değilmiş. Halkla ilişkileri zayıf, çevresindeki insanlar sadece iş dünyasından tanıdıkları ki onları da kokteyller ve partiler dışında tanıdığını pek sanmıyoruz. Tüm hayatı kızı ve kardeşi üzerine kuruluymuş."

"Peki yanında götürdüğü kadın?"

"Yardımcılarıymış, aynı zamanda ailesinin de emektarıymış. Ona ablası yerine koyarmış her zaman. Annesi öldükten ve babasını da kaybettikten sonra ablasına ve ona Mahru adındaki kadın bakmış."

"Tamam, yeni bir bilgiye ulaşırsanız haber verin." dedi Bulut eliyle çıkmasını işaret ederken.

"Efendim geçen sefer uyardığımız Soner Demirpınar durmuyor, ciddiyetimizi göstermek için ne yapalım?"

"Sıkın ayaklarına. Hasar bırakın ki her adımında ne kadar ciddi olduğumuzu anlasın." dedi buz gibi sesi alelade bir konudan bahsedercesine.

Ve kapı kapandığında, masanın üzerindeki dosyayı eline alan Bulut, dikkatle içinden çıkan fotoğraflara baktı. Önce hayatı ile ilgili yazıları okudu, ablasından, eşinden ve Yağmur'dan bahseden çarpıcı konular vardı.

Ölüm ilanları, gazete kupürleri... Yağmur'un onlarca fotoğrafı vardı? Hepsinin de ortak özelliği hiçbir karede gülerken ya da mutluyken durmuyor gibi oluşuydu. Kızıyla alışveriş yaparken, arkasından gelen korumalara sert sert bakan Yağmur, parkta kitap okurken yine korumalarına sert sert bakan Yağmur... Balkonda otururken, sahilde yürürken, bahçede gezerken bile peşinde korumaları olan ve yüzü gülmeyen bir kadın!

Ve onun minik Çiçek'i.

Onun fakir bir kadın olmadığını başından beri anlamıştı zaten, ne ev işine müsait elleri, ne de iş yönetimindeki pratik zekâsıyla asla alt sınıfa ait olamayacağını kanıtlamıştı. Normal bir çalışan gibi işini yaparken elini umursamamak yerine, kendisine de hâlâ özen gösteriyordu.

Temiz, ütülü kıyafetler, kremli eller, bakımlı yüz, sürekli sunsilki topuz yapılan boyalı saçlar, mesafeli ve nerede nasıl konuşacağını bilen diksiyonu düzgün ses tonu, ifadesini güçleştirmek için kurulan mimikler... oturması, kalkması, zarif hareketleri, nezaket kuralları...

Herkesin gıptayla baktığı bir evliliği neden yıkmak istemişti bu kadın? Neden kızını da alarak kaçmış, onu her şeyden çok seven kocasını geride bırakmıştı? Adamın gazetelere verdiği ilanlar, onun için yaptığı sürprizlerin ve aldığı hediyelerin magazin eklerine baktı.

Araştırmalara göre eşinin başka bir kadınla gönül ilişkisi yoktu, aldatma söz konusu değildi. O zaman? Kafası iyice karışmıştı. Bu kadın kocasını neden terk etmişti? Başlarda uzak tutmak için saçma sapan nedenler üretmişti kendine ama şimdi böyle düzgün bir evliliği bozan bir kadınla, ne yapacağını bilemiyordu. Göründüğünün aksine hain olan Yağmur muydu? Kocasını aldatan ya da sırtından vuran!

Üstelik adam neden ısrarla kendisini arıyordu hâlâ?

Rüzgâr'ın demesine göre tek istediği onu bulmaktı. Geçmişten tanıdığı bir kadın olsa, bir gecelik bile olsa, sarhoşken, hatta uykuluyken bile görse, güzel yüzünü asla unutmazdı. Kaldı ki unuttu, kokusunu aklından çıkarması mümkün değildi. Bu kadın ondan ne istiyordu?

Kafasında kırk tilki dönen ver her zaman kılı kırk yaran Bulut odasından çıktığında, onu kapıda bekleyen adamı saygıyla arkasına düştü. Ofisteki sekreterler, karşılama, danışma memurları derhal saygıyla ayaklandılar. Asansörden çıktığında kapının gidişinde beliren adamları hazır halde arkasındaki yerini aldı. Bir çıktığı asansörden on olup ritmik ayak sesleri içerisinde kapıya yöneldi.

Kapıdan çıktıklarında girişte bekleyen iki siyah lüks aracın kapıları çoktan korumalar tarafından açılmış, etrafı bir akbaba titizliğinde gözetleyen adamları yerini almış, onu ablukaya alarak korumayla çevrelenmişti. Bu her zamanki yapılan ritüeldi.

Yola çıkılmaya hazır halde duruyordu her şey ama onun aklı yapacağı görüşmeden çok masasına bıraktığı dosyanın içindeki konuday-

dı. Gözlüğünü takan Bulut, otomatik bir şekilde düzeni kontrol etti; her zaman tetikte olan zihni hassas ve titizdi.

Az sonra yola çıkan iki araç gidecekleri güzergâhta ilerlerken, ön koltukta oturan koruması Recep, "Özel bir arzunuz var mı efendim?" diye sordu o soğuk sesiyle.

"Silahlarınızı hazırlayın." dedi Bulut sadece ve kulağındaki kulaklığa dokunan adama komut verirken koruma tetikteydi.

Araçtan çıkıp buluşma yerleri olan ağaçlık alana yöneldiklerinde, bu ziyaretin dostane havasıyla uyumlu şekilde duran havaları, kimseyi tedirgin etmiyordu. Karşısında gördüğü iri yapılı adam bir an Bulut'un ürkütücü yüzüne baktı ve gözlerinde korku ışığı yanıp sönerken, Bulut'un dudakları gerilip ince bir çizgiye dönüştü. Eğlence, hırs, kendinden eminlik, hasımlarını korkutmak onu inanılmaz tatmin ediyordu.

Karşısındaki iri adam misafirinin gelmesini kibarca bekleyerek, biraz daha ilerleyen Bulut mesafeyi aşmadan devasa bir ağacın gölgesinin yanında ve ayakta durdu. İlkbahar güneşinin ışıklarıyla puslanmış vadiye öylesine göz attı. Etraf boş değildi, onları gözleyen bir takım ileride ağaçların tepesine konumlanmıştı. Gözleri radar misali etrafı taradı, üç adam da ilerideki ağaçların arkasında konumlanmıştı. Bakışları kısa bir an Recep'e değdiğinde, her zamanki titizliğini anlayan adam neden bahsettiğini tek bir saniyelik bakışıyla anladı. Tetikte olmaları için adamlarına gözlerini kısarak işaret verdi.

Muhatabı olan adamın arkasında duran sabırsız koruma başı ile aynı seviyede olan diğer adamla bakıştı, patronları gibi onlar da korkuyordu belli ki bu görüşmeden. Gözleri tedirgin edici bir ilgi ile onlara döndü. Hiç istifini bozmayan Bulut zihninde beliren gülümsemeyi bastırdı, sıradan insanlar üzerinde niçin böyle acınası bir korku yarattıklarını asla anlayamayacaktı.

"Hoş geldiniz Toprak Bey, tüm adamlarım emrinizde." dedi orta yaşlı iri adam genzinden konuşarak, yeterince saygılı bir selam verdi.

"Emrimde olmayanlar da ağaç dallarında mı?" dedi Bulut Toprak, taş gibi soğuk sesiyle.

Karşısındaki adam yutkundu, alnından kaşına doğru süzülen iri bir damlayı izledi Bulut. Vicdansız duruşuyla adamın gözlerinin içine baktı. Orta yaşlı adam korktu bu mafya babasından, kılı kırk yaran hırslı bir adam olarak, bu adamın hakkında edindiği bilgiler ne yazık ki biraz eksikti. Şimdi ne düşünür bilmiyordu.

Bulut adamın tedirginliğiyle kıpırdanan ucuz korumalara göz ucuyla baktığında, giysilerindeki bütün ayrıntıları bir anda inceleyip, eldeki daran ellerinin silahlarının kabzasında olduğunu fark etti. Hafifçe çatılan kaşlarıyla bundan hoşlanmadığını belli etti.

Orta yaşlı adam karşısındaki genç adamın yanık yüzünden aşağıya çevirdi bakışlarını. Kıymetli kumaştan özel dikilen pürüzsüz takımı ile kaliteli deriden ayakkabılarının içindeki ayakları yere sağlam basıyordu Toprak denen korkusuzun. Bu adama değil ardındaki ordayla, kocaman taburla dalsa yıkamaz gibiydi. *'Konuşmalarına çok dikkat etmek gerekiyor'* diye karar verdi.

"Sözünü tutmamışsın." dedi Bulut kaba bir tonda.

"Ama..."

"Ben 'iki'lettiğim hataları 'üç'letmem, duymadın mı?" dedi Bulut adamın sözlerini ağzına tıkayarak.

Eh ayağına dolaşan ve daha fazla terleyen adam, "Sizden biraz esneklik rica ediyoruz Toprak Bey." diye sözcükleri yayarak yavaşça konuştu. Korkuyla titrer gibi bir soluk çekti içine.

"Şartlarım katı ve nettir!" diye keskin bir bıçak gibi cevapladı onu Bulut. Gözleri karşısındaki adamın ucuz grubunun rütbe sırası boyunca hızla dolaştı.

"Bu konuda açıkça görüşebiliriz."

"Pezevenkliğe iznim yok!"

"Ama genelevleriniz var? Bu da..." dediğinde Bulut'un burnunun kenarındaki kas seğirdi. Hiç hazzetmediği meselelerdi bunlar, babadan miras kalan ve isteksizce yönettiği pis işler. Düzeni bozamazdı ama idaresini ele alıp işleri kendi istediği gibi yönetebilirdi. Sanki ondan cevap beklediğini belli edermiş gibi başını hafifçe yana çevirerek duraksadı.

"Onlar kendi isteğiyle çalışan ve her sosyal hakka sahip olan kadınlar. Bedenlerini satmakta ya da gitmekte özgürler." dedi Bulut tiksintiyle. "Seni bir daha uyarmayacağım. Benim mıntıkamda, bir tane daha zorla kadın satılırsa, kız kaçırılır ya da kandırılırsa, seni kendi ordunu ödül diye veririm. Adın bundan sonra Soner değil Songül olur."

"Babanız ve abiniz buna izin veriyordu. Onlarla ortaklığımız ve sözleşmemiz vardı. Bu konuda..."

"Ben babam değilim. Abim gibi hiç olmadım."

"Bu iş sizin kanunlarınızla gitm..."

Ve adamın sözleri, alnına çakılan tek bir kurşunla sona erdi. Yere yığılan adamın şokuyla silahına davranan adamların hepsi daha silahlarını yerinden çekemeden, efendilerinin yanını boylamıştı. Bir nabız atışı kadar sürede, sürüyle adamı yerle yeksan etmişti Bulut, bu salak adamın güç gösteri için kasten kızdırmaya çalışıp çalışmadığını da öldürdükten sonra merak etti.

"Diğerlerini ne yapalım efendim?"

"Bırakın namınızı yaysınlar, yaysınlar ki bundan sonra bir söylediğimin üç olmayacağını bu âlemde herkes duysun."

Başını dikleştirip yerdeki pisliklere bir kez olsun bakmadan, yanındaki adamına döndü. "Zorla kadın pazarlayanların, mekânlarında uyuşturucu satanların, izinsiz silah ticareti yapanların isimlerini masama istiyorum. Derhal!"

Arkasını dönüp geldiği gibi sessizce aracına ilerlerken, arkasından emirler veren sağ kolu Recep "Pislikleri kaldırın ve Fırat'a haber verin, Bulut Bey çağırıyor." diyerek efendisinin bindiği araca yetişti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"İnsana en çok acı veren zaman dilimi, söyledikleri ile sustukları arasında kaldığı zamandır."

"Beş ay olacak..." dedi öfkeden yüzü çatık kaşlarıyla gölgelenen Hakan. Durduğu yerde duramıyordu artık sıkıntıdan. Son derece kontrollü ve her zaman sakin kimliğini koruyan adam bugün öfkesinden pimi çekilmiş bomba gibi bir yerde patlamaktan korkuyordu. Kendini denetlemeye alıp sakin bir sesle devam eti. "Sana Türkiye'deki en iyi adamları tutmanı emretmiştim."

"Tuttum efendim."

"Tuttun da ne yaptın?" diye kükredi. İş adamı sıfatı delinmiş öfkesiyle koltuğa tekme attı. Zaten en tepelere çıkan her iş adamının aslında biraz karanlığa batıp kötü işler için maşası olduğunu tüm dünya bilirdi. Hâlâ bu ülkede adalet vardı ve burnu iyi koku alan bir polis bu işin peşine düşmüştü bile.

Ve bunu duyan Hakan öfkeden deliye dönmüştü. "Polisleri bu işe karıştırmadan onları bulmanı söylerken, beni kıçınla mı dinliyordun ki duymadın? Şimdi gazeteler, polisler ve herkes bizden bahsediyor. Buna rağmen sizde iş yok. Neden hâlâ iki çocuk, bir yaşlıyla ortalarda dolanan kadını bulamadınız?"

Son heceyi vurgularken, kar gibi soğuk bakışlarını uzun zamandır

yardımcılığını yapan adamının yüzüne dikerek söylemişti. "Hâlâ neden bulamadın?" Ama aslında onun muhatabı yaşlı adamın yanındaki dedektifti!

Hakan lüks bir konforla döşenen ofisin içinde ilerleyerek camın önünde durdu. Şehrin göbeğinde, herkese tepeden bakan bir mevkideydi ofisi, onun olmak istediği yerde ama eksik haldeydi. Karısının ve kızının derhal yanında olmasını, eskisi gibi evinde durmalarını istiyordu. Onların varlığı olmadan o bir hiçti!

"Elimizden gelen her şeyin en iyisini yapıyoruz ama... Hiç iz bırakmamışlar geride." diye fısıldarcasına kısık bir sesle devam etti sözlerine Dedektif. Artık o bile çaresizliğini kabullenir haldeydi. "Daha evvel az da olsa izlerini sürebiliyordum ama... Sanki son aylarda biri onları koruyor, tüm izleri onlar için arkalarından temizliyor. Önceden ufak tefek izlerimiz vardı şimdi hiç bir şey yok elimizde. Tanıdıkları güçlü birilerinin olmadığına emin misiniz? Onları tanıyan kimse çıkmadı şimdiye kadar. İlla bir yerde olmalıydılar, nereye gitsek yu o gün kameralar bozulmuş ya da onları gören olmamış."

Ellerini cama yaslayan adam dişlerini sıkarak derin derin solurken, "Karıma ya da kızıma bir şey olursa, sizin topunuzu bu dünyadan kazırım." diye artık dayanamayarak tehditler savurdu.

"Bir şey olacağını sanmıyorum efendim. Yağmur Hanım çok zeki bir kadın..."

"O çocuklu genç bir kadın." dedi Hakan elini cama vurarak ve huysuzca homurdandı. "Genç, çekici ve güzel bir kadın, başına kötü bir şey gelmeyeceğinin garantisi yok."

"Türkiye çok büyük." dediğinde Dedektif, sözlerini yarıda kesen Hakan "Türkiye'nin ne kadar büyük bir yer olduğunu biliyorum, ama bu bahane değil sizin için. Havalanarak buluruz derken benimle dalga mı geçiyordunuz?" diye kükredi.

"Özür dilerim." dedi adam bocalayarak. "Ama ne yaparsak yapalım bulunmak istemedikleri sürece zor gibi, çünkü anladığım kadarıyla isimsiz bir korumaları var!"

"Sahip olduğun kaynakların hepsini devreye sok." dedi yanındaki yardımcısına. "Ve bir dahaki görüşmeye onlardan hâlâ bir haber alamadıysan, sakın karşıma gelme." diye buyurdu Dedektife.

Dedektif başını kuş gibi sallayarak odadan çıkarken, hâlâ izlerinin nasıl olup da bir hayalet tarafından ortadan silindiğini merak ediyordu.

İki gün sonra...

Etraf sessizdi. Kocaman köşkte iki cin top oynuyor haldeydi. Dışarıda esen sert bir rüzgâr, içerideki şömineler söndüğü için odalarda ılık bir hava vardı. Minik ayaklar hızlandı, pıtır pıtır bir sesle aradığı kapıya yaklaştı ve usulca kapının kolunu kavrayarak araladı. Ay ışığı karanlığı dövdüğü için oda loştu, içerisi çok karanlık durmuyordu. Bu yüzden aradığı yeri görmesi zor olmadı minik bakışların.

Hızla yatağa yaklaşıp bir kedi kıvraklığıyla pikenin altına sızarak, yatağa yaslanmış kalın kolun üzerine minik başını koydu. Kıpır kıpır olan ufacık bedenini iri bedene yaklaştırdı. Buz gibi olan ayaklarını karnını üzerine atarak rahatlamaya, üşümesini dindirmeye çalıştı.

Huzur gibiydi onun sıcaklığı, varlığı bir kutu elma şekerinden daha değerliydi. Uyku sersemi adam, bedenine vuran yabancı ten ve sıcaklıkla irkilerek çoktan uyanmıştı tatlı uykusundan ama genzine gelen bilindik kokuyu algıladığından sebep, gözlerini açmamıştı. Özlediği kokuyu derin derin içine solurken, kollarını iyice açtı. Ufak bedeni sinesine çekerken, "Neden odanda değilsin?" diye sordu kalın sesiyle.

Çiçek, Bulut'un kollarına daha fazla sokularak kokusuyla rahatlarken, minik sırtını sert göğsüne huzurla yasladı.

"Seni özledim Sadece Arkadaşım Bulut." dedi uyku sersemi sesiyle.

"Ben de özledim." dedi Bulut yanağından öperken. Yeni çıkan sakalları Çiçek'i gıdıklayınca kıkırdamasına sebep oldu. Adamın içi huzurla doldu. Yüzündeki saçlarını geriye çekti minik elleriyle ve ipek yanağının çıplak kolunda şekil almasına izin verdi.

"Geç kaldın, çok uzun kaldın uzaklarda." diye hesap sormayı da ihmal etmedi Çiçek kızgınca.

"Özür dilerim meleğim, bir daha olmaz." dedi Bulut özlemle saçlarına öpücük kondururken. Onca gün nefes alamamıştı sanki ama şimdi, ne kadar eksik yanı varsa tamamlanmış gibiydi. Huzuru, solukları, keyfi, kollarının arasında yerini almıştı. Onu iyice kendine yaslayıp ısıtmaya çalıştı. Buz gibi olmuştu minik ayakları, bacaklarının arasına alarak canını yakmadan sıkıştırdı. Az sonra adamın güçlü kalp atışlarını ninni gibi dinleyen ve buz kesen bedeni ısınan Çiçek, çok-

tan gözlerini kapatmış, huzurlu kollarda uykunun derinliğine dalmış. Tıpkı onun kokusuyla ve sıcaklığıyla huzuru bulan adamın, günler sonra uyku tutmayan bedeninin yeniden uykuya yenilmesi gibi.

Bulut gözlerini yüzüne vuran sabahın ilk ışıklarıyla değil, henüz aydınlanmamış havada yatağında zıplayarak "Karnım acıktı..." diye şarkı söyleyen, ufaklığın sesiyle açtı.

Yatağının üzerinde zıplayarak onu uyandırmaya çalışırken, başındaki dolaşık saçları dalgalanarak zıplayıp omuzlarına dökülüyor, ufak ayakları yataktan havalanıp tekrar serin çarşaflara değiyordu. Bulut yataktan doğrularak keyifle şarkı söyleyen kızı kollarının arasına sıkıştırıp, yatağa devirdi. Özlediği yanaklarına öpücük kondururken "Karnın acıktıysa annene gitsene." diye söylendi.

Yeni çıkan sakalların yanaklarını gıdıklanması ve iri parmakların karnına dadanmasıyla huylanan Çiçek, kahkahalar atarken "Annem burada olduğumu bilmiyor akıllım. Duyarsa önce sana, sonra bana kızar." diye şikâyet etti.

Çocuk saflığıyla gerçeği itiraf ederken, kıkırdamaya devam ediyordu.

Bulut garip sesler çıkararak yanaklarına, boynuna, yüzüne saldırıp ısırıyormuş gibi yaparken, Çiçek "Yeme beni aslan kardeş." diye kendince oyun oynuyordu. Biraz daha yatakta debelendikten sonra kendine gelen Çiçek "Sana kahvaltı hazırladım." dedi yastığın üstüne otururak.

Bulut şaşkınca ufaklığa bakıp, "Sen mi hazırladın?" diye sordu. Ne ara uyanmıştı da kahvaltı hazırlamıştı onun minik meleği?

Çiçek başını sallayarak yataktan indi, camın önündeki sehpaya koyduğu tepsiyi dikkatle alarak yatağa getirdi. Bulut kızın elindeki tepsiye şaşırarak bakarken, Çiçek önce tepsiyi yatağa koydu, sonrada kendisi çıkarak tepsiyi Bulut'un önüne itti.

"Hadi kahvaltımızı yapalım." dedi hevesle. Keyifli yüzü, hafif şişmenekşe gözleriyle öyle tatlıydı ki, Bulut ona ne doyabiliyor ne de kollarından gitsin istiyordu. Kızın iç çekerek önüne ittirdiği tepsiye baktı, bir tabakta iki tane yarım yamalak çikolata sürülmüş ekmek, iki su bardağına konulan meyve suyu -ki bardaktan çok tepsiye dökülmüştü.

"Çok lezzetli duruyorlar. Tüm bunları sen mi hazırladın?" diye sordu Bulut içi garip şekilde titrerken. Kocaman adamın vicdansızlığıyla ünlü bedeni, sımsıcak olmuştu bu ilgiyle. Şu anda dünyanın en

görkemli sofralarından, en lezzetli yemeklerinden daha değerliydi onun getirdiği kuru ekmek...

"Hadi yiyelim." dedi Çiçek kendi ekmeğine uzanıp kocaman bir ısırık alırken. Dudaklarının kenarları çikolata olmuştu. Kurumuş ekmeği minik dişleriyle çekiştirerek koparıyordu.

Bulut da kendi ekmeğini alıp kocaman bir ısırık kopardı. "Çok lezzetli olmuş, ellerine sağlık." dedi ufaklığa göz kırparak.

"Anneme yatakta yemek yediğimizi söyleme olur mu Bulut? Çok kızar." dedi bir ısırık daha alırken ekmeğinden.

"Söylemem ama yatakta yenmez biliyorsun değil mi Çiçek?" diye uyarıda bulunmadan edemedi Bulut ve sonra kendine şaşıp kaldı bu kadar tuhaf davrandığı için.

"Biliyorum ama mutfak çok soğuk Sadece Arkadaşım Bulut, üşüdüm ben." dedi çocuk dürüstlüğüyle suratını asarak. Onun yüzünün asılmasına dayanamıyordu koca adam, gözlerine düşen ufacık hüzünde dünyayı yerinden oynatmak istiyordu. Saplantı gibi bir şey olmuştu oda Çiçek'in mutluluğu. Onu ağlatanı öldürmek istiyordu!

Gece geldiğinde Bulut da fark etmişti; ev cidden serindi. "Petekler çalışmıyor mu?" diye sordu kıza.

"Elektrikler yok ki. Sen de yoksun, kimse yapamadı. Soba yaktık biz." dedi Çiçek meyve suyundan içerken.

"Şömine mi yaktınız?"

"Şömine sobasını yaktık." dedi kız onu tasdikleyerek. "Ama her odada yok ki... Çok az soba yapılmış."

"Ne zamandır yok elektrik?" diye sordu Bulut bardaktaki iki yudumluk meyve suyunu tek dikişte içerken.

Çiçek parmaklarına bakarak "İki..." dedi önce sonra üç parmağını göstererek "Dört gündür yok." diye söylendi.

Bulut kızın bir parmağını daha açarak "Dört böyle oluyor Çiçek." dedikten sonra, yataktan indi. "Sen yataktan çıkma, ben geliyorum." diyerek üzerine tişörtünü geçirip yalın ayak odadan ayrıldı. Çiçek o gelene kadar gözlerini kırpmadan kapıya bakarken, on dakika sonra onun kapıyı açtığını gördü.

Artık elektrikler vardı. Bulut yatağa çıktı yeniden. Az sonra Çiçek ekmeğini yemiş, televizyonu açarak yatağa uzanmış, odadan gitmeyeceğini belli etmişti. Zaten genç adam da onun yanından gitmesinin taraftarı değildi. Ufaklığı kollarına çekerek uzandı yatağa, Çiçek başı-

nı genç adamın omzuna koyarak, ayaklarını onun gibi uzatıp, televizyona bakmaya devam etti.

"Pepe'nin kardeşi var biliyor musun?" diye sordu sanki Bulut, Pepe'yi biliyormuş gibi.

"Bilmiyorum." dedi Bulut televizyona bakarak. Çizgi film izlediğine inanamıyordu. Hem de sıkılmadan, hem de istekle! Düşmanları onu böyle görse artık korkmayı bırak adına bile değer biçmezdi kesin. Ama garip olan, şu anda bu hiç umurunda değildi.

"Bak şapkasında Pepe yazıyor, gördün mü? O Pepe. Annem bana okumayı öğretiyor." dedi Çiçek hevesle işaret parmağını uzatıp Pepe'yi göstererek. "Kardeşinin olması eğlenceli olmalı."

"Eğlencelidir." dedi Bulut, abisine olan düşkünlüğünü hatırlayarak.

"Senin kardeşin var mı?"

"Var, abim var benim."

"Çok seviyor musun onu?" diye sordu kız, Bulut sustu, cevap vermedi. Bir insan sevdiği bir kişiden nasıl nefret ederdi? Bu sorunun cevabı gözlerinde gizliydi.

Bulut dudaklarını saçlarına dokundurup miniğini koklarken, bir eliyle saçlarıyla oynamaya devam etti. Bir süre birlikte çizgi filmi izlediler, Çiçek sürekli sorular sordu, durmadan ona sevdiği şeyleri anlattı. Saat yediye gelmeye başladığında ise gece boyu Bulut'u beklediği için, bir de sabah uyandığında gideceğinden korkarak erken kalkıp kahvaltı hazırladığı için yorgun düştü minik bedeni ve yeniden şefkatli kolların sıcaklığında uykuya daldı.

Dakikalarca yüzünü izledi adam kollarında uyuyan minik kızın, saçlarını okşadı, sarılıp sıcaklığını hissederek yaşamanın nasıl bir lezzet olduğunu keşfetti. Neden erken uyandığını bilmiyordu prensesinin ama güne onunla başlamak harika bir duyguydu. Bunu defalarca, hatta her sabah yaşamak istiyordu.

Bulut duşa girmek için banyoya giderken, o anda kollarında bir boşluk hissederek güne gözlerini açan Yağmur, yüreği sızlayarak uyandı uykusundan. Kalbi hızlanmış, korkuyla etrafa bakınan gözleri endişeyle kısılmıştı.

Her zaman sabah güneşinin ilk demleri yüzüne vururken uyanmaya alıştığından, saat kurmaya gerek duymuyordu ama dün çok fazla yorulduklarından, bu sabah normalde biraz daha geç kalkmışlardı. Hızla yataktan doğrulup panikle saate baktığında, henüz yedi olma-

ğını gördü. Gerçi dağ adamı evde değildi ama onun gibi birinin ne zaman geleceği belli olmadığından, erken kalkmayı kendine vazife edinmesi en iyisiydi.

Etrafa bakındı. Çiçek tuvalete gitmiş olmalıydı, ya da Mahru teyzesinin koynuna mı girmişti yine? Yağmur üzerine sabahlığını takarak diğer yanında uyuyan kardeşine baktı, kollarında yastığıyla kendinden geçmiş halde uyuyordu. Usulca Mahru ablasının olduğu kanepeye yöneldi, onun da yanı boştu. Zalim yatağın dibinde uyukluyordu. Eli saçlarına gitti, lavabonun kapısı açıktı. Çiçek tuvaletin kapısını kapatmadan işini yapmazdı.

Derhal dışarı çıkıp evi dolaştı, mutfağa, odalara hatta Bulut'un çalışma odasına baktı ama yoktu. Bahçeye bile baktı korkuyla, kalbi hızlanmış, endişeden eli ayağına dolaşır olmuştu.

Korkuyla merdivenlere yöneldiğinde "Günaydın Yağmur Hanım" dedi Naci her zamanki gibi titiz giyimli haliyle.

"Günaydın Naci Bey..." dedi ve duraklayıp "Acaba Çiçek'i gördünüz mü? Erken kalkmış bugün." dedi panikle.

Naci Etrafına baktı "Görmedim. Bahçeye bakmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Ben baktım, hiçbir yerde yok." dedi Yağmur üzgünce. Üst kata çıkarak herkesi uyandırıp onu aramayı düşünüyordu. Merdivenlere yöneldiğinde "Bulut Bey geldi gece, ona sordunuz mu?" diye sorduğunda, merdiveni çıkan Yağmur durakladı.

"Bulut Bey mi?" dedi endişeyle.

"Evet, onunla birliktedir merak etme." derken mutfağın kapısına yöneldi yaşlı adam. "Ben çayın altını yakarım, sen kızına bakın." diyerek kayboldu.

Yağmur bir an durdu, geç kalmışlardı kahvaltıyı hazırlamaya. Nasıl uyuya kalmıştı? Çiçek onu gördüyse kesin yanına gitmişti. Ya gitmediyse? Ya cidden dışarı çıktıysa? Bu fikir tekrardan endişelenmesine sebep oldu.

Hızla Bulut'un odasına yöneldi. Kapısı açıktı. Bir şey daha fark etmişti, ev ılıktı. Kapının yanındaki peteğe dokundu, sıcaktı. Haliyle Bulut gelince elektrikler de gelmişti. Odanın aralık kapısına önce tıklamayı düşündü, sonra odanın sessiz olduğunu görünce usulca ittirdi parmak uçları.

"Çiçek..." dedi kısık sesiyle. Ses gelmedi. Bir daha seslendi, yine tepki yok. Parmak uçlarında içeriye girdi, oda bu sabah garip bir ta-

mamlarına hissi vermişti ona. Her zaman soğuk ve boş gibi gelen oda, bu sabah garip bir şekilde yaşam hissi veriyordu.

Yatağa yöneldiğinde gördüğü görüntüyle bir an donup kaldı. Çiçek, Bulut denen dağ ayısının iri bedeni arasına pusan bir kedi gibi minik kalmıştı. Adam onu öyle şefkatle kucaklamıştı ki, bunu hisseden kız da iyice ve güven duygusuyla ona sokulmuş, huzurla uyuyordu. Dudağını dişleyerek yatağa yanaştı, ikilinin üzerine eğilerek titreyen eliyle pikeye uzandı. Çiçek'in üzerini açıp, bedenine sokulduğu an, bileğine yapışan mengene gibi el onu durdurdu.

Panikle sıçrayan Yağmur korkuyla nefessiz şekilde bakışlarını önce ele, sonra o elin sahibine çevirdi. Bulut koyu gözlerini yüzüne sertçe dikmiş halde bakıyor, sessizce uyarıyor, sanki adamın kaburgalarının arasındaki kalbine elini izinsiz uzatmış gibi tehlikeli duruyordu. Yutkundu.

Ona olan bakışlarındaki sertlik biraz yumuşadı, üzerindeki sabahlığa ve yakasından gözüken sinesine baktı kısacık bir an Bulut. Yağmur titreyip korkuyla yutkununca, elini biraz kaba bir şekilde geriye ittirip kızın üzerinden çekti.

Çiçek bunu hissetmiş gibi kollarını adamın iri bedenine sardı, bir bacağını da beline atıp, yanağını sert kılların olduğu göğsüne gömerek homurdandı. Yağmur kızına şaşkınca bakakalırken, Bulut dişlerini gıcırdatarak "Çık!" diye buyurdu. Kadının sürekli korkması, kızını ondan koruması, aklına hayaline gelmeyen şeyleri gözlerine sokup erkekliğini uyarmasından sıkılmıştı.

Gözleri öfkeli iki şimşek taşıyordu şimdi, bedeni ise öfke. Yağmur da ondan farksız değildi ama onun derdi biraz farklı yöndeydi. Ne cüretle kızını ondan alı koyardı? Dişlerini sıkarak tam ağzını açacaktı ki "Çık..." diye buyuran ve minik bedene sarılıp gözlerini kapayan Bulut'un rahatlığıyla donakaldı. Adam kızına baba şefkatiyle sarılmış, sanki her sabah böyle uyanırlarmış gibi sokulup tekrar uykuya dalarak kadını yok saymıştı. Yağmur sabahlığının eteklerini avuçlayıp yumruklarını sıkarken, öfkeden kuduruyordu. Ve hiçbir şey olmamış gibi kızıyla yatan adam onu umursamıyordu.

Sinirle odadan çıkarken içinden adamın tüm sülalesini andı. Kız elbet uyanacaktı ve o dağ ayısının burnundan getirecekti.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Her derdi tutup atma içine,
ağırlaşır yüreğin, kaldıramazsın."

Minik elinden tuttuğu Çiçek'le bahçeyi dolaşıp çevreyi turlarken, dürüst olması gerekiyorsa haftalardır, hatta aylardır ilk kez bugün buranın ne kadar güzel ve yaşanmaya değer olduğunu fark ediyordu Bulut.

Varlığı şükür olanın, yokluğu duayla biterdi. Yürek onu diledikçe Hak'tan, göz başka bir çehreye körleşirdi.

Her zaman burası onun gizli sığınağı, saklandığı mabedi olmuştu ama bu gün burası ilk defa ona sımsıcak bir ev, koşarak gelmekten gocunmadığı bir huzur barınağı ve onun için bir amaca sebep veren hane olarak zihninde yer bulmuştu. İçine bilinmeyen bir güç, yepyeni bir nefes dolmuştu sanki.

Tüm günü sadece Çiçek'le geçirip, konuşarak zaman harcamış, aylardır yaptığından çok daha fazla keyfi bir günde çıkarıvermişti. Her şey güzeldi ama bir terslik vardı. Bulut eve döndüğünden beri Yağmur'la karşılaşmamak için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. O kadının evli bir kadın olduğunu defalarca kendine hatırlatıyor ama ne zaman onu görse, gözlerindeki hüznü, yüzündeki kederi okusa, içinden dışına taşan bir şeyler bunu hep unutuyordu.

Kafasındaki sorularla dış bahçeyi turlayan Bulut, artık daha fazla bu konulara kafa yormamaya karar verdi. Çiçek yorulunca eve dönüp düler ve ufaklık yemeğini yiyip uyumaya çekilince, Bulut da kendini çalışma odasına kilitledi. Biraz kendiyle baş başa kalıp kafasındaki planları oturturken, düşüncelerini yeniden rayına koymak istedi.

Tam kendini işine vermişti ki, usulca kapı tıkladı. İlk vuruşa tepkisiz kaldı fakat ikincisine, "Ne var?" diye kükredi.

Kapıyı kilitlemişti; böylelikle Buzlar Kraliçesi'nin dilediği an içeriye girmesini engellemiş, "Kızımdan ve bizden uzak dur!" nutuklarını, korkulu sesinden dinlemeyi reddetmişti. Kapı tekrar tıklatılırken onun çıkışan sesi yerine, sağduyulu Yağmur sakin bir tonda, "Akşam yemeğiniz hazır Bulut Bey." diye kısık ve mesafeli bir tonda bilgilendirmişti.

"Buraya getirin o zaman." diye homurdandı huysuzca. "Çiçek de gelsin."

Onun asık suratını çekecek havada değildi, bir de yüzüne korkuyla bakıp sürekli çığlık atacakmış gibi eğreti durması can sıkıcıydı. Buna neden bozulduğunu bilmiyordu ama onca kadının yaptığı şeyi bu kadın yapınca öfkeden kuduruyordu.

Kısa bir sessizlik olunca kadının gittiğini düşündü ama Yağmur ısrarla, "Yemeğiniz soğumasın." diye tekrarlayınca, tüm sinir katmanları gerildi. Yemeğe inmesi için neden bu kadar ısrar ediyordu ki, yoksa yemeğine zehir mi katmıştı vicdansız deli?

Vicdansız ve deli! Bunu ona söylüyordu kadın, defalarca şahit olmuştu homurdanmasına ama kendisi de ondan farksız değildi. Hem yemeğine kattığı zehre değil, onun deli olmasına kafa yorması da ayrı bir ironiydi. Bu fikre güldü Bulut, onca düşmanının yapamadığını ufacık bir kadın kolayca, bir yemekle yapınca, onların yüz şeklini görmek isterdi.

Oturduğu yerden isteksizce kalkıp usulca yürüyerek kapıyı açtığında, kapının girişinde tam kapıya vurmak için hazırlanan Yağmur'la burun buruna geldi. Kadın ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı kısa bir an.

"Sorun ne?" dedi Bulut iç gererek kadına tepeden bakarken. Menekşe gözlerindeki derin durgunluk kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu. Yağmur onun sıcaklığından rahatsız olarak bir adım gerileyerek, havada asılı kalan elini indirip dudağının kıyısını çiğnedi kısa

[redacted]an ve sonunda cesaretini toplamış olacak ki derin bir nefes alarak, [redacted]larını dikleştirdi.

– "Konuşmamız gereken bir konu var?"

"Dinlemeyi reddediyorum." dedi adam odasının kapısını kapatarak. "Sana ayıracak vaktim yok. Yemek hazır madem inelim."

Yana doğru attığı adımı kadının cesur bir hareketiyle yarım bırakta. Yağmur ilk defa ondan korkup kaçmak ve çığlık atmaktan vaz mı geçmişti? İşte bu ilginç durum adamın durmasını sağladı. Tek kaşını huşkuyla kaldırırken, Yağmur boğazını temizleyerek "Ona böyle ilgi göstermeye devam ederseniz, buradan gittiğimizde onu bir daha toparlayamam." dedi direk konuya girerek.

Gitmek mi?

Onca kelimeden sadece bunu anlamıştı Bulut. Kalbi daraldı, nefesi durulda. Bu fikrin bir gün gerçekleşeceğini bile düşünmemişti. Oysa onların hiçbir şeyi değildi Bulut, diledikleri zaman gidebilirlerdi! Bu fikirden hoşlanmadı.

Yağmur otoriter bir tutumla sesini toparlamak için kendini zorlada. Duruşunu bekleştirip, tutumunu katılaştırdı.

"İyi niyetinizden artık şüphem yok... Ama eğer sizi severse unutması zor olur. Lütfen onu sevmekten vazgeçin."

Kalbine mi söylüyordu bunları, yoksa kulaklarına mı?

Arkasını döndüğünde Yağmur'un gözleri dolu dolu, bedeni titrekti. Sevmenin bedeli ağırdı, onun küçük yüreğinde açtığı derin yaraları hiçbir zaman silemezdi.

'Eğer sizi severse unutması zor olur.'

Tüylerini ürperten bu söz zihninde dolaşıyordu adamın. Elini kaldırdı onu durdurmak için, ama sonra her ne düşündüyse başını sallayarak vazgeçti. Bir saat sonra aşağıya, yemek salonuna indiğinde, huysuzluğunu bir kenara bırakan Yağmur'un yemekleri ısıttığını ve masayı tekrar kurduğunu gördü. Yüzü durgun, gözleri buz tutmuş göl kadar sakindi. Omuzunu kapıya yaslarken, kollarını göğsünün altında bağlayarak bir süre kadını izledi. Neden kocasından kaçma ihtiyacı duymuştu ki? Peki, kendisini neden arıyordu?

Yağmur burnunu çekerek yanağını kurularken, Bulut kaşlarını çattı. Bir an bedeninde garip bir ürperti dolaştı. Dişleri sebepsiz sıkıştı, çene kasları gerilerek titreşti. Ağlıyor muydu?

"Yemek hazır mı?" dedi varlığını belli etmek isteyerek.

Nedensiz sertlikle Yağmur irkilerek yanaklarını kurulad, gizlice kapının girişinde duran adama dönerek, sesini düzenledi. Bakışlarını ondan başka her yere kaçırarak, "Hazır." diye usulca söylendi. Bulut sakin adımlarla masaya yanaştı ama oturmak yerine ona tepeden bakmaya devam etti.

Yağmur yanındaki adamın yakınlığından rahatsız olunca, yerinde sabit kalabilmek için kendini zor tuttu. Başını kaldırıp boğazını temizleyerek "Bir şey mi eksik?" diye sorarken, sesi titremişti.

Üstelik yakınlığından mı yoksa korkusundan mı olduğunu hâlâ kestiremediği ıslak mavi gözlerinde, bir ürkeklik vardı. Bulut hiç istifini bozmadan durup izlemek istedi onun kederli gözlerini. Kaçıp kaçmayacağını merak ederek biraz daha üzerine gitti. Kadın o kadar dalgın duruyordu ki, sanki bedenen burada zihnen kilometrelerce uzakta gibiydi, dibine sokulduğunu fark edememişti!

"Çiçek için tabak koymamışsın. Yemeğimi onunla yemeyi isteyeceğimi bilmeliydin."

Yağmur ellerini önünde kenetledi, kendinden emin duruşunu bozmadı. "Çiçek yemeğini yedi Bulut Bey."

"Çiçek..." diye gürledi Bulut kadını korkuyla olduğu yerde sıçratarak ve ona tepeden çatık kaşlarla bakarak küçük kızın kapıdan girmesini bekledi ama Çiçek yanına gelmedi. "Çiçek..." diye bir daha gürledi. Kadına meydan okuyarak, "Onunla yiyeceğim. Dilerseniz bize katılabilirsiniz." diye buysuzlandı.

Gözleri kısıldı. Adam garip bir öfkeyle bakarken, kadın "Size özel olarak nica ettiğim konunun neresini anlayamadınız?" diye sordu sertçe.

"Hiçbir yerini?" dedi adam umursamaz bir tavırla masaya yaklaşıp yerine otururak.

Onun umursamazlığıyla elleri iki yanında yumruk olup öfkesi bedeninde kabaran Yağmur, "Eğer böyle yapmaya devam ederseniz, Çiçek için başka çözümler düşünmek zorunda kalabilirim." diye ciddiyetle tehdit etti.

"Ne gibi?" dedi Bulut tek kaşını kaldırarak ona bakarken.

"Başka bir ev kiralamak gibi... Ben burada çalışırken ailem orada kalabilir." Ve bu konuda ciddiydi.

"Çiçek'in benden uzaklaşmasına izin vereceğimi de nereden ç-

[redacted]rdın?" dedi garip bir sahiplenmeyle.

Ona hiddetle bakan Yağmur tek tek vurgulayarak her kelimesini, "Sen onun babası değilsin." dedi daha fazla dayanamayarak.

Bulut'un çenesindeki kaslar seğirdi, gözlerinde iki deli çınar belirdi.

"Doğru, değilim. Babasından kaçtığına göre, sen de ahlaklı bir kadın değilsin. Yoksa ne tür bir kadın onları seven ve kollayan bir adamdan kaçar ki?"

İşte bu ağır bir darbeydi kadın için, onu tanımazken, hakkında hiçbir şey bilmezken nasıl yargılar, üstüne de hakaret ederdi? "Kızım sizin vakit geçireceğiniz oyuncağınız değil, sıkılıp bir köşeye attığınız da bıraktığınız gibi kalmayacak. O bir insan ve her hareketiniz gelecekte derin yaralar açacak."

Öfkeden gözü dönen Yağmur bacaklarının titrediğini, eğer bir yere tutunmazsa düşeceğini düşündü. Bulut kadının damarına basıp üzerine giderek buz gibi sesiyle "Evli değil misin yoksa?" diye sordu kibirle.

Kız o anda masadaki yemek tabaklarını tek tek kafasına fırlatmak ve yere yatıp yüzünü tırmaklarken saçlarını yolarak başını sert yere vurmak istediğini düşündü. Tabii o kadar güçlü olsaydı ama onun yerine gururla başını kaldırdı.

"Bu ... Bu sizi ilgilendirmez."

"Çiçek ile alakalı her konu beni ilgilendirir."

"Allah aşkına..." diye isyan etti Yağmur sonunda. "Ne istiyorsun kızımdan? Sapık mısın, manyak mısın, yoksa deli misin? Ne istiyorsun?" diye gürledi dayanamayarak ağlarken. "Onu kendi çıkarların için kullanmana izin vermem. Duygularını harabeye çevirmene müsaade etmem. Babalık yapmak istiyorsan evlen, kendine uygun bir eş bul ya da evlat edin ama kızımdan uzak dur. Yeterince acı çekti. O adamın kim olduğunu bulduğum gün gideceğiz... O zamana kadar uzak dur kızımdan." dedi sesi son kelimesine doğru azalarak. "Lütfen."

Çaresizce ayakta kalmaya çalışan kadın artık tüm yükü tek başına kaldıramayacak şekilde ilk fireyi vermeye başlamıştı. Bunu anlayan Bulut kadının yanına geldi. Yağmur yüzüne bakarken, "Bitti, bugün derhal buradan gidiyorlar." dediğinde, adam öfkeyle kadının kolunu

tuttu. Parmaklarının baskısı kadının canını yakacak hatta beyaz tenini kızartacak kadar inciticiydi.

"Ona zarar vermem, kimsenin vermesine de izin vermem."

"Ama zarar veriyorsun." dedi Yağmur kolundaki acıyı umursamadan. Kalbindeki acıyla ıslanan gözleri adamın zalim yüzüne bakarken, "Ona en büyük zararı sen veriyorsun." diyebildi.

Bu sözlerle çileden çıkan ve ilk defa sakinliğini kaybeden adam, "Kahrolası kadın ne yapıyorum ona, sadece seviyorum." diye şiddetini arttırdı. Bulut ilk defa birini sevdiğini ona, dahası kendine de itiraf ediyordu! Ve sevdiğini itiraf ettiğini anladığı an üzerine dünya çökmüş gibi ağırlaştı bedeni.

"Seviyorsun?" dedi Yağmur hıçkırarak, iri bir damla daha döküldü yanağından yere. "Sevginin onu yaralayacak olmasını bile bile.. Buradan gittiğimizde seni soracak, her gittiğimiz kişide seni arayacak... Hatta... Hatta seni onun yerine koyacak..."

"Gitmeyeceksiniz." dedi adam garip bir duyguyla. Bu fikri kabullenmesi mümkün değildi, kalbi sarsılınca sık sık solumaya başladı. Elinin altındaki narin kolu okşarcasına tutuyordu artık farkında olmadan, üstelik onun ağlaması içinde bir yerlerin kıpırdanmasına sebep oluyor, göğsündeki boşluk onun başının sinesine yaslanmasını emrediyordu.

"Gideceğiz. Ne burada ne de başka yerde uzun süre kalamayız."

"Artık kalabilirsiniz." dedi adam sakin bir sesle dikkat çekmeye çalışarak, bu düşünceyi sonraya bırakmıştı ama şimdi söylemesi de iyi olacaktı. Kadının ince kolunu bıraktı.

Yağmur inadını koruyarak, "Ne dediğini bilmiyorsun." diye kendini çekmeye uğraştı.

"Kocan seni bulamaz. Yani sen istemediğin sürece!"

Adamın bu sözleri kadının inanacağı bir şey değildi. Hakan emin de sonunda onları bulmanın bir yolunu elbette bulacaktı.

Bulut sert bir tonda "Şimdi senden tek bir soruma cevap vermeni istiyorum ve eğer yalan söylersen, bunu anlarım." dediğinde, Yağmur dudaklarını masumca aşağıya eğdi. "O adam göründüğü gibi biri değil... değil mi?"

Yağmur'un ağzı gibi gözleri de aralandı. Nefes alamadı kısa bir an. "Korkma, doğruyu söyle ki, sizi koruyabileyim." diye ona garan-

verdi ama kadının artık erkeklere ve garantilerine karşı güvencesi kalmamıştı. Hakan'ı yıllardır tanıyordu ve senelerdir tanıdığı adamı, aynı evde yaşadığı kocasını bile tanımadığını çok geç anlamıştı.

"Bunu hiç kimse koruyamaz." dedi Yağmur derin bir nefes alarak. "Çok güçlü..."

"Gücümün sınırlarını bilmiyorsun!" dedi Bulut ona güvence vererek. "Sana zarar verdi mi hiç?"

Yağmur gözlerini kaçırdı. Yanağına iri damlalar düşmeye devam ederken, hıçkırmamak için dudaklarını sıkıp, nefesini tuttu. Bulut ilk defa kadının çenesine tereddütle dokunarak yukarı kaldırıp, nazın tutsunu sabitledi. "Hatalı olan sen miydin Yağmur, kocan bu yüzden mi kızgın?" diye sordu.

Bu düşünce kadının kalbine ve karnına kızgın bir mil gibi batan. Reddederek başını iki yana sallayınca, yanağındaki yaşlar etrafa saçıldı. "O... O göründüğü gibi biri değil." dedi Yağmur hıçkırarak. "Kötü biri."

İşte istediği cevabı almıştı Bulut ve ona inanıyordu, üstelik koşulsuz şartsız. Zaten hissettiğini ve deneyimleriyle gözlemlediğini kadının sözleriyle teyit etmişti.

Yerine oturdu ve "Servisi altı kişilik yap." diye emretti sakince.

İyice afallayan Yağmur kaşlarını kaldırıp, gözlerini iri iri açtı. Bu kadar dengesizlik onun da dengesini altüst etmişti.

"Çiçek herkesi masada görmek istiyor, yemeği hep birlikte yemeye söz vermiştim bugün..."

"Ama..."

Amaların ona uygun bir gerekçe olmadığını çok çabuk kavradı kadın. Servisi hazırlarken hâlâ itiraz ediyordu ama bunun sonuçsuz olduğunun da bilincindeydi. Bu itirazlar artık inatçılığa dönüşmeye başlayınca Bulut "Susacak mısın?" diye onu sertçe uyardı.

Kaba adam, ona emir vermekten, bir şeyleri dikte etmekten ne zaman vazgeçecekti ki! Yemek masası hazır olduğunda, herkes kapının girişinde durdu. Yüzleri beyazlamış, duruşları eğretiydi. Çocuksu masumluğu ve toyluğuyla Ayrın masaya oturmaya hazırdı ama Mahru alışık olmadığı bir durum... ve olgun biri olduğundan, kaşlarını çatarak Yağmur'un onayını beklemekteydi.

Yağmur suratını astı, dudağının kıyısını dişledi. Bu onun gibi gü-

zel bir kadına daha garip bir albeni sunuyordu. "Bu gece yemeğimizi Bulut Bey'le birlikte yiyeceğiz, bu ilk ve son olacak." diyerek onay-larken onları, Zalim'le kapıda görünen Çiçek hiç hedefini bozmadan hızla koşarak Bulut'un yanına gitti ve teklifsiz dizlerine çıkarak kucağına oturdu. Başını kaldırdığında onu sıkıca tutan adam bu isteğin neye işaret olduğunu bildiğinden, boynunu eğdi ve Çiçek yanağından kocaman bir öpücük alarak "Aferin ortak, iyi işti." diye başparmağını kaldırıp, garip bir şekilde göz kırptı. Herkesi şaşırtmaya devam ederek de ağzını yaklaştırarak öpücük attı.

Bulut ona şefkatle göz kırparken, küçük dilini yutan Mahru ve yüreği ezilen Yağmur ağzı bir karış açık kalırken, Ayrın çarpılmış gibi bakıyordu ikiliye. O sırada kapıda görünen Naci "Çorbalar ısındı." dedi ve elindeki porselen tencereyle masaya yaklaştı.

"Ya Naci abi bi' dur korku filminin en entrikalı yerini bölme." dedi Ayrın şapşalca. Yağmur kardeşini kıçıyla dürterken Mahru çoktan çimdiği basmıştı koluna.

"Bu masa uzun zaman sonra ilk kez tabak ve kaşık sesleriyle şakırdayacak." dedi Naci memnun halde masa başında bekleyen kalabalığa bakarak ve geçmişi anarak iç gerdi. Gözleri mi nemlenmişti? Ama bunu kimse görmedi! Bulut Hariç!

"Bundan sonra evde olduğum ya da olmadığım süre boyunca Çiçek bu masada yemek istediği sürece hep birlikte yenilecek yemekler." dedi Bulut kendinden emin bir tonda ve keskin bir kararla.

"Yaşasın!" diye bağırdı Çiçek mutlulukla. Kollarını genç adamın boynuna dolayıp bir sürü öpücük hediye etti yeniden ona.

"Buna siz karar vermezsiniz." diye tısladı Yağmur başkaldırarak. Bu huzurlu anın içine dinamit döşüyordu resmen. Ve Mahru onun asıl amacını bildiğinden susuyor, hiç istemese bile uyum sağlıyordu. Ayrın konuşacak olunca da boğazını temizleyerek uyarıp, susturuyordu.

"Çiçek istediği süre neler yapabileceğimi... aklın dahi alamaz" dedi Bulut sert bir kalıp alan sesiyle.

Kadın çenesini dikleştirdi yine, inat damarını perçinleyerek, menekşe mavisi gözleri hem öfke hem de yalvaran bir ifadeyle irileşmişti.

Kırmızı dudakları aralanmış, kalem kaşları çatılmıştı.

Bu kadının her hali onu ayrı etkiliyordu, gülüşünü görmemişti ama öfkesini, hüznünü bile çekici bulur hale gelmişti.

"Ağlamak sizin gibi güzel bir kadını çirkin yapıyor, bence deneyin." dedi ona sataşarak.

Yağmur hiddetle dudaklarını büzdü. Bulut gözlerini onun hayranlık artıran yüzünden çekti. Kendine kaç gündür hatırlattığı gibi yine hatırlattı. O evli bir kadındı. Başkasının kadını!

Tüm ilgisini Çiçek'e yöneltti yeniden.

Sandalyesine sertçe çöken kadını izlemeye başladı; açık tehdidine ve itibar endişesinin onu kaçırıp kaçırmayacağını merak ediyordu. Herkes ürkekçe masaya bakarken, Yağmur hırsından aynı ritimle derince solumaya ve kafası karışık bir halde düşünmeye devam ediyordu. Nefes alamıyor gibi gömleğinin birkaç düğmesini çözdü, elini kısa bir süre sinesinde gezdirdi. Yuvarlak ve çekici göğüsleri hızla kabardıkça, gömleğinin açık yakasından görünen o güzel kıvrımlar hafifçe şişip iniyordu. Saçları yine ensesinde sıkıca topuz yapılmıştı, beyaz yüzü, kuğu gibi boynu ve ipeksi teninin bir kısmı daha ortaya çıkmıştı. Damarlarında dolaşan kan iyice hızlanmış, hepsi aynı noktaya doğru ilerlemeye başlamıştı. Bu hiç iyi değildi, evli bir kadının bu şekilde güzel olması hataydı! Genç kız gibi durması da hataydı! Lanet olsun, başka erkeklerin fikrini bozması en büyük hataydı. Ve Bulut bozulan fikrini telafi edecek tek bir gerekçe bulamıyordu.

Dişlerini sıkıp bakışlarını ondan çekerken, "Servise başlamak için yazılı izin mi bekliyorsunuz?" diye biraz kabaca çıkışınca, masadaki kadınlar korkuyla yerlerinde sıçradı.

Çiçek onların bu hallerini komik bulup kıkırdayarak, "Sadece Arkadaşım Bulut size kızmadı ki, yemek yiyelim artık dedi neden korkuyorsunuz?" diye kaşığını ve çatalını eline aldı.

Bulut onu yerine oturtup tabağını doldurmaya koyuldu. Az evvel yemek yemek istememişti, ama şimdi karnı kurt gibi açtı Çiçek'in ve adam tabağına ne koysa itirazsız yiyordu.

Ve buna rağmen Yağmur masayı yerle yeksan etmek, evi tepesine çökertmek istiyordu adamın.

Zorba! Canavar! Ukala. Kibirli ayı. Kasıntı küstah.

Kendini ne sanıyordu da ona sürekli emirler veriyordu? Yağmur adama kıvılcım saçan gözlerle baktı. Eğer gözlerinden ateş çıkıyor olsaydı, Bulut şu anda buhar olup dağılmış olacaktı. Toplumsal kurallar, ya da ahlaki sorumluluklar adamın umurunda bile değildi ve bu nedenle onu içinden çıkılamaz bir duruma umursamazca sürüklüyordu!

Çalıştığı bir evin masasına hem de beyiyle birlikte oturana ne denirse bilmiyor muydu bu adam?

Metres ya da yollu değildi Yağmur, eğer onda böyle bir intiba bırakıyorsa derhal bu saçma fikirleri aklından atmalıydı. Derdi neydi? Neden Çiçek diye diretiyor, durduk yere düşkünlük ilan ediyordu! Huzursuzca yemekleri bölerken, masada sessizce oturan Mahru ve Ayrin, olup biten her şeyi ağzı açık bir şekilde izliyordu.

Çiçek tüm gün orada burada dolaşmış, yorgun olmasına rağmen hâlâ enerji doluydu. Yemek bitmesine rağmen Bulut'un kucağına oturmuş, tüm neşesiyle ona karıncaların nasıl ekmek taşıdığını heyecanla anlatıyor, adamda psikoloji eğitimi almış bir pedagog misali ona sabırla dinliyordu.

Ne eleştiriyor ne sıkıldığını dile vuran mimiklerini yüze vuruyordu. Onların bu güzel ve tablo gibi haline bakarken Yağmur, ilk defa bu dev adamın bir kalbi olduğuna ikna olarak kendine engel olamadan ona gülümsedi. Sonra da gülücükleri yakasına yapışan illetle beşik misali dibinden kesildi.

Hayır ne kendisi, ne de kızı gönül yorgunluğuna ayıracak zamana sahip değildi. Çiçek kimse tarafından üzülmeyecek, Yağmur asla bir adama yürekten inanmayacaktı!

Eski otoriter, suratsız haliyle çay servisini yaparken, kızın yatma zamanı gelmeden önce bir yerlerde uyuyakalmasından korkarak onu kucakladığı gibi odasının yolunu tuttu. Bu işe bir son vermeliydi yoksa tüm planları sekteye uğrayacak, her şey raydan çıkmış tren misali devrilecekti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Herkes suçu diğerine yüklüyor,
zaten akıl da balığa çıkıp tatil yapıyor."

"Yemeğin altını kapattığına emin misin?" diye sordu Mahru kaşlarını kaldırarak her zamanki gibi temkinle.

Yağmur kısacık bir an düşündü ve kendinden emin bir halde "Kapattım abla, neden sürekli sorup duruyorsun?" diye hırçınca söylendi. Kafasında bir sürü sorunla boğuşarak, biraz da canı sıkkın halde camı silmeye devam ederken, zaman aktı. Mahru diğer odaları da süpürüp tozunu almaya gitti. Bir saatten biraz fazla bir süre geçmişti ki, salondan içeri bir yıldırım gibi çakan öfkeli sesiyle giren Bulut "Yemeğe bakmayı akıl edecek misiniz artık?" diye sordu sertçe.

Bir an olduğu yerde korkuyla irkilen Yağmur, ona hiç bakmadan "Yemek koymadık ki ocağa!" dediğinde kendinden eminse, hâlâ temizlik yapan kadına adam kaşlarını çattı. Adamın öfkeli gürlemesini duyup öbür odadan panikle gelen Mahru konuyu anlamaya çalışarak, Bulut Bey'e çekinerek baktı.

Başını geriye atıp hâlâ onu umursamayan kadına bakan Bulut insanın içini titreten sesiyle, "Madem yemek yapıyorsun, başında dur o zaman, az daha mutfak yanıyordu." diye çıkışınca, eli ayağı birbirine dolaşan Mahru korkuyla mutfağa koşmaya başladı. Daha mutfak ka-

pısına yaklaştığı anda etrafa yayılan acı sisi ve genzi yakan is kokusunu hissetmeye başlamıştı.

"Yağmur altını kapatmıştı." diyerek kömüre dönen yemeğin kapağını açmak için elbezine uzandı.

Bulut bu sefer şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Ona sorduğunda *yemek olmadığını* söylememiş miydi?

O sırada mutfağa giren Yağmur hızla kadının yanına yaklaşırken, "Abla bu koku ne?" diye sordu camı açmak için hareketlenirken. Bir daha temizlik yapmaları gerekecekti yeniden.

Mahru, kızın yüzüne garip bir halde bakarken, Bulut "Yemek yanmış!" diye söylendi kızgınca. Adamın kızgınlığı yemeğin yandığına değil, ufak bir çocuğun olduğu evde dikkatli olunmamasınaydı.

Başlarında dikilen adamdan çekinen ve yemeği yaktıkları için suçluluk duyan Mahru yutkunurken, Yağmur, ablasının yanına gelip gülümseyerek "Sen iyi misin abla?" diye sordu şefkatle.

"Bulut Bey görmüş ve hemen altını kapatmış. Merak etme ben iyiyim." dedi kadın gözlerinin içine hüzünle bakarak. Rengi atmış, ağlamaklı dudakları titremeye başlamıştı.

Bulut'un sert çıkışından onun korktuğunu zanneden Yağmur ablasını teskin ederek, "Üzülme abla, bir daha yaparız." derken, gülümseyerek "Sen patatesleri getir hadi." dedi ve inanılmazı yaptı. Kızgın tencereyi eliyle alarak, hızla lavaboya koydu. O anda şok içinde onu izleyen ikiliden Bulut ve Mahru aynı anda kızgın tencerenin saplarını tutan kıza bağırarak, "Ellerin yanacak!" diye uyardılar ama iş işten çoktan geçmişti.

Kızgın tencere cızırdayarak suyla buluşunca, Yağmur ellerinden çıkan kokuyu ve sesi algılıyordu ama acı hissetmediği için panik yapmadan lavabonun içine koymaya devam ediyordu.

Mahru garip bir panikle kızın ellerine uzanırken, Bulut öfkeyle kükreyerek "Manyak mısın sen, dikkat etsene!" diye kızarak Mahru'nun avucundaki narin elleri iri avucuna alıp dikkatle bakmaya başladı. Mutfakta kısa bir an derin bir sessizlik oldu. Beyaz avuçları kızarmış, hemen yer yer su toplamaya başlamıştı, üstelik kızıl yanık bir baskı gibi avucuna oturmuştu.

Mahru yanağından aşağıya iri damlaları akıtmamak için kirpiklerini kırpıştırırken hüzünle, allak bullak yüzüyle hemen dolaba koşup

[illegible] çıkardı. Şaşkınca ellerine bakan ve rengi her saniye kaçan Yağmur'un ellerini bırakıp dolaba giden Bulut, yanık kremi aradı ama bulamadı.

"Bu evde ecza dolabı yok mu?" diye kükrediğinde, içeri giren Naci "Yok efendim, ne oldu ki?" diye sordu endişeyle.

Bulut zeytinyağı sürahisine uzanıp kızın elini kaptığı gibi lavaboya tutarak, üzerine döktü. Çatık kaşları, kendi canı yanmış gibi kızgın hâliyle homurdanırken, Yağmur şaşkınca bir ona bir eline bakıyordu ve sanki algıları kapanmış ya da şoka girmiş gibi hiç tepki vermiyordu. Konuşmuyor, ya da yanındaki adamdan kaçmıyordu!

Canını yakmadan yanığına yağı yayarken azarlayan adam, "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Aklın yok mu, nasıl tutarsın çıplak elle sıcak demiri?" diye kızmaya devam ediyordu.

Ve şaşkınca onlara bakan yaşlı adama, "Naci hemen yanık kremi almaya git." diye emretti kabaca. Kızın şaşkın bakışları altında elini yukarı kaldırıp acısını dindirmek için üflerken, çoktan su toplayan yanıklarına bakarak "Bunları değmek gerekecek, yoksa derinleşir." diye söylendi.

O ana kadar eli ayağı boşalmış gibi duraklayan Mahru elindeki bezi lavaboya atıp "Benim yüzümden, nasıl dikkat etmem!" diye kendini suçlayarak söylenirken, Yağmur ablasına bakarak kirpiklerini kırpıştırdı ve o anda kavradığı gerçekle ellerine korkuyla baktı.

Bulut özenle, dikkatle yaralarına ilk müdahaleyi yapıyor, arada bir "Çok acıyor mu?" diye soruyordu. Bir an dili tutuldu, karnına bir gerginlik kuruldu, adamın ilgisi onu ezdi, dikkati perişan etti. Sanki asıl şimdi ateşten bir teni tutuyormuş gibi, elini adamın avucundan çekmeye çalıştı.

"Üzülme abla, bir daha yaparsın." dedi Yağmur biraz durgunca yanık ellerine hüzünle bakarken. Onların sesiyle bu karmaşayı merak ederek içeri giren Ayrin, "Ne oldu?" diye sordu kalabalığa bakarak.

"Yemek yandı." dedi Mahru garip bir tonda, sesi gibi bakışları da ağır soru yüklü titreşimler taşıyordu. "Bir şey yok, siz içeri geçin."

"Abla..." dedi Ayrin panik olup yanına koşarak. "Altını kapatmadın mı sen?"

Yağmur kardeşine boş boş bakarken, Ayrin üzgünce ablasının elini bakmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben neden kapatayım altını Ayrin, görmedim ki." dedi Yağmur şok içinde elini tutan kıza.

Kız, "Abla sen koydun ya yemeği ocağa, ne görmemesi..." dediğinde panik sesiyle, kıçıyla Ayrin'i dürten Mahru, gözlerini iri iri açarak onu uyarırken, "Ha... Mahru ablam, unuttu sanırım." diye lafı değiştirdi üzgünce ve gözleri dolmaya başladı.

"Canın çok yanıyorsa doktora gidebiliriz." dedi Bulut kızın eline uzanarak.

İrkilen ve bu ilgiden rahatsız olan Yağmur elini Bulut'un elinden çekiştirerek, "Bir şey yok Bulut Bey, bırakın birazdan diner zaten şişlik. Hem size zahmet vermek istemem, sigortasız işçi çalıştırmaktan zor durumda kalabilirsiniz." diye soğukkanlı şekilde söylendi.

Bulut dişlerini sıkarak onu elinden çekiştirip sandalyeye otururken, "Dolap poşeti verin." diye bağırdı. Herkes birbirine şaşırarak bakarken, Yağmur homurdanarak elini çekti, Bulut kızgınca kendine çektiği eli masaya sabitlerken, "Hadi!" diye gürledi.

İçeride dalga dalga yükselen sesle, Mahru dolap poşeti verdiğinde, Bulut kızın karşısındaki sandalyeye çöktü ve elini avucuna alarak su toplayan yanıklara içi giderek baktı. Daha önce defalarca yanmış, binlerce kez yaralanmış, kaç kere vurulduğunu unutmuş ve ölüme meydan okuyan yaralar almış biri olarak, daha dirayetli olması gerekirken ufacık bir yanıkla adam panik etkisine yenilmişti.

Üstelik yanan kendi canı değilken!

"Şimdi bunları patlatacağım ki, derinleşmesini engelleyelim. Naci gelince ilacı sürersiz." dediğinde, onları patlatma fikrinden hoşlanmayan Yağmur, başını kaygıyla salladı. Acı hâlâ yoktu ama garip bir şekilde psikolojik olarak acıyacakmış gibi hissediyordu.

Bulut tedirgin halde yanığa baktı, garip ama ilk defa tereddüt ediyordu birinin canını yakmaktan. Usulca yanığı deşerken, kızın sesini çıkartmadan, hatta gözlerini kırpmadan yaptığı işi izlemesine şaşırdı. Robot muydu bu deli kadın? Ya cidden ona canının yandığını göstermekten kaçınıyordu ya da acı hissi onda yer bulmuyordu. Asıl narsis kimdi bu durumda acaba?

"İstersen bakma." dedi kendisi bile içi çekilerek bu işi yaparken.

Kız başını korkusuzca hayır anlamında salladı. O anda içeri Çiçek girip "Ne oluyor orada?" deyince, Ayrin hemen koşarak ufaklığa

Bülçe annesine yaklaşmasına engel oldu. "Hadi biz çıkalım meleğim, [illegible]nın eli uf oldu, ilaç sürüyorlar. Biz görmeyelim." dediğinde, her [illegible]adar Çiçek itiraz etse de, annesinin yanına gelmek için teyzesinin [illegible]nı zorlasa da, annesi ona "Lütfen meleğim, çık." dediği için söz dinledi.

Bulut yarayı temizlerken Yağmur hiç sızlanmadı, sesini dahi çıkarmadı. Ne yüzü buruştu ne gözleri kısıldı. Onun itina ile yaptığı bu işi o da suskunca seyreden Mahru gibi izledi.

Alnı terleyen Bulut kaşlarının altından kızın menekşe gözlerine baktı, bu normalin dışındaki soğukkanlı tavrına şaşırarak elini acıtmamak için üflerken, "Şimdi geçecek." dediğinde, Yağmur zoraki bir gülümsemeyle baktı yarasına.

"Acıyor mu?" diye sordu Bulut, yutkunarak.

Kız başını sallayarak "Yok..." diye cevapladı.

"Nasıl olur?" dedi Bulut şaşkınca, yanık derindi.

"Ağrı kesici almıştım bugün başım için, ondan sanırım." dedi Yağmur ciddiyetle. "Biraz yüksek dozlu olduğu için bazen hissizlik veriyor."

Mahru arkasını döndü onlara, Yağmur yanağının iç kısmını dişledi yalan söylediği için ve bunu canının yandığından yaptığını sanan Bulut daha fazla üstelemedi. Ama hâlâ sızlanmamasına iyice şaşırdı. Yaralarını temizleyip üzerine buz kompresi yaparken, Naci'nin gelmesini bekliyordu ama Yağmur'dan hâlâ çıt çıkmıyordu. Zaman geçiyor, mutfakta garip bir sessizlik asılı kalıyor ama hâlâ bir tepki gelmiyordu.

Bu kadın nasıl bir deliydi? Ne sızlanıyor ne de ağlıyordu. Başka bir kadın olsa yıkardı mutfağı ama o eline bakıp herkese telkin edercesine "Acımıyor, gerçekten." diyordu.

Yağmur sonunda beklemekten sıkılarak, masadan kalktı. "Çok teşekkür ederim Bulut Bey." dedi kibar bir tavırla. Mesafesini bozmadan boğazını temizleyerek aradaki mevkiiyi hatırlatırken, "Lütfen acımıyor, böyle bakmayın." diye uyardı.

Bulut kızarak eline uzandı ama elini geri çekip sallayan Yağmur sayesinde, tutamadı.

Sandalyesinden kalkan Bulut, "Birazdan ilaç sürmek için geleceğim." dediğinde kız itiraz ederek "Gerek yok, biz hallederiz." diye ısrar

Kızgınca kaş çatan sert duruşlu adamın gözlerindeki ikazla dudağının kıyısını çiğneyerek bakışlarını ürkekçe kaçırdı, eline bakmaya başladı. Bulut başını sallayarak mutfaktan çıkarken, Mahru derhal Yağmur'un yanına gelip, ellerini avucuna alıp dikkatle baktığında yanağından süzülen yaşlar yere damlamaya başladı.

"Abla niye ağlıyorsun, acımıyor ki." dedi Yağmur zoraki bir tutumla yine gülümseyerek. Ama hem sesi hem de gözlerinde acı titreşiyordu. "Valla." dedi ona cesaret vererek.

"Kuzum." dedi Mahru hıçkırarak, elini ters çevirip üzerine dudaklarını koyup ağlarken.

Yağmur onun gözlerindeki endişe ve duruşundaki tedirginlikle bir terslik olduğunu anladı, kaşlarını kaldırdı, gözlerini garip bir biçimde kıstı.

"Abla..." dedi dudakları büzülüp gözleri dolarken anladığı gerçekle. Neden ayılması bu kadar uzun sürmüştü bunu hâlâ kendisi bile algılayamıyordu. "Sandığım şeyi yapmadım değil mi? Ben... Ben yapmadım değil mi?" diye sordu korkuyla. Soluk alamıyordu.

Mahru ıslak gözlerini kaçırıp acıyan içini göstermek istemedi.

"Abla..." dedi dudakları gibi sesi de titreyen Yağmur, burnu sızlayarak, dudakları bükülmüş, kirpikleri çoktan ıslanmaya başlamış halde kalakalmıştı. Bacakları titriyor, bedeni güçsüzleşiyor, eli ayağı tutmuyordu sanki bu düşünceyle. Omuzlarına tonlarca ağırlık yüklenmiş gibi ağırlaştı içi. Yanağına damlayan iri damlalarla "Uyuyunca gider mi derdim abla? Uyuyunca geçer mi benim acılarım?" diye hıçkırdı korkuyla.

"Uyuyunca geçen tek şey zaman olur Yağmur..." dedi Mahru hüzün kokan sesiyle ona sımsıkı sarılıp teselli etmeye çalışırken.

"Abla ben ne yapacağım?" dedi çaresizlik içinde hıçkırarak ablasının omzunda ağlarken. Ellerine baktı, sulu kızıl yanık olan ellerine, içinin acısının onda birine bile sahip olamayan ellerine. "Ağlayan talih yüzüme neden gülmüyor? Nasıl başa çıkacağım ben her şeyle?"

"Biz yanındayız ya kuzum, unutma hep de olacağız."

"Ya unutursam?" dedi ıslak gözleri ıstırapla bakarken.

Yüreğindeki sesine ses katıp yanağındaki yaşları kurularken Mahru, "Biz hatırlatırız sana." dedi zorla gülümseyerek.

"Aman vermiyor sağır kaderim abla... Neden her tuttuğum dal ko-

fik'çıkıyor, neden hep ben olmak zorundayım ağlayan?" derken hıçkırıkları artık mutfağı inletiyordu. "Yollar çok uzun geliyor abla, sonu görülmüyor ki koşayım. Ya çıkmaza batarsam, ya ateşe karşı dönüp durma akrep gibi kendimi sokarsam? Yağmur olup yağamazsam Çiçek'in toprağına abla, büyütemezsem onu... Ben dua etmekten başka çare bulamıyorum."

"Büyütürsün, büyütürüz..." diye sözlerini yarıda kesti sarılırken artık okşayarak teselli eden kadın. "Dualarımız bir kuzum."

"Usul usul içim taş kesiyor sanki... Hissiz, duygusuz, taş kesilip kalacağım bir gün. Korkuyorum abla, bakıp görememekten, tutup hissedememekten, duyup umursamamaktan çok korkuyorum."

"Bilmez misin taşa çiçek ekilmez Yağmur'um?" dedi Mahru hüzünle ağlarken. Kızın içi umutsuzlukla kururken umut ekti yeni sözleri. "Ama Yaradan isterse, taştan Çiçek bitirir. Onun ol deyip de olmadığı yok, bilmez misin?" Gülümsedi. "Üzülme, hadi elime bakalım, iyi olacak her şey. Bir yanık canım ne olacak ki! Yemeği de yeniden yapanız..."

Yağmur dudakları bükük şekilde ablasına isteksizce uyarken, içinde yeni yeni yaralar açılmıştı tekrardan.

Dilden dökülenler bittiğinde, asıl konuşan kalp oluyordu. Dua olur ulaşır arşa, asıl sahibine ulaşması gereken kelimeler onlar olurdu. Çünkü o sesi değil sessizliği, çaresizliği, çareyi duyandır.

Bir saat sonra eve gelen Naci'yi kapıda bekleyen Bulut ilacı alarak mutfağın yolunu tuttu ama çoktan Yağmur elini sarmış, hiçbir şey olmamış gibi yemek yapmak için tekrar işe koyulmuştu. Mahru ona kızarak sandalyeye oturturken, Ayrin tek ki ablası otursun diye beceriksizce yardım etmeye çalışıyordu.

Çiçek annesinin yanında durmuş üzgün gözlerle ellerine bakıp "Öpeyim mi anne, o zaman çabuk geçer." diye soruyordu iki de bir de.

Tüm bunlara tanık olan Bulut kısa bir an durup onları izledi, anne kızı, Mahru ve Ayrin'i. Gülüşlerini, kızışlarını, isyanları ve huzurlarını... En önemlisi de birbirlerine kenetlenmiş, sımsıkı, sevgi dolu hallerini. Biraz özürlü, biraz sakar, biraz yaramaz, biraz eksik, biraz bencil, biraz şefkatli, biraz istekli ve her daim sonsuz sevgiyle kundaklanmış bir aile...

Bu ev, bu mutfak ona mı aitti? Sıcak, gerçek, samimi ve tipik bir Türk ailesiydi sanki.

Naci Bey boğazını temizleyerek, varlığını hissettirmek için, "İlaç efendim." dediğinde, Bulut garip bir şekilde gözlerini elindeki ilaca çevirdi. Sonra ablasının bir sözüne yüzünü asıp onların gülüşmesine kızan kadına baktı.

Menekşe gözleri durgun şekilde ellerine ve ailesine kayıp duruyordu. Ne düşündüyse ilacı yeniden Naci'ye vererek "Bunu ver, hemen sürsün eline ve birkaç gün işlerden uzak tutun onu." diyerek adamın suskun bakışları içinde, merdivenlere yönelip odasının yolunu tuttu.

Naci elindeki ilaca durgunca bakarken, "Senin yaranın acısına ilaç sürmek bana düştü desene." diyerek iç çekip girdi içeri.

"Evet hasta kimdi, kafası çatlak Ayrin mi? Annesini üzen Çiçek mi?" diye sordu huysuz taklidi yaparak. Çiçek kıkırdarken Ayrin "Sensin çatlak ihtiyar." diye homurdandı, saygısızlığına kızan Mahru kızı yine kıçıyla dürttü.

"Öf Mahru, kıçın kopsun e mi?" diye kızan Ayrin yarısını çöp soyduğu patatesi alarak biraz öteye kaydı.

Üç gün boyunca Yağmur hangi işin ucunu tutsa, bir çift göz üzerinde olduğundan üstüne salınan biri illa oluyordu. Bulut ne zaman kaşını kaldırsa ya Ayrin, ya Mahru kızın başında bitiyor, ne zaman onlardan gizli bir işin ucundan tutmaya kalksa, boğazını temizleyen Bulut sayesinde Naci ortalarda bitiveriyordu.

Çiçek birkaç gün boyunca annesinin ilgisini doyasıya yaşarken, Yağmur artık dişlerini sıkıp gezer olmuştu evin içinde. İş olmayınca sıkılmıştı. Bu adam ne zaman boğazını temizlese, bir kova suyu başından aşağıya dökecek hale gelir olmuştu o da ayrı bir meseleydi. O haftayı garip bir şekilde geride bırakırken, sonunda Yağmur elindeki sargılardan kurtuldu. Yanık kabuk bağladığı için daha fazla kimse onun eli mikrop kapacak kaygısını taşımıyor, o da usul usul evin işinin bir ucundan tutmaya başlıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bir şey söylerken 'acaba yanlış anlaşılır mıyım' diye susma dilim?
Zaten ne söylersem söyleyeyim, isteyen istediği yerden anlamıyor mu?"

Oysa baktıkça aynadaki aksine, ne çok tükenmiş, ne çok yalanmış gözlerindeki sevinç, yeni yeni anlıyordu. Bulut onca zaman geç kalmışlığın hıddetine ortak olurken, kız birbirine teğet adreslerde yaşamanın kaderine şükrediyordu. Çünkü ne kadar geç kalırsa ona, o kadar az canı yanacak biliyordu.

Sıkıntılı günün içinde, tam da dalgınca işini yaptığı anda ensesinde bir gıdıklanma hissetti.

"Gidiyoruz."

Yağmur şaşkınca elindeki bezle donup kalmıştı olduğu yerde. Karşısındaki karanlık adama garip garip bakarak, "Anlamadım." dedi merakla. İçine bir korku peydahlanmıştı. *'gidiyoruz'* derken, evden mi kovuyordu şimdi bu kaba serseri onları?

İyi de neden? Ne güzel huyuna suyuna gitmeye başlamışlardı işte, şimdi neden huzursuzluk ve sorun çıkarıyordu! Bu düşünceyle yüzünün rengi attı, eli ayağı buz kesti.

Yine çatılan kaşlarının altından bakan Bulut, karanlık bakışlarını yanındaki minik kıza çevirip, şaşılacak bir değişimle gülümseyerek "Hadi bakalım prenses, hazırlan sana bir sürprizim var." dediğinde onun bu ani değişimiyle ancak ayıktı Yağmur. Bu sözlerinin sebebinin ne olduğunu fark ettiği an, tuttuğu nefesini dışarı saldı hızla. Gözlerini kapatarak derin derin soludu. Sabır diledi. Bu adam mahsus yapıyor, zorla çileden çıkmasını sağlıyordu. Allah aşkına, bu zorba onu bir gün kalpten götürecekti. Dan diye *'gidiyoruz'* denir miydi?

Aklına neler neler gelmişti!

Çiçek sevinçle odasına çıkarken, kızının arkasından afallayarak merdivene bakan Yağmur usulca Bulut'un yanına yaklaştı. Tehlike sinyalleri çalarken, arada asılı kalan gerginlik hat safhaya tırmanmaya başlamıştı. Düşündüklerinin olmasından korkan Yağmur'un, tüm hücrelerini bir panik dalgası titretmişti. Durup da diyemediği düşünceleri diline üşüşürken, adam ona döndü yine meymenetsiz suratıyla, buz gibi tepeden bakarak tek kaşını kaldırdı sorgularcasına.

"Biz gelemeyiz." dedi Yağmur kısık bir itirazla. "Kusura bakmayın dışarı çıkamıyoruz, bazı sebeplerden." diye de ekledi.

Bu adama daha kaç kere kızına umut vermemesi gerektiğini, bu evden çıktıklarında tehlikede olacaklarını söyleyecekti ki? İkaz etmekten sıkılmıştı. "Gidip Çiçek'e gidemeyeceğimizi söyleyeyim."

Onun soğuk sesiyle olduğu yere çakıldı.

"İstemiyorsan sen gelme, ama Çiçek gelecek." Bulut kesin bir tavırla onun sözleri gibi adımlarını da yarıda keserek ona karşı yeni bir cephe almasını sağladı.

Yağmur dişlerini gıcırdattı, topuklarının üzerinde usulca adama döndü. Meydan okuyan gözleri, hesap soran çatık kaşları vardı. Bulut kendi kaşlarındaki yumruları çözerken, elleri garip bir şekilde karıncalandı. Kadının meleksi güzelliğine tezat oluşturan kalem kaşlarındaki çatılmayı işaret parmağıyla ovarak açmak istedi. Tabii bunu yapamayınca elleri yanında kasılarak ceplerine doğru yolculuğa çıktı.

"Gelmeyecek!"

Adam yine sebepsiz sertleştirdi duruşunu, ürkütücü yüzü daha bir korkuttu karşısındaki kadının bakışlarını. "Bana kafa mı tutuyorsun Kâhya?"

Yerini ve haddini bildiren terimle, temkini ele alan Yağmur ke-

Ece kendini toparlayıp haddini bilir halde ses tonunu ayarlayarak, "Affedersiniz Bulut Bey ama annesi olarak kızının bir yere gitmesine izin verme ya da vermeme hakkı sadece bende." diye bilgilendirdi sevgili tonda.

"Koruyucusu olarak diğer hakkı da bende sanırım. O zaman sorun yok, git hazırlan hemen yola koyulalım." Bu emrivaki halleri artık canına tak ediyordu. Kızının hakkında hüküm kesmek ve karar almak bir tek babasına ve kendisine aitti. Bu ne cüretti!

"Bu sizin vazifeniz değil."

"Yağmur Hanım..." dedi Bulut ilk defa mesafeleri araya bent gibi koyarak ve kızın sinir uçlarını gererek. "Hazırlanıyor musunuz, yoksa gitsiz mi devam edeceğiz!"

Ve kadının lafını ağzına tıkayarak bir kral vakarıyla yukarı çıkarken, yanına gelen Mahru omzuna şefkatle dokunarak kızın korkmamasına sebep oldu. Yağmur adamın arkasından dertli, sinirli hatta her an arkasından uçup tekme atacakmış gibi delice bakarken, yaşlı kadın iç gererek daha sakin tonda konuşmaya başladı.

"Bence onu kızdırma tatlım, farkında değilsin ama cidden Çiçek söz konusu olduğunda dünyayı yakabilir."

Bu düşünceyi herkese aşıladığı için adamdan bir kez daha nefret eden Yağmur, ablasına azarlayan bir tutumda ve yan gözle bakıp, "İyi ama neden? Onun hiçbir şeyi değil." diye surat asmış, ablasının şefkatli bakışları yüzünden de tüm gardı yine yerlere serilmişti.

"Bilmiyorum." dedi Mahru iç gererek ama olgun ve yaşam tecrübesine güvenerek içindekileri dökmeyi de esirgemedi ondan. "İnsanın illa birini sevmesi için kan bağına gerek duyduğunu sanmıyorum. Bizim gibi. Bulut Bey, Çiçek'in babası olsaydı inan bana bundan daha fazla sevmezdi. Onların arasındaki saf sevgide hiç bir çıkar yok, sanki Çiçek onun kanından, canından ya da hayatından gelmiş gibi özverili ve şefkatli. O adamın kimseye göstermediği kocaman bir yüreği, içine sakladığı eşsiz bir serveti var. Sevgi. Herkese nasip olmayan, almadan vermesini bilenlerin işidir. Onun da böyle bir yapısı var ve taş sanılan aslında çok narin olan kırılgan bir kalbi var. Onu sert sanıp üzerine gidiyorsun ya, dikkat et, o kırıldığında sen parçalarına ayrılma. Unutma Yağmur, cam ilk olarak kırıldığı yeri keser. Üstelik öyle değil midir, en çabuk sert taraf kırılır, çünkü esnek değildir. Cam gibi, buz gibi, taş gibi ve yürek gibi... Bence artık hırçınlığını, korkularını, kendine

sevgisizlik için dikte ettiğin duvarlarını bir yana koymalı, onlara ilişkisine korku ve koruma gözlerini çıkarıp bakmalısın."

Kız ablasının söylediklerini ta içinde hissetmesine rağmen dinle şapkam dinle yapmış modunda hiç umursamayarak, "O mu kırılgan?" diye burun kıvırdı yapay bir kibirle.

"O elbette, senden daha kırılgan bir yüreğe sahip olduğuna bahse varım."

"Hah!" dedi Yağmur garip bir tutumla. "Kırılgan hali bu mu? Adama balyozla dalsam kırılmaz." dedi dişlerini sıkarak.

"Tek sözünle parçalara ayrıldığını görmüyor musun?" diye ağzının içinde mırıldandı. Kız tek kaşını kaldırınca, "Bence ondan çok güzel bir baba olurdu." diye sataştı Mahru damarına basarak. Gözleri bugün nedense başka bir sırla parlıyordu.

"O zalimden ancak mağaraya ayı olur." diye huysuzlandı Yağmur. Adamın böt zöt halleri canını sıkıyor, kendinden emin, kibirli, ukala ve emrivaki tavırları ise çileden çıkmasına sebep oluyordu.

"Bence artık bizim geçmişi geçmişte bırakmamız, Hakan'ı geride bıraktığımız gibi o yüzsüz adamı da unutmamız gerekiyor. Belki de Allah bizi buraya bir vesileyle yolladı, sen aradığını bulmaya gelirken, aslında ihtiyacın olan şeyi keşfettin. Yağmur, Nisan ne demişti unuttun mu? *'Her acı taşınabilir, acıyı taşınamaz hale getiren, ona razı olmamızdır. Çünkü biz sevmeyi karşılıksız yapmayı bıraktığımız gün, acıdan kocaman bir dağı zaten sırtımıza almışızdır.* "

Mahru kardeşi kadar sevdiği kadına bakıp, gözlerindeki derin keder silmek istercesine, "Onu sevemez misin?" diye sordu.

Bu soruya hazırlıksız yakalanan kız ürperdi. Yüreği daralıp ayakları yerden kesilen ve buz kesen titreyen ellerini nereye koyacağını bilemeyince, önünde kenetleyip parmaklarını çekiştirerek yutkundu. Bu öyle bir yutkunuştu ki, boğazına yumru yumru dizilen acıları ne kursağına ne sinesine inmiyordu. Sevmek mi?

"Ben bunu yapamam... Sevmem." dedi yüzünü eğip gözlerini saklayarak.

Mahru kızın çenesine dokunup başını kaldırdı. "Bence sen de hissediyorsun değil mi?" diye sordu içtenlikle. "Neden karşı koyuyorsun? Neden tüm zırhına yeni dikenler, can yakıcı sözler ekliyorsun? Neden bahanelerle yaşıyorsun? Neden kafanda iyiyi kötü, güzeli çir-

...n olarak görmek için zorla kanunlar yazıyorsun? Yağmur... Neden ...kere de yenilmiyor, teslim olmuyorsun?"

"Olamam..." dedi Yağmur gerizi acıyla dolarken, sesi titreyerek ...ktı yüzüne. "Eğer zırhım delinirse ben ölürüm, beni öldüren de ...dan azabı çeker. Abla yarım bir roman gibiyim, başım var sonum ...."

Bakışları kadının dolu dolu olmuş gözlerinde kaybolunca, "Hem ...adamın sevilecek bir yanı yok. Aksi, nemrut, huysuz ve geçimsiz bir yaban ayısı... Üstelik ürkütücü ve zifiri bir karanlık kadar korkutucu..."

Kızın sabit fikrinden artık usanan Mahru azarlayan dudak büzüşüyle, "Sen gerçekten körsün!" dedi, kafasına on beşlik çivileri çakarcasına ve sertçe. Kızarak suratını buruşturdu. "Onun ne kadar yalnız ve içine kapanık bir adam olduğunu görmüyor musun? Eğer genç olmaydım onu kimseye kaptırmazdım. Onu kazanmak dünyanın servetinin üzerinde taht kurup oturmak gibi olurdu eminim."

"O mu içine kapanık? Hazine gibi mi? Bu içine kapanık haliyse, ben açık halini hiç merak etmiyorum doğrusu. Uzak ve görünmez olsun bir zahmet, tahtında tek başına pineklesin. Benim aşkta meşkte, hele hele onun gibi birinin sadrazamlığında pineklemeye ihtiyacım yok."

"Herkesin ürktüğü bir adam olabilir ama onun yüreğine can veren Çiçek oldu. Saf sevgi, beklentisiz ilgi, almadan vermek, fedakârlık, daha sayacağım bir sürü güzel meziyeti sadece Çiçek için yaptığını ve başka herkese yine taş kestiğini fark et artık. Bu adam hiç sevgi görmemiş ve onu koşulsuz seven tek kişi de eminim Çiçek'ten başkası olmamıştır. Sen ne kadar bencil bir kadın oldun böyle! Allah'ım! Seni ben mi yetiştirdim?"

"Ben mi vicdansızım?" diye huysuzlandı Yağmur. Aslında konuşmaları içini öylesine sarmıştı ki, öylesine derin çukurlar açılmıştı ki ruhunda, doldurulması imkânsızdı. Üstelik hissettiği ve inkâr ettiği gerçekler öyle vurmuştu ki yüzüne, teselliyi ve kaçmayı bu duygulara sırt çevirmekte bulmuştu.

İçindeki hırçın duygular yüreğini tırmaladıkça, kaçamıyor, arkasını dönemiyor, günden güne tuzağa düşmemek için taşa çeviriyordu tüm düşüncelerini.

Abartılı bir halde, "Yüzünde meymenet yok ki sevilsin." dediğin-

de, yüzünü buruşturarak yana döndü. Mahru onu ayıplayan kaşlarını hızla çattı. "Yanığından bahsetmiyorum abla... Adam buzdolabı gibi üşütüyor, kaba, kibirli, vurdumduymaz, umursamaz, uğursuz kediler gibi, karanlık ve siyah... Ve karanlık körlüktür. Göremezsin. Ben de onu göremiyorum. Yok!"

"Sen... Sen..." diye isyan eden Mahru sonunda, "Seni Allah ıslah etsin. Yok hayır Allah seni bu adamın eline düşürsün, o ıslah etsin ki böylece at gözlüklerini çıkarmış olursun." diye bedduanın en güzelini etti.

"Allah korusun!" dedi Yağmur surat asarak. "Abla düşmana bile edilmez bu beddua." diye de huysuzlandı.

"Hadi daha fazla kızdırma onu." dedi Mahru onun bahanelerini, itirazlarını ve saçmalıklarını dinlemeyi reddederek. Omzuna dokunarak usulca ittirdi. "Ayrin'le ben ilgilenirim. Hem zaten cezalı biliyorsun, ona üzülüp bu günü mahvetme. İlacını almayı da unutma..."

Yağmur, Ayrin'e görünmeden, isteksizce yukarı çıkarken, Çiçek çoktan kıyafetlerini kendi zevkine göre giymiş ve hazır halde, kapının eşiğine dikilmişti.

Annesinin şaşkın bakışları altında Turist Ömer edasıyla nazlıca omzunu sarsarken ve artık sarı olduğunu saklamayan dip boyalı saçlarını savururken, "Anne hadi çabuk ol, geç kalacağız sürprizime..." diye sabırsızlanarak söylendi.

Kızının ne zamandır ilk defa bu kadar heyecanlı olduğunu fark eden Yağmur, mutluluğunu bozmamak adına isteksizce odasına girip kapısını kapattı.

Yarım saattir saatine bakan Bulut arabaya yaslamaktan uyuşan kalçasını hafifçe hareket ettirdi. Siyah takımı, beyaz gömleği, uzun boyuna ve görkemli bedenine çok başka bir hava katıyordu her zaman. Şimdi buna bir de gözlük eklenince, o karanlık duruşunu yakışıklı ve çekici bir adamın yerine devretmişti. Gözlüklerinin altındaki koyu gözlerini sabırsızca girişe çevirerek, "Git çağır şu kadını..." diye kabaca buyurdu yanında duran yaşlı adama.

"Hanımların hazırlıkları her zaman uzun sürer efendim. O yüzden bir yere gideceksenız en az üç saat önce hazırlanmalarını rica etmelisiniz."

"Üç saat sonra da onu dört kolluda mezarlığa götürmeleri için, dört adam bulmalıyım sanırım." dedi Bulut ciddi bir tonda.

"Espri anlayışınız her zamanki gibi müthiş efendim, her an bayılırım."

Kapı açıldığında ilk Çiçek göründü girişte. Pıtır pıtır ayaklarıyla onlara doğru adeta uçuyor, birinin son anda vazgeçip içeriye çekmesinden korkar gibi, bir an evvel yanlarına gelmeye çalışıyordu.

Başında su altı gözlükleri, sırtında kırmızı parlak çantası, altında bot şortu, çizgili külotlu çorapları, elinde eldivenleri, boynunda asılı patenleriyle, kız sanki valiz niyetine kendini kullanmış halde, tatile gider gibi hazır ve nazır hale gelmişti. Ve biraz garip bir moda anlayışı olacağı belliydi. Çocuğun şıklıktan uzak bu hali güldürmüştü Bulut'u, ama bir şaşkınlığı vardı.

Koşarak yanına gelirken, "Sadece Arkadaşım Bulut, çok bekletmedik değil mi?" diye sordu soluk soluğa. Vazgeçmesinden korktuğu bir halinden belliydi.

Bu kızın uzun uzun ismini söylemesi Bulut'u bile yoruyordu ama o söylemekten asla yorulmuyordu. Çiçek'i belinden yakalayıp havalandıran Bulut, "Ben seni bir ömür bile beklerim Prenses, yeter ki gelecek kişi sen ol." diye söylenerek yanağından kocaman bir buse aldı. Adamın şefkatli göğsüne yaslanan minik beden, huzurla kıpırdanarak, "Ama sen yine de beni o kadar bekletme olur mu? Ben seni özlerim." dedi sözlerini gerçek sanıp üzülerek, şirin dudaklarını büzdü.

O sırada bir hareketlenme oldu. Bulut kapıdan çıkan gizemli kadına dalgın gözleriyle bakarken donup kaldı. Ve gördüğü görüntüyle bir an afalladı. Gülmemek için kendini zor tuttu, dudakları kasıldı, gözlüğünün altındaki gözleri kısıldı. Yağmur baştan uca siyaha boyanmıştı. Üzerinde siyah bot, siyah pantolon, siyah palto, siyah spor çanta, başında siyah şal ve neredeyse yüzünü yutacak cinste kocaman güneş gözlükleri...

"Hiç dikkat çekmiyorsun Yağmur (!) böylece ne kadar meraklı varsa sana bakmaktan kendini alamayacak." dediğinde ciddi yüzünde silik kıpırdanma olmazken, alaylı sesinde ilk defa gülümseme tınısı vardı.

Ona burnunu kıvırarak kibirle bakan Yağmur, kızını onun elinden çekerek kabaca alıp Naci'nin açtığı arka koltuğa oturmasını sağladı. Kendisi de eski cipin koltuğunda oturduğunda, Naci gülümserken, "İyi eğlenceler efendim." diyerek arabanın kapısını kapattı.

Bu adamla eğleneceğini sanıyorsa yanılıyordu, ancak kalp krizi

geçirirdi ona. Üstelik neden yine siyahlara boyanmış, jilet gibi takımını üstüne çekmişti ki? Yağmur'un karnında bir kıpırdanma oldu. Bu adam yanık tarafını ona dönmeden Naci'ye bir şeyler söylerken, acaba ne kadar çekici durduğunun farkında mıydı? Kalın ve kaslı bacaklarını saran kumaş uzun boyunu daha etkili kılmış, geniş omuzlarını zırh gibi kuşanan ceket çok kişiyi alaşağı edecek gibi dik durmuştu. Üstelik saçlarına beriyantin mi sürmüştü? Parfüm kokusundan boğulmamak için astım olmaya gerek yoktu, adam öyle bir sıkmıştı ki, bir kilometre öteden duyumsanıyordu. Sanki düğüne gidiyorlardı, neden bu kadar düzenli ve özenli giyinmişti ki, gıcık?

Kadının kıskanç düşüncelerinden habersiz olan Bulut, şoför koltuğuna geçerken, araç kısacık çöker gibi esnedi. Adam resmen ayı gibiydi işte, aracı bile çökertiyordu.

Bulut, Naci'ye bakıp, "Bir sıkıntı olursa nerede olduğumuzu biliyorsun." diyerek kapısını kapattı. Yağmur içinden kendi kafasını şişirip, dışından suratını sebepsiz asarak yerine yerleşip kemerini bağladı. Bulut kontağı çevirirken dikiz aynasından arkaya bakarak, "Hazır mısın?" diye sordu heyecanla. Kocaman adam bile ilk defa gezmeye giden biri gibi heyecan yapmıştı.

Çiçek büyük bir mutlulukla kollarını kaldırarak, "Hazırım!" diye neşeli neşeli bağırdığında, Bulut saniyelik Yağmur'a bakmış ve kadının buz gibi suratıyla, öfkeli menekşe mavisi gözleriyle ve sebepsiz çatılan kaşlarıyla karşılaşınca, önüne dönüp aracı çalıştırmıştı. Bu kadın sahiden dengesizdi, durduğu yerde yine neye kızmıştı ki?

İlk başlarda Çiçek heyecanla sorular sormuş ama sonra o da merakına yenilip yolu izlemeye koyularak gidecekleri yere varmayı sabırsızlıkla beklemişti. Yağmur'un ağzını bıçak açmıyordu, dudakları keskin bir şekilde kapanmış, gözleri kızgınca yola çevrilmişti. Çiçek kulaklığını takıp elindeki tabletten sevdiği çizgi filmleri izlerken, Yağmur da kızına vermişti ilgisini.

Yirmi dakikalık sessiz ve dikkatli bir yolculuktan sonra, Bulut taşların üzerinde sarsılarak ilerleyen aracını eski bir binanın önüne çekti. Yağmur şaşkın gözlerle izbe yere bakarken, Bulut araçtan indi ve arka kapıya uzanarak açtı. Nazikçe çıkmalarını beklerken, ondan bu nezaket kuralını beklemeyen Yağmur görgü kurallarına uyarak ona uyum sağladı. Usulca araçtan çıkarken harabeye korkuyla bakıp, yutkunarak bakışlarını yanındaki adama çevirdi. Sesini ayarlamaya çalışarak, "Bu... Burada ne arıyoruz?" diye sordu.

Bulut, Çiçek araçtan çıkmadan önce öne doğru eğildi, bir elini [illegible] yaslayarak kadını kolları ve gövdesiyle ablukaya alıp araçla [illegible] sıkıştırdı. Bu yakın tutumundan dolayı titreyen Yağmur korkuyla iyice araca sinerken, adam dudaklarını kulağına yaklaştırıp ılık nefesini saçlarına üfleyerek saç diplerinden ayak parmaklarına kadar [illegible]sine sebep oldu.

Yağmur soluğunu tutarken, "Seni öldürüp gömeceğim, Çiçek benim kızım olacak..." diye daha yumuşak bir tonda fısıldadı.

Kadının güzel kokusuyla bir an kasılan adam bir öpüş mesafesinde geriye çekilip, beyazlayan yüzüne baktı. Bacakları titreyen, eli buz kesen ve bu sefer tehdidinden değil yakınlığından, sıcaklığından ve en çok da kokusundan korkan kadın, "Ç-çok şakacısınız..." dedi nefesini yutarak ve adam tek kaşını kaldırıp ciddiyetle yüzüne bakınca, öyle bir soluk aldı ki, adam onun her an bayılacağını anlayınca neredeyse kollarına atacaktı.

Bu kadın gerçekten ironiydi. Bir anda kaçan rengi ve irice açılan gözleriyle adamın gözlerine bakınca, Bulut sitem edercesine soludu.

"Nefes al Yağmur, Çiçek'in annesi olmasan çoktan boğmuştum, senin bu kibirli havada burnunu ama dua et, onun nefretini kazanmamak için katlanıyorum sana." diye dişlerinin arasından hırladı.

Kızının nefretinden koktuğu için mi? Bu fikir hoşuna gitmemişti, bu yüzden pençelerini çıkaran kedi gibi tırnaklarını deri çantasına geçirip dişlerini etine geçirmek isteyen sırtlan gibi tısladı.

"Uzaklaş o zaman, havamı kirletiyorsun."

İkisinin de solukları kesik kesik, sesleri tutuktu.

"Sen de görüş alanımı bozuyorsun? Senin olduğun yerler kötü kokuyor, iğrenç bir menekşe tarlasına dönüyor."

"O zaman bakma..." dedi kız kırgınlığının aksine hırçınlığına sarılarak. Omuzları hızla kalkıp iniyordu.

"Çok meraklı değilim senin o kedi gözlerine bakmaya... Zaten kediler gibi de nankör bakıyor."

Kız dişlerini gıcırdatarak ayaklarını yere vurmak istercesine bilendi, dudakları öfkesinden büzülüp kıpırdanıp durdu. Adamın bir an dikkati dudaklarına kaydı, sonra çakmak çakmak yanan gözlerine.

"Çekil önümden." diye adamı koluyla yolundan çeken kadın neden sinirlendiğini, neye bu kadar öfkelendiğini bilmiyordu ama daha

önce hiç, birinin bacak arasına tekme atıp yüzüne yumruk savurmayı bu kadar çok istemişti. Hem de onu beğenmediğini hatta iğrendiğini dile vurduğu için...

Ondan nefret ediyordu!

Gövgösüz ayı. Pis canavar!

Acıyan kalbi iyice hızlanıp solukları bozulunca sebepsiz yere "Senden nefret ediyorum." diye ağzının içinden mırıldandı.

"Ben de senden ediyorum," diye kulağının dibinde sinsice söylendi adam. "Hislerimiz karşılıklı, ne güzel."

Kadının bedenine bir ürperti salındı, nefesi sıklaştı soluklarını bastırdıkça, kalbinin ritmi yeniden bozuldu. Onun bu tepkilerini gören adam iyice öfkelendi. Kadın resmen ondan tiksiniyordu, yanağı az kalsa bayılacak gibi rengi atıyordu. Öyle zamanlarda Bulut onu tavşan gibi gırtlaklamak istiyordu, hem de sebepsiz yere...

"Şimdi soru sormadan beni izle ve Çiçek'i tedirgin etmekten vazgeç." diyerek kabalığına yaraşmayan şekilde Çiçek'i nazikçe aralığa çıkardı ve kızın şaşkın çığlığı altında onu omuzlarına oturtup, keyifli kahkaha atmasını sağlayarak harabeye yöneldi.

"Çok büyük oldum ben." dedi Çiçek adamın saçlarına parmaklarını dadandırıp düşmemek için sıkıca tutarak. "Çok memnunum ben. Sadece Arkadaşım Bulut."

"Ben de saçlarımı çekmediğinde memnun olacağım Prenses." dedi adam gülümseyerek. Yakında kel kalacaktı yoksa...

"Af edersin Sadece Arkadaşım, bir daha olmaz. Heyecanlandığımdan." dedi Çiçek üzgünce ve hiç tereddütsüz eğilip adamın başını öperek, "Geçti mi?" dedi şefkatle. Acıttığı yeri iyi ediyordu bu kız, annesinin aksine.

"Geçti." dedi Bulut içinden geçmedi deyip, bir daha öpücük almak istese de şimdilik bununla yetinecekti.

Yağmur ise arkadan onların halini buruk bir öfkeyle izliyordu. Neden artık nefret etmek için bahaneleri azalıyor, sürekli kendine telkin ettiği sözleri tükeniyordu bu adama karşı?

Ondan nefret ediyordu! Nefret ediyordu! Nefret ediyordu?

Yanağına iri bir damla süzüldü. Nefret etmek istiyordu ama artık bu o kadar zor oluyordu ki, hırsla yanağındaki damlayı kuruladı. Ondan nefret edecekti, bu iş bittiğinde geriye sadece bir iş anlaşması

[illegible]acaktı. Evet, hemen zihninde boşalan yerleri yeniden nefretle doldurdu. Hakan'ın Çiçek'e vermediğini veriyorsa ne olmuştu? O sadece [illegible]nacı bir adamdı. Çiçek bir süreliğine baba şefkatini tadıyordu ama [illegible]da bu değişecek ve gidince unutacaktı!

Bulut eski binanın içine girerken, Yağmur geçtiği yolu inceleyerek arkasından ilerlemeye devam etti. Bakışları tedirgince etrafı tarıyor, kuş uçmaz kervan geçmez yerde ne b*k yediklerini korkuyla süzerek ediyordu. Yoksa Bulut cidden onu ortadan kaldırmayı mı düşünüyordu?

Nefret ettiğini de söylemişti zaten. Çiçek'le arasındaki engeli kaldırmak mı istiyordu?

Çiçek için yapmazdı bunu? Hatta hiç yapmazdı! İyi ama neden yapmazdı? Belki de adama onca saydığı laftan sonra, kesin yapardı. Yine Yağmur olsa yapardı! Ama bu zalim serseri neden aklını karıştırıyordu ki? Bu haksızlıktı. Ondan nefret ediyordu! Evet, kesin ediyordu.

Dağ ayısından nefret ediyordu!

Bulut tepesinden yüzüne bakan Çiçek'e göz kırparak, "Şimdi sessiz olacağız prenses tamam mı?" diye direktif verdi. Çiçek ağzı bantlanmış gibi sessiz olarak onu onaylarken, Yağmur ürkekçe etrafına bakmaya devam ediyordu. Adam birden "Hızlan..." dediğinde korkuyla yerinden sıçrayarak çığlık attı.

"Ödlek..." dedi adam damarına basarak.

"Uyuz..." dedi Yağmur dişlerini sıkarak.

Ne işleri vardı burada bilmiyordu. Adam birden durup arkasına dönünce altına edecekmiş gibi bir adım geriye kadın "U.. Uyuz kedi gördüm sanki." diye titrek sesiyle lafını tamamlayıp dudaklarını dişleyerek gözlerini etrafında dolaştırdı.

Bulut kaşlarını kaldırdı ama çok zaman sonra kederin tahtına göz koyan, gözlerindeki keyif, her geçen gün daha da derinleşir olmuştu.

Kendinden emin bir şekilde önden yürüyen Bulut, onun arkasından kuyruk gibi itaatkârca gelişini dinleyerek, biraz harabenin içinde yürüdükten sonra, eski bir girişe yöneldi. Oradaki eski, paslı bir kapıyı açarak merdivenlerden inmeye başladı. Yağmur sanki cehennemin kapısı açılmış ve yanacakmış gibi korkuyla derin bir soluk alıp, onu takip ederken Çiçek ne korkuyor ne de çıt çıkarıyordu. Bulut'un ora-

zında, başına yanağını yaslamış halde, hem güvende hem de mutsuz görünüyordu.

Biraz rutubetli ve toz kokan sığınak biçimli holde, cansız sarı ışıklar eşliğinde yürürlerken, Yağmur korkudan altına kaçıracak gibi bacaklarını sıkıyordu. Sanki bir köşeden fare ya da bir katil çıkagelecek, elinde bir silahla karşısında duracak ya da bir hayalet fırlayıp üzerine atlayacak, en olmadı bir tarantula yüzüne yapışacak, harabenin tavanı çöküp kafasına geçecek gibi beklentilere girmişti ama bu onun hayal gücüne bile fazla gelen bir aksiyondu. Düşüncelerini beceren kötü teorileri aklından geriye savurdu, risk almamak için adımlarını hızlandırıp adama sokuldu.

"Biraz yavaşla..." diye garip bir emir vererek Bulut'u şaşırtan o hareketi yaptı. Ceketini sıkıca tutup ondan medet umarak adamın bir an duraklamasını sağladı. Yağmur loş ortamda korkuyla önüne bakmadığı için, yüzü adamın iki kürek kemiğine sertçe gümlediğinde korkuyla çığlık atıp kendi sesinin efektiyle korkup bir daha çığlık atarken, Bulut usulca arkasını döndü. Yağmur beyaz gömleğine değen burnunu havalandırdığında, ona tepesinden garip bir şekilde bakan Bulut ve keyifle kıkırdayan Çiçek sayesinde gerçeğe döndü. Lunapark'taki korku tüneline yalnız girse, kesin ceset olarak çıkarılacak bu ödlek kadın.

"Korkak." dedi Bulut sonunda dayanamayıp, kadına sataşarak.

"Ya... Ya bacaklarım tutmuyor neden geldik buraya?" derken içinden korkuyla, dışından ona başkaldırarak "Hi... Hiç de, ben... Ben fare gördüm tamam mı?" diye palavra sıktı yeniden.

"Mavi gözlü mü?" dedi Bulut hedefi on ikiden vururken. "Hem de tırsağından..."

"Hayır, kara bir sıçan gördüm sanırım, kahveydi gözleri." diye burnunu kibirle havalandırdı.

Bulut tehditle üzerine eğilince, saniyede on atan kalbini zapt edemeyip kekeleyerek "Valla bayılacağım yeter üstüme gelme." diye sonunda patladı.

Bulut kaşlarını kaldırdı, kız gerçekten de her an bayılacak gibi duruyordu. "Seni tutmam, farelerin içine bayılırsın." dedi inadına canını yakmak isteyerek.

"Tutma zaten..." dedi Yağmur başkaldırarak. "Senin kollarında olacağıma, farelerle ahbap olurum daha iyi."

"Anne Fare..." diye bağırınca Çiçek, Yağmur çığlık atarak adamın üzerine atlayıp kollarını beline, başını da göğsüne gömdü. Çiçek neyle kahkaha atarken, Bulut donup kalmıştı bu beklenmeyen tepki karşısında. Nefes aldığından bile şüpheliydi.

"Yağmur..." dedi boğazını temizleyerek.

"Gitti mi?" dedi kadın korkuyla yüzünü daha çok göğsüne yaslayarak.

"YAĞMUR..." dedi Bulut sesini kaybetmiş gibi boğazını temizleyerek.

"Yıkkım..." dedi Yağmur korkudan bayılacak halde. "Gitti mi, ne olur söyle!"

"Hâlâ üzerimde..." diyen Bulut eğildi, garip bir tona bürünen sesiyle, "Nefes alamıyorum." diye fısıldadı usulca.

"Ben de alamıyorum." dedi Yağmur korkuyla. "Gitti mi?"

"Hâlâ bana sarılıyor." dedi Bulut sert bir tutumla.

"Anne şaka yaptım." dedi Çiçek garip bir şekilde gözlerini kırpıştırarak.

Yağmur başını usulca ve temkinle kaldırdı ve geriye attı. Çiçek başını sallıyordu onaylarcasına, Bulut gözlerine bakıyordu garip bir halde. Ve o anda anladığı gerçekle bedeni panikle titremeye başladı. Bir kuala misali adama sarılmış, yüzünü sinesine gömmüş, ayaklarını kalıcılı parmak ayakkabılarının üstüne koymuş ve çaresizce yüzüne bakıyordu. Üstelik medet umarak... O ürktüğü, sevmediğini haykırdığı, her gördüğünde irkildiği ayının, kürkü olsa altına girer, kış bitene kadar balı olur ve o doyana kadar asla çıkmazdı. Bunu o an daha iyi anlamıştı.

Bulut'un göğsü derin bir soluklа şişti, teni öyle ısındı ki bunu kumaşların üstünden kadın bile hissetti ve hissettiği diğer bir gerçekle de, yıkıldı.

Yok ya, bu hissettiği şey hayali olmalıydı. Yani hayal kurmuyordu ama yine de hayali olmalıydı. Bulut boğazını temizledi ama Yağmur bunu hissettikten sonra adamı bıraksa kesin yere serilirdi. O bir erkekti ve Yağmur nedense bunu hep göz ardı etmişti, şu ana kadar. Panik, bir yılan gibi sinsice süzülürken damarlarına, mahcubiyet kızıl bir kafkas maske gibi bürüdü tenini.

"Artık bırakmalısın beni? Sonuçta ben fare değilim."

"Bırakamıyorum." dedi Yağmur titreyen fısıltı gibi sesiyle.

"Neden?" dedi adam merakla. "Çok mu çekiciyim?"

"B... Bi... bir de soruyor musun?" diye homurdandı ağzının içinde kız. "Asıl şimdi korkuyorum."

İşte bu bir itiraftı! Bulut başını kaldırdı ama cidden onun da gücü iri bedeninden çekilmiş gibi uyuşmuştu tüm hücreleri. Yağmur önce kollarını çözdü, sonra bedenini kopardı ondan. O anda ikisi de irkilerek titredi, bunun sıcak bedenlerin serinliğe değmesinden mi yoksa arada hissettikleri o garip elektrikten mi ileri geliyordu, kavrayamadılar. İkisi de inkâr etti bu duyguyu.

Bulut sanki boğazına bir şey kaçmış gibi temizleyerek önünü dönerken, Yağmur kendine çekidüzen vermeye çalışıyordu. Hiç bir şeyden habersiz olan Çiçek ise merakla ne kadar kaldığını soruyordu.

Her ne kadar eski olsa da temiz bir harabeydi, ya da biri sürekli bu yolu kolluyor gibi de denebilirdi. Korku filmlerindeki tünellere benziyordu burası. Kalbi hızlanmış, adamı takip eden gözleri kısılmıştı. Birkaç dakika o tünelde ilerledikten sonra Bulut, demir bir kapıyı itmeyerek gün ışığının yüzüne vurmasını sağladı. Yağmur onun arkasından dışarı çıktığında derin bir soluk almayı planlarken, korkuyla donup kaldı. Ve neredeyse çığlık atacaktı.

Artarda sıralanmış üç tane lüks siyah araç harabenin çıkışındaki boşluk alanda duruyor, etrafını ise her an tetikte duran siyah takımlı adamlar kuşatmış halde, onları bekliyordu. Kesin aksiyon filmi çekimi falan vardı yakınlarda! Bir an mafya filmlerinden tanık olduğu bu sahneyle, ayağı tökezleyip düşecek gibi olan Yağmur'un kolundan tutan adam, hafifçe sarsarak kendine getirdi. Kirpiklerini kırpıştırarak adamın yüzüne baktı. Saf bir fareydi bu kadın. Türünün tek örneği olmalıydı.

Bulut kadının düşmesine engel olmak için koluna dokununca, Yağmur korkuyla irkilerek bir adım geriledi ama her an çığlık atacak gibi duruyordu beyazlamış yüzü.

"Sen... sen neyin nesisin böyle kahrolası?" dediğinde kekeleyerek, Bulut ilk defa kadın görüyormuş gibi baktı yüzüne. Bu ani çıkışı beklemediği her halinden belliydi. Onun bu dengesiz çıkışıyla kadına iki kafalı, dört kolluymuş gibi bakan korumalarla iyice sinen Yağmur yutkundu. İşte herkesi şaşırtan o ana tanık ederek millete gülümsedi Bulut.

Korumalar da dâhil herkes ilk defa gülümseyen ve boynunda tatlı bir çocukla, yanında tırtak bir kadınla çıkagelen patronlarına, garip bir şaşkınlıkla, çaktırmadan bakakaldı. Yağmur kolunu Bulut'un tutuşundan kurtarıp dikleşti.

Dokunsa rüzgâra kapılıp uçacak yaprak gibi koşken, bunu kimseye göstermeyip, gülfidanı gibi dimdik ve bir kaktüs gibi dikenli durmayı becerdi. Korumalara cesur bir duruşla karşılık verdi.

"İşte benim Yağmur'um." dedi adam içinden ve çok sonra ne dediğini fark ederek kaşlarını çatıp kadına yumruk atacak gibi sert baktı.

Etraflarını saran adamlarla korkuya kapılan Yağmur, minik bir çığlık atıp, farkında olmadan Bulut'un arkasına sokulup yine bir çocuk savunmasızlığında ceketini sıkıca kavrayarak asılırken, adam bir an garip bir şekilde sallandı. Başını eğip kadına baktığında, onun kabalıktan korkan çocuk gibi kolunun altına sinip, kaşlarının altından adamlarına baktığını gördü.

Bu kadın onun tüm dengesini ters düz edecek gibiydi. Ne zaman korkacağı, ne zaman cesaret kusacağını bilmiyordu. Dengesizdi işte, dengesiz deli! Onu da mahvediyordu bu halleri, kendisini de...

"Her şey yolunda efendim." diye bilgi verdi Recep, sonra da cipin kapısını açarken otoriteyle başını eğdi. Yüzü afalladığını saklasa bile cam mavisi kadar saydam olan ve parlayan gözleri tedirginliğini ele veriyordu.

Bulut Çiçek'i boynundan indirip yere ayak basmasını sağlarken, Çiçek eline sıkıca tutunarak "Bunlar senin arkadaşların mı?" diye sordu merakla. Annesi korkudan donuna dolduracak gibi dururken, bu sanki kırk yıldır korumayla gezer gibi sakindi. İşte onun minik Çiçek'i bu saf yürekli melekti.

"Benim iş arkadaşlarım." dedi Bulut ufaklığı belinden kavrayıp dikkatle cipe oturturken.

Çiçek karanlık giyimli adamlara baktı. "Neden hepsi aynı renk giyinmiş ki?" diye sordu çocukça aklıyla olayı kavramak için.

"Çünkü onların iş üniformaları böyle." dedi Bulut başka bir açıklama bulamayarak. Yağmur dudaklarının arasından, "Beyaz gömlek, siyah pantolon... koro ekibi herhalde." diye mırıldanırken adam ne söylediğini duyup uyarıcı bir bakış attı.

"Sen de mi o yüzden siyah giyiniyorsun işe giderken? Ben sevme-

dim bu rengi." diye hırsızlandı Çiçek. "Pembe giy ne olur. Çok güzel renk." dedi hevesle ve adamların da duyacağı bir şekilde. Yağmur, "Orkestra şefi de sens..." derken Bulut tersini dönüp kaşlarını kaldırınca lafını yarım bırakıp yuttu.

Çiçek ısrar etti. "Pembe giy... ne olur!"

Bu anne-kız insana azap mı mükâfat mı, kazanç mı kayıp mı bilemedi adam. Bu fikri gözlerinde bile canlandırmaktan dehşete düşen korumalar irkildi. Bulut içinde saklayamayıp dışından da gülerken, küçük kız elini ağzına koyup sesini kısarak, sanki onlar duyacakmış gibi adamın yüzüne yaklaşıp pırıl pırıl gözleriyle, "Çok ciddi adamlarmış Sadece Arkadaşım Bulut, yüzlerine baksana, asker gibiler." dedi kendi aklınca yorum yaparak. "Mozart'tan çalıyorlar..." diyen Yağmur son tehditle tükürüğünü yutamadan kalakaldı.

Bulut ufaklığın kemerini taktı. Arabanın kapısını kapatırken rengi kaçmış Yağmur'a bakıp "Adamlarıma iki kafalı dev görmüş gibi bakmayı bırakıp araca geçersen, yola koyulacağız." dedi kısık sesiyle ve uyararak.

Yağmur bu sefer sözlerini ikiletmedi ve hemen aracın etrafını dolanıp yerine geçince, koruma saygıyla kapıyı kapattı. Bulut cipin ön koltuğuna otururken, Recep bu sefer şoför koltuğundaki yerini aldı.

Tüm korumalar yerini alınca araçlar sıra halinde hareket etti. Yağmur etrafına bakmadan, adamın ne iş yaptığına kafa yormaktan ve tüyleri diken diken olan titreyen bedenini yatıştırmaktan, kendini alamıyordu. Recep ciddi bir ifadeyle yola bakarken, Yağmur dilini yutmuş kedi gibi arkasındaki koruma aracına ve önündeki lüks araca bakıyordu.

Daha fazla dayanamayınca, "Ben bilmeden başkan falan değişmedi değil mi?" dedi sonunda patavatsızca.

Bulut dikiz aynasından kadının tedirginlikle parlayan menekşe gözlerine baktı. Belli ki aklı iyice çorba olmaya başlamıştı. Adama fakir muamelesi yapmış, bazen azarlayıp bazen çıkışmış, hatta çok zaman kafa tutmuştu. Böyle bir adama! Yağmur ilk defa pişman olarak ciddi bir korkuyla yutkundu. İyi ki onu öldürüp evinin arkasındaki bahçeye gömmemişti. Ve adamın bazen buna cidden yaklaştığını bilse bayılırdı.

Bulut onun beyazlayan yüzüne dikiz aynasından bakış atınca gözleri çakıştı. "Ne?" dedi Yağmur onun sert gözlerine bakarken

[redacted]'a babası olduğunu bilseydim sana kafa tutmazdım. Özür bekle-[redacted]den, geçmişe mazi derler." dedi homurdanarak.

Recep şaşırarak gözlerini daha çok ayırdı, bunu gören ve korumasının her mimiğini okuyan Bulut "Böyle sakin konuştuğuna bakma, gece uyurken beni sonsuza kadar uyutmakla tehdit etti." diye çocuk gibi şikâyet etti.

Recep bu sefer karnına tekme yemiş gibi bir an direksiyonun ellerinden gevşediğini hissettiğinden, araç hafifçe sarsıldı. Bulut kaşlarını çatarak, "Dikkatli ol, araçta çocuk var." diye kurşun gibi gözleriyle uyardı. Adam işte şimdi hasımları tarafından kalbinden vurulmuş gibi beyaza kesmişti.

Çiçek anlamayacak şekilde şifreyle bir şeyler konuşunca Bulut, Recep'in dudakları kısık bir solukla aralandı.

"Şa... şakaydı." dedi Yağmur korkuyla yutkunarak. "Valla şakaydı Bulut Bey."

"İtiraf ettin Yağmur, gerçekti..." dedi Bulut onun damarına basarak.

"Özür dilesem..." dedi titreyen sesiyle Yağmur, kaburgaları bile bedeni sıktığı için acıyordu artık. Bu adam onu adamlarına verip sıra dayağına çektirmezdi değil mi? Ya söylediklerinden dolayı kızgınsa?

Dilin kopsun Yağmur, çamur ye...

"O zaman şu malum konuşmayı yeniden yapmamız gerekebilir." dediğinde adam, onun korkusunu kızgınlığa çevirerek bocalattı.

Yağmur o yakın konuşmayı hatırlayınca, "Hele bir dene, yemeğine fare zehri koyarım." diye çıkıştı patavatsızca.

Tehdit! Hem de korumasının yanında! Dudaklarını öyle dişledi ki, kanaması yakındı. Ve ne dediğini anlayınca acı çekiyormuş gibi dehşetle inledi. "Şey... Yani şaka... Şaka valla."

"Sana demiştim." dedi Bulut iç gererek sırtını koltuğa yaslarken. "Ve inan bana yapar, çok zalim. Her an tetikte olun, onun elinde ölmek istemem!"

"Şaka yapıyor." dedi Yağmur çaresizce güler gibi ses çıkararak. "Siz bakmayın ona, soğuk bir espri anlayışı var, değil mi Bulut Bey?"

"Yo, gayet ciddiyim. Tetikte olun."

İşte şimdi altına doldurmadıysa bir daha doldurmazdı zavallı Yağmur.

"Sadece Arkadaşına Bulut, ben de önde oturabilir miyim?" diye sordu Çiçek camdan dışarıyı tam görememekten.

"Sen büyüyene kadar arka koltukta oturacaksın Prenses." dedi Bulut ciddiyetle. Sesindeki o şefkat Recep'i ikinci kez vurdu, adam direksiyona daha sıkı tutundu. Dikiz aynasına çevirdi gözlerini ve Çiçek'i görecek şekilde bakarken, gözleri kısa bir an Yağmur'un kan kadar rengi atmış yüzüyle çakıştı. Cesur kadın derhal ürkek gözlerini çekti ondan ve yan tarafına baktı bocalayarak.

"Keşke Zalım da gelseydi. Çok üzüldü." dedi Çiçek dudaklarını büzerek. "Sonra Ayrın teyzem duyunca çok üzülecek. Ama o cezalı. Eski arkadaşlarını aramış gizliden, annem ona çok kızdı."

"Çiçek..." diye uyardı Yağmur.

"Ama anne bir kereelik affetseydin sen de..." Sonra Bulut'a baktı dikiz aynasından. "Annem ona söyleme dedi ama keşke söyleseydim. Küsmese bari."

Bulut, Çiçek'e bakarak, "Bir dahaki sefer onları da getiririz, söz." dedi göz kırparak.

Bu onayı alan Çiçek keyiflenerek, "Bunu onlara söylediğimde, çok sevinecekler." dedi iç çekip gülerek.

On beş dakika sonra istedikleri yere ulaşmışlardı. Araç durduğunda kapıların hepsi bir anda açılıp korumalar dışarıya, havalı bir çıkışla aynı anda taşınca, bacaklarının bağı çözülen Yağmur artık korkudan çişinin geldiğine kesin karar verdi. Kıvrandığını gizlemeye çalışırken yüzünü ekşitti.

Bulut koruması tarafından açılan kapıdan ağır abi tutumuyla çıkarken, Yağmur kapısını açan adamlara korkusundan bakamıyordu bile. Asıl garip olanın korumaların da onun yüzüne bakmıyor oluşuydu. Saygılı, ilgili ama mesafeliydiler.

Bulut eğildi, Çiçek'in kemerini çözerken şaşkınca etrafına bakınan kadına bakıp, "Seni de kucaklamamı beklemiyorsun değil mi? Kendin yürüyebilir misin?" diye sordu bel altı vuran bir alayla.

Hızla kemerini çözen Yağmur, yutkunarak titrek parmaklarıyla çantasının kulpunu sıkıca kavradı ve tutmayan bacaklarıyla araçtan çıkıp dik durmaya çalıştı. O araçtan çıktığı an kapısı kapandı. Korkuyla olduğu yerde sıçrayan Yağmur etrafına bakarken, şaşkınlığı bu

İşi daha artı. Yok canım, şaka yapıyor olmalıydı. Bu adam cidden manyak mıydı?

Minik kirpiklerini kırpıştıran Çiçek başını kaldırıp devasa dönme dolaba baktı. Gözleri sisilenmiş, dudakları bükülmüştü. Sanki rüyaydı ve annesi gelip onu uyandıracak diye korkmaktaydı.

Bulut onun heyecanını ve neşesini izleyeceğini düşünürken, ağlamaklı halde dudaklarını büzüşünü görünce, yüz yüze gelmek için eğildi. gözleri aynı seviyeye gelince, "Neden üzüldün, sevinmedin mi?" diye sordu garip bir tutuklukla.

Çiçek dudaklarını titreterek "Gerçekten binebilir miyim?" derken ne kadar bebek olduğu şu halinden belli oluyordu. Sanki dokunsa ağlayacak, ya da hemen geri dönelim diyecekmiş gibi tedirgindi.

"Elbette, hepsi senin." dedi içindeki korkuyu yatıştırarak.

Korumalar eşliğinde lunaparkın kapısından giren üçlüyü iki tane görevli karşıladı. Yağmur iyice tedirgin halde uzun boylu iri adamın peşine sokulurken, bunu sık sık yapmaya başladığı için yüreği bir garip olan Bulut, kendini frenleyerek durup oyuncaklara baktı. Çiçek yapınca başını bir sağa bir sola çevirip, ilk hangisini seçeceğine karar vermeye çalıştı ama bunda pek başarılı olmadı.

"Hangisinden başlamak istersin?"

Çiçek önce çarpışan arabalara baktı, sonra vazgeçip trene. Ondan da vazgeçip dönme dolaba baktı. Sonunda heyecanla, "Trene bineceğim." diye bağırdı.

Bulut gülümsedi. Recep önden giderek trenin içine şöyle bir göz atınca temiz olduğuna karar verince, Bulut ufak kızı içine oturttu.

"Sen binmeyecek misin?" diye sordu Çiçek üzgünce. Bulut yanındaki minik yere bakarak başını hayır der gibi sallarken, "Ben oraya sığmam. Sen bin." dedi onu kırmadan. Yanında donmuş canlı gibi duran kadına bakıp "Ama annen binebilir dilerse..." derken, dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

Yağmur duymayınca, "Değil mi Yağmur?" diye sordu biraz gür bir sesle.

Korumalara korkuyla bakan Yağmur irkilerek adama bakıp, "Ne?" dediğinde Bulut iç gererek "Artık sakin olacak mısın?" diye dudaklarını sıkarak sözlerini üfler gibi gönderdi.

Sonra eğilip, korumaların şaşkın bakışları altında kulağına kısa-

cık bir şeyler fısıldadı. Yağmur yutkunarak titrek bacaklarını hareketlendirip kızının yanındaki minik boşluğa otururken, "Çok bekleme." diye homurdanıyordu.

Bu kadın korkarken bile ona asi olmayı nasıl başarabiliyordu?

Bulut'un gözleri ışıl ışıl yanınca, gözlerini ondan kaçıran kadının ürkek yüzü ileriye odaklandı. Yanakları kızarmasın diye yüzüne bakmadı ona. Çiçek sevinerek oyuncağın çalışma anını heyecanla beklerken, Yağmur bayılacak gibi duruyordu hâlâ. Kızı keyifle çığlık atarken kadın korkuyla çığlık atmak istiyordu.

Az sonra tüm oyuncakları tek tek keşfedip hepsine bir kere binen Çiçek, mutluluktan havalarda uçuyordu. Bulut korumalarına getirdiği mısır koçanını kızın eline verirken, diğer koruması da balonlar ve pamuk şekerini vermek için yanında duruyordu.

Bu gün bir ilki yaşayıp, midesini bozmayacak şekilde bir sürü şey yedi, sınırsız eğlendi ve ilk defa gülmekten karnı ağrıdı Çiçek kızın. Onun için ilk olan Lunapark gezisi şahane geçiyordu.

"Siz de denemek ister misiniz efendim?" dedi yanına gelen adam Yağmur'a bakarak.

Şaşırarak yana dönen Yağmur "Neyi?" diye sorduğunda, orta yaşlı adam elindeki tüfeği genç kadına göstererek, "Hedefi vurduğunuzda istediğiniz oyuncakları kazanabilirsiniz?" diye bilgilendirdi.

"Yok, teşekkürler..." dedi Yağmur kızına bakmak için başını kaldırıp el sallayarak gülümsedi.

Bulut adamın elinden silahı alıp kadının eline tutuşturarak, "Bence denemelisin." diye buyurdu.

Yağmur bir elindeki silaha, bir de Bulut'a baktı. Geri uzatarak "Ben yapamam, beceremem." dedi inatla.

Bulut silahı almayarak, "Dene?" diye buyurdu ve kaşıyla çadırdaki hedefleri gösterdi.

Yağmur isteksizce hedeflere baktı, o tavukları bile terlikle hedefleyemezken, ufacık hedefi silahla nasıl tuttururdu? Silahı kaldırdı ve sopa tutar gibi öne uzattı. O anda yanında biten adamın sıcaklığını arkasından sokulduğunu hissettiğinde, geç kalmıştı. Bulut silahın kabzasını kadının narin omzuna yasladı, tetikte titreyen elini kavradı ve başını aşağıya eğip yanağını yanağına yasladı.

Sıcaktı, sertti, çekiciydi ve parfümü harika kokuyordu. Üstelik

[illegible]ni tıraş olmasına karşın yanaklarındaki mini sakallar kızın tenini ta[illegible]rdu. Yağmur şimdi bayılacaktı. Sırtı onun sert göğsüne yaslanmış, [illegible]k yanağı ve tenine sürten henüz çıkan sakalları yanağı gibi karnını [illegible]k etmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı kollarında titrerken.

"Titremeyi kesmezsen hedefi vuramayız."

"Ya çekilsene..." dedi etraftaki korumalara göz ucuyla utanç için[illegible]bakarak. Ama tüm korumalar onlardan başka bir yöne bakıyordu, [illegible]cep denen adam hariç. "Tek gözünü kapat hedefi tutturamıyorsan." [illegible]e öneride bulundu.

"Ayağına basmadan gerile..." diye dirseğini adamın böğrüne gömYağmur ama bu adamı geriletmek yerine gülümsetmişti.

"Bana neden sarıldın?" diye sordu Bulut havadan sudan konuşur

"Sarılmadım." dedi onu yalanlayarak ve o mağara gibi yerde ona [illegible]sıkı sarıldığı an aklına gelince "Hiç de bile..." diye itiraz etti.

"Farelerden daha çekici geldim sanırım."

"Ya uzaklaşsana..." dedi kız kolları arasında huysuzca kıpraşarak. [illegible]huzluğu onun yakınlığından değil, bedenine yaslanan tuhaf titre[illegible]lerdendi. "Yanlış anlayacak millet..."

"Neyi?"

"Bizi..." diye fısıldadı.

"Bizi ne anlayacak?" dedi adam keyifle devam ederek.

"Şey sanacaklar!" diye iyice kısık sesle homurdandı.

"Ne sanacaklar?" dedi nefesi tenine değerken.

Kız soluk alamadı. Ve birden adamın kollarından kurtulup üzerine [illegible]lahı doğrultarak, "Uzak dur diyorum neden anlamıyorsun, herkes yanlış anlayacak." diye hırladı.

Ve bir anda tüm korumalar silahını çekip kıza hedef alınca, Yağmur korkuyla tarla korkuluğu gibi kalakaldı. Müzede mumya, tapınakta put, karda kardan adam olsa bu kadar donardı. Kalçası çadırın [illegible]direğine çarpınca bayılmadan ayakta kalabildi. İşte şimdi altına etmiş olmalıydı, soluk almayı çoktan bırakmıştı.

"Bulut..." dedi korkmuş çıkan sesiyle.

Bulut onun ağzından adını duymaya o kadar kafasını takmıştı ki, bu eşsiz anı mahvetmek istemediğinden sessiz kaldı.

"Bulut..." dedi kız yine nefesini vererek.

"Hım..." dedi adam sakin bir halde. Bir daha adını ağzından duymak istiyordu.

"Adamların bana silah doğrultu, onlara indirmesini söyle." dedi tedirginice eli silahlı adamlara bakarken ama hâlâ adama tüfeği doğrultuğunu idrak edemiyordu.

"Neden söyleyeyim? Sen emrettiğin için mi?"

Yağmur elindeki silahın namlusunu tepki olarak adama sallayıp "Kahrolası adam seni vururum, artık benimle oynama..." diye bağırınca, tüm korumalar ciddiyetle onu mevziiye soktu. Kalbi gümleyen kızın bacakları onu taşıyamaz halde geldi. Kaç tane namlu ve hedef kendisiydi. Tüm namlular artık üstündeydi.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu Bulut oynayarak.

"Valla bayılacağım kahrolası, indirmelerini söyle. Yoksa beni taşımak zorunda kalacaksın."

Adamın duruşu bundan şikâyet eder gibi değildi, aksine memnun olurmuşçasına keyifliydi. "Hakaret, tehdit, hor görme... devam ederken onları durdurmam zor."

"Senin var ya..." dediğinde Yağmur, "Recep, bana küfrederse vur onu." dedi Bulut ciddi bir ifadeyle sözlerini ağzına tıkayarak.

"Olur efendim." dedi adam ciddi ve zalim duruşuyla.

"Si..." diye başladığı küfürle Yağmur, "Silah... Silah diyecektim." diye değiştirdi korkudan bayılacak halde. "Canım kardeşim..." dedi ağlamamak için direnirken.

"Kardeş olamayız..." dedi adam sert bir tepkiyle.

"Arkadaşım..." dedi kız zangırdayarak.

"Bu da mümkün değil, senden arkadaş olmaz."

"Ne diye sesleneyim kahrolası adam? Buradan kurtulduğumda seni geberteceğim. Gece yüzüne yastık kapatıp boğmazsam seni bana da Yağmur de..." ve git gide azalan sesiyle iyice dibe battığını, Bulut'un tek kaşı havalandığında anladı.

Recep soğuk su gibi sesiyle, "Küfretti mi efendim?" diye sordu.

Patronu kılıklı zorba!

"Beni öldürmekle tehdit etti, şahitsin... Bu üç oldu..."

"Daha önce ettiği konusunda şaka yaptığınızı sanmıştım efendim.

[redacted]reyim mi?" diye sordu Recep hiç istifini bozmadan gayet katı se-
[redacted]ile

"Ya şakaydı. Yastığını düzeltecektim... Valla... Zaten odasını ben [redacted]yorum." diye korumaya izahat verdi.

Bulut artık kahkaha atacaktı onun bu tırsak haline, başıyla tek bir [redacted] verdi, bunu yanlış anlayan Yağmur elindeki sılahı atıp kendini [redacted]'un kollarına attı Adama sımsıkı yapışarak korkuyla gözlerini [redacted]. Ağzının içinden en okkalı küfürleri savurup ağlarken, bir yan-[redacted]ı sımsıkı Bulut'a sarılıyordu. Bir süre farkında olmadan bekledi, [redacted] ortada ne silah sesi ne de canını yakan mermi darbesi vardı.

Önce yüzünü gördüğü mis kokulu sinede tek gözünü açtı, sonra [redacted] gözünü...

"Bence sen bu işi huy haline getirdin." dedi Bulut kadının bedeni-[redacted]ollarını sarıp iğnelerken aynı anda yatıştırmaya çalışarak. Kadın [redacted]çekten de korkudan bilincini kaybedecek hale gelmişti.

Yağmur soğukta çırılçıplak kalmış gibi sarsılırken kollarında ve [redacted] söylenmeye devam ediyordu anlamadığı bir lisanda ve başını [redacted]ıp ıslak olmuş gözlerini ona çevirdiğinde, adamın keyfi yüzün-[redacted]e dondu. Kadının dudakları korkuyla büzülüp menekşe gözleri içine [redacted]ırken, kolları biraz daha sıklaştı. Artık konuşmuyordu ama bakış-[redacted]ıyla isyanını yüzüne kusuyordu Yağmur.

Bulut garip bir donuklukla kadının yüzüne bakarken farkında [redacted]maksızın eli kalktı ve yanağındaki ıslaklığı başparmağıyla usulca [redacted]di.

Yağmur dudaklarını büzüp içerlenerek gözlerini devirdi ve kolla-[redacted]dan kurtardı kendini. Solgun, saf ve çocuksu yüzünü asıp dudakla-[redacted]ını aşağı doğru büzerken ağlamamak için direnerek, "Senden nefret ediyorum dağ kaçkını." diye haykırdı. "Yemeğine zehir koydurma [redacted]bana."

İkisinin de solukları bozuktu ve bedenleri tuhaf derecede hassastı. [redacted]ağlıyordu. Bulut dişlerini sıktı, sert sert yüzüne baktı ve bu se-[redacted]... Yağmur vurulmayı göze alarak geri adım atmadı. Ve yanından geçerken "Bir daha bana dokunma." diye tısladı.

Sanki ona dokunan adammış gibi suçlarcasına bakarak, arkasını [redacted]ıp kızının dönme dolaptan inmesini bekledi.

Bulut eski ifadesiz sert haline büründü, Yağmur zaman geçtikçe

zlamayı bırakıp kendini biraz toparlamıştı. Tedirginliğini, ürkekliğini, korkularını üzerinden atamamıştı ama Bulut'a olan düşünceden artık çok daha başka yerlere kaymaya devam ediyordu. Bu adamın göstermediği daha kaç yüzü vardı? Âlim miydi? Zalim miydi? Yoksa görgüsüz müydü? Sandığından çok derin, çok daha zengin, çok daha kibirli miydi?

Çiçek iki tane korumayla döner dolaba bir daha binip, onlara el sallarken, ona gülümseyen Bulut Yağmur'a yaklaşıp, "En azından kızına göstermelik olarak gülebilirsin, değil mi?" diye dişlerinin arasından soludu.

Adama bak, kızını ondan daha fazla düşünür olmuştu. Yağmur daldığı kuyudan sıçrayarak dünyaya dönerken, bir adım yana kayarak adamın ısısından, kokusundan, duruşundaki eziciliğinden kendini kurtardı.

"Etrafımda katiller sürüsü varken mi güleyim?" dedi huysuzca laf sokarak.

"Yılan dilli olmalarından iyidir." dedi Bulut taş kadar sert sesiyle biraz uzaklaşıp, ona el sallayan Çiçek'e el sallayarak.

Yağmur etrafına bakındı, cidden biraz daha durursa altına yapacaktı. Korkuyla yutkundu yeniden. Korumaların her biri bir yere dağılmış, hepsinin gözleri her yerde dolaşıyordu. Neden tetikte duruyorlardı? Düşmanı mı çoktu? Yoksa hava olsun diye mi taşıyordu bu adamları? Sanmıyordu, şu ana kadar tanıdığına göre bu adam hava olsun diye yanında bir telefon bile taşımazdı.

Bacaklarını birbirine sürterek kendini kastı. Şimdi su koyuverecekti. Hadi soğuktan insanın çişi gelirdi de, korkudan gelir terimini kanıtlayacağını, aklının ucuna bile getirmezdi.

Bulut yanındaki korumasıyla konuşurken, ileride lavabo tabelasını görünce içi rahatladı. Su koyuvermeden gitse iyi olacaktı. Tam birkaç adım atmıştı ki, apansız bileğinden sertçe yakalanmasıyla çığlığı basıp, olduğu yere çakılması ve az biraz da altına kaçırması bir oldu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi Bulut sert bakışlarını kızın yüzüne çevirip kabaca sorarak.

Bacaklarını birbirine dolayıp sıkıştıran Yağmur "L-lavaboya gitmem gerek..." diye fısıldadı kendinin bile zor duyacağı bir sesle.

Bulut kızın cidden kıvranan halini görünce, kaşlarını kaldırdı. İle-

Diğeki korumalarına kaşıyla lavaboları işaret etti. Ondan evvel lavaboya giren korumalar birkaç saniye sonra geri çıktı.

Bulut'a bakıp, "Temiz." dedi içlerinden biri.

Yağmur bileğini tutan eli silkeleyerek kurtarırken, "İçeri de gelecek misin?" diye sordu kızgın bir alayla.

"Neden, niyetin farklı mı?" dedi adam onun alayına Molotofkokteyli atarak.

Kız öfkeden kudurarak içeri girerken hâlâ söyleniyordu.

Çok sürmedi işi içeride, hızlı hareket etti.

Kabinden ellerini yıkamak için çıkarken gözlerini kıstı, dengesinde bir bozulma oldu. Parça parça bölünüyordu sanki sırayla zihnindeki hayatlar... Bedeninde bir halsizlik, düşüncelerinde dalgalanma vardı. Daralma bedeninden ziyade zihninin başıboş sokaklarında, anılarında ve çıkmazlarındaydı.

Aklı karmaşık, düşünceleri bulmaca gibi gizemliydi. Sanki anılar puzzle gibi bin parçaya bölünmüş, bulunmayı bekliyordu.

Hiçbir şey yerine oturmuyor, ne düşünce aslında onun gerçeği yansıtmadığını içinden bir yerden biliyordu. Lavabodaki işini garip bir hızla bitirmişti. Gözleri bulanık görmeye, aklı karışmaya başladığından iyice, derhal eve gitmeye karar vermişti. Ellerini yıkarken tenine akan suya dalgın dalgın bakmaya başladı. Kafasının içinde durduramadığı sesler, garip haykırışlar, birbirine girmiş karmaşık sahneler belirmeye başladı. Bir adım geriledi nefesi kesilirken...

"Unutma Yağmur, sana güveniyorum..." diyordu geriden gelen bir kadın sesi.

Etrafına bakındı korkuyla, ses kulaklarında yankılanıyordu ama çevresinde kimse yoktu. Hayaletler ve cinler gerçek değildi!

Panik ve korku tüm hücrelerini esir aldı.

"Yağmur söz ver bana, asla pes etmeyeceksin."

Kafasının içinde çınlayan tanıdık sesi biliyordu; neyi unutmayacaktı, neden pes etmeyecekti? İşte onu bilmiyordu! Kalbi daha hızla atmaya başladı. Sanki zaman kuruyan yaralarını hoyratça deşiyor, kanatıyor ve içini acıtıyordu. Sonra kurşun sesleri geliyordu uzaklardan, bir film sahnesi gibi canlı ve ürkütücü sahneler benliğine akıyordu. Ellerini kulaklarına kapatmak ve dizlerinin üzerine oturup ağlamak istiyordu.

Bir ev beliriyordu gözlerinin içinde, kopuk kopuk film karesi gibi belirsiz. Loş bir oda... Bir kadın yerde yatıyor, adamın biri onu parlak ayakkabıları ile tekmeleyerek, "Bana asi olacak mısın?" diye ağzından tükürükler saçarak bağırıyor, hırlayarak vicdansızca kemeriyle de dövüyordu.

Acı içinde donup kalırken vücudu kaskatı kesilen kadın, kollarını başına siper etmiş, kapının girişinde gözyaşlarıyla hıçkıran ufak bir kız... haykırarak bağırıyor, "Annecee!"

Sonra bu görüntü sisleniyor ve uzaklaşıyordu zihninden ve yerini başka hatıralara bırakıyordu.

Bir masa, üzerinde bir dosya ve karşısında oturan uzun boylu bir adam! "Hadi imzala... Bizim için, geleceğimiz için." Sonra başka bir yere geçiyordu zihninin bitmek bilmeyen anıları. "Çiçek için ne yaparsın?" diyordu tok sesli bir adam pis pis gülerek.

O anda saçlarının dibinde bir acı hissediyordu. Sanki biri saçlarından acımazsızca tutarak yerlerde sürüklüyormuş gibi başının içi acıyordu. Nefes alamıyordu Yağmur. O acıyı hatırlıyordu. "Karımsın" diyordu adam onu yerlerde sürüklerken, "Bir daha onunla görüşmeyeceksin. O adamla görüşmeyeceksin."

Canı yanıyordu sebepsiz yere ve Yağmur'un eli saçlarına gidiyordu sanki o anda da yolunuyormuş gibi...

"Bu kadarı da fazla, senin hayatın ne olacak? Biraz da kendini düşün." diyordu kızgın ve sevgi dolu başka bir ses. Azarlıyordu onu, "Kendini de düşün, ömür kısa!"

Ses azalırken korkuyla bağıran bir bebek ağlıyordu çığlık çığlığa karanlıkta. Yüreği yerinden sökülüyordu işte o anda, göğsünün içinde bir gerginlik hissediyordu süt gelecekmiş gibi. O bebeğin acı sesi, göğüslerinin içindeki etin acımasını sağlıyordu.

"Abla..." diyordu Ayrin'in acı haykırışları, "Yardım et. Lütfen abla yardım et, canımı acıtıyor."

"Ayrin!" diye fısıldayan Yağmur, kardeşinin acı çığlığını duyarcasına etrafına bakındı. Burnunun direği sızlıyor, onu görme umuduyla çaresizce tepiniyordu. Yanağından damlayan yaşlardan artık hiç bir şey göremiyordu. Bir başka yerde, biraz sonra başka yerde oluyordu zihni.

"Ayrin neredesin?"

"Abla..." diye bağırışıyla kardeşinin, göğsündeki soluğu genzine hissetti. Ellerini ağzına kapattı Yağmur. Neden bağırıyordu onun sesi? Neden? Neden korkuyla çığlık atıyordu sürekli?

Yağmur elleriyle sımsıkı başını sıkarak, hızla iki yana sallamaya başladı. Bunlar da neydi? Yanağındaki yaşlar yere damlarken, beynini uğuldayan sesleri susturmak için her yolu denedi ama sesler azalacağına daha fazla olmaya başladı.

Biri acı içinde, "Özür dilerim, bir daha yapmayacağım." diye yalvarıyordu birine.

Sonra başka bir ses, "Bırak onu hayvan, bırak!" diye çığlık çığlığa giriyordu araya.

Karnına kılıç saplanmışçasına ağrılar girmeye başladı. Basınç... beynindeki basınç ve seslerin oluşturduğu kalabalık artık katlanılmaz hale geldi. Sanki karanlık bir odadaki tüm televizyonlar tam ses açılmış ve onu ortasında bırakmışlardı. Basınç arttıkça nefesi kesildi, nefesi kesildikçe direnci delindi.

Geçmişini çöpe atan bir aynanın karşısına geçti, kadın saçlarını kesip boyamaya başlıyordu ve her fırça darbesinde omuzlarından bir yük gidiyordu sanki.

Bedeni artık tepkisel olarak halsizleşirken, burnundan sızan sıcakkan dudaklarına süzülüp varlığını tadıyla hissettirirken, bir kısmı da genzine inip nefesini gırtlağına düğümledi. Ve yumuşak bir hırlama ağzına yayıldı. Her şey o kadar hızlı ve o kadar ağırdı ki, bir şey düşünecek hal bırakmıyordu onda. Sendeledi, dengesini bulmak için bir yere tutunmaya çalıştı.

Her yer sislenmeye, sarsılmaya ve birden karanlığa çekilmeye başladı. Burnundaki kan hızlandı, kan aktıkça hafifledi basınç. Sonra azaldı sesler, yavaşladı sanki zaman, soluklarının sesini bir boşlukta yankılanır gibi, kalbinin sesini ağır çekimde duyar gibi oldu. Yıllar tek tek akarken gözlerinin önünden geçen film karesi gibi ömründen kaybolan yılları hatırladı. Hem korkak hem de gözü kara bir cesaret vuruldu deli yüreğine, sürüklediği bedenini duvara yasladı. Ve benliği karanlığa dalarken, birden menekşe gözleri ürkek açıldı.

Bir saniyelik karanlık, aydınlığa ne sırlar getirmişti!

Yağmur bir duvarın dibine çökmüş halde, elleriyle başını sımsıkı tutarak ne yaptığını merak ederek dehşet içinde bir kâbustan uyanıp

kendine geldi. Ne kadar zamandır buradaydı? Dakikalar mı yoksa saatler mi geçmişti?

Korkudan irileşen bakışları etrafı turladı. Midesini burun deterjan ve idrar kokusu yüzünü buruştururken, çizilmiş, kirlenmiş, beyaz fayanslara ve eski lavabolara baktı. Korkuyla sarsıldı. Oturduğu yerden tıksinerek hızla doğruldu. Kalbi karnına düşmüş şekilde panikle sayarken, etrafına bakınmaya devam etti.

Burası neresiydi? Ne işi vardı böyle izbe bir yerde? Üzerine baktı, manto vardı, garip giyinmişti. Karşısındaki aynada gördüğü aksine baktığında, korkuyla bir adım geriledi. Sonra onun yüzüne baktığında, bir yabancıya bakıyor gibi hissetti. Siyah saç... Onun saçları sarıydı! Titreyen elleri güzel saçlarında dolaşırken, korkuyla yaşaran gözleri yer yer nasırlanan ve artık parça pinçik olan ellerine kaydı. Yanık izleri, yara izleri sarmıştı güzel ellerini. Bu eller onun muydu? Hızla lavaboya gidip ellerini yıkadı ve yüzüne peş peşe su çarparak kendine gelmeye çalıştı.

Neden böyle tuhaf giyinmiş ve neden saçlarını boyatmıştı? Beyni durmuş gibiydi. Burnundan sızan kanı temizledi. Duvardaki kâğıt havlu kutusundan bir peçete alarak kapıya yöneldi. Yüzünü kurularken burada ne aradığını düşünüyordu. Bayılmış mıydı? Ne olmuştu? Dışarı çıktığında serin hava yüzünü yaladı, bir an gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve aklını toparlamak için kendine zaman tanıdı.

Etrafına bakınırken şaşkınlığı daha fazlaydı. Bir lunaparkta, ne arıyordu ki? Başı çatlayacak gibi ağrıyor, genzi kuruyor, boğazı biri tarafından sıkılmışçasına acıyordu. Üstelik burnu kanamaya devam ediyordu. Sarsak adımlarla ilerlerken, kalbi acımaya başladı. Ellen buz gibi olmuştu ve bir de güçsüzleşmişti. Ne olmuştu ona, başına darbe falan mı almıştı? Kaza mı geçirmişti? Bayılmış mıydı? Sonra bu hali neydi? Güzel saçlarına ne yapmıştı?

Çiçek evde tek kalmış olmalıydı? Kolundaki saate bakmak istedi ama kolunda bir saat yoktu! Oysa o saatsiz gezmezdi. Havaya baktı. İkindiyi geride bırakıyor gibiydi. Ayrın okuldan gelmiş olmalıydı. Onları evde tek bırakıp buralarda ne arıyordu ki?

Tekrar tekrar etrafına bakındı korkuyla ama park terk edilmiş gibi sakindi, ya hafta içiydi, ya da kimse yoktu ve gerçekten terk edilmişti! Sonra bir hareketlilik çarptı gözlerine. İleride, korumaya benzeyen siyah giyimli iri yapılı adamlar vardı. Dikkatle etrafı tarıyorlardı. Bi

vekil falan mı vardı çevrede, ya da belediye başkanı falan ziyarete mi gelmişti!

Ona bakmıyorlardı ama etrafı kolaçan ettikleri ve birilerinden sakındıkları belliydi. İçlerinden biri onun şaşkınca etrafa bakındığını görünce, kaşlarını kaldırarak ona döndü.

"Bir sıkıntı mı var?"

Ağzını açtı ama konuşamadı Yağmur.

"Yağmur Hanım, iyi misiniz?"

Adını nereden biliyordu? İyice korkuya kapılan kız cevap vermeyince, "Bir şey mi oldu?" diye sorarak yanına yaklaştı koruma.

Dehşete kapılan Yağmur korkuyla bir adım geriledi. Sert duruşlu adam onun yüzündeki kaygıyı ve dehşeti görünce durakladı. Yağmur şimdi bayılacaktı. Bu kadarı gerçekten fazlaydı.

"Yağmur Hanım..." dedi adam yine ilgiyle. "Bir sıkıntı mı var?"

Dudaklarını dişledi, sıklaşan nefeslerini kontrol altına almaya çalıştı. Bu tanımadığı adamın adını bilmesi ve üzerine gelmesiyle panikleyen Yağmur, tökezleyerek geri geri yürümeye başladı. Korkuyla etrafa bakınmayı sürdürdü. Üç tane pahalı araç ileride duruyor, çevresinde korumalar kaynıyordu. Ve karşısındaki adam onunla konuşuyordu. Adamın sesi uzaklardan gelir gibiydi, boşlukta gibiydi, uğuldu yor, dağılıyor, netliğini kaybediyordu. Yüzüne baktı saf saf ve usulca oynattığı dudaklarını okumaya çalıştı.

"Uzak dur benden..." diye çıkıştı korkuyla, koruma olduğu yerde kilitlendi. Onu dinlemişti ama kaşlarını çatarak dikkatle yüzüne bakmaya devam ediyordu. Neden onu dinlemişti? O bakınca, diğer bir koruma da onun gibi dikkat kesilmişti ona. Neler oluyordu?

Yağmur kapana kısılmış kedi gibi iyice korktu, kimdi bu mafya kılıklı adamlar? Bakışlarını çevrede gezdirirken, ileride başka bir adamın, gözlüklerinin ardından ufak bir kıza bakıp, el salladığını gördü. Uzun boylu, iri bir adamdı. Karanlık adamların başı gibi sır duruyordu.

Çok yakışıklı bir yüzü vardı, gözlükleri ona derin bir hava katmış, üzerindeki kaliteli takım boş ve normal bir insan olmadığını vurgulamıştı.

Sonra adam da ona baktı... Ve Yağmur yutkunamadı dahi. Sanki... sanki bir korku filmindeydi. Adamın yüzü yanıktı. Kalbi atmayı,

bacakları yürümeyi kesti. Adamın yüzünün yan tarafında koca, iğrenç bir yanık vardı.

"Uçuyorum..." diyordu uzaktan gelen ufak bir kızın keyifli sesi. "Bulut bana bak..."

Korkuyla ışıldayan bakışları kıza kaydı. Saçları tepesinde bağlanan ve sevinçle kollarını iki yana açıp dönen minik uçağın içinde duran kız, ne kadar mutluydu... Sanırım bu kız onundu ve bu karanlık duruşlu adam büyük biri olmalıydı.

Tatlı kızın babası korkunç bir adama benziyordu!

Gözlüklerini çıkardı dev adam, ona kaşlarını çatarak sorgularcasına bakmaya başladı. Gözlerinde garip bir bakış vardı. Kaygı! Yok yok, endişe! Ona neden endişeli bakıyordu? Gamsız duruşundaki gözleri garipti. Sonra sorgulayan bakışlarını ileride duran korumasına çevirip, sessizce hesap soruşunu izledi Yağmur.

Koruma "Bilmiyorum." dercesine omuzlarını sarstı.

Onu tanıyor muydu? O zaman korumalar adını nereden biliyorlardı? O sert duruşlu, yanık yüzlü adam yanındaki adama oyuncağı durdurması için işaret verdi.

Yağmur panikleyerek çantasına uzandı, nasıl olduğunu bilmiyordu ama omzundaki çapraz asılı çantanın varlığını hissetmişti. Telefonunu titreyen eline aldığında, başka bir şaşkınlık daha yaşadı. Ne zaman değiştirmişti modelini, üstelik ne kadar büyüktü telefonu? Hızla ekranı açtı ve ikinci şokla sarsıldı.

Ekranda neşeyle gülen tatlı bir kızın resmi vardı. Siyah saçlı, mavi gözlü, yüzü rengârenk boyalı, dil çıkaran yaramaz bir kızın. İyi de bu kız kimdi? Neden Çiçek yerine bu kızın resmi ekran resmiydi? Titreyen elleri aradığı numarayı buluncaya kadar tuşladı. O sırada iri adam kızı oyuncaktan dikkatle indiriyordu, üstelik ona hesap soran türden bakmayı da ihmal etmiyordu. Bir iki çalmadan sonra telefon açıldı.

"Alo..." dedi karşıdaki tok ses merakla.

"Hakan..." dedi Yağmur, korku dolu bir fısıltıyla sesi tanıyarak.

Karşı tarafta şaşkın bir duraklama oldu. Cevap gecikti.

"Yağmur." dedi inanamaz bir şekilde çok sonra adam, heyecanlıydı sesi.

Yağmur ona doğru gelen adama bakarken, bacakları titremeye başladı. Adam uzak kızın elini tutuyordu ama arkasındaki korumalar

...mla hareket ediyordu. Nefes alamadı. "Hakan... korkuyorum..." dedi fısıltı gibi sesiyle, dişleri birbirine vurarak. Ayakta duramayacak gibiydi. Başı dönüyordu.

"Ne oldu Yağmur? İyi misin?" dedi telefondaki endişeli adam, sanki bunu sormak için biraz beklemiş gibiydi.

"Bil... Bilmiyorum." dedi Yağmur elini saçlarına daldırarak. "Tuhaf hissediyorum."

"Neredesin?" dedi ses, nasıl olduğunu, neden aradığını sormadan! "Söyle hemen yanına geleyim." Sesi hâlâ sakindi ama Yağmur garip bir panikle kapılmıştı, nedensiz!

"Korkuyorum Hakan..." diye sayıkladı titreyerek. Etrafındaki ona şaşkın şaşkın bakan korumalara baktı, yanağına yaşlar sıralanırken bakındı. "Burada garip adamlar var, üstelik bir lunaparktayım. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum ama korkuyorum. Yardım et!"

Telefonun diğer ucunda garip bir şeyler oldu, sanki birine talimat verir gibi duraladı Hakan, sonra o tok ve yatıştırıcı sesi duyuldu yeniden. "Tamam Yağmur, sen yerini söyle ben gelip alacağım seni. Korkma, şimdi etrafına bakın ve nerede olduğunu söyle..."

Yağmur panikle etrafına bakındı. "Çiçek... Çiçek nerede? O... O iyi mi?" diye sordu kaygıyla. Ya... Ya ona da bir şey olduysa, ya bayılmışsa ve biri onu almışsa korkusu içine zalim bir kurt gibi düştü.

"İyi merak etme, yanımda... Şimdi uyuyor." dedi adam yine o garip sakinliğiyle ama bu garipsizliği Yağmur'u tedirgin ediyordu. "Sen nerede olduğuna odaklan."

"Sütünü içti mi? Karnı acıkmıştır. Al... altını da değiştirmek gerek. Pışık olacak..."

"Yağmur..." dedi sabırsızlanmaya başladığı belli olan tok ses. Dişlerini kırarcasına sıkıp, "O iyi merak etme. Sen neredesin?" diye sordu tekrar.

Yağmur yutkunarak ışıklı tabelaya baktı. "Park Lunasan yazıyor... Sa... sanırım İzmit..." diye kekeledi çaresizce etrafına bakarken.

"Tamam, sen şimdi bir yere saklan ve ben..."

"Anne..." dedi bağıran güzel bir ses yan tarafından duyularak, dikkatini dağıttı kadının. "Bak Arkadaşım Bulut bana ne aldı."

Başını aşağıya eğen Yağmur şaşkın bakışlarını yanına gelen şirin kıza çevirdi. Garip giyimli, tatlı ve tuhaftı. Ufak, siyah saçlı duran

ama aslında dip kısmından sarı saçları gözüken, mavi gözlü, beyaz tenli bir kızdı bu ve ona anne diyordu!

Gözlerini kıstı. Ufaklığına ne kadar benziyordu yüzü. Sanki kendi küçüklük resmine bakar gibiydi gözleri. Yağmur'un kulağında hi ses kaygıyla "Yağmur bana dön... Lütfen Yağmur konuş benimle..." derken panikle, Yağmur telefonu indirdi. İçinden gelen bir sesle yere çömeldi ve kızla yüz yüze gelecek şekilde durdu. Menekşe gözleri kaygılı ama sevgi doluydu. Göz rengi ne kadar çok benziyordu kendine. Elindeki pembe pamuk şekeri keyifle gösteren ve sürekli konuşan kıza "Anneni mi kaybettin küçüğüm?" diye sakince sordu.

Bunun bir oyun olduğunu sanan Çiçek keyifle kıkırdadı. "Anne çok şakacısın. Annem sensin ya." dediğinde çocukça saflığıyla, kaldığı yerden konuşmaya devam etmeye başladı.

Ağzı kuruyan Yağmur yutkundu ve kaşlarını çattı. Başını sallayarak iç gerdi. Sonra zoraki bir tebessümle "Annen ben değilim... Ama dilersen seni ona götürebilirim. Şimdi annenin adı ne?" diye sordu ciddiyetle. "Sen kayıp mı oldun?"

Arkasından gelirken garip bir bakışla onları izleyen adama baktı. Biraz uzakta olmasına rağmen, onun ürkütücü yüzü bedenini titretmişti. Sesini duymayacağını bildiği halde, "Baban seni bekliyor sanırım. Bak bize bakıyor." dedi arkasındaki adamı kaşıyla göstererek. "Hadi ona git."

"Anne..." dedi Çiçek'in elindeki şeker yere düşüp, dudakları acıyla büzülürken. Şirin yüzündeki kaygı büyük adamlarda bile yoktu, menekşe gözleri sislenmişti aniden. "Anne... Beni hatırlamadın mı? Çiçek." dedi sesi titreyerek.

"Çiçek mi?" dedi Yağmur gülümseyerek. Ne garip diye düşündü!

"Benim kızımın adı da Çiçek..."

"Anne Çiçek benim!" dedi dudakları titreyen ve dolu dolu olmuş gözleri içini acıtan tuhaf giyimli kız. "Beni yine mi unuttun?"

Hıçkıran Çiçek'in yanaklarından iri taneler birbirine ardına akarken, Yağmur şaşkınca kızın yüzüne bakıyordu.

"Hayır, sanırım sen..." derken birden durdu. Aklı iyice karışmaya başladı. Kalbinde bir çırpınma, boğazında bir düğüm oldu. Kızın yanağına uzandı. "Ağlama..." dedi buğulu sesiyle. İçi neden acıyordu, göğsündeki ağırlık neden fazlalaşıyordu? Neden nefesi kesiliyor, si-

Gerçekte yanan yeri onun bedeniyle rahatlatmak, içindeki boşluğu bu ufak bedenle doldurmak istiyordu?

"Merak etme anneni bulacağız."

Korktu bu duygunun yoğunluğundan. Bulut onlara doğru yaklaşırken arkası dönük kızın gülmediğini, omuzlarının sarsılmasının ağlamaktan olduğunu anlayınca, nefesi daraldı. Neden ağlıyordu onun Çiçek'i, ne olmuştu şimdi sebepsiz?

Yağmur hıçkırarak ağlayan tuhaf giyimli kıza bakarak, usulca doğruldu. Tam kızın elini tutup babasına götürmek istediğinde, bacaklarına sarılan kız "Anne unutma beni ne olur... Anne beni unutma ne olur..." diye ağlamasıyla, Yağmur ıslak kirpiklerini kırpıştırarak bacaklarına sarılan kıza şaşkınca baktı.

Minik, cansız elleri ve kolları bacaklarını öyle bir sarmıştı ki, bir an dengesini kaybedip yere yuvarlanacaktı. Bulut hızlı adımlarla yanlarına gelmeye başladığında, Yağmur derin derin soluyarak kızın simsiki bacaklarına yapışan kollarını açmaya çalıştı. Adamın duruşundaki sertlikten korkmuştu.

"Ben senin annen değilim." dedi kızı ittirerek nazikçe, "Ama sana anneni bulacağım."

O konuştukça daha fazla korkan Çiçek, bu sefer bağırarak ve hıçkırarak anlaşılmayan kelimeler halinde ağlıyordu. "Anne lütfen..." diye ama anlamıyordu ondan kendini koparmak isteyen kadın. Annesi değildi ki?!

"Çiçek." diye gürledi Bulut adımlarını hızlandırıp yanlarına geldiğinde endişeyle. Yağmur ona sert sert bakan öfkeli adama sitem ederek korkuyla bakarken, beyninde beliren sesler gözlerine görsel olarak yansımaya başladı. Zihninin gerisinden bir görsel çıktı açığa.

"Bundan sonra senin sahibin benim..." diyordu çatık kaşlı yüzü yanık adam. Sonra onun kollarında nefes nefese dururken, gözlerindeki o garip bakışla teni yanıyor gibi karıncalanıyordu.

"Anne bana bir masal anlatsana..." diyen bir çocuk şarkısı çınlıyordu zihninde.

"Abla yeter... Bıktım artık kaçmaktan, yoruldum." diye isyan eden Ayrin'in sesi içine batan bıçak gibi keskindi. "Ben artık normal bir çevre ve herkes gibi yaşamak istiyorum. Arkadaşlarım olsun istiyorum, lütfen abla duralım artık."

sesi... Bulut da aynı anda o telefona baktı. Sürekli adını haykıran bir adam sesi geliyordu. O sesin sahibinden mi korkmuştu?

Kadının ıslak gözleri kararırken, bir siluet belirdi zihninde. Kara gözlü, kara giyimli bir adam. Rüzgâr denen adam! "Sana o adamın kim olduğunu söyleyeceğim ama karşılığında, Bulut'un yanında bir süre çalışman gerekecek. Ve ne olursa olsun asla istifa etmeyeceksin, eğer altı aydan evvel gidersen, sana o resmin kime ait olduğunu söylemem ve unutma bunu bilen tek kişi benim." Mafya kılıklı adamın meydan okuyan tok sesi, azaldı ve sonunda kayboldu.

"Seni bulacağım Yağmur ve o gün bunlar için bana yalvardığında geç olacak." diyen Hakan'ın sesi esip geçti telefondan.

"Hakan..." dedi panikleyen Yağmur elleri titreyerek telefonu bir böcek gibi korkuyla gösterirken.

Hakan mıydı o? İyice çorba olmuştu zihni, ne doğru ne hayal ayırt edemez hale gelmişti.

"Yağmur..." dedi tok sesli bir adam omuzlarını kavrayıp ve yüzüne bakması için onu sertçe sarsarak. "Ban bak..."

"Korkuyorum. Hakan!"

"Bana bak, korkma ben yanındayım."

Kız onun yanık yüzüne ve şefkatli gözlerine bakarken, onun endişesinin içinde, "Telefon ettim... O... O yerimizi biliyor..." dedi korku içinde haykırarak.

"Kim biliyor?"

"Hakan... Hakan yerimizi biliyoruz." dedi yanaklarına yeni yaşlar sıralanırken.

"Ondan mı korkuyorsun? Ondan mı böyle tuhaf davranıyorsun?"

Ok ok olmuş gözlerini adamın yüreğine çevirdi. Adamın iri bedeni bu bakışla gerildi. İçinden gelen garip bir hisle Yağmur ona sokuldu, "Bulut..." dedi titrek sesiyle yakararak. Yakasını sımsıkı kavradığı adama sokulan kız, "Korkuyorum." dedi yeniden. Başını göğsüne bastırıp hıçkırarak ağlarken, adam kadının bu dengesiz haliyle kasılıp kaldı. Ona sarılıyordu, hem de kendi isteğiyle. Çenesi gerilen Bulut daha ona sarılmadan bir adım uzaklaştı, yüzüne bakarak hıçkırdı.

"Ben buradayım..." dedi Bulut genç kadının yanaklarını iri elleriyle silerek. "Korkma, ben varım... Korkma."

Bir anda her şeyi birbirine karıştıran Yağmur, saf saf adamın öf-

keden sarsılmış yüzüne ve aklını karıştıran çatık kaşlarına bakarken "Bırak beni..." diye bağırmaya ve hıçkırmaya başladı. Korumanın ellerinden kurtulan Çiçek annesinin dizlerine sarılarak "Anne beni unutma..." diye bağırırken acı içinde, kızı insafsızca ittirdi dizlerinden.

"Kendine gel..." diye kükredi öfkeyle Bulut. Çiçek'i nasıl itiyor! O ne kadar uzaklaşırsa kızdan, Çiçek o kadar korkuyla atılıyordu annesinin üzerine. "Kızı neden ağlatıyorsun? Onu korkutuyorsun, dur artık!" diye kükredi Bulut. "Dur!"

Çaresiz kalan Bulut, Çiçek'i annesinin dizlerine yapışan kollarını sökmeye çalışırken "Anne ne olur beni unutma..." diye ağlayan Çiçek'i hiçbir sözü teselli etmiyordu. Bulut dişlerini sıkarak rengi beyazlayan kadına baktığında, burnundan sızan kanı gördü. Nefes alamadı bir an.

Birden hırçınlığı duran ve saf saf boş gözlerle etrafa bakan Yağmur, ılık kanı teninde hissedince elinin yanıyla burnuna dokundu ve parmaklarına bulaşan kana garip garip baktı. Sonra gözlerini karşısında ona kaşlarını çatarak bakan adama çevirdi.

"Bulut..." dedi sanki kör bir kuyuya düşüyormuş da, tek tutunacağı dal oymuş gibi. "Korkuyorum." Ve yer kaymaya başladığında, onun bayılacağını anlayan Bulut kolunu beline doladı fakat o çoktan karanlığa dalmıştı.

"Korkma, yanındayım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Aklım "Vazgeç" dediğinde
kalbim bağırıyor "bir kez daha dene."

Biliyordu yüreği; ne söylese eksik kalacak... Neye elini atsa yarım hayatların sebebi olacak. Ne zaman sevinse, umudun boynu bükülecek ve ne zaman konuşsa susacak sözcükleri...

Eğer savaşmaya gücü olmazsa işte titreyen sesiyle üşüyecek gelecek ve yıkılacaktı bedeni olduğu yere...

"Telefonu al." diye buyurdu Bulut yere düşen ve kadının bu hale gelmesini sağlayan ufak şeye düşmanca baktı.

Kollarına yığılan kadına endişeyle bakarken, korumaları çoktan aracın kapılarını açmış, onun binmesi için hazır bekliyorlardı. Beyazlamış yüzü, yanaklarına dökülmüş ıslak kirpikleri ve kafasını taşıyamayan kuğu boynuyla, cansız bir melek gibi duruyordu Yağmur. İpek bir nehir gibi kollarından aşağıya akan saçları; dizlerine sürtüyor, cansız bir et parçası gibi yanına sarkan kolu adamı dehşete düşürüyordu. Aklında bilmediği soruların cevabı kalmışken bu olanlara bir tanım bulamıyordu Bulut. Ne olmuştu şimdi, neden olmuştu bunlar?

Daha evvel bir sürü kişinin hayatını almış, çok can yakmış, kollarında son nefesini verenler olmuş bir adam olan Bulut Toprak, şimdi kollarındaki kadına baktıkça canı çekiliyor gibi soluksuz kalıyordu.

Çılgınca tepinen ve haykıran Çiçek, korumanın kollarından kurtulup ağlayarak peşlerinden koşarken, Bulut çoktan Yağmur'u aracın arka koltuğuna yatırmıştı bile. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kadının ciddi bir sorunu olduğunu artık anlıyordu. Ya kafayı uyuşturmuştu, ya da kafasında bir sıkıntı vardı!

"Anne ölme ne olur!" dedi Çiçek korku içinde haykırarak. İşte bir çocuğun hayatı boyunca gözlerine ve derinlerine nakşedecek bir kare vuku bulmuştu. Bulut bundan nefret etti. Çiçek'in psikolojisini bozacak hiçbir şeye izin vermeyecekken, bizzat annesinin bu hali kızın kimbilir ne kadar kalbini yaralıyordu! Çaresizce araca binmek için çırpınıp duruyordu minnacık bedeni. Sanki ona devasa bir güç verilmişçesine Bulut'u ittirip, annesine ulaşmaya çabalıyordu. Dudağında hep aynı kelime takılmış, kalbini hızla sektiriyordu.

"Anne ölme ne olur!"

Bulut donup kaldı bir an ufacık kızın kâbuslarını duyarken, enesinden sırtına ve oradan böbreklerine doğru bir acı geçti. Ölmek mi? Sadece bayılmıştı! Çiçek Annesinin yanına çıkmak isteyince, korumalar onu almaya çalıştı, o anda onları durduran Bulut kapıyı sertçe kapatıp; yapmaması gerektiği halde Çiçek'i yanına alarak, ön koltuğa oturttu! Kollarında debelenerek hıçkıran Çiçek ter içinde arka koltuğa atılırken, annesine gitmek istediğini haykırıyordu.

Recep aracı çalıştırmış, Bulut bir taraftan Çiçek'i sakinleştirmek isterken, diğer taraftan arkadaki kadının akıbetini merak ediyordu.

Kulaklığına dokunan Recep, "En yakındaki hastaneye haber verilsin..." dediğinde, Bulut arkada gerçekleşen kıpırdanmayla dikiz aynasına baktı. Çiçek'le uğraşmayı bırakıp arkaya döndüğünde, kafasını kıpırdatan Yağmur garip bir homurtuyla kendine geliyordu. Bu kadar çabuk mu? Elini alnına koyan Yağmur gözlerini aralamaya çalışırken, Çiçek haykırarak "Anne..." diye bağırdı. "Uyan anne ölme..."

Bu sesi duyan Yağmur ancak o zaman kendine gelip, dehşet bir korkuyla irkildi, şaşkınca kızına bakarken bakışları Bulut'un endişeli gözlerine takıldı. Ne olduğunu kavrayamadan, gözleri korkuyla ağlayan kızına kaydı.

Aracın koltuğuna tutunmaya çalıştı. "Kalkma..." diye buyuran adama inat, oturur vaziyete gelirken ona kükreyen adamı hiçe sayarak, "İyiyim, merak etmeyin." diye konuşmaya çalıştı. Burnundaki kanama azalmıştı ama hâlâ durmamıştı.

"İyiyim." diyen boğuk sesiyle gözlerini sımsıkı kapattı kız. Bulut çekindiğini anlayınca, utanan yüzüne bakıp yudumladı gözlerindeki berraklığını. Çipil çipil gözlerindeki yağmura bakarken o, Yağmur kızının uzattığı kollarına uzanarak onu kucağına çekti. Boğuk bir sesle, "Ne oldu bana?" diye sordu sanki hiçbir şey olmamış gibi sakindi.

"Bayıldın." dedi Bulut dikkatle yüzüne bakarak. "Cidden iyi misin?"

Sonunda emeline ulaşan Çiçek annesinin kucağına oturduğu an, kollarını boynuna doladı ve hıçkırarak ağlamaya ve aynı anda annesinin yanaklarını ve gözlerini öperek "Anne." diye bağırmaya devam etti.

Hıçkırıyor, sürekli aynı şeyi ağzının içinde homurdanıp duruyordu Yağmur kollarını kızının bedenine sımsıkı sarıp onu yatıştırmak için kulağına sakinleştirecek ve telkin edecek sözleri mırıldandı. Ama bu kolay olmuyordu.

"Çiçek bana gel, annen iyi değil." dedi Bulut kızı kendine almaya çalışarak ama Çiçek bırakmak istemiyordu annesini. O çekiştirdikçe daha güçlü doluyordu kollarını annesinin boynuna.

Yağmur da kızını bırakmak istemiyordu, Çiçek ne kadar sıkı sarılıyorsa, o da en az onun kadar sıkı sarılıp, nefessiz kalacak şekilde onu kokluyordu. Ağlayan gözleri neydi ki, bir de ağlayan yüreğinin sesini duysalar hiçbiri yerlerinde rahat oturamazlardı. "İyiyim ben." dedi Yağmur kaşlarını çatarak, içi yanarak. "Valla." Bir an duraladı. "Ne oldu bana?" diye sordu yeniden. Aslında olanları duymak bile onu korkuturken bu soruyu sormaya mecburdu. Ne olmuş ve Bulut ne kadarına tanık olmuştu, bu önemliydi.

Bulut torpidodan ıslak mendil paketini çıkarıp arkaya uzattı. "Burnun kanadı..." dedi kadının rengi gitmiş yüzüne bakarak. "Sonra bir anda yere yığıldın." Yağmur ıslak mendil paketine uzanırken, "Efendim en yakında devlet hastanesi var, olur mu?" dedi Recep dikkatle yola bakarak.

Hastane kelimesini duyduğu anda birden panikleyen Yağmur "Hastane mi?" dedi ondan evvel soluk soluğa lafa atılırken. "Ne hastanesi?"

"Olur." dedi Bulut ama onu dinlemeyen Yağmur "Hastane falan istemiyorum. İyiyim ben." diyerek panikle diretmeye başladı. Hastaneye gittikleri dakika enselenmeleri an meselesi olacaktı.

"İyi değilsin." dedi Bulut öfkeyle. "Doktora görüneceksin. Geçen gün elini yaktın, şimdi de bu."

Yağmur onun gergin bir ip gibi olduğunu ve her an sinirlerinin kopmaya yaklaştığını görünce, "Geçen gün dalgındım, üstelik ağır kesici almıştım, şimdi de..." dedi ne olduğunu hatırlamaya çalışarak zihnini zorladı... Ama bir türlü hatırlayamadı. "Şimdi de yorgun düştüm... Ondan..."

Bulut aldırmadan yola devam edince, hırçınlaşarak "Size iyi olduğumu söylüyorum, duymuyor musunuz? Hastaneye falan gidemem. Bu riski göze alamam." diye bağırdı öfkeyle.

Kollarının arasına pusan Çiçek korkuyla irkilince, hızla saçlarını okşarken bir taraftan da dolu dolu olmuş gözleriyle, "Bulut Bey, hastanede kimlik soracaklar..." diye artık bir şeyleri öğrenmesi pahasına konuşmaya karar verdi. "Lütfen. Bu ihtiyacım olan en son şey bile değil... Kimlik bilgim sorulduğu an..."

"Sormayacaklar."

"İstemiyorum dedim, anlamadınız mı? Hastaneye gitmek istemiyorum, iyi olduğumu söylüyorum; neden dinlemiyorsunuz?"

"Ben de iyi olmadığını söylüyorum." dedi Bulut dişlerini inatla sıkarak, sonra dikiz aynasına döndü. Karakaşları hiddetli bir çatılmayla gözlerini gölgelerken, ona serçe bakan mavi gözlerini kıstı.

Adam tehditkâr sesiyle "Ve benimle konuşurken sesinin tonuna dikkat et." diye uslarken, kadının yüreğini ağzına getirdi.

Bu bir emirdi. Uyarı falan değildi. Yağmur yutkundu, onun iyice koyulaşan ve kararlılıkla yayılan tok sesiyle gardını kuşandı. Kendine çekidüzen verirken, adamın karanlık yanı, aslında sandığı gibi olmayan dünyası ve belki de tehlikeli biri olacağı aklına geldi.

Allah'ım yağmurdan kaçarken doluya mı tutulmuştu? Rüzgâr Karalı'nın normal bir arkadaşı olacağını nasıl düşünürdü? Adam sürekli ortalardan kaybolup duruyordu. Üstelik karanlık bir hali hep vardı, şimdi de korumaları ve silahlı adamları olduğunu öğrenmişti. Hakan itinden kaçarken Bulut mafyasının kurbanı olmak istemiyordu. Derhal bir kez daha çekidüzen verdi kendine. Adamın aslında kim olduğunu hatırlatır şeklindeki yüzüne bakarken, korkuyla boğazını temizledi.

"Bulut Bey..." dedi sakin bir tonda. Dudaklarını zoraki bir şekilde gerdi. "Ya şimdi eve gideriz, ya da eve gittiğimizde pılımı pırtımı toplar, evinizden giderim."

Bu bir tehdit değildi! Bu bir uyarı değildi! Bu bir anlaşma da değildi!

Bu onun eylemiydi ve yapılmadığında savunmaya geçileceğini bu adam da en az onun kadar iyi biliyordu.

Yağmur sırtından aşağıya soğuk terler dökerken, tehdidinin işe yarayıp yaramayacağını artık zerrece umursamıyordu. Zaten batmıştı, daha fazla ne olabilirdi ki?

Onun bu kibirli haline öfkelenen Bulut dişlerini sıkarken çenesi kasıldı. Yanındaki adamın bile sakinliğine şaşakalmasına aldırmadan, gözlerini yola çevirdi. Bir süre sessiz kaldı ikili, aracı sadece Çiçek'in ağlı hıçkırık sesleri inletirken, bu sesler Bulut'un kalbine kurşun atmadan ölümü fısıldıyordu. Sonra dikiz aynasından ona öldürücü bir bakış atarak, "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye gözlerini kısarak baktı.

Aracın içi birden buz gibi olmuşçasına titredi kadın. Sitemiyle kalbi takla attı. Onun yüzündeki o sertlik, her zaman ürktüğü bir şeydi ama sınırlendiği zaman resmen kaçacak delik arar gibiydi. Yine de kararlıydı.

"Hayır... gerçeği söylüyorum. Bulut Bey, bizi size bağlayan tek şey, Rüzgâr Bey... Aramızda hiçbir anlaşma ya da hiçbir kural yok... Eğer bana dayatma yaparsanız, isteklerime saygı göstermezseniz, sizinle olan düzenimizi bir daha gözden geçirmek durumunda kalırım. Sizin de anlayacağınız gibi, ben bu yola çıkarken kellemi koltuğuma aldım ve amacımdan dönmeyeceğim."

Kızını iyice sinesine çekti ve güç alırcasına derince soludu. Adamı ikna etmek için kolları arasında titreyen kızının saçlarını okşarken, "Kızım korkmuş, lütfen eve gidelim." diye bu sefer daha sakin bir sesle rica etti.

Konu Çiçek olunca adamın duruşu bile değişiyordu. Ve nedense bu kadını artık şok etmiyordu. Sanki aralarında görünmez, kuvvetli bir bağ vardı ve bunu koparamayacağını kabulleniyordu!

"Hastane..."

"Bulut Bey... lütfen." diye yakarırcasına devam edince, Bulut öfkeyle kocaman bir nefes çekip of diyerek bıraktı. Bu sesli iç çekişle araba uçabilirdi. "Gidemeyeceğimizi biliyorsunuz. Hem iyiyim ben, sanırım yorgunluktan bir de vitamin eksikliği var bende... Panik atak da olunca dengesizleştim." diye yalan söyledi.

Bahaneleri saçmaydı ama akıllıcaydı. Adamı ikna edemeyeceğini anlayınca, "En yakın zamanda gideceğim, söz. Lütfen. Şu anda iyiyim. Tek ihtiyacım olan şey, kızımı sakinleştirmek." diye ona istediği cevabı verdi.

Bulut ona inanmayan gözler bakınca, sırtını geriye yasladı. Bacaklarını camdan dışarı çevirerek artık pes etmiş bir duruşla, "İyi o zaman, gidelim." dedi kabullenerek. "Sizin bana direktif vermenizden sıkıldım. Emretmenizden de bıktım. Zaten bahane arıyordum, bana elime verin."

Bulut sessiz kalınca, bocalayan Recep ona baktı. Yol ayrımına yaklaşmışlardı, ne yapması gerekiyorsa şimdi söylemeliydi ve o patronunun öfkesine şahit olan biri olarak ağzını açıp sormaya çekinirken, arkadaki kadın çatır çatır cesurca onu tehdit ediyordu. Cidden kadının aklından zoru olduğunu düşünerek sessizliğini korudu.

Bulut başını dikleştirince, ne demek istediğini anlayan Recep hatalılığına dokunarak, "Devam ediyoruz." diye direktif verdi.

İstediğini alan Yağmur gözlerinin kıyısından adama baktı. Korkudan kasılan bedeni az biraz rahatlarken, diken üstünde gibi durduğu koltuğa yayıldı. Bulut ona emrettiği ve direttiği için öfkeden kudurıyordu ama onun gideceğini biliyormuş gibi de sessiz kalıyordu.

Yağmur az da olsa rahatladı. Kızını yatıştırmak için yanağını öpüp okşarken, kulağına telkin edici sözle söylemeye başladı. Bir süre daha kucağında korkuyla titreyerek ağlayan kızını sakinleştirmek için uğraştı ve en sonunda kollarında uyuya kalan kızının, masum yüzüne bakarak şükretti. Geldikleri yoldan usulca akıp giderken etrafı izlemeye koyulduğunda aracın içinde gergin bir sessizlik, akıllarda hep aynı soru vardı!

Araç durmaya yakın, "Neden bu kadar paniğe kapıldın?" diye sordu Bulut dişlerini sıkarak.

Yağmur olanları düşünmek istemediğini belirtircesine bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Kulak ardı etti sorusunu, sessiz kalma hakkını kullandı.

Zaten neler olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Sadece... Sadece kızını öyle görünce paniklemişti, gerisi yoktu. Korkmuştu. Ama neden bayıldığını biliyordu! Zaman tükeniyor, her saniye aleyhine işliyordu.

Yarın geç olunca, pişmanlık neye yarayacaktı, gururu neye ya-

niyordu artık vakit kaybından başka? O yüzden gururunu bir kenara bırakıp, Rüzgâr denen adama yalvarmayı ve bu işkenceyi bitirmeyi istiyordu artık. İlk işi, o adamın kapısına dayanmak, öldürse bile istediği cevabı ondan almak olacaktı.

"Yarın için bana izin verir misiniz?" diye sordu usulca.

Bulut başını geriye yasladı. Hiç konuşmadı, ne evet dedi, ne de hayır, sadece yola baktı. Sanki amacını anlamış, beynini okumuştu.

Geldikleri yolu aynı titizlikle dönerlerken, Yağmur onları harabeye bırakan koruma ordusuna son defa baktı. Başından beri korkuyordu bu karanlık adamdan ama sanki zamanla tavrı biraz yumuşamıştı fakat şimdi eski korkuları yeniden ve tek tek gün yüzüne vurmaya başlamıştı.

Bu adam neden bu kadar korumayla geziyor, neden böyle fare gibi deliklerden geçip izini kaybettirerek dağ başındaki evine gidiyordu ki, anlamıyordu. Artık fakir biri olmadığını biliyordu, ama iyi biri olup olmadığından da emin değildi! Tekrar eski ciplerine binip yola koyulduklarında, bir ara gözlerini açan Çiçek annesinin kucağında hıçkırarak yeniden uykuya daldı ve döndüklerinde dahi uyanmamıştı.

Hem eğlence, hem de olanlar kızı mahvetmiş, narin bedeni bu aksiyonu kaldıramayıp yorgun düşmüştü. Üstelik aç uyumuştu, içi ezildi bu duruma. Bir de neler olduğunu hatırlayabilseydi. Birden bayılması saçmaydı. Çiçek neden bu kadar paniklemişti ve Yağmur neyi unutmuştu!

Bulut sert yüzüyle kapısını açıp usulca kızı aldı kucağına ve başlarında bekleyen Naci'ye dikkatle uzattı. "Odasına götür..." dedi sert bir sesle.

Önce annesinden ayrıldığını sezen Çiçek huzursuzlandı, Bulut eğilip kızın kulağına bir şeyler fısıldayınca başını Naci amcasının omzuna yaslayıp kollarını boynuna dolayarak uyumaya kaldığı yerden devam etti.

Kemikleri kırılmış gibi ağrıyan Yağmur araçtan çıkarken, tepesinden ona hükmederek bakan adam yolunu tıkadı. Sanki gırtlağını sıkacakmış gibi kötü kötü bakarken, kolundan sertçe yakalayarak yakınına çekti. Dişlerini gıcırdatarak eğildi, "Konuşacağız." diye buyurdu.

Gözleri birleştiğinde onun bakışlarındaki öfke kıvılcımlarını gören Yağmur, bir an korkuyla bacaklarının bağının çözüldüğünü hissetti. Dirayetine sımsıkı tutunup fırtınaya savaş açan gül dalı misali

inandıklarına kuvvetlice tutunurken, başını inatla dikleştirdi. Sakinliği ile adamı çileden çıkarırken, "Ne hakkında?" diye sordu derhal gardını alarak.

Bu kadını gırtlaklasa ona ceza değil, ödül verirlerdi.

Adam cidden kafayı yiyecekti, ona resmen bunak numarası yapıyordu. Bulut burnundan soluyarak bakarken, "Senin gırtlağını sıkasım geliyor. Yemin ederim bir kedi gibi gırtlaklayasım geliyor. Kendini gebertmeyeceksin bir gün bana." diye öfkeyle soludu dişlerinin arasından.

Yağmur terlemiş elleriyle paltosunu iyice kavrarken "Sebep?" diye sordu inadına basarak. "Buna sebep ne? Sadece çalışanınızım, size özelim hakkında hesap vermek zorunda değilim. Hatta çalışanınız bile sayılmam, başından beri bir amaç için buradaydım."

Her sözü adamın yoluna konan sert bir bariyer gibiydi. Vurduğu ama deviremediği, ittiği ama yıkamadığı bir bariyer... Bulut işaret parmağını kaldırdı, tehditle salladı ama bu deli kadına ne diyeceğini, haklı gerekçesini nasıl çürütebileceğini bilemediğinden sustu. Hayatında ilk defa bir kadın karşısında susmuştu.

Adam resmen ağzından ateş saçan ejderhayken ona kafa tutması ahmaklıktı ama herkes yerini ve haddini bilmek zorundaydı. İkisi de aştıkları sınırlarına geri dönmeliydiler. Onun tehditlerinden korktu ama titremesini belli etmeden, kolunu kabaca tutan iri elin üzerine parmaklarını koyup, koldaki sert tutuşunu ittirerek düşürmeye çalıştı.

"Bir arzunuz yoksa işimin başına dönmek istiyorum." Bakışlarını ondan kaçırıyordu, zaten eğer gözlerine bakabilseydi, şayet onda o cesaret olsaydı, kesin düşer bayılırdı.

Bulut, kadını kolundan tutup bir daha sertçe kendine çevirirken, "Neyine güveniyorsun sen? Kime?" diye hırladı. Sabırsız halde canını yakmanın eşiğine gelmişti.

"Allah'a..." dedi Yağmur cesurca kolunu silkeleyip tutuşundan kendini kurtarırken ve başını kaldırıp ıslak gözlerini adamın öfkeden kızıla dönen gözlerine çevirdi. Çatık kaşlarındaki hiddet en az onunki kadar derindi. "Kaybedecek bir şeyi olmayanların, korkacak hiçbir şeyi olmaz imanından başka."

Bunu Bulut'tan iyi kimse bilemezdi. Ama sanki şimdi... Lanet olsun saçmalıyordu.

Ve adamın burnunun dibine sokularak, dikkatini gözlerinden dudaklarına çeken kadın, yaptığı hatanın farkında bile değildi. Güzel kokusunu genizine, hipnotize ettiği menekşe gözlerini gözlerine sokarak, adamın ne için savaşması gerektiğini bilinçaltına usulca sokuyordu.

Ondan korkup kaçmayacak kadar cesurca gözlerinin içine baktı. Tek tek heceleyerek "Ve... kızımdan uzak dur bundan sonra..." diye dik sesiyle kesin bir şekilde konuştu. "Kirli ellerini ona uzatma. Ve bana... ve hayatıma... ve aileme... uzak dur!"

Kelimeler tükenmesine rağmen ne Bulut hareket etti, ne de Yağmur onu engelleyen bir şey olmamasına karşın geriye çekildi. İkisi de durdu bir öpüş mesafesi yakınlığında. İkisi de birbirine tartan gözlerle bakarken, kalpleri vurdu, akılları durdu. Yağmur kibirli değildi ama şu andaki ona bakan erkeğin gözleri onu sadece kibirli olarak yargılıyordu.

Adam zalim değildi ama kızın gözünde onun bir canavardan farkı yoktu.

Bir bencille, bir yorgun... Bir çirkinle bir güzel... ikisi de belli etmeden birbirlerinin gözlerine korkakça bakarken, ikisi de bildiğinden geri adım atacak gibi durmuyordu. Biri sımsıkı tutunduğu planlarının ve kurallarının yolunda yürümeye kararlı, diğeri yıllardır saklandığı ininden çıkmaya hazırdı.

Bulut başını dikleştirdi. Şimdi kadının üzerine gölgesini düşürüp hükmederken iradesine, kararından dönmeyeceğini de beyan etmekteydi. Tek kelime etmedi, ama kadın onun kızından uzak durmayacağına kanaat getirdi.

"Bir aydan kısa bir zaman sonra gidiyoruz... Çiçek hayatından sonsuza kadar çıkacak, bir daha ona yaklaşmana asla müsaade etmeyeceğim. Hiç olmamış gibi, hiç tanışmamış gibi olacağız. Seni bir daha görmeyeceğiz. Yok olacaksın sen, unutturacağım."

Adam tek kaşını kaldırdı, "Kolaysa yap." dercesine dişlerini sıktı. Yağmur bu kendinden emin küstah haline daha çok öfkelendi. Ona kafa tutan duruşunu tırnaklarıyla parçalamak istedi.

"Kızımı kanatlarımın altından kimse alamayacak."

"Kanatların..." dedi Bulut sakin bir tonda. "O kadar büyük mü?"

"Tahmin edemeyeceğin kadar..."

"O zaman uçmaya devam et Yağmur, bu uzun sürecek gibi..."

Yağmur onun gözlerinde gördüğü tuhaf bir parıltıyla yutkunmadı. Meydan okumuştu! Ne bakla? Hangi cüretle? Hızlı hızlı solumaya başladı. Mavi gözleri şimdi karanlık bir deniz gibi öfke yakamozlarıyla aydınlanıyordu. Sıcaklığı tüm dirayetini tüketiyor, göğsündeki o nu dolu düzlük başını kendisine çekiyordu. İnsan nefret ettiği kişide teselli olmak istemezdi, ama artık beş para etmez iradesiyle savaşamayan Yağmur, şu anda sadece ona sarılmak ve güçlü kollarının arasına sığınarak, tıpkı Çiçek gibi tüm korkularını geride bırakmak istiyordu.

Bu hissiyatı kabullenmedi yorgun düşünceleri, kabullenmedi yüreği ve derhal silip attı en karanlık anılarına. "Çiçek, başka bir adamın kızı, benim kızım..." diye vurguladı. "Bunu unutmayın. Onun babası değilsiniz. Abisi, dayısı ya da amcası da... Siz kızımın hiçbir şeyi değilsiniz. Biz de bu evde sadece çalışanız ve yakında gideceğiz. İki ay bile kalmadı unutmayın, Rüzgâr Bey'in bana verdiği müddet doluyor. İki ay sonra bu konuyu tekrar konuşuyor olacağımıza emin olabilirsiniz." Adam burnundan aldığı soluğu verirken kabaran göğsü ve dikleşen ifadesi ile kaşlarını kaldırdı.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Zorla mı kalacağız burada?"

"Çiçek dilediği sürece kalacak burada, korkmadan, özgürce yaşayacak."

"Sen aklını kaçırmışsın... Hastasın sen."

"Kızın için ne kadar ileri gidebilirsin Yağmur... Sınırların ne kadar?"

"Sınırlarım yok."

"Ne tesadüf, konu Çiçek olunca benim de olmuyor. O zaman uzun bir savaş bizi bekliyor. Ama barış imzalamak istersen..."

"Lanet olsun, senin beyninde sıkıntı mı var, yoksa kulaklarında işitme kaybı mı başladı? Benim kızım... Benim. Başkasından olan kızım, size ne? Şimdi izin verin işimin başına döneyim. Ve lütfen... bundan sonra sakın bana sormadan planlar kurmayın. Kızımın hayalleriyle oynamayın. U-zak du-run!"

Kadının bencil gözlerine bakan yorgun adamın sert gözleri adeta beynini delip geçiyordu. Bulut dişlerini gıcırdattı ama bu sefer Yağmur ondan korkmadı. Gözlerindeki o karanlığın aslında acısını saklamak için bir çeşit perde, dişlerini sıktığında dalgalanan yanaklarının

Mahru saklamak için bir amaç olduğunu keşfetti ilk defa ama umursamadı. Bulut sımsıkı tuttuğu kolu usulca silkeledi geriye. Bir adım gerileyen Yağmur istediğini almıştı. Adam dudaklarını ısırıyor, burun delikleri genişliyor ama sesini çıkartmıyordu.

"Anlaştığımıza göre..." dedi Yağmur adamdan uzaklaşıp eve yaklaşırken, "Bir daha hayatımıza burnunuzu sokmazsanız sevinirim Bulut."

Aslında bacakları nasıl titriyor, korkudan deli gibi çarpan yüreği nefesini nasıl da acıtıyordu. İçeriye girdiğinde bayılmanın hat safhasındaydı, onun beyazlayan yüzünü ve ağlamaklı gözlerini gören Mahru hemen koşup yanına geldi. "Naci Bey nerede?" diye sordu Yağmur yorgun halde.

"Kızı yatırdıktan sonra arka bahçeye gitti." Koluna girdi, Yağmur her an bayılacak gibi bitkin duruyordu, bu halinde bir tuhaflık olduğunu hemen anladı ablası. Ağlamaklı gözlerindeki 'sus' uyarısını algılayıp, odasına kadar giderken "Ayrin nerede?" diye sordu Yağmur.

"Onu götürmediniz diye sana çok kızgındı, tam yanına geliyordu ki Naci Bey onu da bir bahaneyle uzaklaştırdı." dedi şaşkınca. Aslında yaşlı adamın ne yapmaya çalıştığını şimdi anlamıştı. Yağmur'a biraz nefes alması için imkân sağlamıştı.

Odaya geldiklerinde daha fazla dayanamayan Mahru, "Bir şey mi oldu? Bu halin ne?" diye sordu korkuyla. Aklına ilk gelen isim Halil'di ama açıkça sormaya korkuyordu.

İyice güçten kesilen Yağmur koltuğa yığılıp, titreyen elleriyle beyazlayan yüzünü kapatarak "Parçalandım ve her bir parçamı bir karanlığa bıraktım abla... Bir kez daha kayboldum. Artık kendimi bulamıyorum." diye yanağından süzülen yaşlarıyla tükenmişçesine mırıldandı.

Kadının yüzüne çaresizce baktı. "Kayboluyorum. Ben yok oluyorum."

Rengi kaçan Mahru ayaklarının dibine çökerek ellerini tutup gözlerinin içine baktı.

"Ne oldu?" dedi sormaya korkarak.

"Bayılmışım... Ama ne kadar düşünsem de, ondan evvel ne yaptığımı ya da neden bayıldığımı hatırlamıyorum. Abla..." dedi kollarını ağlayan kadının boynuna dolarken, "Ben ölmekten korkmuyorum...

Ama... Ama Çiçek... *'Unutma beni anne'* diye ağlıyordu. Abla bu kızımı mı unuttum? Daha önceden de unuttum mu onu, hatırlayamıyorum." diye hıçkırarak sordu.

Mahru kardeşinden ileri gördüğü kadının hıçkırıklarını dindirmek için kulağına, onu iyi edecek sözler fısıldasa bile, artık bir faydasını göremiyordu. Bir annenin yüreği bundan daha fazla nasıl acırdı? Yağmur hangi noktada olduğunu biliyordu. Artık yolunun sonunu görebiliyordu. Dakikalarca ablasının kollarında ağlayan Yağmur'u, sonunda ikna eden Mahru, onu da kızının yanına yatırıp, arkasından sarılarak uyuyana kadar saçlarını okşayıp, teskin edici sözler söyledi.

Onlar kendi dertlerine boğulurken hırsından kuduran ve deli danalar gibi olduğu yerde dönüp durduktan sonra aracının tekerini tekmeleyen Bulut, arabaya atladığı gibi telefonuna sarıldı.

Ve açıldığı an, "Hemen görüşmemiz gerek..." diye öfkeyle tısladı. Karşıdan aldığı cevaba rest çekerek "Rüzgâr ayaklarını kıracam.." diyerek telefonu yüzüne kapattığında, çoktan tozu dumana katıp yolda ev görüş alanından çıkmıştı.

Evde olmayan adamın gidişine sevinen Yağmur, baş ağrıları içinde gözlerini güne açalı tam iki gün olmuştu. Herkesin yüzü sirke satıyordu ama sebebini kimse söylemiyor, Mahru Ayrin'e atıyor suçu, Ayrin ise onu haklı çıkarırcasına garip huysuzluklar çıkarıp konuyu kapatıyordu.

Neler oluyordu, ne saklıyorlardı anlamıyordu! Biraz tedirgin, biraz da ürkeklerdi. Yağmur ne zaman telefon dese ikisi de dehşete kapılıyordu. Üstelik o günden beri Çiçek, peşinden bir saniye olsun ayrılmıyor, ona nefes aldırmayacak kadar çok etrafında oluyor, sürekli "Anne benim adım ne? Anne en çok hangi rengi severim? Anne şekerlerimi nerede saklıyorum?" gibi saçma sapan sorular soruyordu.

Kızının psikolojisini mahvetmişti ve bunu ne kadar süredir yapıyor hakkında ise tek bir fikri yoktu. Ve her gece yarısı uyanıp mutlaka ellerini semaya açıp "Annem beni unutmasın Allah'ım, hiç ağlamasın" diye dua etmeyi ihmal etmiyor, tıpkı Mahru gibi günde on defa "Anne ilaçlarını aldın mı?" diye başına dikiliyordu.

Öte yandan garip ama Yağmur, gözleri camda, kulağı zilde bekler

...ştu o tuhaf dağ kaçkınını. Vicdan azabı çekiyordu kesin. Bulut Bey'e, haddinden fazla yüklendiğinin farkındaydı. Sanki son zamanlarda ona dair kurduğu bentler yıkıldıkça gücü zayıflamıştı ve bu duyguları tekrar örmezse, tek üzülen kızı değil, Bulut denen adamın yüreği de olacak gibi geliyordu.

Yağmur cahil bir kız değildi, bir erkeğin bir kadına baktığında neler hissettirdiğini bilecek kadar olgundu ve son zamanlarda onun gözlerinde gördüğü soğukluğun yerini, mağrura kadar sıcak ateşler, sert tavrının yerini de anlayış almıştı. Ve bu gidişin hayra alamet olmadığını bilen Yağmur, buna müsaade ederse ileride vicdan yüküne bir tane daha eklemiş olacaktı.

"Kızım, Bulut Bey çay istiyor." dedi Naci Bey dalgın kızı olduğu yerde korkuyla sıçratarak. Karıştırmakta olduğu çorbanın başında irkilince elindeki kaşık tencereye düştü.

Hızla ekseninde dönerek, "Bulut Bey mi?" diye tekrarladı şaşkınca. Paniklemişti.

"Eve geleli bir saatten fazla oluyor, sen uyuyor musun?" dedi Naci Bey mutfaktan çıkarken, başını sallıyordu "Hey Allah'ım!" der gibi.

Önce mutfakta biraz turladı, sonra bu görevi Mahru ablasına yaptırmayı düşündü. Başı ağrıyor olabilirdi, ya da grip olmuş, hatta hasta olmuştu, ateşten duramıyordu. Lanet olsun bahaneleri bile saçmaydı.

Sonunda yeni yetme veletler gibi davranmayı bir kenara bırakıp olgun ve ne hedeflediğini bilen biri olarak işine geri döndü. Burada çalışıyordu! Unutmaması gereken tek şey buydu. Az kalmıştı. Hem o bu kadar damarına basmasaydı ağır konuşmasına gerek kalmazdı.

Yağmur tedirgin bir halde tepsiyi hazırladı, gergin şekilde çalışma odasına geldiğinde, buraya geldiklerindeki gibi, somurtuk, huysuz ve Çiçek'siz bir manzarayla karşılaşacağını sanırken, onu yine kızıyla konuşurken buldu!

Ve gerçeği fark etti!

Bulut mesafeliydi.

Başını kaldırıp ona bakmıyor, şakalaşmıyor, sohbet etmiyor, hatta garip hikâyelerinden anlatıp kızını güldürmüyordu. Gergin, soğuk ve seviyeli... Bunu Çiçek de anlamış olacak ki, suç işlemiş gibi sessizce koltuğa oturmuş, gözlerini kırpmadan üzgünce adamın yüzüne bakıyordu. Yüzü küskün ve mutsuz, gözleri kırgın gibiydi. Ne dizlerine çıkmış, ne de ondan yayılan bu soğukluğu ısıtmaya yeltenmişti.

Odaya girince bir çare arar cesına Çiçek annesine baktı. Buğra koltuktan kalkıp karşısına geldi. Ellerini iki yanında yumruk yaparak ona suçlayan gözlerle bakarak, dudaklarını büzdü.

"Sadece arkadaşım Bulut bana küsmüş anne... Neden küstü bilmiyor musun?" dedi dudaklarını büzerek ve birden bağırarak "Neden küstü biliyorsun değil mi?" diye hıçkırdı ve odadan koşarak çıktı.

Dişleri gıcırdayan Bulut umursamamaya çalışsa da, kızın kırgın yüzünü görünce gözlerinden geçişen o öfkeli pırıltıları saklayamadı ve işine devam ederken içi ezilen Yağmur, sonunda istediğini almanın sevincini yaşamıştı! Hayır, yaşamamıştı! Nedense en az onlar kadar üzgündü şimdi. Çayı doldururken elindeki mektupları kontrol eden adam, "Doktordan randevu aldım, gözükmen gerekiyor?" dedi soğuk sesiyle.

Bu adama hayatına burnunu sokmamasını tembihledikçe acaba yanlış kelimeler mi kullanıyordu? Bir an eli titreyerek çayı bardağın dışına taşıran Yağmur, itiraz etmeye hazırlanarak ağzını açtı ama onun konuşmasıyla gerisin geri kapatmak durumunda kaldı.

"Kişisel hiçbir bilgi sorulmayacak sana... Hastane gizli tutacak her bilgiyi, hatta dilersen adını bile sormayacaklar." diye devam etti sözlerine. Elleri buz kesen Yağmur yutkundu.

"Ben... Ben doktora dün gittim efendim." dedi yalan söyleyerek. Dün, bir ara şehre inmiş ilaçlarını yazdırmıştı doktora! Evet, doktora gitmişti ama muayeneye değil, sadece ilaçlarını yazdırmak için gitmişti.

"O doktorun sana yardımı olacağını sanmıyorum." dedi Bulut ilgisiz bir tonda diğer bir mektubu açarken.

Adamın yırttığı zarfa bakan kadın, "Sorunumun vitamin eksikliği olduğunu söyledi. B 12 depoları boşalmış, ilaç aldım yakında düzelir. İlginiz için teşekkür ederim." Nazikçe çayı önüne koyup "Başka bir arzunuz var mı?" diye sordu.

"Çık!" dedi Bulut sinirli olduğu belli sesiyle.

Yağmur ikiletmedi onu, usulca odadan çıkıp kapıyı ardından çekti çünkü önceliği gidip kızının gönlünü almak olacaktı. Ama onun bu buzdan duvar halleri yüzünden adamın öfkesi burnundaydı. Masanın üzerindeki mektupları delirmiş gibi savurdu yere, çay bardağı masaya devrilip döküldü, sonra da masadan süzülüp usulca yere damladı. Ellerini yüzüne kapatarak dişlerini sıktı.

Çiçek'in kırgın yüzü, sarılması için içini titreten mahzun hali gözkapaklarının önünden silinmiyordu. Miniği nasıl da üzülmüştü kim bilir! Bu kadını gerçekten boğmak istiyordu ama aynı anda onunla başka şeyler de yapmak istiyordu. Ne kadar dik başlı, soğuk duruşluydu. Şu ana kadar hep ona soğuk olduğunu söylerlerdi ama bu kadının yanında Bulut yanardağ kadar sıcak kalıyordu. Tam bir buz dağıydı ve lanet olsun Bulut ona Titanic gibi bodoslama çarpmıştı. Tam orta yerinden parçalanmıştı her yanı.

Lanet olsun ki için için üşütürken bile, bir anda yakabiliyordu.

Çiçek bir daha gelmedi yanına, gece kaçak göçek uğramadı, sabah koynunda uyanmadı. Ve ertesi gece geç saatlere kadar kendine iş icat eden Bulut odasına girdiğinde, neredeyse sabah olmak üzereydi. Sabahın dik ışıkları perdeyi delip odaya süzüldüğünde ise, baş ağrısı içinde henüz ayıkıyordu.

Gözlerini açtığında, kollarının arasındaki yumuşaklığın artık Zalim'e ait olmadığını bilecek kadar, o minik bedenle çok zamandır uyandığından farkındaydı. Bakışlarını kolunun üzerine yatan minik yüze çevirdiğinde, ona dikkatle bakan uyku mahmuru mavi gözler parladı. Tatlı dudaklar aralanarak, "Ne zaman barışacağız? Küs müyüz hâlâ?" diye sordu.

"Değiliz." dedi Bulut ona bakmadan acıyan gözlerine parmaklarını bastırarak.

"Annem yüzünden mi küstük yine?" dedi Çiçek, her zamanki gibi yaşından olgun konulara kafa yorarak.

"Hayır."

"O zaman artık arkadaşım olmak istemiyor musun?"

"Sanırım istemiyorum." dedi Bulut isteksiz bir şekilde. Kollarında kıpırdanan Çiçek bir yılan gibi kayarak sıcaklığını ondan çekti. Sessizce yataktan indi, terliklerini giydi ve onun ayaklanmasıyla derhal yanına gelen Zalim'i de alarak, asil bir duruşla, geldiği gibi sessizce odadan çıktı.

Bulut dişlerini sıkıp Yağmur'a lanet ederek yataktan kalkıp spor kıyafetlerini giymek için dolaba uzandı. İki dakika sonra hazır halde merdivenlerden iniyordu. Saat henüz çok erken olduğu için yeni uyanan Yağmur çay koyuyor, onunla konuşan Mahru da iş listesini soruyordu.

Merdivenleri henüz yeni inmişti ki, salonun içinden gelen hıçkırık sesleriyle durakladı. Bir an onun televizyondan geldiğini düşündü ama sonra... bu sesi tanıdığı için hızla salona daldı. Ama salonda hiç ses yoktu. Sonra yine hıçkırık sesleri gelmeye başladı ve burun çekme sesi izledi. Düşmüş müydü? Canını mı yakmıştı? Onu aradı ama bulamadı. Panikledi.

Bulut bakışlarını etrafta dolaştırdığında, Zalim'in kuyruğunun masanın altından ve örtünün kıyısından dışarı taştığını gördü. Örtüyü kaldırarak eğildi ve masanın altına baktı. Çiçek dizlerini karnına çekmiş, yüzünü bacaklarının arasına gömmüş, sessizce ağlıyor, onu üzüntüyle bakan Zalim de patilerini gözlerine kapatmış, üzgünce inliyordu.

"Çiçek..." dedi Bulut ne diyeceğini bilmediğinden.

Çiçek küs bir biçimde poposunun üzerinde kayarak ona sırtını döndü. Tokat yese canı bu kadar acımazdı. Bulut yere çömeldi. Onu üzmüştü, hem de kibirli annesi sırf ondan uzak durmasını emretti diye. Öfkesi içinde kabardıkça kasları sertleşti, hiddeti tek bir noktaya dayandı.

"Küs müyüz?" dedi aynı onun gibi kırgın bir sesle.

"Sen küssün." dedi Çiçek kırgın halde. Ağladığı için sesi boğuk ve kesik kesikti.

"Ben... Özür dilerim, benim yüzümden mi ağladın?" Bu bir ilkti. Bulut Toprak Dağlı kimseden özür dilemezdi.

"Artık senin arkadaşın olmak istemiyorum." dedi Çiçek hıçkırarak. "Zalim de olmayacak. Git buradan. Burası bizim yerimiz oldu."

Hiç beklenmeyecek bir şey oldu. İri bedenine bakmayan Bulut onu şaşırtarak masanın altına zoru zoruna girip, kocaman bedenini bükülmesine aldırmadan yanına oturdu. Ellerini dizlerine yasladı. "Barışmak için ne yapabilirim?" diye sordu sesini alçaltarak.

"Annemi bir daha dinlersen, sana çok küserim. Uzun küserim tamam mı?" dedi gardını hemen düşürüp adama sımsıkı sarılan Çiçek. Kin bile kalamıyordu meleği. Bulut'un içi sımsıcak oldu. Sanki eksik kalan nefesleri tamamlandı onu kollarına alırken, günlerdir ilk defa gülümsüyordu. "Bu barıştık demek mi oluyor?" diye sordu keyifle.

"Bir daha barışmam." dedi Çiçek kızgınca. "Hem Zalim de barışmaz." dedi ve sonra adamın yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerine

ona bakan menekşe rengi ıslak gözleri. Kızgın, hesap soran tavrı da gitmişti.

"Bir daha küsmeyelim olur mu Sadece Arkadaşım Bulut, ben seni çok özledim." Hüzmü gerçekti.

"Ben de seni çok özledim meleğim, küsmeyelim." dedi Bulut yanağını burnuna sürtüp ıslak yanaklarını kurularken. Minik bedenini kocaman kanatları arasına hapsederken "Özür dilerim." dedi bir daha.

Bulut bile onca sene sonra bir şey öğrenmişti bu ufak kızdan. Özür dilemek gururunu kırmıyordu ama karşısındaki insana ne kadar değer verdiğini kanıtlıyordu.

Masanın altından kıkırdama sesleri gelince, ahali şaşkınca masaya baktı. Olduğu yerde duramayan Aytın "Yuh!" dedi masa örtüsünü kaldırıp altındaki kişilere bakarak. "Daha yok muydu?" dediğinde boğazını temizleyen Mahru, kızı çimdikleyerek örtüyü kapattı, hızla yanına çekti.

Kaşlarıyla "Kapat çeneni!" işareti yaparken "Ya bana ne kızıyorsun, kocaman adam girmiş kış kadar masanın altına almış kızı koca..." diye homurdandı. Bu sefer Mahru kıçıyla dürtünce, sustu. Zaten Bulut denen bu iri adamdan fena tırsıyordu kaşlarını çatınca...

Yağmur onaylamaz bakışlarla kapının girişinde dururken, Çiçek kollarını masanın altından çıkan Bulut'un boynuna dolayarak "Biz barıştık ve bir daha küsmeyeceğiz anne. Lütfen Arkadaşım Sadece Bulut'tan uzak dur anne." diye uyardı. Kadının şaşkın bakışları altında, küs bir omuz attı.

Sonra da başını yasladığı adamın kucağında merdivenleri çıkarken "Bir daha annem bizi ayırmayacak Bulut, söz... Çünkü annem ona küsmeme dayanamaz." diyerek ona teminat verdi aklınca. "Üstelik kokunu özledim, biraz şurada uyuyabilir miyim?" diye sordu boynuna sokulup koklayarak.

Ve bu ders oldu genç kadına.

Artık savaşamıyordu onların birbirine olan bağlılığıyla Yağmur. Ne kızını korumaya gücü yetiyordu, ne Bulut'u korumaya savaşacak gücü vardı. Anlatamıyordu onlara savaşının asıl sebebini, o yüzden gözlerinde bencil, kıskanç ve biraz da zalimdi.

Keşke oturabilseydi karşılarına, böyleyken böyle diyebilseydi adama. O zaman düşerdi belki onlara karşı süngüsü, devrilirdi du-

varları ama yapamazdı... Çünkü muhtaç olduğu anda yerdi insan en büyük darbeyi. Bir süre sesleri çıkmayan ikiliyi merak eden ve kızına kendini bağışlatmak isteyen Yağmur, Bulut'un odasına çekilen ikiliye bir bahane uydurup odaya girdiğinde, gördüğü görüntüyle şaşıp kaldı.

Yağmur elinde havluyla ikiliye bakarken, gözleri doldu, boğazına bir yumruk oturdu. Çiçek'le Bulut ağızlarında bir parmak köpük, aynanın önüne durmuş, hırsla dişlerini fırçalıyorlardı. Aynı evi paylaşan iki yabancı gibi değil, aynı canı paylaşan baba kız gibiydiler.

Oysa ne çok isterdi Yağmur Çiçek'in babasının Bulut olmasını, ya da onu böyle koruyan, kollayan bir babasının olmasını. Hiç tereddüt etmezdi o zaman ölmekten, hiç korkmazdı geride bırakmaktan... Ama ne Çiçek Bulut'un kızıydı, ne de Çiçek böyle bir babaya asla sahip olabilecekti.

Gecenin günahını ne örtebilirdi? Hayaller gerçeğe dönüşmeyecek rüyalardı. Keşke tek bir kere yaptığı hatanın adı olsaydı Bulut. Keşke, hatasıyla sevindirseydi onu.

Minnacık bedeniyle çıktığı tabureden düşmesin diye bir eliyle onu sıkıca çaktırmadan tutuyordu adam. Ona karşı her zaman dikkatli ve garip bir koruma güdüsüne sahipti. Böyle uzlaşılmaz, uzak, kibirli, soğuk bir adamın yüreğine kış günü yağan bir cemre gibiydi Çiçek. Topraklarına tutunmaya çalışan ama topraklarında açması imkânsız bir çiçek...

Hırsla baktılar birbirlerine ve gülümsediler iki savaşçı gibi. İkisi de dişlerini fırçalayınca aynı anda musluğa baktı yeniden. Çiçek gözlerini kıstı, Bulut tek kaşını kaldırdı. Ağlamayla gülme arasında duraklayan Yağmur elini kalbinin üstüne koyarak gülümserken, ikisi birden musluğa atıldı ve sanki Bulut kaybetmiş gibi önceliği Çiçek'e verdiğinde, kız ağzındaki köpüğü tükürüp sevinç çığlıkları atıp taburesinin üzerinde kıvırmaya başladı.

Yağmur onlara iç gererek baktıkça içindeki acı katlanılmaz hale gelmeye başladı. Onları ayırmak, merhamete ihanetti ama yapacak başka bir şansı yoktu. Bu nasılsa yakın bir zamanda o istemese bile olacaktı. Bulut belki de ileride evlenecekti, çok gençti, belki de yakında baba olacaktı ve Çiçek gerilerde mazi olarak kalacaktı.

Kızı bir fazlalık olmamalıydı.

İsteksizce havluyu kapının koluna asıp aynadan ona bakan adama garipçe bakarak, solgun yüzüyle arkasını döndü. Onun gözlerindeki

...dudaklarındaki ağlama telaşına yenilen titremeyi gören Bulut, ...sına bakmak için döndüğünde, ağzında donan fırçasıyla gözlerini ...

Bu kadın ne saklıyordu? Derdi, sıkıntısı neydi bir anlayabilseydi. ...Rüzgâr'dan ne istediğini biliyordu ama asıl derdinin ne ol...ğunu bilemiyordu. Bazen öyle içine kapanık, dalgın ve korunmaya ...htiyaç duruyordu ki, o zaman Bulut kendini güçsüz, yetersiz ve çü...k hissediyordu.

Sanki ne yaparsa yapsın ona dair bir şeyi düzeltmeye gücü asla ...tmeyecekmiş gibiydi!

Çiçek ona su atınca dikkatini yeniden miniğine verdi. Az sonra ...ahvaltıya inen ikili keyifle yemeklerini yiyip şakalaşarak sohbet...ni de etmişti. Garip ama Bulut onunla konuşurken o asık suratlı ...omurtuk adam yine çok gerilerde kalmıştı. Onunla gülüyor, şakalaşıyor ...ca kızdırıyordu bazen.

Bulut'la aralarındaki buzlar çözülmüştü ama Çiçek, Yağmur'a ...hâlâ soğuk davranmaya devam ediyordu. Yağmur ona yaklaştıkça bu ...efer Çiçek geri duruyordu. O da zamana bırakmıştı bu inatlaşmayı, ...uzunun ona gülümsemesi için üzerine gitmemeye karar vermişti. İşte ...sıkılgan zamanlardan birinde iyice bunalan Çiçek peşine düştüğü ...Mahru'ya işkence ederek karşısına dikildi.

"Saçmalama Çiçek, artık kocaman oldun kuzum, kendin söyle...yebilirsin." dedi Mahru yüzü kızarmış halde gözlerini kaçırarak. Ko...aman kadının orta yerde deliler gibi bunu yapamayacağına kanaat ...getirmişti. Çiçek hedefini değiştirince, Naci Bey kaşlarını kaldırdı ...üyüncesine ve sanki Çiçek'i hiç görmemiş gibi ıslık çalarak uzaklaştı.

Mahru da bunu fırsat bilip kaçarcasına uzaklaşırken, mutfakta tek ...kalan Çiçek suratını asarak camdan dışarı baktı. Elinde eski ayıcığı, ...üzerinde çiçekli elbisesi, iki yandan sıkıca bağlanmış saçlarıyla tablo ...gibiydi. Üzgün bir tablo... Zalim ayaklarının dibine yatıp patileriyle ...gözlerini kapattı, Çiçek dudaklarını büktü sıkıntıyla. Mutfak boşal...mış, Çiçek can sıkıntısıyla ortada kalakalmıştı... İşte tam o sırada du...yuldu bu ses...

Yağmur gülümseyerek onun en sevdiği "Anne bana bir masal anlatsana..." şarkısını söylüyordu keyifle. Önce nazlanan ama son...a keyiflenen Çiçek'in somurtuk yüzü birden taze çiçekler açarken, ...tsızlığını unutarak bağırarak şarkıyı söylemeye başladı. Birkaç gün-

dür koyduğu sınırları yıkarak çoktan annesinin yanına gidip, elinden tutarak oynamaya başlamıştı bile. Saçları omuzlarında zıplarken annesinin elini tutup dönüyor, zıplıyor, bağırarak şarkının nakaratını söylüyordu.

İkili çılgınlar gibi şarkı söyleyip oynarken, seyircileri tek tek toplandı. İlk Ayrın kıkırdayarak ikiliyi izleyip elleriyle tempo tutmaya başladı, sonra buna Mahru ve Naci Bey de eklendi. Ve en son Bulut geriden durmuş ikiliyi izlerken yüzünde huzur, dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. Salhi, son zamanlarda ne çok gülümser olmuştu.

Anne bana bir masal anlatsana
Ben de biliyorum ama hep unutuyorum
Kucağına alıp beni sallasana
Ben en çok bu oyunu beğeniyorum
Ben daha bir bebeğim anlasana
Anne hadi bana o masalı anlatsana
Kucağını alıp beni sallasana
Ben en çok bu oyunu beğeniyorum.
Kaç kere pembe panterin peşine düştüm ben
Kaç kere külkedisi olup baloya gittim ben
Hiç uykum gelmez canım sıkılmaz altım ıslanmaz
Yine de benim sözüme güven olmaz.
Anne bana bir masal anlatsana
Ben de biliyorum ama hep unutuyorum
Kucağına alıp beni sallasana
Ben en çok bu oyunu beğeniyorum.
Hiç uykum gelmez canım sıkılmaz altım ıslanmaz
Yine de benim sözüme güven olmaz.

Ve şarkı biterken gelen telefonla irkildi adam, numarayı tanıyordu ve bunun hiç hayra alamet olmadığı anladığından konuşmak için hızla çalışma odasına yöneldi. Geride huzur dolu sesler, neşeli kahkahalar bırakmıştı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Aslında çok şey değil dileğim...
Değer verince değişmeyen dostlar istiyorum çevremde...
Kırıldığım yerden koparmayan,
acıdığım yerden öpen muhabbetler olsun çevremde..."

Gergin dağların eteğinde bir telsiz titredi, sonra bir tane daha ve birden onlarca telsiz sesine karışan cızırtılı seste biri kükredi; "Emredersiniz KOMUTANIM!" Öyle yürekten, öyle gırtlağını yırtarak son ses bağırmıştı ki, tüm sesler tek tek konuşmaya başlarken, göğe tırak tırak, cızırtılı sesler yayılmaya başladı.

Dağların ardına kurulan Yüzbaşı: "Doğu tepesinde hareket var..."

Bilgisayarın başında duran teğmen: "Komutan görevde haber veremeyiz."

Çatışmanın göbeğine dalan yiğit onbaşı: "Conkbeyin'na haber alamıyorum. Kırım cevap vermiyor."

Elindeki telsizi kıracak gibi kavrayan Binbaşı; "Ben Tuna Binbaşı. size emrediyorum, ölmek yasak... Zirveye tırmanın."

Helikopterin telsizine asılan Yüzbaşı: "Telsizler cevap vermiyor komutanım. Helikopterler yola çıkmaya hazır ama hava şartları uygun değil..."

Aldığı haberle öfkeden gözünü vatan aşkı bürüyen Binbaşı: "Bu uğurda ölmek var dönmek yok. Baş bir yere, kol bir yere düşse bile kan gölünden damga vurup hilali ortasına dikmeden dönmek yok. Askerimin bedeni soğumadan son kafa kopacak."

Çatışma meydanına sızan cesur Yüzbaşı: "Burası Serbat, görev hazırız. Orada durum ne âlemde?"

Komutasındaki asker için endişelenen onbaşı: "Komutanım gaibe baskın yapacaklar... Dışarıda hareketlilik var."

Çatışma hızlandığında kesik kesik gelen ses: "Komutanım askerleri bırakamayız, destek lazım. Kısa dönem bu iş için uygun değil..."

İri kayaların arasına sığınan Çavuş: "943 burası Karlıova. On üç kişi peşimizde ve gözetlemeye alındık, helikopterle destek bekliyoruz..."

İleriye doğru hareket eden Yüzbaşı: "Akşama kadar dayanmalısınız. Çavuş... sıkın dişinizi helikopterler kalkamıyor, lan maçı düşün maçı, daha bizi yeneceksiniz..."

Bilgisayar başında dikkat kesilen Teğmen: "Ben Cengiz Komutan, üç komutan göreve çıktı, devre dışı burası. Bana bu dağları bilen birini bulun!"

"Komutanım olumsuz. Başçavuşu kaybettik. Komutanımız da yaralı hastane için helikoptere götürülüyor."

"Emredersiniz Binbaşım." diyen Yüzbaşı: "Özür dilerim komutanım... Bulut Dağlı biliyor o da gazi olalı üç yıl oldu. Kemal Komutana haber verelim mi?"

"Ajanlarınızı bekleyecek zamanımız yok. Akşam dağa inildiğinde bordo bereliler bir tabur kısa dönemin cesedini alacak. Siktirmeyin yasayı, gizliliği, bulun şu yiğidi..."

"Bordo bereliler görevde efendim, hemen gelmeniz lazım, kısa dönem bu işin altından kalkamaz."

"Bulut'u bulun..."

"Sıkın dişinizi Komutana haber vereceğim, Bulut buraya gelecek..."

"Kurdişi'nde sıkışmışlar Bulut gelene kadar esirler ölür..."

"Komutanım o ajanın, şerefsizlerden önce geleceğini sanmıyorum."

"Konu Vatansa, onun için gerisi teferruat... Gelir."

Gazi kendinden önce vatan aşkıyla yanan yiğidine güvenmekti. Tüm sesler birbirine girdi, kimin kime ne dediği bile karıştı. Ve birbirine karışan telsiz seslerinin kimisine silah atışları, kimisine aksi yönler karışırken, hepsi usul usul uzaklaşarak tek biri kalana kadar gürültü olmaya devam ettiler.

"Emredersiniz komutanım..."

Bulut gözlerini gökyüzüne dikerken, elinde sımsıkı tuttuğu telefonla camın önünde duraklıyordu. Bir eli istemsizce yanağına giderken, bir an kulağına mermi sesleri, genzine barutun ve bombalama gecede bıraktığı insan etinin kokusu doldu. Çığlıklar, yalvarışlar, kaçışlar... Kan kokusu hiç gitmiyordu genzinden. Bir tabur askerini sermişti toprağa ve şerefsizler onu hayatta bırakarak bu dünyadaki en büyük azabı üstüne yıkmışlardı. Onların şerefli kanlarında banyo yapmıştı Bulut Toprak ve ölümüne patlatmıştı kocaman köyü ama ölmemişti. Sadece yanmıştı.

Bir kere ölse rahata kavuşurdu belki ama o her gece bir daha ölüyordu. Elinde sımsıkı kavradığı telefondan ses gelmeye başladığında bile ne kadar derine daldığını fark edememişti. Tırnaklarını yanık yüzüne geçirdiğinde fark edemediği gibi... İçine işleyen vicdanı hançer olup tüm geçmişini kor ateşlerle dağlıyordu. Hiçbir zaman pişman olmamıştı yüzüne aldığı damgadan, ya da göğsüne taktığı gazi madalyasından ama görevi sonlandığı için hep pişman olacaktı.

Askerlik şeref işiydi, mafyalık baba mesleğine dinamit döşemek!

Askerlikten sonra amacı çok başka olmuştu, babasının pisliğinde boğacaktı onunla bir olanları ve yapmaya devam da etmişti. Ama sanki yorulmuştu sonu gelmeyen karanlıkla savaşmaktan, hiç bitmeyen pisliklere bulanmaktan tiksinir olmuştu.

Nefes alamaya, biraz soluklanmaya ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Çok gülen, çok düşünen bir adam hiçbir zaman olmamıştı, kadınlar için aylak aylak gezip para harcamamış, bar bar dolaşıp sefalara dalmamıştı. Önce asker olmuş sonra sınavlarına girip rütbesine rütbe katmıştı. Hatta askerleri onun yerinin hep dağlar olduğunu, adamları ise karanlıklar olduğunu düşünürdü ama Bulut şimdi ne eskiye ne de yeniye ait hissediyordu kendini.

Tek istediği huzurdu. Ev kelimesinin anlamı önceden sadece ha-

lasıyla anlam bulurdu, şimdi onun geride bıraktığı evi ev yapan yeni misafirleri Bulut'ta çok başka anlam buluyordu.

"Neden bir tek onun gözlerine bakınca yuva gibi geliyor evim?" sorusu çınladı zihninde.

Neden onun yanına geldiğinde kalbi yerinden çıkıyordu, varlıklarını benimsediğinden beri başka yerlerde duramıyordu? Sığmıyor, sığamıyordu hiçbir şehre onlar yanında olmayınca.

"Kahve alır mısınız efendim?" dedi Naci onun sessizliğini bozarak. Usulca içeri girdi.

"Bir süreliğine gelmeyeceğim Naci! Evde bir eksik olmamasına dikkat et. Yağmur Hanım'ın ben gelene kadar şehre inmesine izin verme..." dedi Bulut gözlerini bahçeden çekmeyerek. "Çevrede yabancı birilerini görürsen Recep'e haber ver."

Bu ifadeden tedirgin olan Naci bocalayarak, "Efendim..." diyebildi kısık bir sesle.

"Dönemeyebilirim." dedi elini şakağında dolaştıran Bulut. "Çekmecemde bir zarf var, eğer gelemezsem sahibine teslim edersin. Onun sıkıntı çekmesini istemiyorum. Birazdan helikopter araziye iner ve ben..."

Onun seneler önce gelip gitmelerine alışmıştı Naci Bey ama şimdi içinde bir yer acıyordu gidişine, bu yüzden yaşlı adam başını eğdi. Onun yine gizli bir göreve katılacağını anladığından üstelemedi, amacını sorgulamazdı çünkü onun kötü bir şey yapacağına asla inanmazdı. Garip bir adamdı, kimsenin canına, malına, namusuna göz dikmez, hakkı olmayana el uzatmazdı.

Bulut camın önünden çekildi. "Hadi kahve nerede kaldı?" dediğinde ortamdaki o gerginliği yok etmek için, yanından geçerek kapıya yöneldi. "Çiçek nerede?"

"Salonda efendim, televizyon izliyor."

"O zaman kahveyı şekeriyle içmek gerek, oraya getir."

Madem kısıtlı zamanı vardı, madem gittiği yolda dönüşler rötarlıydı... o zaman bunu canıyla doyasıya yaşayacaktı.

Yaşlı adam burukça gülümserken Bulut çoktan aşağıya inmişti bile.

İki günlük huzurdan sonra keyfi yerine gelen Çiçek artık evde neşeyle şakımaya başlamıştı. Bu öğleden sonra mutfakta olanlar, kızın o kaybolan coşkusunu yerine getirmişti. Bunun tadını çıkarmaya karar

...ren Bulut, kahvesini bir değişiklik yapıp salonda televizyon izleyen Çiçek'in yanında otururak yemek masasından içerken, gazetesini okumaya başlamıştı ki, sandalyesinden kalkan Çiçek huzursuzca, "Anne hiçbir şarkılarım yok..." diye elindeki mp3 çaları üzgünce gösterdi.

Şehpanın tozunu alan Yağmur, "Kızım yeni doldurdu ya teyzen." dedi bir an ona bakarak.

"Silinmiş işte..." dedi dudaklarını büzen Çiçek, oysa bazı zamanlar kendine uygun şarkıları dinlemeyi çok severdi. Çok fazla tv izlemezdi, ama şarkı dinleyip resimli kitap sayfalarına hayali masallar uydurmayı çok severdi. Bulut elindeki gazeteyi masaya koyarak yerinden kalktı. Kıza elini uzatıp "Ver bir de ben bakayım şuna." dediğinde, pembe ayıcıklı flash belleğe baktı kaşlarını çatarak. Hem bellek hem MP3'dü ve Çiçek bunu kolye gibi boynunda taşıyordu.

"Buna yenilerini dolduralım mı?" diye sordu.

Çiçek heyecanla başını sallayıp ellerini sevinçle birbirine vururken, "Yaşasın..." diye bağırdı. Yağmur itiraz ederek "Biz halledecektik Bulut Bey, siz zahmet etmeyin." dedi mesafeli sesiyle.

Ona buz gibi bakan Bulut umursamadan kıza elini uzattı, ne yapması gerektiğini bilen Çiçek elinden tutarak yanına yaklaştı. Heyecanla konuşarak salondan ayrılırken, Ayrin ikilinin arkasından bakarak "Kesin aksiyon ya da gerilim şarkıları yükler bu karanlık adam çocuğa, geceleri artık 'Allah Allah' diye nara atan Battal Gazi çakması yeğenim olacak." dediğinde bilmiş halde, Mahru, Ayrin'in kafasına vururken "Ay ya Müslüm Baba yüklerse kıza!" dediğinde, aklına gelen şeyle kaygılandı.

Onlara gülen Naci Bey "Bence kesin arya yükler." diyerek göz kırptı. "Sizin sandığınız kadar odun değil benim patronum, arya dinlemeye bayılır."

"O yüzden katil kılıklı işte, onlar da filmlerde kurbanlarını katlederken hep opera dinliyor ya... Gıy gıy keserken... Var bu adamda bir sadistlik işte, baksana müzik zevkine, cinayet bestesi dinliyor..." dedi kısık sesle sır verir gibi.

"Ben onu Ferhat Göçer dinlerken duydum." dedi Mahru dudaklarını dişlerken. Çalışma odasından kısık sesi geliyordu gece.

"Vay be..." dedi Ayrin. "Adam çifte kavrulmuş cani, kurbanlarına önce damardan girerek işkence ediyor, sonra beyinden altın vuruş yapıyor."

"Zevzekleşme Ayrın." dedi Yağmur ama o da onlardan farklı düşünmemişti ilk duyduğunda.

Kaba adam ne anlardı çocuk şarkısından?

"Ay Opera... Iy..." dedi Ayrın bir heaven metal sever olarak. "Şu kenceye bak be... Çiçek'in yerinde olmak istemezdim."

"Olduğun yok zaten..." dedi Mahru burnunu kıvırarak.

Yağmur iç gererek hâlâ merdivene bakıyordu. Kız iyice alışmaya başlamıştı bu adama işin kötüsü artık diğerlerinin de saygısını ve sevgisini kazanmasıydı. Bu hiç iyi olmayacaktı, Bulut hayatlarından çıktığında hepsi bir boşlukta asılı kalacaktı.

"Sence ne yükler?" dedi dalgınca Mahru, derin düşüncelere dalan Yağmur'a dönerek merakla baktı.

"Şirinler..." dedi Yağmur ablasına gülerek. "O Çiçek ne istese onu yükler. Çiçeğin repertuvarı bellidir. Kesin şirinleri yükler."

"Doğru" dedi Mahru omzunu sarsıp işine dönerken. "Çiçek uç dese adam omuzlarına kanat taktıracak, garip bir sevgisi var ona karşı."

Onlar aşağıda ne yükleyeceğine kafa yorarken, yatağa uzanmış olan Bulut bilgisayarını açmış bakınıyordu çoktan. Ve karşısına geçen Çiçek eline aldığı diş macunuyla, "Başlıyorum..." diye boğazını temizledi. Dikkatini ufaklığa vererek şirin haline gülümsedi. Sanki sahneye çıkıyor gibi heyecanlı duruyordu gözleri.

Çiçek saçlarını geriye savurup, sabahtan beri başının etini yediği gibi, ciddiyetle söylemeye başladı.

"Takmış kuyruğuna Zalim delisini, bahçeyle meraklı dolaşıyor,

Annesini unutmuşta sanki inadına inadına çamurlarda, koşuşuyor,

Sana böylemi söyledi Arkadaşın Bulut, şimdi rezil olacaksın,

Üstünü kirlettin, Annen kızınca korkup kaçacaksın...

Gözlerini dikmiş bahçeye meraklı meraklı geziniyor...

Bir de ormana gidiyor korkusu yok, Bulut görürse ne olacak,

Sana böyle mi söyledi Arkadaşın Bulut, şimdi pişman olacaksın.

Git gönlünü al sonra yerinde bulamayacaksın..."

"Sen ormana mı gittin?" dedi şarkı bitmeden daha Bulut kaşlarını korkuyla çatarak.

Yağmur iyi bir azarı hak ediyordu, nasıl gözünün önünden ayırırdı onu, ya başına bir şey gelseydi. Çiçek uzandığı yerde adamın durduk

yere öfkelendiğini görünce, sesini daha da yükselterek devam etti şarkısına. Neyse ki şarkının sonuna doğru adam sakinleşmişti.

Bulut onu alkışlayarak "Ama Şirinlerin senin gibi fındıkkıranı değildi." diye sataştı ona. Çiçek omuz silkti. Bulut ona doldurduğu şarkıları hatırlayınca tuhaf bir biçimde gülümsedi. Hiç bir şarkıdan, onlar kadar keyif almadığını fark ettiğinde ise kaşları kalkarak ufak kıza baktı.

Çiçek çizgi filmdeki ufak leydiler gibi ona reverans yaparak, kendisine göz kırpmaya çalışınca, tuhaf bir ifadeye bürünmüştü melek suratı.

"Şarkı güzel ama acayip değişmiş. Şirinler yerine çiçekler olmuş."

"Bu da Bulut'un Çiçek'i akıllım, tabii farklı olacak."

Bulut laptopu kenara koyup, "Buraya gel Bulut'un Çiçek'i..." dedi kollarını açarak.

Çiçek yatağa tırmanıp dizlerine çıkarken, Bulut çoktan onu kendine çekip koklayarak sarılmıştı bile.

"Keyfinizi bozuyorum ama yemek hazır." dedi Yağmur kapıyı tıklatıp odaya girerken. Bakışları yatakta boğuşan ve kıkırdaşan ikilide bir süre kilitli kaldı. Çiçek kollarından kurtulduğu adamın yanağına koca man bir öpücük kondurup kucağına otururken, dağılan saçlarını yüzünden geriye savurdu.

"Geliriz ama hep birlikte yiyeceğiz değil mi Sadece Arkadaşım Bulut?" diye sordu ondan onay bekleyerek.

"Sen ne dersen o!" dedi Bulut hâlâ Yağmur'un yüzüne bakmayarak. Ona karşı soğuk, eski mesafeli haline dönmüştü. Oysa kıza onay verirken ondan ciddi bir protesto bekliyordu Bulut; fakat o, cevap verme tenezzülünde bile bulunmadan arkasına dönüp kapıya yönelmişti. İş ciddileşiyor, sebebini bilmediği bir korku, adamın iri yüreğini sıkmaya başlıyordu.

"Hadi ellerini yıkayalım." dedi Yağmur kızına. "Mutfakta en sevdiğin yemekler hazır bekliyor." Bir anda ona dönen Bulut üstüne atlayacak yılan gibi gözlerini parlatarak baktı.

Annesi kızına elini uzatırken arkadaşına bakan Çiçek, "Yemekte görüşürüz." dedi güllerek. Odadan çıkmak için kapıya yürürken, annesine bakıyordu tedirgince. Yemeği mutfakta yemek istemiyordu işte. Anne-kız merdivenlere yöneldiğinde, ortam hayli sessizdi.

Yağmur kızının her yeri boya olan kıyafetine bakarak "Bunları

ne zaman kirlettin?" diye sorduğunda, Çiçek kıkırdadı. "Kirlenmek güzeldir anne..." dedi reklamdaki kadın gibi. "Sana bir sürü resim yaptım ya akıllım."

"Ama sen resim yaparken üstünü batırmazsın ki."

"Beceriksiz olan ben değilim ki anne. Sadece Arkadaşım Bulut. Anne o sulu boya yapamıyor biliyor musun, çok pasaklı oluyor resim yaparken. Bir de sadece çöp adam çizebiliyor sadece, ona söyleme tamam mı üzülmesin. Ben çöp adamları gizliden bebek haline getiririm." dedi kıkırdayarak.

Önlerinden geçen Mahru ablasının dalgın yüzüne baktı Yağmur. Mahru kardeşiyle olan son görüşmesinden beri evde ruh gibi dolaşmaya başlamıştı ve ona sebebini sorduğunda, geçiştirmişti. Evvelden *'kaçış'* sözü bu saf, temiz ev kadınında her vakit büyük bir tesir yaratırdı. Fakat hazin gerçek kapılarına vurduğu bu saatte, bu kelimenin onun üstündeki kuvvetini kaybetmiş olduğu apaçık ortadaydı. Çünkü onun tek düşündüğü son zamanlarda sadece Yağmur ve sağlık durumuydu.

Ama gözlerindeki tedirginlik, korku, duruşundaki o çaresizlik onu ele vermişti. Yağmur artık emindi. Korkunç bir hata yapmıştı bayıldığı gün ama ne hata yaptığını o kadar uğraşmasına rağmen hatırlayamıyordu. Kızının terli başını okşarken kendine kızıyordu.

Neyi unutmuştu yine? Bir şeyi unuttuğunu biliyordu ama onun ne olduğunu hatırlayamamak onu kahrediyordu. Telefonunu kaybettiği için miydi acaba bu hüsnü kuruntunun sebebi? Belki kendilerini toparlamışlardı şu bir haftada ama aslında sorun derinlerde hâlâ saklı duruyordu.

Akşam yemeği Çiçek çok ısrar edince sadece Bulut ile onun masada oturdukları bir sofra oldu. Diğerleri yemeklerini mutfakta her zamanki gibi yediler. Kimse çok bir şey konuşmadı. Yemekten sonra ilk olarak Çiçek yorgunluktan uyuya kaldı ve derken herkes bir bir odalarına çekildi.

Çiçek her ne kadar huzurla uyuyor olsa da, ne zaman eli saçlarından çekilse sanki yanından kalkacakmış gibi irkilerek uyanıyor ve onu bırakmasını reddederek uyku sersemi haliyle ağlamaya başlayıp, farkına bile varmadan tekrar uykuya dalıyordu. Kızının tüm ruh dünyası altüst olmuştu. Kâbuslarından sızan korku ruhuna sızılmüştü.

Yatağın diğer ucundaki kanepede yatan Mahru sessizdi günlerdir. Ne yapmıştı yine, ablası neden bu kadar düşünceli dolaşır olmuştu

evde? Ayrın onsuz gezmeye gittikleri için kızgın ve küstü hâlâ için aşırı biliyordu. Arkasını dönerek örtülerin altında büzülmüştü, eskisi gibi sarılarak uyumuyordu.

Yağmur gözlerini kapattı. Olanları düşünmeye başladığında, kötülerden ziyade aklına, bir de başka bir şey geliyordu. Ne zaman alışmıştı bu eve bu kadar, ne zaman benimsemeye başlamıştı buzdan bir kral gibi gördüğü adamı? O izbe yerde ona nasıl sarıldığını, sokulduğunu, gözlerine nasıl da parıltılar saçarak baktığını ve onunla çatışan adama kafa tutarken ki içinde kabaran o garip duyguyu, bir türlü aklından silemiyordu.

Ne kadar yok saysa, ne kadar kaçsa da gerçekleri hissetmek, en çok gece olup, el ayak çekilip de yastığa düşen başı kendi duygularıyla çatışınca meydana çıkıyordu. Dokunduğunda hissettiği sıcaklık ve titreme, hâlâ bedenini akordeon gibi geriyordu.

Telefonu orada kalmıştı, bayılınca onu oradan almak aklının ucuna bile gelmemişti haliyle.

Onları koruyabilmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı, tüm ömrü boyunca hep mutlu olacağını sandığı evinden ayrılmış ve bu tuhaf, karanlık aynı zamanda ürkütücü adamın kale gibi eski olan konağına gelmişti. Dağ başındaydılar, kimseden kaçmalarına gerek yoktu. Kuş uçmaz kervan geçmez dedikleri kadar ıssızdı ama huzurun sebebi de buydu aslında, kimsenin onları göremeyeceği kadar herkesten uzak olmalarıydı.

Ama evinden, yurdundan, anne babasının kabrinden, ablasının mazisinden kopmuştu. Çiçek için mutlu bir hayat vardı, okulu ve özgürlüğü vardı kızının en azından. Ayrın çok uzun zamandır arkadaş nedir görmemişti. Belki de yanlış yapmıştı. Orada oturup Hakan'a, zalimliğine, ruh hastası hallerine ve yaşadığı tutsak hayatına katlanmalı, onu istediği zaman itip kakmasına, dilediği zaman sevmesine ya da hor görmesine izin vermeliydi.

Böyle bir hayata sürgün etmemek için onları, belki de kaçmadan yaşamak için acı çekmeyi öğrenmeliydi.

Ama hayır. Zaman bitiyordu! Eğer onlarla istediği gibi bir hayat kuramazsa, ileride çok pişman bir şekilde onları yalnız bırakmış olurdu. Çiçek daha ufaktı, nereye çekse orada yön bulur, mahvolurdu. Ayrın genç bir kızdı, geleceği ile kaygılarını kaldıramayacak kadar toy, kimseyle başa çıkamayacak kadar güçsüzdü. Hırçın halleri yumuşak yüreğini saklamak içindi, cesurdu ama aptaldı. Deli cesareti gözünü kamaştırdığında dünya yansa umursamazdı.

İçi daraldıkça, yatak iğne olup battı tenine. Çiçek iyice uyuyunca gözlerini açarak doğruldu, nefes alamıyormuş gibi eli boynuna kaydı. Ufak adımlarıyla karanlık pencereye doğru ilerledi. Düşünceliydi.

Yatakta sessizce uyuyan Çiçek'e ve Ayrın'e baktı. Çiçek son zamanlarda çok fazla harpalanmıştı. Her gün sitemleri biraz daha büyüyen Ayrın ise hiç kıpırdamıyordu. Onun hâlâ uyanık olma ihtimalinin bulunduğunu düşünerek, o tarafa yöneldi.

Önünde diz çökerek saçlarını okşarken, ıslanmak üzere dolan gözleriyle, "Özür dilerim Ayrın, biliyorum artık eskisi gibi güvenin kalmadı bana ama senden başka tutunacak dalım yok." dedi yaş gelen gözlerini kırpıştırıp dudağını sıkarken.

Sesini ayarlamaya çalışarak, "Çok fazla zamanım kalmadı, biliyorsun. Artık eskisinden daha kötüye gidiyorum. Ellerimdeki his kaybı artıyor, zihnim daha şimdiden çorbaya dönmeye başladı. Ve o gün anladım ki, bu benim kızımı ilk unutuşum değildi. Bana kızdığını, küstüğünü biliyorum. Seni tek bırakmak zorunda olduğum için öfkelendiğini de... Özür dilerim. Gideceğimiz yeri bilmiyordum, bilsem inan ki seni götürürdüm. Ayrın..." dedi eğilip yanağından öperek. "Çiçek sana emanet, çünkü teyzeler anne yarısıdır unutma... Sen onun küçük annesi olacaksın, o yüzden güçlü olmaya alışmak zorundasın. Ufacık şeyleri büyütürsen ona nasıl sahip çıkarsın! Dik durmalısın, sağlam olmalısın, kendinden emin ve gözü pek..."

Ayrın'ın yanağından iri bir damla süzülünce, Yağmur o yaşı parmağının ucuyla sildi ve sildiği yerden öptü. Gözlerini tavana kaldırdı. Sonra, aynı sakin hüzünle devam etti sözlerine: "Seni seviyorum. Her şeyden çok seviyorum, bunu sakın unutma." Burnunu çekti ve kendine çekidüzen verdi. "Biraz yürüyüşe çıkacağım. Kısa zamanda dönerim. Gelmek ister misin?"

Ayrın hiç ses çıkarmadı ama gerçek kafasına bir sopa gibi indi. Gözlerinin kıyısından yaş süzülürken bile kapalı olan gözkapakları kıpırdamadı, fakat uyumadığını ikisinin de bildiğini biliyordu. İçini çekerek yanağından usulca öptü bir daha kardeşinin.

Bir süre eli kapının kolunda donup, eşikten bakarken onlara, odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Ayın büyük camlardan içeri süzüldüğü koridor loştu. Dışarıda hava her ne kadar serin olsa bile, içi daralan insanın rahatlatıcı yürüyüşler yapması için elverişliydi. Biraz temiz havaya, onu boğan dört duvardan firar etmeye ihtiyacı vardı. Merdivenlerden bir hayalet gibi sessizce inerken, parmaklarını oymalı ahşap kaplama turabzanlarının

[illegible] gezerdi. Salonun kapısının girişine geldiğinde, aniden ürperdi durdu.

Planlar yapıyordu, gelecek planları ama gelecekte olmayan biri ve bu ne ironiydi! Onları tek bırakma fikri... Bu fikir içini bir kez daha korkuyla titretti, böyle bir köşeye çekilip haykırarak ağlamak geliyordu, gözyaşlarını kimse silmeden, sesini kimse duymadan, kim olduğu diye düşünmeden saatlerce ağlamak ve yorgun düşüp uykuya dalmak istiyordu. Bir daha aynı acılara uyanmamak... Hayır saçmalıyordu. Güçlü olmalıydı. Dik durmalıydı. Ayrın ondan öğrenecekti anne olmayı, teyze olmayı, sağlam durmayı ve savaşmayı...

Sınırlarına hâkim olup burada saklanmaya devam derken, kontrollü olmalıydı.

Dalgın bakışları boş evde dolaştı. Kilerde buldukları ve temizlediklerı balığı hole serdiklerinden beri buradaki soğuk duruş kaybolmuştu. Duvarlara da birkaç resim asarak eve sıcak bir giriş sağlamışlardı. Tam kapıya yanaştığı anda gözüne çarpan ışıkla durakladı. Biri az önce, ışığı açık mı unutmuştu? Mutfakta ışık vardı.

Üzerine keşke şalını alsaydı. Yağmur anıden ürpererek titredi. Sora odasından kimsenin çıkmadığını ve Naci Bey'in odasına su alıştırı hatırlayarak, onun kim olabileceğine kanaat getirdi. Şu an onun bulgın bakışlarıyla ve sert emirleri ile karşılaşmayı hiç istemiyordu.

Bu düşünceyle kapı tarafına doğru yürümeye başladı. Önünden geçtiği salon karanlıktı. Çiçek Zalim'le arkadaşlık yaptığından beri hayvan geceleri tek dolaşmayı bırakmış, kızının yatağının dibinde ona nöbet tutmaya başlamıştı ve o yataktan çıkana kadar yerinden kıpırdamıyordu. Tuhaftı. Bir köpeğin sadakati onu şaşırtıyordu ve gözlerini yüzüne dikip derli derli inlemesi hâlâ korkmasına sebep oluyordu.

Ve efendisinin sevgisi... Kızına verdiği sonsuz sevgisi... Bu yaşına kadar evlenseydi iyi bir baba olacağından adı kadar emindi Bubi'un. Belki de iyi bir eş... Karısını seven bir eş... Ona gözü gibi bakan, koruyup kollayan, âşık olan bir eş...

Bedeni yine titreyip sarsıldı. Ona dokunmuştu. Kahverengi gözleriyle, uzun uzun gözlerine bakmıştı. O ifadeyi biliyordu Yağmur. Tutkuyu yakından biliyordu ve ihtirası... ve şehveti de... Kız aklını başka yöne çevirdi.

Bu yasaklıydı. Ona karşı herhangi bir sevgi beslemek istemiyordu. Düşüncelerinin seyri boşuna gitmemeye başlamıştı. Başını yastığa koyduğunda önceden hep kaygılarıyla savaşırdı, şimdi umutlarını öl-

dürmekten bitap oluyordu. Yüzü yanık, sert, dağ kaçkını bir adamdı... İyi de bu sözler neden artık içini rahatlatmıyor, ondan uzaklaştırmıyordu? Neden ondan itmiyor ya da soğutmuyordu?

Sanki karanlığına, kararlılığına bir şeyler oluyordu. Bir yağmur ki dinmiyordu içine serpilen ferahlık. Oysa hep içindeki fenerlerin söndüğünü düşünürdü, umuda yelken açan duygularının öldüğünü...

Onun hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursadığını sanmıyordu. Gerçi bu tezi de çürümüştü. Merhametsiz bir canavar maskesine bürünmüştü yüzü ama aslında kesinlikle merhametli bir insan olduğunun ortaya çıkması çok kısa sürmüştü. Hem de şefkatli, verici, incinebilen bir insan... O gün eve döndüklerinde ona söylediği ağır sözler ne kadar yaralamıştı ki içini kim bilir, ona soğuk, önemsiz ve mesafeli bakmaya başlamıştı. Ama olması gereken de buydu, mesafe en iyisiydi.

Kapıyı ses yapmadan usulca açtı. Gözlerinin önünde onun öfkeli ve aynı anda kırgın yüzü belirince, isyan etti. Hayal gücü çok zengindi, bir an kendine söverek durdu. Sanki kokusunu algılıyordu. Nefesi kesildi, bedeni ısınarak tuhaf bir şekilde titremeye başladı. İyice dengesiz olmuştu. Yanında değilken varlığını yaşayarak neyin kafasını yaşıyordu? Onu hayal etmek iyice merakını uyandırmıştı, bu olanlara tek açıklaması bundandı.

İstemiyordu gözlerini düşünmeyi, yüzünü hayal etmeyi, sağlığını sorgulamayı, varlığını hissetmeyi... Asla hayat etmek istemiyordu. Ama hâlâ karanlıkta durmuş düşünmeye devam ediyordu ve dışarının serin havası ince geceliğini havalandırıp bedenini titretince gerçeğe döndü. İç geçirerek bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı.

Başını kaldırıp derin ve soğuk bir nefes çekti ciğerlerine. Yaşamak kadar güzel başka ne vardı ki? Ay yükselmiş, bahçe loş bir ışıkla aydınlanmış ve gözleri karanlığa alışmıştı. Girişteki ağaçlar hafif esintiyle sallanarak hışırdıyor, gökyüzüne doğru uzanmış dalları gölgeler oluşturarak yere karanlık bir göl hediye ediyordu.

Saçlarını rüzgâr okşuyor, yüzünü serin hava yalıyordu. Yağmur titredi ama bu serinlik ona iyi gelmişti. Gözlerini kapatıp, karanlığı ve serinliği içine çekmek istedi, sessizliği ve sakinliği hissettiği gibi hüzünü ve gailesizliği de hissetmek istedi. İçi yanarken dışı nasıl donardı?

Bahçenin çevresini dolanan Arnavut kaldırımdan, dar bir patika vardı. Çiçek bunların üzerinde zıplayarak yürümeye bayılırdı. Usulca üzerinde yürürken kızını hayal etti, gülümseyerek ilerlemeye devam

Evin arkasına geçtiğinde, ay tepelerin üzerinde parlıyor, yıldızlar ona bir görsel sunuyordu. Bir kadife kutunun içinde saklı ve değerli bir gerdanlık gibiydi gökyüzü.

Kusursuz bir bilye gibi karanlığa hükümdarlığını kanıtlıyordu ay ve bir inci gibi diziliyordu her anına yıldızlar. Başını kaldırıp ne kadar zaman seyretti özgürlüğü, ne kadar zaman düşünmeden sadece bakti gökyüzüne bilmiyordu. Işığı çok parlaktı ayın, gözlerini ondan ayırmayı başardığında yalnız olmadığını anladı. Ensesi kımıldandı, yüreği hızlandı. Onu görmeden tanımıştı.

Uzun boylu figürü, bahçeye dikilen eski ama sağlam, üzgün ve yalnız heykeller gibi orada duruyordu. Sanki yüzyıllardan beri oradaydı ve şimdi cana geliyordu. O da başını kaldırmış bir şey izliyordu ama onun izlediği ay değildi, aklı sanki buralardan çok başka diyarlardaydı.

Bulut başını yana çevirerek kadını gördüğü, hatta daha bahçeye ilk geldiği an varlığını hissettiğini belirtircesine baktı. Karanlık bahçenin ortasında ay misali doğan beyaz, uzun, keten geceliğiyle gözlerini esir alan bir peri gibiydi.

"Özür dilerim... Burada olduğunuzu bilmiyordum." dedi Yağmur şaşırarak saygıyla tebessüme etti. Sanki tüm yalnızlığına bilinçli olarak saldırılmış gibi, adam sessizce ona bakıp kaşlarını çattı. Yağmur onun mabedine izinsiz giriş yaptığını düşünerek oradan uzaklaşmak üzere arkasını döndü.

"Gündüzler bitti şimdi de gecelerle savaşmaya mı karar verdin?"

"Özür dilerim." diye tekrar mırıldandı Yağmur, olduğu yerde duraklayarak. "Yalnız olacağımı sanmıştım."

"Böyle tehlikeli bir dağ başında, geceleri dışarıda tek başına dolaşmak akıl kârı değildir. Hele senin gibi korumasız dolaşmak..."

Yağmur o ana kadar üzerindekinin sadece gecelik olduğunu algılayamamıştı. Onun algılayamadığı diğer şey de üzerindeki geceliğin ay ışığında şeffaf bir tüle dönüşmesi ve adamın aklını başından alan hayallere itmesiydi. Güzel bedeni akla hayale gelmeyecek şekilde gözlerine, özgülüğünü sokarken, kadın bunun bilincinde bile değildi. Ve Bulut gözlerini ondan alamıyordu. Karanlıkta gözüne ışık tutulan tavşan gibi olmuştu.

Adamın derin ve umursamaz bakışlarından rahatsız olmadığı halde titreyen Yağmur, kendini koruma güdüsüyle kollarını göğsünün altında bağladı. Yanaklarının kızarmaya başladığını hissediyor ve bunu

sakladığı için karanlığa teşekkür ediyordu. Böylelikle sadece utanması değil, yüzünde beliren şaşkın, biraz da özlem dolu ifade de karşıdan belli olmuyordu.

"Bu halde dışarı çıkarak bana deli olduğunu bir kez daha hatırlatın." dedi Bulut dişlerini sıkıp bakışlarını bahçenin karanlık bir noktasına çevirerek. Bu kadın deliydi, başında belalısı varken nasıl dışarı çıkmaya cesaret ederdi? Karmakarışık zihninde bu muammaya bir cevap ararken buldu kendini.

"Rahatsız etmek istemedim." diye homurdandı yine Yağmur.

"Bir daha tek çıkma dışarı, özellikle geceleri." *'Özellikle böyle!'* der gibi.

Onu umursuyor muydu? Başına bir şey gelse sevineceğini düşünürdü hep, ama sanki ilk defa üzüleceğini hissediyordu. Kalbi hızlandı, nefesi sıklaştı. Odasına dönmek üzere arkasını döndü ama duyduğu ses onu durdurduğunda, olduğu yere çakılıp kaldı.

"Gecenin sesini dinlediğim zaman huzur duyardım önceden, sen gelene kadar..."

Olduğu yere mıhlanıp kaldı Yağmur, ne demek istemişti şimdi? Onu huzursuz eden tek şey o muydu? Yüzü huysuzca somurtuk hale büründü, topukları üzerinde şaşkınca geri döndü. Bulut yanık olan yüzünü dağlara dönmüş, iri bedeniyle bir ağaç gölgesi gibi sağlam ve güçlü duruyordu. Ay ışığı siyah saçlarını ve kumral teninin bir kısmını aydınlatıyordu. Şu hali o kadar kusursuz duruyordu ki... Onu izledikçe kalbi kulaklarında atmaya başladı adamın. Başını hafifçe çevirdi. Boğazını temizledi bu efsunlu duygudan kaçmak için sığınak aradı.

"Neden, içindeki sesleri susturamazsın?" dedi Bulut boğuk, garip bir pişmanlıkla.

"Çünkü vicdanın sesi zırhı bile deler..." dedi Yağmur bakışlarını aya çevirerek.

Tıpkı kendi vicdanının sesinin yüreğini delik deşik ettiği gibi...

"Sizi yalnız bırakayım... Belli ki içinizde kocaman bir orduyla geziyorsunuz bahçede." diye iğnelemek istedi Yağmur ama onun yerine sessizce arkasını dönerek bir iki adım attı.

"Kaçıyor musun yine?" dedi Bulut tek seferde.

"Sizden kaçacak neyim olabilir ki!" dedi Yağmur titrek ve kısık bir sesle.

"Kal o zaman." dedi Bulut içeriği başka, anlamı başka bir sesle.

Bu aslında bir emirdi ama Yağmur bu komutun içerisini yakan bir şey olduğunu hissetti. Onun durduğu yere iyice yaklaştı.

"En sevdiğim şeydi önceden yalnızlık... ta ki bir gece yarısı ufak bir şimşekle duyduğum çığlığa kadar..." ve başını hafifçe ona döndü. "Yine çığlık atlamayacaksın değil mi?"

"Sanırım..." dedi Yağmur kuruyan dudaklarını yalayarak. "Gözlerinizde o korkutucu bakışları görmediğim sürece atmam. Hem şimşek de çakmıyor."

"Ben yüzümün daha korkutucu olduğunu düşünmüştüm."

"Yüzünüze alışıyor insan, alışamayacağı tek şey gözlerinizdeki karanlık."

Bulut kaşlarını çattı istemsizce, sanki bunu artık tepki olarak değil de alışkanlık olarak yapıyor gibiydi. Yağmur kaşlarını kaldırarak dudağını kemirmeye devam etti.

"Size kötülüğüm dokunmaz." dedi sonunda. Bulut başını salladı bu şapşal sözlerine. "İsterseniz ben... Yani... Konuşmayı sevmiyor musunuz?"

"Sen de susmayı sevmiyorsun."

"Çok konuşmam ben..."

Adam tek kaşını kaldırdı. "Hatta sessizliği severim."

"Maşallah, sessizliğin sağır edici." dedi adam misilleme yaparak, dudaklarının kıyısı kıpırdamadan önde gözlerinde bir parlama olmuştu ve kadın bunu görmedi ne yazık ki. "Gideyim o zaman." dedi Yağmur suratını asarak.

"Kaçacaksın yani."

"Kalırsam, susmam gerekecek yani." dedi sonunda cesur olarak. Oysa o varken susmak daha çok yoruyordu zamanı.

Omuz silkerek başını yeniden diğer yöne çevirdi ve kıpırdamadan yıldızları seyretmeye devam etti. "Çok zor olacak senin için ama öyle. Susmayı başarabileceğinden emin değilim."

Önce gücendi, sonra suratını asıp kırgınca karanlığa baktı ve bu sessiz protestosu sadece iki dakika devam etti. O konuşmaya başladığında Bulut neredeyse kahkaha atacaktı. Bu kadın onu neden hiç şaşırtmıyordu artık?

"Siz uyku denen o icadı ne zamanlar yapıyorsunuz?"

Adam karanlığa döndü, görünmeyen taraftaki dudağının kıyısında hafif bir kıprayış oldu. "Uyuyorum." Tereddüt etti, sesindeki o denge

hafifletmişti. Uyuyamadığını, çok uzun zamandır ve sadece bedenine yetecek kadar uyuduğunu, kendine saklıyordu.

"Özür dilerim." dedi Yağmur konuşmayacaklardı, unutmuştu.

"Susamayacağına bahse girmeliydim." dedi adam iç gererek.

Yağmur ifadesini değiştirdi, herhalde yanlış duymuş olmalıydı. "Kabasınız."

Omuz silkti Bulut garip bir tutumla. Huzursuz olma sırası Yağmur'daydı.

"Bana geveze mi diyorsunuz?"

"Ağzımı açmadan nasıl söylerim bunu?" Sesindeki o alaycı ton, içine işleyen rahatlığın sebebi miydi?

Bulut normal bir konu açmak için hamle yaparak, "Başın nasıl?" diye sordu.

Yağmur saçma bir tutumla başına dokundu. Sanki bir yara varmış gibi, dokununca hissedecekmiş gibi, dokununca iyileyecekmiş gibi. Üzgün sesiyle, "İyi... İlaçlar iyi gelecek." diye yalan söyledi. Boğazını temizledi.

"Çiçek Nasıl?" diye soran adam yere baktı. "Bazı geceler ağladığını duyuyorum."

"Kâbus görüyor..." diye yalan söyledi Yağmur, ay ışığındaki manzarayı görmeyen gözlerle izlerken. Gerçeği nasıl anlatırdı ona? "Burası çok bakımsız..." diye lafı değiştirmeye çalıştı.

"Hep böyle değildi." dedi Bulut ona anlayışla yaklaşarak. Anlayış... Son zamanlarda bu konuda baya bonkör olduğunu aklına getirmemeye çalıştı. "Bir zamanlar çok güzeldi, cennet gibi." Sesi oldukça kısıktı, tınısı insanı rahatlatıyordu. "Çocukken çimlerinde yuvarlanırdık."

İşte kadının dikkatini dağıtan ilk cümleydi. Çocuk?

"Çocukken mi? Ben burayı alalı çok olmadığını sanıyordum. Naci Bey daha önceki ev halkına hizmet ettiğini anlatıyor sık sık."

"O ev halkından bunydim ben."

İşte bu şaşılacak bir şeydi. Onlardan beri mi? Kendi evini mi satın almıştı? Ya da? Kafası karıştı. "Yani kendi evinizi mi satın aldınız?"

"Halamındı burası. Eşinin evi. Onlar ölünce devlete kaldı, açık arttırmayla satışa çıkınca da..."

"Mirasçıları yok muydu?"

"İki kuzenim de kalp yetmezliğinden genç yaşta öldü. Eniştem de ölmeden evvel devlete bağışlamış tüm mal varlığını... Yani lösemili çocuklara..."

İlk defa ailesinden bahsediyordu. Garip ama onlardan bahsederken sesinden özlem akıyor gibiydi ve huzurla gözleri parlamıştı. Onları sevdiği her halinden belliydi. Onun birinin bir şeyi olduğunu bilmek kadına garip geldi. Sanki ağaç kovuğundan çıkmıştı bu adam, o kadar tek ve erişilmezdi ki...

"Senin ailen?"

"Öldüler."

"Benimkiler gibi..." İşte şimdi hem sesi soğumuş, hem de yüzü gerilemişti. Halasını anlatırken ne kadar özlem duyuyorsa sesi, kendi ailesini anlatırken de o kadar nefret doluyordu belli ki.

Onun bu hali yüreğini titretti ve içinden bu koca devi korumak gibi bir güdü geçti. Kocaman, ulaşılmaz bir adamdı o ve Yağmur onu Çiçek'i bağrına bastığı gibi sinesine basıp teselli etmek gibi saçma bir hisle kapılıyordu.

Kalbini gömdüğü toprağa sanki yağmur yağıyor, tüm o kaçtıkları duygular filize duruyordu. Kaşlarını çattı. Başını başka tarafa çevirdi. Karanlık bahçenin kademeleri şimdi ay ışığında daha belli oluyor, çeşitlenen ağaçlar görsel şov sunuyordu. Başını kaldırarak yıldızlara baktı. Dağlarda yıldızlar daha berrak ve iç açıcıydı. Ay daha görkemli ve vahşiydi. Bulut başını çevirince tepkisel bir dürtüyle Yağmur da ona baktı. Garip bir titreşim yayıldı genzine, kalbi hızlandı, ağzı kurudu. Adamın bakışları onu içine çekerken ayakta durması güçleşiyordu.

"Ay da yalnız değildir aslında, yıldızlar vardır. Ve herkes ay gibidir, çok zaman kimseye göstermediği karanlığına saklanır." dedi kız.

"Yani kalabalıklar arasında yalnızlık bir tek insana mahsus değil."

Ve adam ona dikkatle bakınca bocaladı söylediği şeyle. "O... zaman..." dedi kekeleyerek bakışlarını gözlerinden kaçırırken. "Çok uzun zaman olmuş a...alalı, neden bakım yaptırmadınız?"

"İhtiyaç yoktu, çünkü içinde dolaşan kimse yoktu." dedi adam hâlâ kadına bakarken.

Neden gözlerini yüzünden çekmiyordu? O bakarken Yağmur nefes almaya bile korkuyordu. Ellerini önünde kenetlemiş tırnağıyla oynuyor, bocalıyor, yanakları kızarıyor ve çok yakınında olduğu için bunu saklayamıyordu.

Konuşmadan durmaya devam etmiler. Bir bulut, ayı örtü. Bir inciyi gizleyen istiridye gibiydi gökyüzü. Burada böyle, tek başına, kaç gece boyunca yalnız durup babçesinden geri kalanı seyrettiğini merak etti Yağmur. Şimdi anlıyordu ki, aslında o dağ kaçkını bir görgüsüz değil, tek kalmış bir erkekti.

"Hayatınıza müdahale etmek değildi amacım." dedi gözlerini yerdeki vahşice biten otlara çevirerek.

"Bunu geldiğin gün yaptın, o zaman aklın neredeydi?"

Kız utandı. Mecburiyetin neresini anlamak zordu? Başını eğdi. Karanlığın yüzünü gizlemesinden boşnuttu çünkü onun bakışları yüzünde gezindiğinden beri, gecenin serinliğine inat yanakları yanıyordu.

Yanındaki adam kıpırdanınca Yağmur nefesini tuttu. Yutkunamadı bile. Onun elini çenesinde hissedince, titredi ve bu ürpertisini adam bile hissetti.

Bulut nazikçe dokunduğu kadının başını usulca kaldırdı. Gözlerine karmaşık bir parlamayla bakarak, kurumuş dudaklarını araladı.

"Sizi korurum derken yalan söylemiyordum."

Ferah nefesleri genç kadının yüzüne vuruyordu. Yağmur hipnotize olmuş gibi genç adamın gözlerinin içine bakıyordu. O gözlerde çakan garip şimşekler, kalbine Eros'un oku gibi vahşice batıyordu. İkisinin bakışları da birbirinin dudaklarına kayınca, gözlerinde yıldızlar uçuştu, nefesleri kesildi.

Adamın nefesinin buharı genzinde dolaşan Yağmur, şaşkınca dudaklarını araladı. Bulut öyle bir yutkundu ki, ademelması âdeta yerinden fırladı. Soluklan birbirine karışırken, Yağmur'dan gelen boğaz temizleme sesiyle, ikisi de bu büyüden sıyrıldı.

"Bazen güvenmek gerekir Yağmur, bazen sebepsiz bir dala sımsıkı sarılmak gerekir ki, uçurumdan düşmeyesin. Bırak destek olayım, en azından Çiçek için."

Bugünün er geç gelip çatacağını, bir gün yorulup bir yere yaslanmak isteyeceğini biliyordu Yağmur. Fakat o, bugünleri büsbütün başka türlü düşünmüştü. Bu şekilde değildi. Baktı dumanlı dağlar gibi kokan toprak gözlere, dertli dertli parlayan gözlerini çekemedi bir süre uzaklara.

Adamın elinin altında titrerken bir adım geri kaçması gerekiyordu ama sanki yere mıhlanmış gibi kıpırdayamıyordu. Ona destek olmak isteyen çıkarsız bir adam... Bu yüksek hikmetleri kafasına bir tür-

ni sağduyamıyor, dakikadan dakikaya artan bir heyecanla gözleri ateş püskürürcesine parlıyordu.

Bulut elini çekmedi, Yağmur hâlâ teninde onun parmaklarının etkisini hissediyor ama itmiyordu.

"Biliyorum." dedi sonunda derin derin solurken. Sonra adamı şaşırtan bir şey yaparak gülümsedi. "Adamlarınızı gördükten sonra karar verdim, emin olabilirsiniz."

Demek ki bunca zamanlık kuzu gibi yumuşak başlı Yağmur da nihayet isyan bayrağını açmıştı. Bulut bırakmadı çenesini. Diğer elini kaldırıp kızarmış yanaklarına yapışan saçlarını elinin ucuyla kenara çekerken, Yağmur gözlerini kaçırdı gözlerinden. Onu rahatsız etmeden, mesafesini koruyarak duruyordu. Oysa menekşe gözlerini görmeye ihtiyacı vardı adamın, daha saniye geçmeden özlemişti o gözleri ve bir daha görmemekten, görememekten fena halde korkuyordu. Elinin tersiyle saçını okşadı ama tenine dokunmadı. Nazik dokunuşunu centilmen bir tutumla sonlandırdı. Onun yanından gitmesine hazır değildi, sessizce yanında durmasına muhtaç gibi vazgeçti içine işleyen isteklerinden, erteledi çok istediği halde ona dokunmayı.

Onun temasından kurtulan Yağmur'un, garip bir yalnızlık çöktü ruhuna, bir tükenmişlik hissi vurdu yüreğine. Kısa bir tereddütten sonra boğuk bir sesle cevap verdi.

"Hiç evlenmeyi düşünmediniz mi? Çocukları seviyorsunuz?"

Bulut tekrar önüne döndü ve eski o sert zırhına yeniden büründü. "Sevmiyorum!"

Az evvelki adamla bu adam iki ayrı dünya gibiydi. Yağmur şaşkınca baktığı adamın yüzündeki cevabı sorguladı.

"Ama Çiçek..."

"O benim arkadaşım." dedi sanki kırk yaşındaki bir adamdan bahsedermiş gibi ciddiyetle.

Bu gülünesi cevapla ciddi bir şaşkınlık yaşayan Yağmur, kendini tutamayıp kıkırdadı. "Çok sadık bir arkadaş edindiniz o zaman, sizin için annesine rest çekiyor."

Onun gülmesiyle tüm zırhı parçalandı adamın, içi titreyerek kadına baktı. Yağmur gülümsediği zaman bu sefer sebepsiz çatılmıştı kaşları. Omuz silker gibi bir hareket yaptı kadın ona tepki vererek. Bulut dişlerini sıktı. Merhametine ihtiyacı yoktu. Daha fazla kendinden bahsetmeye de...

Ancak Yağmur durmak istemiyordu. "Akrabalarınızdan başka kimse yok mu hayatta?"

"Bir abim var... dı!"

'Var'*dı* kelimesinin devamını bildiğini sandığından sormadı Yağmur. Abi derken bile adamın sesi titremişti. Ya ölmüştü, ya da içinde öldürmüştü. Belli ki çok özlemişti de. Özlemle kendi ailesini düşündü. Mutlu zamanlarını, çocukluğunu, genç kızlığını ve sonra ablasının romantik hayalleri uğruna ne büyük bir bedel ödettiğini... Kendi saflığı uğruna bir günde hayatını mahvettiğini!

Onun derin ve hüzünlü bir anıya takıldığını gözlemleyen Bulut kaşlarını kaldırdı. Yandan bakarak yüz ifadesini görmeye çalıştı. "Kocan nasıl biri?" Sesi buz gibi olmuştu ve bu sesin içindeki o soğukluğunu aynı anda hisseden kadın da titremişti.

Başını yana çevirerek ifadesini sakladığı gibi cevabını da saklamak istedi kız. Ay arkasında kalmıştı ve yine yüzündeki ifadeyi göremiyordu Bulut. Yanındaki adam her an onun boynunu kıracak yaymış gibi bir adım uzaklaştı. Bir anda devleşmişti ve uğursuz bir hale bürünmüştü yeniden aradaki gerilim.

"Bu gece benim hakkımda çok fazla şey sordunuz." diye yağ gibi su yüzüne çıktı Yağmur, aslında hakkında hiçbir şey anlatmayan tek kişi kendisiyken ne ironiydi. Ay ışığı okşuyordu tenlerini şimdi ve yine önüne döndüğü için güzelliğini adamın zihnine kazıyordu. Hiçbir süse ihtiyaç duymayan peri kızı misali bir güzelliğe sahipti. Adam gülümsedi. Çiçek'in masal kitabındaki Çirkin ve Güzel hikâyesi gelmişti aklına, şu anda durumları onlardan bile dehşet bir haldeydi.

Ama garip olan artık bu güzellik eskisi gibi zihnini dağıtmıyordu. Sanki Bulut çok zamandır yüzünün güzelliğini bırakmış, içinin güzelliğinin ışığına tav olmuştu. Onu görmüş ve gerçekten takdir etmişti. Bu kamuflajın altında yatan kadını artık görebiliyordu. Evini baştan aşağı değiştirmesine rağmen, artık kızmıyordu.

Onu takdir ediyordu, çünkü hedefleri uğruna savaşmayı seçiyordu. Kendi geçimini sağlayan bir kadın değildi ama bir şekilde bu kılığa bürünmüş, amaçları uğruna Rüzgâr'ın dayatmasına boyun eğmiş, evine ve hayatına zorla girmişti. İyi ki de girmişti. İlginç olan buna ne sebep olmuştu? Neden ille de onu arıyordu. Acaba Rüzgâr'la yaptığı anlaşma bittiğinde aradığı kişinin aslında kendisi olduğunu anladığında ne yapacaktı? Bulut bunu ancak o gün anlayacaktı ve o güne kadar bildiği gerçekler hakkında tek kelime etmeyecekti.

Geride nasıl bir yaşam bırakmıştı? Saklandığı kocasını seviyor muydu? Gururu mu kaçırmıştı onu Hakan denen adamdan, yoksa sadakatsiz olan herkesin dediği gibi o muydu suçlu?

Ne olursa olsun, kim olursa olsun, içinden bir ses bu kadının gördüklerinden farklı olmadığını söylüyordu. İffetliydi. Onca zamandır yanlarındaydı, hakkında tek kötü bir şey duymamış ya da denk gelmemişti. Şehre indiğinde herkesin ondan nasıl da övgüyle ve saygıyla bahsettiğine tanık olmuştu. Yumurtaları ve odunları sattığı adamlar bile onun birer koruması olmaya gönüllü olmuşlardı. Sanki çok uzaklara kalmış bir bahar gibiydi ve geçtiği yeri çiçeğe, güzelliğe duruduruyordu.

Adamın aksine kadının kalbinin derinlerinde bir karanlık yükseldi. Bulut bilmiyordu ki onun kışına bahar asla gelmeyecekti.

"Güzellik, göreceli." dedi sonunda suskun kadın. "Baktığın kişiye göre değişir. Günü geldiğinde her güzellik solacak, zaman yeniyor güzelliği. Önemli olan iç güzellik ama bunu insanlar çok geç algılıyor." dedi içtenlikle.

"O zaman senin çığlık atmanın sebebi benim iç çirkinliğim." dedi adam, sitemini mızrak gibi on ikiden vurarak. Ona nasıl baktığı aklına gelince romantik büyü dağılmış ve garip bir biçimde içerlemişti.

Yağmur ona bakarken, "Senin kibrin güzelliğin olmasın. Güceneme ama güzellik tek bir kibrite bakıyor." derken eli yanağına gitti.

Kızın içi bir alev gibi yanıp söndü o anda. Birden adamın sert yüzüne döndü. Ona bakmaya devam etti, o yaban sümbülü mavisi gözlerdeki ifade, adamın gözlerindeki kırgınlığı görmeye çalışıyordu ama gece onları gizliyordu.

"Gözlerini yüzüme dikerek neyi bulmaya çalışıyorsun?" dedi adam birden kadına dönüp tepeden hükmedercesine bakarken. Kaşları öyle çatılmıştı ki, gözleri siyah bir çukura dönmüştü.

"Yaralarını..." dedi Yağmur birden masumca. Adam dişlerini sıkınca, "Ruhundakiler, yüzünden daha kötü haldeler." deyiverdi.

"Benim yaralarım bir tek yüzümde." dedi adam, sesi tekdüzeydi. Hatta erkeksi bir dürüstlüğe sahipti. Yağmur tuhaf bir şekilde kaşının tekini kaldırdı. Onun bu aşırı kadınsılığıyla üzerinde yarattığı zıtlık, son derece kafa karıştırıcıydı. Ve şu hali büyüleyiciydi. Başını biraz daha eğerek, onu incelemeye devam ettiğinde, Yağmur'un ifadesi değişti.

"Ben de senin ruhuna bakayım o zaman... Bakalım ne diyor?"

Kızdaki cesaretin yerini ürkeklik, sabit duruşunun yerini uyuşukluk aldı. Çenesi havaya dikildi ama her an onun bakışındaki güçle yere devrilebilirdi. Bakışlarını kaçırarak birkaç saniyelik bir tereddüt yaşadı.

"Benden korkuyor musun Yağmur?"

"Evet." Çok başarılıydı ama yalan söylüyordu. Artık korkmadığını ikisi de biliyordu.

Şu an ona acıması ve kaçmasına izin vermesi gerekiyordu ama iyice köşeye sıkıştırmıştı Bulut işte bu yüzden, içindeki merakı bastırması mümkün değildi. Bir adım daha yaklaştı; göğsü omuzuna değmek üzereydi. Eğildiği için cennet kokusu genzine doldu ve kadının tutkusunu vurgularcasına kızardığında, adamın yüreği daraldı.

"Kocan sana çok düşkün olmalı? Hâlâ peşinizde..."

Bir anda beklemediği soruyla nefesini seslice dışarı salan Yağmur, elini ne zaman çıkardığını bilmediği göğsünden aşağı doğru indirirken, ona öfkeyle baktı, sesi acıklıydı. "Bundan size ne?"

"Sanırım sana delice âşık!" Dudakları yukarı doğru kıvrıldı adamın, bu hiç de hoş bir gülümseme değildi. "Ona yerinizi söylesem, ondan mutlusu olamaz sanırım."

Yağmur panik halde adama döndü, yalvarır halde, "Yapmazsınız değil mi?" diye korkuyla sordu. Sanki yer yarılıyor, korkusu onu içine çekiyordu.

"Bana yapmamam için sebep ver..."

"Nasıl?" dedi Yağmur şaşırarak ve farkına varmadan gözlerini ayırmıştı.

"Onu hâlâ seviyor musun?"

"Hayır..." dedi Yağmur hiç tereddüt etmeden. İnanamayan adam tek kaşını kaldırdı. "Sevsem neden kaçayım ondan!"

"Bak ne yapalım, ben sorayım sen de dürüstçe cevap ver." dedi sonunda Bulut oyunu bırakıp merak ettiklerine cevap arayarak. "Ve böylece sizi kimden koruduğuma karar vereyim. Ben seni kocandan mı koruyorum, yoksa kocanı mı senden, anlamalıyım."

"Beni korumak mı?"

"Dün kocanın, İzmit'te her yerde seni aradığını biliyor musun? Ve parkta düşürdüğün telefonunu sayısız kere arayarak çaldırdı."

Yağmur öyle güçsüz kaldı ki, bir an sendeleyince adam onun bayılmak üzeri olduğunu anladı. Kolundan tutarak olduğu yere nazikçe

ıbıldı. Bakışlarını ıslanan ve karanlıkta parlayan menekşe gözleri-ıdaki korkularına odakladı.

"Seni korumam için bana sebep ver Yağmur..."

Demek telefonu ondaydı. Demek kocasının aradığını ve yerlerini bulmaya az kaldığını da biliyordu. Yağmur dudaklarını dişledi. "Bunu ben kullanmayacağını nereden bileyim?"

"Bilemezsin."

"O zaman bırak beni... Gidip hazırlanayım ve..."

"Öyle elini kolunu sallayarak gidebileceğini sana söyleyen kim?" dedi Bulut sert ama korkutmayan bir tonda. "Çiçek güvende olmadığı sürece, yerinden kıpırdayamazsın."

Yağmur derin derin solurken Bulut, "Seni koruyabilirim ama en azından kimin suçlu olduğunu bilmeliyim ve yalan söylersen seni sonra pişman ederim." diye buyurdu.

Kadın bir an düşününce, Bulut onun aklının karışmasına izin vermeyerek "Şimdi tüm oyunları bir kenara bırakıp, konuşalım mı?" diye sordu.

Yağmur biraz toparlanmak için sessiz kaldı, korkusu bedeninden uzaklaşmıştı ama kaygısı olduğu yerde karargâh kurmaya devam ediyordu.

"Genç yaşta mı evlendiniz?"

"Yirmi yaşındaydım." Bakışları yere indi. Bulut savunmaya geçmişti, yalanı rahatça anlıyordu o yüzden dürüst olmayı tercih etti. Kollarını bedenine sardı ve adamdan sakındı bakışlarını.

"İsteyerek mi evlendin?"

"Evet..."

"Peki, şimdi neden sana zarar vereceğini düşünüyorsun? Neden sevdiğin adamdan kaçıyorsun?"

"Çünkü daha önce verdi." dedi Yağmur kollarını göğsünün altında birleştirerek. Titremişti.

"Nasıl?" diye sordu Bulut, Yağmur gözleri gibi yüzünü de kaçırdı. "Nasıl?" diye dişlerini sıktı Bulut yeniden.

Yağmur geceliğinin yakasına uzandı, titreyen elleriyle düğmelerini açarken, Bulut kaşları çatık halde ne yapmaya çalıştığına bakıyordu. Yağmur geceliğinin yakasını hafifçe açtı, omzundaki yarayı ona

'sebep' olarak çevirdi. Bulut ona dokunmak istercesine elini kaldırdı ama kadın irkilerek derhal kapatmıştı omzunu. Ve Bulut onun ne yarası olduğunu kesinlikle yakından biliyordu.

"Vurdu mu seni?"

Yağmur başını dikleştirdi. "Kaçmaya çalıştığım zaman beterin beteri için hediye bıraktı."

Daha önce de defalarca birini öldürme isteğiyle dolmuştu içi ama bu sefer yemin etti, o piç eğer bir daha ona parmağının ucuyla dokunursa, canını gözünü kırpmadan alacaktı. Bulut dişlerini sıkarken Yağmur iç çekerek sordu. "Bu yeterli bir delil mi?" Sonra kaygıyla adamın gözlerine baktı ve hiç beklenmeyecek şekilde eline uzanıp, sımsıkı kavradı buz gibi elleriyle "Lütfen, yerimizi söylemeyin." diye yakardı.

"Bunu yapmam." dedi Bulut dişlerini sıkarak. "Zaten sana dair her şeyi biliyorum, sadece bilmediğim neden kocandan kaçtığında."

İşte bu kadını sarstı. "Biliyor musun?"

"Elbette..." dedi kadının şaşkınca kırpışan gözlerine bakarak. "Aylardır evimde kalan kişileri araştırmayacak kadar salak birine mi benziyorum?"

Bu kadar zaman susmasının ve çaresizliğine destek vermesinin sebebi ona acıması mıydı? Bunu istemedi. Onun kendisine acımasını istemedi. Yağmur yutkundu. "Ne zamandır biliyorsunuz?"

"Seni yollayamayacağımı anladığım andan beri."

Onu yollayamayacağını anladığından beri mi? Her saniye biraz daha şaşırtıyordu bu adam onu.

Bu insanı zayıf kızın kendisini kışkırttığının farkındaydı, ama umurunda değildi. Ne istediğini gayet iyi biliyordu, lanet olsun. Onu istiyordu. Bir tek onu, bunu anlamak kendisi için bile neden bu kadar zordu? İçindeki mücadeleyi kaybettiğini anlayarak, zihninin içinden kendine keskin bir küfür savurdu. Benliğinde çılgınlar gibi savaş veren duyguları, ilkel duygularının kudretine yenik düşerek, "Kocan?" diye sordu.

"Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?" diyen Yağmur tedirginliğinin devam ettiğini belli etti.

"Sürekli bir kitapçıya uğruyormuşsun şehirde, ne okuyorsun?" Sesi daha dengeli çıkmaya başlamıştı adamın.

"Edebiyat..."

"Hiç öyle bir tipin yok." diye mırıldandı.

Bu iyiydi işte, adam onu zorlamıyordu. Bir süre öylece durdular. Evin köşesinden rüzgâr süzülürken ağaçlar ıslık çaldı. Yüzü hâlâ diğer tarafa dönükken usulca konuşmaya başladı, "Benim şu anda... Şu anda kalacak bir yere ihtiyacım var. Bir süreliğine ve..."

İçini bir zafer sevinci kapladı adamın, sonunda buzlarını çözmeye karar vermişti. Onu yakalamıştı. Buradan ayrılamazdı. Bu zafer duygusunun aslında hiçbir anlamı yoktu, onun sevincinin anlamı başkaydı ama kavrayamadı. Geldiğinden beri onu gitmesi için zorluyordu şimdi şu anda burada kalmak zorunda olduğunu öğrenmek -ki onurlu her erkek gibi buna izin verecekti- içini mutlulukla doldurmuş, kalbi yeniden hızlanmıştı.

Fakat bunu belli etmeyen sert yüzü ifadesizdi. Bunun yerine serin ve tok bir tonda "Yani buraya katlanmaya razısın." diye sataştı. Biraz daha eğildi, dudakları cennet kokulu saçlarına değmek üzereydi.

Yağmur başını çevirince, yüzlerinin arasında sadece birkaç santim kalmıştı. Konuşurken nefesinin dudaklarını örselediğini hissetti.

Nefes alamayan Yağmur, "Katlanılmazsınız." diye fısıldadı.

Bulut başını yana eğerek, o güzel burnu, dolgun dudakları ve gözleri seyretti. "En az senin kadar Yağmur..." Sesi ciddileşmişti.

"Erkekler neden bu kadar bencil?"

"Kadınlar kadar değildir..." dedi düz bir tonda.

"Nelerden kadınların boşlandığı... nelerden korktuğunu, beklentilerini ya da ruhunu görmezler?"

"Körler de ondan..."

"Öyle mi?"

"Evet." dedi adam dürüstçe.

Konu değişmişti ama güzel gözleri hüzünle kararmıştı. Rüzgâr saçlarını yüzüne doğru uçuşturdu ve adam onlara dokunamamanın üzüntüsünü yaşadı.

"Zavallı erkekler..." diye usulca alay etti yersiz yere. Kalabileceğini söylediğinden beri içi mutlulukla dolmuştu. Onu korumayı teklif etmişti ve kalmalarını neredeyse -kendince- rica etmişti.

Yağmur dudaklarını dişlerken, Bulut içinden gelen dürtüyü bas-

tırmadı. Sol elini uzatarak uçuşan saçlarını yüzünden geriye itti. Tam göründüğü kadar yumuşak mıydı, hâlâ merak ediyordu!

"Bu kadar güzel olmak ne korkunç bir durum, insanın aklını karıştırıyorsun."

"Yaralarınızla yaşamanız kadar korkunç..." dedi Yağmur cesurca. "Güzellik bazen irinli bir yara gibi gizlenmeli... Keşke benim yüzüm çirkin olsaydı, o zaman bu kadar zarar görmezdi hayatım."

Düzgün alnı hafifçe buruştu. Adam elini indirdi.

Başını kaldırıp ona baktı kadın, gözleri kararlıydı. "Bir eşte aradığın en önemli özellik güzellik... olamaz değil mi?"

"Eş arasaydım, emin ol bulamazdım."

"Neden, çok mu mükemmel olsun isterdin?"

"Benim durumumu unutuyorsun. Güzel ve Çirkin hikâyeleri masal kitaplarında kaldı... Günümüz çocukları bile çekici bulmuyorlar artık onları!" Gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Artık benden korkmuyor musun Yağmur?"

"Korkuyorum..." dedi kız usulca başını kaldırıp gözlerinin içine bakarak. Sanki o anda dalgaların sesini duydu adam ve hırçın hırçın savruluşunu izledi. "Ama senden değil..." dedi Yağmur, önünde hafifçe yükseldikten sonra her ne diyecekse vazgeçip, bir adım geriledi ve adamı karanlığın içinde bırakarak odasına gitmek için yanından ayrıldı.

yirmi birinci BÖLÜM

"Keşke uyuyunca geçse içimizin acısı
çünkü uyku en sessiz yolculuk huzura..."

Yalnızlık ne kadar uysal bir dostmuş oysa sırtına heybe misa- : vurulduğundan beri, şikâyet etmeden dolaşırmış yanında... Oysa yaranmış postallarından başkasıyla dertleşmezdi yaralı canı, çok da- :ınca kendini vururdu dağlara... Ellerinde soğuk namlunun barut kokusu, yüreğinde pişmiş vatan sevgisi, gözlerine çizdiği kanın koku- sına eklenmişti bir yağmur bakışlı kadının deniz gözleri...

Sevecek bir şey bulamadığında sevmişti yalnızlığını ve şimdi ne yana dönse yalnızlığının adı oluyordu; yağmur gözlü. Onu görüyordu her surette, yalnızlığının sızısı bile o kokuyordu.

Hırçın bir sis esir alırken gecenin karanlığını, buram buram toprak kokutacak yağmur başlamıştı yalçın dağların tepelerinde.

Zaten belliydi yağacağı. Günlerdir gökyüzünde toplanan gri bulutlar gittikçe koyulaşmıştı, içindeki karamsarlık gibi. Saatlerce yürümek, yağmura karışıp dağların yamaçlarından süzülüp gözlerden uzak diyarların denizlerinde can bulmak istiyordu adam.

Arkasındaki ordunun kalabalığı ya da telaşlı adımları geldi geçti her bir yanından. Ona emanet yiğitlerin yükü çökene kadar omuzlarına düşünmekten sıyrılamadı mavinin seyrini. Ve başladı can korkusu

daha fırar eden ilk kurşunda... "Bismillah." nidası düştü zilinden, "Ya Allah." narası sürüldü dillere ve her yanı ateşe saldı vatan sevgisi.

Biri arkana diğeri düşürüldü toprağın bağrına. Vatanseverlik fışkırdı tüm damarlara ama teslim olan bırakılmadı. Toprak kokan adamın dikkatinden ilk defa.

Artık onlar olduğundan sebep atılan kurşunların hiçbirinin alında yeri yoktu bedeninin. Olmasını da istemiyordu bu saatten sonra başka emelinin. Bu ıslak dağların ölüm kokan gecesine şu vakitten sonra bir yabancıydı düşünceleri.

Adam geri dönme, dönüp sahip çıkma kaygısıyla hayatta kalma çabasına yenilirken savaş alanında, bilmese de artık kadın için yalnızlık değil toprak kokuyordu hava her yağmur sonrasında.

Önceki yıllarda alışkanlık edinen Yağmur, geceleri Hakan'ın gazabından kaçmayı düşünerek uyumazdı. Geceler boyu nöbet tutmaktan sonra, savaşmaya alışmış ve az uykularla direnmeyi de, bu hayatta uzlaşmayı da başarmıştı. Artık o yıllar çok geride kalmıştı. Şu an Bulut Bey'in dolaplarını temizlerken, o gelmeden işini bitirmek için çabalıyordu. Zaten hemen geleceğini de sanmıyordu.

O gece giderken bir söz almıştı, onları koruyacaktı. Saçma ama ona güveniyordu. Ve bu çok sınır bozucuydu çünkü garip olan onu göremediği zaman, daha çok burnursuz olmaya başlamasıydı. Kendi düşen ağlamaz derler. Yağmur resmen düşeceğini bile bile yürümeye devam ediyordu. O zaman kararları bağlamaya da hakkı yoktu. Acılar sabrı yaratırmış, belki de sabrın güzel meyvesini yemeyi sonunda hak ediyordu.

Hayatını kendin yazarsın derlerdi, onun yazdığı kader pek iç açıcı olmamıştı gerçi ama... bari bundan sonra yazılan ona uygunluk sağlasaydı.

Temizlik yapmak için neden özellikle bu odaya girmişti ki şimdi, oda zaten temizdi. İki gündür yine eve gelmemişti. Neredeydi bu adam? Neden karabatak gibi ortadan kaybolup duruyordu? Üstelik Naci Bey biraz tedirgin gibiydi o gittiğinden beri. İlk defa bu kadar ürkek bakıyordu kapılara, gözleri sürekli yola dalıyordu.

Çiçek'i uzun zamandır yalnız bırakmamıştı Bulut, yine hemen gelir sanmıştı. Dün yemekler buz gibi olana kadar beklemiş ve sonunda yemeği kaldırmak zorunda kalmıştı. Aytin o geceden beri çok üzgündü, iyice içine kapanmıştı. Keşke onun için bir şeyler yapabilseydi

gün gerçeklerle yüzleşmeye gerek duyuyordu, bunu erteleyemezdi. Yağmur sanki o kadar odaklanmıştı ki, camda vuran yağmur damlalarının arasında bile değildi. Havalar da onun ruh hali gibi dengesizleşmişti. Ne kadar yaşıyordu, bir kışı... bazen de baharı ..

Daha kötüsü korkunçları aklına geldi. Başına bir şey gelmemişti değil mi? Nerdeydi? Ve daha da önemlisi, Yağmur niye burnu umursamıyordu? Toru süpürmek için yatağın altına eğildiğinde, süpürgenin altına varan şeyle durakladı. Sonra eğilip baktığında, yatağın dibinde eski bir kutu duruyordu. Ya da ufak sandık gibi bir şeydi karanlık olduğu için seçemedi. Çekerek aldı, kutu kilitli değildi. Ayakkabı kutusuydu. Tozunu süpürüp kapağını açtığında, içindekilerin sadece fotoğraf olduğunu gördü. Eski, yıpranmış fotoğraflar. Kutuyu ters çevirip yere attığı yığının önünde diz üstünde durdu.

Çünkü kız, başsızmasına sebep olsa da unutmamıştı.

İlk fotoğraf çok eski ve aşırı yıpranmıştı, bazılarında dört, bazılarında beş çocuk vardı. Asıl şaşırtan fotoğrafın bu evde çekilmesiydi, çünkü burayı artık tanıyordu. Çocukların arkasında yemyeşil bir orman, pastanın bir gökyüzü vardı. Ağacın altında oturup kitap okurken, onları görmeyen güzel bir kadın ve onlara uzaktan keyifle bakan -eski resimlerde, elinde bahçe makası olan- bir adam duruyordu. Resmin altında bir yazı vardı.

Ateş, Toprak, Mehmet, Yasun, Tufan...

Bunlar onun bahsettiği kuzenleri ve abileri olmalıydı.

Toprak? Yani Bulut Toprak mı? Bu çocuklardan hangisi o'ydu acaba? Dikkatle bakmaya devam etti. Hepsi de nasıl güzel gülüyor, nasıl da tatlı bakıyorlardı. Onun bir zamanlar böyle masum, güzel bir çocuk olduğunu düşünmek, Yağmur'u şaşırtıyordu. Sanki o doğmamış, büyümemiş, hep böyle otuzlu yaşlarında adam kalmıştı.

Sonra bir şey daha fark etti, sadece bir bakış... O izbe yerde ona bakarken gördüğü, karanlık gecede tekrar şahit olduğu o hayaz bakış ve gözlerindeki keyifli parıltı... İşte ortadaki çocuğun gözlerinde de vardı aynı ışık. Hayaz, keyfe keder, yaramaz... İnce, keskin bir bıçağa benzeyen ağzıyla, kıvrımlı kaşları ve pembe yanaklarıyla bu o olmamalıydı, değil mi?

Burun kıvırarak diğer fotoğrafa geçti. Ve üzerindeki eski notu okurken gözlerini kıstı.

"Vicdanın rahatsa, geri kalan her şey teferruat oluyor. Hiç kimse bilmese de Allah biliyor ya, işte o yüreği ferahlatmaya yetiyor bâlâ... Seni seviyorum bunu da herkes biliyor."

Hala yazmıştı. Halasına mı yazmıştı? Bu fotoğraftaki asker kimdi ki? Ateş mi, Toprak mı? Yüzü gölgelerde kalmış, dağlarda çekilmiş bir kareydi. Birinin askerliğine ait olmalıydı. Ama hâlâ demişti! Sonra bakışları askerin omzunda parlayan yıldızlara kaydı. Rütbeli bir asker... Bir Yüzbaşı. Bu kişinin mafya kılıklı adamla bir alakasının olmadığına kanaat getirerek, onu da bir kenara attı. Bulut ve askerlik, ona İstanbul boğazının kavuşması gibi imkânsız gelmişti.

Birkaç fotoğraf karesine daha baktıktan sonra içini çekerek durdu. Bir asker daha... Dağda çekilen bir yere aitti bu da. Gözlerini kıstı. Ve işte şimdi şaştı kaldı. Rüzgâr denen o mafyaydı bu. Öndeki adam o'ydu, o olduğuna yemin edebilirdi. Asker arkadaşı mıydı o mafya Bulut'un? Yok ya... Şaka gibi. Ama o Bulut'tan büyük duruyordu! Dört asker dağlara bakarken çekilmişti ve sadece Rüzgâr denen adamın yüzü belli oluyordu. Kesin Bulut içlerinde yoktu, abisine ait olmalıydı! Yüzü ciddi, bakışları gururlu, dudaklarının keskin hatları korkusuzdu.

Bir sürü fotoğraf ve çoğu askerlik anılarıydı ama hepsi de başkalarına aitti. Bulut'a ait olan fotoğraf sadece çokluğuna dair olandı. Galiba bu sandık evin önceki sahibine, o anlattığı halaya aitti. Ama bu albümde onun fotoğrafını görmek Yağmur'u şaşırtmıştı. Hem de çocuk Bulut'u!

Başını sallayarak yeni bir fotoğrafa bakmaya devam ederken ev çok sessizdi ve bu da işini unutmasını sağlamıştı. Tüm bu fotoğraflar aklını başından almıştı, orada büyülenmiş bir şekilde durarak tek tek kareleri incelemeye devam ettiğinde, zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varamamıştı.

Tam bir kareye kıkırdarken, durdu. Bu büyüyü neyin bozduğunu bilmiyordu, bir ses... Dış kapı açılıp yüksek bir sesle kapanmıştı.

Kaşların çatarak başını kaldırdı. Hızla kutuyu kapatıp yerine iterken, kapının girişinde bu sefer bir tıkırtı oldu ve yıldırım gibi içeri dalan adam "Odadan çık..." diye buyurdu.

Sert bir şimşek gibi çakan Bulut hiçbir şey söylemeden kabaca emretmiş ve hızla odadan çıkmasını bekliyordu.

"Ama tem..."

"Çık!" dedi adam sadece tek seferde üzerindeki ceketi çıkarıp yağın üzerine atarak. Sert yüzü garipti. Canı sıkılmış gibiydi ve alnında parlayan ince ter damlacıkları, keskin hatlarını daha da ürkütücü yapmıştı. Adam kaç gündür ortalarda yoktu, selam sabah vermeden odaya dalıp her zamanki kabalığıyla onu odasından kovuyordu.

Ondan başka ne beklenirdi ki? İyi ki o gece adam gibi konuşmuştu ve kız hemen hayallere dalmıştı. *Yazık Yağmur, aklın iyice gitti senin. O gece hayaldi, gerçek şimdi karşında duruyor.* Yüzünü buruşturarak odadan çıkarken, öfkeden dişlerini sıkıyor, yumruklarını yüzüne götürmediği için kendine küfrediyordu. Onu merak edendeydi kabahat. Bu uyuzun nasıl olduğundan ona neydi ki? Zaten kötülere bir şey olmazdı.

Merdivenlere geldiğinde bir şeyin yokluğunu hissetti! Lanet olsun yeni aldığı tuşlu telefonu neredeydi? Onu odada bırakmıştı. Çiçek ve oyuncak sanıp almadan evvel, cebine koymalıydı. Hızla geri indi merdivenleri ama odaya girmek için biraz cesaret topladı. Önce kapıyı vurmaktı niyeti ama sonra onun kabalığını karşılamak için içeri daldığında, ağzını açtığı gibi donup soluksuz halde kaldı. Bulut camın önünde, elleri yumruk duruyordu. Kızgın gibiydi ama onu şaşkına uğratan adamın kızgın duruşu değil, beyaz gömleğindeki kocaman kan lekesi ve sırtındaki taze yaranın iziydi. İncecik kumaş resmen devasa yaraya yapışmıştı ve ne kadar ciddi olduğunu gözüne sokuyordu.

Nefessiz kalarak "Aman Allah'ım." dediğinde, elini çok geç ağzına kapatmıştı. Bulut yüzünü buruşturarak arkasını döndü.

"Çık..." dedi dişlerini sıkarak yeniden.

Yağmur onun neden acele ettiğini ve yüzündeki o keskin ifadenin sebebini anlayınca, onun kabalığını umursamadı. Adamın sırtına baktı, midesi kasılırken eli ayağına dolaştı. Kapıyı kapatıp çık demesine aldırmadan içeri girdi.

"Temizlenmesi lazım. Yapışmış olmalı."

"Temizlendi, çık dışarı." dedi Bulut inatla dişlerini sıkarak, hâlâ kadının yüzüne bakmamıştı ama kaşlarının altındaki koyu gözlerinde acının rengi parlamıştı. Onun yüzündeki acıyı okumasını ve acımasını istemiyordu fakat acısını da saklayamıyordu. Hastaneye gitmeyerek belki ahmaklık etmişti ama kimsenin başına gelip geçmiş olsun demesini istemiyordu. Görevini hakkıyla yerine getirmişti, bu da ona yeterdi.

"Nasıl oldu bu? Kim yaptı?" dedi adama kulak asmayarak garip bir cesaretle yanına yaklaşan Yağmur.

Adamın şaşkın bakışları arasında koluna uzandı ve titreyen eliyle iri bedenini çekiştirmeye başladı.

"Merhem sürmek lazım, temizlemek lazım... Hatta doktora görünmesi lazım...."

"Senin odadan çıkman lazım..."

"Hayır, kalıyorum." dedi tek seferde umursamazca. Ve aradaki mesafenin kalktığını görünce yutkundu.

"Sen..." dedi adam sesli sesli soluyarak.

"Oturun lütfen." diye emretti adamın sözlerini ağzına tıkayarak. Afallayan Bulut kaşlarını kaldırınca kolundan tutup bir çocuk gibi omuzlarına bastırıp, yatağın ucuna oturttu. "Şimdi geliyorum, kıpırdayayım deme..."

Sertçe emrederek odadan çıktı, iki dakika sonra hızlı hareket etiği için kızarmış yanakları ve nefes nefese halde odaya girdi. Onu koyduğu yerde bulamadı. Adam resmen inat abidesiydi. Kalkmış, çekmecede temiz çamaşır arıyordu.

"Size oturmanızı söylemiştim, neden kalktınız?"

Kızgın gözleriyle elindeki kutuyu yatağa bırakıp, adamın kolundan tutup şaşkın bakışları altında yatağın ucuna oturttu tekrar. Bulut acısını bile unutup bu dengesiz kadının ona neden iyi davrandığına kafa yormaya başlamıştı. Acıyor muydu? Sanmıyordu. Merhamet mi etmişti! Buzlarının erdiği gün kıyamet kopmuş olurdu. Kesin Çiçek görmeden delilleri yok etmek istemişti, başka açıklaması ne olabilirdi ki? Çiçek görürse soru sorardı, onlar da zor durumda kalırdı. Zekice...

Dehşet manzarayı gören Yağmur tam önünde durup "Çıkar..." dediğinde ona şaşkınca bakan adamın yüzüne panikten bakamadı.

Kaşları kalkan Bulut "Sapıklığa mı başladın?" diye alay ederken, kız dişlerinin arasından "Gömlek yaranıza yapışmış, çıkarın şu lanet şeyi de bakayım." diye kızgınca söylendi. Şu anda onu ve mesafeyi umursamayacak kadar paniklemişti. Adam tam gömleğine uzanmıştı ki, elindeki yaralar ve yanıklar dikkatini çekti.

"Lanet olsun, nereden çıktın sen, cehennemden mi?" diye sorduğunda, adam onun bu doğru tespitine gülümsedi. Cehennemi başkalarına armağan etmişti.

Onun her zaman söylediği gibi bir mağara adamı olarak, tam kimse patladığında mağaradan çıktığını duysaydı, tezinin ne kadar doğru olduğunu düşünerek kesin korkudan bayılırdı. Bu sefer tamamen kendi isteği dâhilinde katılmıştı operasyona ve varlığının orada olduğunu, sadece iki kişi biliyordu. Biri ölmüştü, diğeri de dağlarda kalmıştı. Artık asker değildi belki ama yüreği hâlâ Türk Ordusu için atmaya devam edecek ve ne zaman ihtiyaçları olsa "Nereye?" diye sormadan koşar adım gidecekti. Son çatışmada verilen büyük kayıpla gelmişti ona teklif ve hiç tereddütsüz kabul edip yeni harekâta dâhil olmuştu istekle ve yeni kurulan ekiple kazanmışlardı operasyonu.

Onun ellerindeki yanıklarla, ufacık düğmeleri acı içinde kavramasını gören Yağmur, adamın önünde eğilerek ellerini bileklerinden sormadan yakalayıp kenara çekti. Bulut ayaklanınca burnunun dibinde biten iri gövdeye kaşlarını çatarak baktı. Sanki bunu sürekli yaparmış gibi "Yardımcı olursanız sevinirim." diye söylenerek, tereddütle azarı. Titreyen parmakları düğmelerini açmaya başladığında, nefes almıyor, gözlerini ellerinden başka yere çeviremiyordu.

Bulut onun minik ellerini göğsünde hissedince, bedenine kılıç saplanmış gibi gerildi. Sırtında ciddi bir yanık vardı ama şu anda kadının dokunuşları kadar dikkatini dağıtmıyordu.

Yağmur garip bir ifadeyle işine devam ederken, onun tepesinden kendisini seyrettiğinin farkındaydı. Başını tereddüt etse bile çekinerek kaldırdı, yüzüne bakamadan geri indirdi. Göğsüne yapışmış olan şeffaf beyaz kumaşa odaklanmaya çalıştı. Kumaşın altından koyu renkli tüylerinin gölgesi görünüyordu ve bu da kadının iradesini kırıyordu. Artık titreyen sadece elleri değil, bacakları da buna katılmıştı. Üstelik ter kokusu onu iğrendirmemiş, ter kokusu tiksindirmemişti. Garipti.

Adamın burnunun dibinde duran cennet kokulu saçlar dikkatini çekerken, buna eklenen titreyen bedeniyle, kalbi daha hızlı atmaya başladı. Hem ürkek hem de cesurdu. Adam ise hem donmuş hem de düşünceliydi.

Düğmeleri açması sona erince, iki yakasını sıkıca kavradığı kumaşı minik bir tereddüttün ardından omuzlarından kaydırarak, kolundan dikkatle aşırdı. Bir anne dikkati, bir hemşire hassasiyeti vardı ama bir şey daha vardı arada! İkisinin de bedenini cayır cayır yakan bir tılsım.

Şimdi ikisi de soluk alamıyor gibi nefeslerini tutmuştu. Yağmur adamın ellerine zarar vermeden gömleğinin kollarını açarak çıkardı.

Onun kokusunu ve sıcaklığını hissettiğinden beri, nefes almakta zorlanmaya başlamıştı.

Tepesinden bakan adamın sıcak nefesini başının üzerinde hissediyordu ve her soluğunda nefesini kesiyordu. Bu çok samimi bir pozisyondu, farkındaydı ama onu yanık ellerle, sırtında henüz göremediği ama varlığını bildiği yarayla, tek başına bırakamazdı. Çok fazla düşünmeden başını kaldırdı ve iradesine tutunduğu halde sarsıldı. Çıplak bedenine bakmak, onun ayakta olmasının artık imkânsız olacağını anlatıyordu.

Şeytan bu ya dürtüyordu işte. Bazen onu hayal ediyordu, bazen de iri bedenine baktığında aklına olur olmaz saçma düşünceler geldiği anlar oluyordu ama bu hali hayalindekinden çok daha mükemmeldi. Düz ve geniş göğsü, şişkin omuzlarının etrafında inanılmaz güçlü kol kasları yer alıyordu. Göğsü hayalinden bile genişti ve üst kısmında siyah kıvırcık tüyler vardı.

Ağzı kurudu, usulca eğilip adamın ellerini buz kesen ellerine alarak yanıkların derecesine bakmaya çalıştı. Sesini bulsaydı konuşurdu ama kaybettiği solukları ve sesini bulması artık imkânsızdı. Yaralarına bakarken başını kaldırınca, burun buruna geldiği şey irkilmesine sebep oldu. Kızıl-kahve meme uçları siyah tüylerin arasından yükseliyordu ve ürperdiği için boncuk boncuk olmuştu. Dudaklarını ısırmamak için kendiyle mücadele ederken, bakışlarını o sert, belirgin ve etkileyici bir çıplaklığa sahip göğüsten ayırmaya çalıştı.

"Bunları sen mi yüzdün?" dedi ona ait değilmiş gibi geriden gelen kalın bir sesle.

Bulut konuşmadan kadına bakıyordu, yanakları öyle bir kızarmıştı ki, sanki biri oraya boya dökmüştü. Adam o kadar sakin duruyordu ki, sanki yanan kişi o değil Yağmur'du. Cevap vermeyince, Yağmur ellerini bıraktı. Bulut tenında bir yoksunluk hissedince ellerini yumruk yaptı ve canı yanınca gerçek hayata döndü.

İkisi de diğerindeki bu değişikliğin ne kadar derine indiğini merak ediyordu. Aralarında daha ilk gün kurulan ve onları birbirine bağlayan, o yakıcı etki ve birbirlerine duydukları tutku, ortamın sessizliğinde onları kuşatıyor, içerinde peydahlanan tutkuları çıkmaza sürüklüyordu. Yağmur, adamın yanık ellerine bakarken bir an duraklayarak göz ucuyla kendi yanık ellerine baktı. İkisinin de yarası ve ateşi aynıydı. Aynı yerden acıyordu canları ve aynı yerlerden bakıyordu göz-

Tek bedenin dört eli gibiydi bu ateşe meydan okuyan parmaklar. Sanki de kahramanlığa soyundukları için almışlardı bu izleri, ikisi de acıyı öğrenmişlerdi içlerinde ve şu anda tam da bir yangının ortasındaydı kalpleri.

"A-arkanızı döner misiniz, yaranıza ba-bakmalıyım?" dedi kesik kesik nefesiyle yine kekeleyerek. Hain solukları taşımaya başlamıştı etrafa kokusunu genzine yine. Titretiyordu tüm bedenini gizlice... Karnı ağrıyor, içine durduk yere ağlama hissi doluyordu.

Adam kıpırdamadı. Hâlâ ona bakmaya devam ediyordu. O bakışlar Yağmur ürpertiyordu. Solukları saçlarını okşadıkça, bacakları titremeye devam ediyordu. Bakışları aşağıya eğilince hiç olmayacak bir yere denk geldi. Kaslı, düz karnına. Göbeğini çevreleyen ince bir kıl bahsı almış tüyler göbek deliğinin altından itibaren genişleyerek, aşağıya doğru iniyor ve pantolonunun belinden itibaren görünmez oluyordu.

Ne yaptığını fark etmeden önce elini o baştan çıkarıcı ince hatta doğru uzatıvermiş, sonra da tene sürtmüştü... Orada henüz yeni bir yara vardı. Kanamıyordu ama taze olduğu belliydi. Keskin bir şeyle kesilmişti, bıçak kesiği gibiydi ve kabuğu tazeydi. Adam bu dokunuşla kasıldı ve tepkisel olarak ürperince bu kadının soluğunu yutmasını sağladı. Onun kaslarının geriye çekilmesi nefesini kesmişti adeta.

"Bunun dikiş istemediğine emin misiniz?" dedi parmağının ucunu yaranın yanına dokundururken.

Adamın karın kasları kasılıp dokunuşuna tekrar tepki verince, bunun onun canını yaktığını sanarak "Özür dilerim..." dedi panikle. Derhal haddini bilmez elini geri çekerek, "Canınızı yakmak istememiştim." diye inledi. Ellerini önünde bağlayarak eteklerinin arasına gizledikten sonra telaşla "Arkanızı döner misiniz?" diye söylendi.

Adam umursamayınca "Oturun o zaman." dedi.

Bulut hâlâ kaşları çatık halde ona bakıyor ama tek kelime etmiyordu. Başını kaldırdı. Gözlerine baktığında seslice inledi. Öyle tuhaf bakıyordu ki, dudaklarından kayan inlemenin adamın acısından çok başka yerlere dokunduğunu keşfedemedi. Bulut resmen taş kesmişti, bir kere dokunsa tuzla buz olacak gibiydi.

Kaşlarını öyle çatmıştı ki, elleri yanlarında öyle yumruk olmuştu ki, sanki tek yumrukla duvara tablo gibi asacak, ilk sözüyle camdan dışarı uçuracaktı.

"Canınızı mı yaktım?" diye sordu kaygıyla, gömleği çıkarırken canını yaktığı için kızdığını sandı. Bulut başını sallayarak sessizce kalktığı yere oturdu.

Yağmur kaçarcasına önünden çekilip, dikkatle yatağa çıktı ve arkasında diz çökerek yaraya bakmaya başladı. Ama bu yara değildi, ikinci derece yanıktı. Ve çok canı yanıyor olmalıydı. Nazik dokunuşlarla açık yarayı incelemeye başladı. Dağınık yanıktı, üstelik sanki yaranın arasında kumaş parçaları kalmış gibi duruyordu. Yeşil renkli kumaş parçası...

"Üzerindeki kıyafet yanığa yapışmış olmalı, temizlemem gerekiyor. Bu canınızı yakacak, dayanabilir misiniz?"

"Ben hallede.. "

"Bana acıdığı zaman durmamı söyleyin, olur mu?" dedi adamın sözlerini ağzına tıkayıp kutuya uzanırken. İçinden yeni bir gazlı bez çıkardı. Bulut itaat eden çocuk gibi önünde dururken, Yağmur çoktan canını yakmadan, itinayla yanığı temizlemeye başlamıştı. Nerede, nasıl olduğunu sormuyordu, kesin mafya kılıklı adamları ile bir yerde yaralanmıştır diye geçiriyordu aklından.

Telefon çalınca Bulut kıpırdandı, Yağmur'un elindeki bez yarasına değince, bir an donarak acıyla kasıldı. Yağmur soluksuz kalarak yarasını üflerken, "Özür dilerim." diye mırıldandı. O üfledikçe kanı kesilen ve her soluğunda fazlalık organına fazla kan giden adam sesliçe soluk alamaya başladı. Yağmur koluna dokunup onu durdurarak yataktan kalkıp, ceketini ona getirdi ve sanki bunu her zaman yapermiş gibi eline tutuşturup, tekrar yatağa çıktı. Dikkatle, arkasına geçerek işine geri döndü.

Bulut telefonu kulağına alınca, bir adamın ne dediği anlaşılmayan tok, otoriter ve kızgın sesini duyumsadı.

"İyiyim komutanım." dedi dişlerini sıkarak. Karşı taraf onu azarlayınca, "Ufacık bir sıyrık, bu kadar abartmayın." diye söylendiğinde, Yağmur ufak dediği sıyrığa kaşlarını çatarak baktı. Bu yanığın izi kalacaktı, farkında mıydı?

"Bitti Komutanım." dedi Bulut kısık bir sesle. "Önemli bir şey değildi, ben icabına bakarım." Duraksadı, inledi ve gururla gülümsedi "Emredersiniz." diyerek telefonu kapattığında, Yağmur elinde gazlı bez, kalakalmıştı. Bu adam kime diyordu "Komutanım" diye.

Vatan haini tipi yoktu, asker tipi yoktu, kesin lakaptı yine o kara

adamlardan biriyle konuşmuştu. Yaradaki suyu alınca adamın bedeni sarsıldı, eğilip üflemeye başladı yeniden. Onun serin soluğu adamın yarasını ferahlattığı gibi içindeki yangını da körüklüyordu, bilemedi!

"Size acıdığı zaman durmamı söyleyin demiştim!" dedi azarlayan kısık sesiyle.

Bulut gülümsedi. Ona sürekli acıdığını söylemesi gerekecekti o zaman yerli yersiz, bunu tüm gün ve gece keyifle sürdürebilirdi. Elini sandığına yaslayarak, biraz öne eğildi. Yağmur onun sorunda yardımcı olmaya başlamasına sevindi.

"Ben kendim halledebilirdim." diye, saç diplerini havalandıran sesiyle fısıldadı.

Yağmur yakınlığından uzaklaşmak için sırtına saklandı.

"Omuzlarından kollarınız mı çıkıyor?" dedi homurdanarak. "Yoksa ensenizde gözleriniz mi var? Nasıl göreceksin yarayı?"

"Kaç gündür ortalarda yoktum!" kelimesini bir an "Neredeydin?" sözcüğü izleyecekti ama tuttu kendini son anda ve derhal gafını toparlamaya koyuldu. "Madem kızımla aranıza mesafe koymuyorsunuz, o zaman ona haber vermeyi akıl etmek zorundasınız! Size uzak durdukça, bundan bahsetmiştim." dedi azarlamasına devam ederek.

Yağmur işi bitince, Bulut'un geçen gün onun için aldırdığı merhemi nazikçe sırtına sürmeye başladı. Titreyen elleri adamın tenine değince, Bulut irkildi, üfleyerek "Canınızı mı yaktım?" diye tedirginçe sordu yeniden. Adam irkildikçe kendi canı yanıyormuş gibi yüzünü buruşturuyordu.

Bu kadın onun canını minnacık dokunuşuyla yakamayacağını ne zaman öğrenecekti! Adam bir şey demedi ama kasılmıştı.

"Biraz acıyacak ama sonra iyi gelecek, inanın bana."

"Öyle mi?"

İşi bittiğinde üzerine fazlaca eğilmiş, yara bandıyla gazlı bezi sabitliyordu.

Başını eğdi Bulut. Ölü gibi beyazlamış olan yüzünü kıza çevirdi, dudağı alaycı bir tavırla kıvrıldı. "İnsanların aklını karıştırmakta üstüne yok."

Bir kelime, nasıl da bacaklarının bağını çözüyordu. Onun sert bakışları altında gözlerini kırpıştırıp duruyordu Yağmur, bu kadar yakın olmaları zaten ona işkenceyken bir de böyle güzel bakması elini aya-

gını birbirine dolaştırıyordu. Belki adam her zamanki gibi bakıyordu, belki de Yağmur bunu kafasında kuruyordu, iyice kafası karıştı ama... gerçekten çok güzel bakıyordu işte.

"Bir anlaşma yapmıştık, madem kızımdan uzak durmuyorsunuz, o zaman..."

"Yani size haber vermem gerekiyordu. Zamanı?" diye sordu Bulut keyifli bir sesle.

"Bana değil, Çiçek'e..." dedi cambazların ince ip üzerinde durduğu gibi gergin bir halde.

"Çiçek! Çok mu merak etti?"

Şimdi de o ipten düşen talihsiz gibi başını sarsınca "Elbette etti." diyecekken son anda dilini ısırdı. "Gözleri camda yolunuzu bekledi."

Bulut bu sözlerin içindeki ince detayı kaçırmamıştı ve bu saçma düşünce ona cidden uçrak gelmişti. İnanamadı, hayal ettiğini sandı.

Yana döndüğünde Yağmur, onun yüzündeki yorgunluk izlerini gördü. Kızgınca kaşlarını kaldırdı. "Kaç gündür uyumuyorsunuz?" dedi yüzüne dokunmak istercesine, şefkatle bakarken. Cesaret denen şey neden onda erkekler konu olduğunda topukluyordu?

Bulut önüne döndü. Yağmur kaşlarını çattı. Kötü görünüyordu. Bunlar kesin ince merhametinin kaberan damarındandı. "Nasıl yandınız bilmiyorum ama yorgun düştüğünüz belli..." Adam sessiz kalınca "Bence doktora gitmeliyiz." dedi yeniden.

"Sen tedavi ettin işte."

"Gerçek bir hemşire temizlemeli yanığı."

"Gerek yok." dedi Bulut. "Sen ilgilendin, yeterli."

Yağmur yataktan inip adamın önüne gelerek ellerine de aynı ilgiyle ilacı sürdü ve nefes alamadan hızla işini bitirmeye çalıştı, yoksa adamın sık soluklarında eriyen ilk insanoğlu olma şerefine nail olacaktı. İşi bittiğinde yanığı sarmaya kalkınca, Bulut ellerini çekti. Yağmur uzandı ama o "Bu kadarı kâfi." diyerek reddetti.

"İnatçı adam." diye homurdandı Yağmur kutuya attığı gazlı bezi düzeltip kapağını sertçe kapatırken.

"İnatçı kadın." diye misilleme yaptı oturduğu yerden kalkarken adam. "Şimdi nasıl duş alacağım? İlaç sürdün ellerime ve sırtıma."

Kaşlarını kaldırıp gözlerini irileştirerek, "Siz robot musunuz?

Canınız hiç mi acımıyor? Duş alamazsınız, yaranız taze." diye kızdı. Onun otoriter anne duruşundan hiç hoşlanmamıştı Bulut.

"Çıkarsan duşa gireceğim." diye direttı.

"Giremezsin. Çocukluğu bırak..." dedi Yağmur başını dikleştirerek.

"Annecilik oynamak istiyorsan, git kızına bak, kardeşine bak." dedi Bulut dişlerini sıkarak. "Bana bakma."

"Sizi bu halde bırakırsam, vicdanım beni uyutmaz."

"Hep ben mi uykusuz kalacağım senin yüzünden, biraz da sen kal." diye homurdandı adam huysuzca.

"Anlamadım, ben neden sizin uykunuz..." dediğinde adam birden sanki yerinden sıçratırcasına kükredi.

"Bela mısın kadın, git işine bak, rahat bırak beni."

Kadına boynunu kıracak boksör edasında bakarken hırladı. Bu kadar ilgi onun bünyesine fazlaydı. Alışık olmayınca hararet yapıyordu doğal olarak ve bu hararetini bırak bir fıçı suyu... denizi içse hiçbir şey söndüremezdi.

"Mikrop kapabilir." diye direttı Yağmur.

Bulut gözlerini kıstı. "Misillemeni yapıyorsun?" dedi onun elinin yandığı günü hatırlayarak.

"Ah ne haddime... Ben bir garip kâhya, size hizmet etmekten başka bir fikre sahip olamam."

"Naci'ye haber ver, kıyafet hazırlasın."

"Duş almayacaksınız, isterseniz saçlarınızı yıkayabilirim."

İşte bu şok edici bir teklifti. Kadının ciddi gözlerine ve utançtan kızaran yanaklarına bakınca, "Sen delisin!" diye kükredi Bulut. Onu kalpten öldürmeye yemin mi etmişti? Ona dokunduğu an sınırını aşacak ve duvarı boylayacaktı.

Kadın onun ilk defa çekindiğine şahit olarak, "Dinime küfreden Müslüman olsa." diye homurdandı. Bulut onun, kendisini çıplak görme fikriyle nefessiz kaldı. Ne kadar tahrik olduğunu, ne kadar hazır olduğunu görseydi, düşüp bayılmakla kalmaz, bundan sonra yanına iki metreden fazla yaklaşmazdı. Ya da bir şey verirken maşa kullanırdı deli kadın. Kaba, vicdansız adamdan sonra bir de sapık damgası yemek istemiyordu.

"Şimdi işimi yapmama izin verin." dedi onu bu düşüncelerinden uyandıran Yağmur.

"Seni kovabilirim." dedi Bulut damarına basarak.

"Bu konuyu geçen gece halletmiştik. Hem bir buçuk ay daha bana sabretmek zorundasınız. Kendiniz söylediniz, bizi bir yere bırakmazsınız. Yani kısa bir süre daha." dedi göz kırparak.

"Bugünkü cesaretin buradan mı geliyor."

"Yaralanmanızdan ve vicdan taşımamdan..."

Ona göz mü kırpmıştı, o mavi, güzel gözleri parlarken, eğlenerek ve ona gözdağı vererek göz kırpmıştı. Bu kadının kafasına bir şey mi düşmüştü, ya da iki gecede iyi saatte olsunlar mı ziyaret etmişti? Neden ona yakın davranıyor, korkmuyor, çığlık atmıyordu? Yani bunları sürekli yapınca bünyesi alışmıştı, böyle yumuşak halleri çok tedirgin ediyordu.

Yağmur başını yukarı kaldırıp ona meydan okurken, neredeyse boynu tutulacaktı. Çok iri ve inatçı bir adamdı. Onunla çatışmayı bıraktı, banyoya geçip suyu ayarlayarak, "Hadi size yardım edeceğim." dedi duru bir sesle.

Ona dokunduğu an tek yardımcısı ancak musallaya yatıracak imam olurdu. İnatla ona izin vermeyen adam garip bir biçimde kollarını göğsünün altına bağlayarak, tepesinden baktı.

"Hükmetmeyi bu kadar çok seven başka bir kadın olamazdı hayatımda..." diye homurdandı.

"Sizin kadar olamam." Adam ona sert sert bakınca, "Duş almana izin vermeliyim aslında. Ateşin çıkınca hak ettiğin cezayı bulmuş olacaksın. Beni tehdit ettiğini unutmadım." diye azarladı.

"Çok zalimsin, ben yaralıyım."

"Ah canım." dedi alayla ve kaşlarını çattı öfkeyle. "Adamına göre muamele, vicdanımı istediğim zaman taş yapabilirim. Emin olun."

"Normalde yumuşak, nazik bir kadınmışsın gibi konuştun, gözlerim yaşardı."

Yağmur homurdanarak banyoya geçerken, adamın tüm alaycılığına rağmen yüzü bembeyazdı ve inatçıydı. Lanet olsun bu kadını biraz daha etrafında görürse, bedenindeki adrenalin başka bir tepkiyle ona cevap verecekti. "Hadi." dedi kadın yer açarak banyoda.

Bu sözü duyduğundaki titreşimlerin ne anlama geldiğini bilse,

kafasına eline geçeni fırlatırdı. Bulut yanına geldi ve onun yönlendirmesiyle, isteksizce başını eğerken duşa kabine, Yağmur usulca suyu saçlarına tutarak ıslatmaya koyuldu.

Tereddüt ederek elini saçlarının arasına daldırdığında, tepkisel olarak irkilen tek kişi kendisi değildi artık. Onun ince, naif parmaklarını saçlarının arasında hissedince, Bulut'un bedeni kasıldı ve kasları sıkıldı. Kanı damarlarında sıcak akıyor, aklına hayaline gelmeyecek banyo fantezilerine, bu buzlar kraliçesini konuk ediyordu. Çok uzun boylu ve ağırdı, düştüğü anda Yağmur'u da yanında sürükleyeceği kesindi, o yüzden onun dengesini bozmadan işini yapmaya devam etmeliydi.

Artık onun dokunuşlarıyla kasıklarındaki gerginlik titremeye vurdu ve hafifçe homurdanınca, Yağmur daha da çok endişelendi. Kızmamıştı ve sessizliğine geri dönmüştü, onunla hırlaşacak kadar da enerji gücü kalmamıştı? Şampuanı döküp usulca saçlarını kabartırken, parmakları masaj yaparcasına dolaşıyordu saçlarının arasında. Kadın için sıradan bir olaydı. Çiçek'i sürekli banyo yaptırıyordu ama adam için işkenceden farklı değildi. O parmakları artık hayal etmediği yer başı değil, bedeni hatta daha aşağılarıydı.

İşkencesini sona erdiren kadın, durulayarak adamı kasılıp öldürmekten kurtardı. Dağda teröristlerle çatışıp ölmemişti ama kadının tenin dokunuşlarıyla birazdan kalp krizi geçireceği kesindi. Bulut başını kaldırdığında, Yağmur havluya uzanıp başına sararak "Eğilin." diye emretti. "Çok uzunsunuz, boyun fıtığı geçireceğim."

"Kadınların uzun erkeklerden hoşlandığını duymuştum."

"Bana tepeden bakan bir adam hiç cazip bir fikir değil, aynı boyda olmazsak ona kafa tutamam. Fizik kanunları." diye homurdandı Yağmur ama adamın cevabıyla nasıl da hatalı bir konuşma yaptığını anladığında, geç kalmıştı.

"Yani kendine kukla arıyorsun?"

"Aramıyorum." dedi hemen geri vites yaparak.

"Az önce öyle söyledin."

"Mecaz yani, farazi..."

Saçlarını kurularken Yağmur, dalgınca adamın çıplak bedenine bakınca, onun sözleriyle dalgınlığı sona erdi.

"Hakkımda arsız fikirlere sahip olduğunu bilmiyordum." Bu çapkınca sözler acıyla buruşan yüzünün gölgesinde kaldı adamın.

Elinde havluyla donup kalan kadın, kırmızı yüzüyle, "Hah!" dedi bakışlarını kaçırarak. Yüzünün alev alev yandığının farkındaydı, saçlarını silerken onu duymazdan gelerek "Tam bir aptalsın." diye homurdandı.

"Sanırım doktorlar seninle aynı fikirde değil."

"Neden, IQ'su yüksek insanlar aptal olamaz mı?"

Yunan heykellerinin bile selam duracağı kadar güzel bedenine bakmamak için çektiği azabı, dünya güzeli pasta dilimine bakarak bile çekinmemişti. Ona dokundukça kendini idama giden sapıklar gibi pişman hissediyordu. Yağmur saçlarını kurulayınca "Belden aşağısını kendiniz yıkabilirsiniz ama sakın sırtınıza su dökmeyin..." diye uyararak adamın göğsüne sertçe nemli havluyu vurdu. Kapıya yöneldi. Biraz daha yanında kalırsa kendi teniyle banyo yapan ilk o olacaktı.

"Ben size sıcak çorba getireceğim ve ağrı kesici ve antibiyotik ve..."

"Yağmur çık artık yoksa bayılmadan önce gördüğün tek şey, çıplak bedenime bakan patlak gözlerin olacak." dedi adam kemerine uzanırken.

Oktan fırlamış yay gibi hızlı soluyan Yağmur, kızarmış bir suratla yanağının içini ısırırken, kaşlarını ve işaret parmağını kaldırarak "Ve biraz melisa çayı..." diyerek saçmaladı.

Adam pantolonunun düğmesine uzandı ve lanet olsun, onun tehdidinin gerçek olduğunu anladı. Adamın umursamazca soyunduğunu görünce, duvara toslamış bir suratla kapıyı kapattı.

"Görgüsüz." diyen sesini duyduğunda Bulut, çoktan soyunmuş da sırıtıyordu.

Kırmızı yüzüyle söylenerek merdivenlerden inerken, Naci Bey'le karşılaştı. "Neredesin sen?" diye adama durduk yere kükredi.

"Uçuyordum efendim, süpürgem bozulunca ancak yere inebildim." dedi yaşlı adam her zamanki soğuk alayıyla. "Bulut Bey mi geldi?" diye sordu merakla. Malum bu kız bir o geldiğinde böyle küplere biniyordu.

"Evet, duşa girdi şimdi." dedi kız dalgınca ve o sırada elindeki elmayla salona giden Ayrin'i yakalayıp "Çiçek'le ilgilenir misin? Bulut Bey yorgun ve dinlenmek istiyor. Ses yapıp adamı tekrar mağara adamına çevirmeyelim." diye uyardı. Ayrin kaşlarını kaldırdı şaşkınca.

Yağmur "Tamam akşam istediğin filmi izleyeceğiz..." diye yem attı.

"Mmm..."

"Patlatacağım ama Ayrin lütfen saçma sapan bir şey seçme."

Ayrin ablasını yanağından öpüp salona giderken, Naci Bey yukarı bakıyordu. Adamın yüzü rahatlamış gibiydi. Yağmur kaşlarını kaldırarak kısa süre baktı ona, sanki bir şey olacağını önceden biliyor gibiydi.

Hızla mutfağa girdi, inatçı adam uyumadan biraz bir şeyler yemeliydi. İçinden bir ses aç olduğunu haykırıyordu. Allah'tan ablası demir çay yapmıştı. Melisa yaprak larını kaynamış suya atıp tarçın çubuğuyla beraber, demini alması için ağzını kapattı. Kızı için pişirdiği sebzeden bir kaseye aldı, biraz kaşar rendeledi, ekmek ve yoğurdu da koyunca tepsiye bir bardak su doldurup koydu. Odaya girdiğinde Bulut duştan çıkmış, camın önünde duruyordu. Ellerine bakarken onu bir an izledi. Yağmur'un yüreğine bir sızı saplandı. Sırtı ne kadar kötüydü.

Bulut kıpırdandı. "İzlenecek güzel bir manzara yok ama sanırım ben kendine çekti yanıklar..."

Homurdanarak elindeki tepsiyi yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu.

"Kızarmak yeni alışkanlığın mı?"

"Ne kadar nezaketsizsiniz... Bekâr biri değildim hatırlarsanız." diye huysuzlandı Yağmur. "Yani dikkatimi çeken tek yer sadece yanık bölgeydi ve onun da icabına baktım."

"Yani dikkate değer bir bedenim yok." dedi Bulut ona tepeden ölecekli bir halde bakarken. Bu çok zalimceydi. Adam tablo gibiydi. "Oysa o kadar spor yapıyorum."

Onun çekiciliğini göz ardı etmeye çalışan Yağmur, bedenine bakmamaya çalışarak, boğazını temizledi. Sesini ayarlayarak konuşmaya başladı. "Yani bunu kadınları tavlamak için mi yapıyorsunuz? Ne kadar boş amaçlar. Eğer bir erkek olsaydım, karşımdaki kadını yüreğimle ve zekâmla kazanmak isterdim, bedenimle ve paramla değil." derken tepsidekileri masaya çoktan yerleştirmeye başlamıştı.

"Dış görünüşün önemi yok diyenler, kediyi sevdiği gibi fareye dokunamıyorlar ama."

Yağmur ona ters bir bakış attı, benzetmesi ilginçti. "Biz kadınlar erkeklerin aksine, sevgiye hürmet ederiz."

"Siz; hangi tür kadınlar oluyorsunuz tam olarak, farklı bir sık mı var sizin içinizde?"

"Seni seven erkekler, canı seven adamlar gibi bizim içimizdeki erkler..."

"Yani yüzü yanık adamları görünce çığlık atanlardan mesela..." İşte lafı gediğine koymuştu, bunu daha ne kadar hatırlatmayı planlıyordu? İstem dışı olan bir hareketti bu ama kız ona ters ters bakmaktan kendini alamadı.

"Bence kadınlar paraya, erkekler güce hürmet eder." dedi Bulut onunla sohbeti uzatarak.

"Hah..." demek istedi kızarak doğrulurken Yağmur. Bakışları adamın eğlenceli kahverengi gözlerindeydi. "Çevrenizdeki kadınları tanımak istemezdim, aklınızda oluşturdukları fikirden sonra..." dedi hiç istifini bozmadan, kendini takdir etti. Çevresindeki kadınlar mı? Lanet olsun bunu ona söylemiş olamazdı. Ama adamın cevabını duyunca bir kere daha lanet etti.

Adamın aydınlanan yüzü ve keyiflenen gözleri seyirlikti. "Çevremdeki kadınların, beni görünce ayaklarını yerden kestiğim açık. Genelde cazibemden bayılırlar..." dedi Bulut usulca yerine otururken.

"Korkudan olmasın!" dedi Yağmur çorbasına rendelenmiş kaşarı koyarken.

"Kesinlikle karizmama dayanamıyorlar..." dedi Bulut gülerek, kaşığına uzanırken.

Aylar önceki o soğuk adam ve mesafesi duvar gibi olan kadın gitmiş, yerine aynı evi paylaşan iki dost gelmiş gibiydi.

Şakalaşıyor, hiç olmadıkları kadar özgür konuşuyorlardı. Sanki... Sanki biri onlar fark etmeden aralarındaki sınırları çekivermişti. Ama hâlâ yüzü çok yorgun görünüyordu adamın. Yağmur eline baktı, iyi beri kaşık tutabiliyordu. Bulut uzanarak bir ekmek dilimi aldı. Hemen burnunun dibine gelen koku ve sıcaklıkla, Yağmur soluksuz kaldı. Onun güçlü ve çıplak göğsünü görünce yine yutkundu. Karnının ısındığını hissetti. Gözlerini hızla kaçırdı.

Bulut kaşığını çorbasına daldırırken, kadının önü ıslanan gömleğini değiştirmediğini gördü ve içtiği bir kaşık çorba, boğazına durdu. Keten kumaş neredeyse şeffaflaşmıştı. Ürperdiği için de sertleşmiş olan meme uçları kumaşın üzerinden oldukça net olarak seçilebiliyor-

Bu lanet kadın neden süngerli bir şeyler giymiyordu. Bu görüntü ...ıtıcı zararlı. Yutkunamadı adam, kaşık elinde donakaldı.

"Yemeği mi beğenmediniz?" diye sordu Yağmur çorbası elinde ...ayan adamın kaşığına bakarak. Yüzü sadece masum değildi, düşün...lerinin saflığını gözleri ele veriyordu.

Yağmur yana döndüğü anda adamın bakışı göğsüne kenetlendi ve ...irlerini kaçırarak, çorbasından bir yudum daha aldı. Bakışı bu kez ...e yönündeydi, mavi gözleri endişeyle parlıyordu ve onun üzerine titre...yen halleri, huzur kaçırıyordu. Çorbasını nasıl içtiğini bilmiyordu. ...çorbayı bitirene kadar başından ayrılmayan Yağmur, ilaçları uzata...k "Bunları alırsanız deliksiz uyursunuz." dedi. "Biri antibiyotik." Bulut ilaçları da itaatkâr şekilde içip kalktı.

"Teşekkür ederim, sanırım uyurken de yanımda olmayacaksın."

Yağmur bu kabalığına ve arsızlığına kaşlarını çattı. Eğer çok cesur biri olsaydı ve güçlü, Bulut şu anda camdan dışarı fırlamış olurdu. Adama yardım etse görgüsüzdü, etmese yine kabaydı. "Sırtınız için ...rada seslenmeniz yeterli, buz ya da serin bir şeyler getirebilirim."

"Sadece uyumak istiyorum Yağmur, çıkarken kapıyı çekmen yeterli." dedi kabaca, onun birden neden bu kadar tedirgin olduğunu anlamıyordu Yağmur, ama eski nemrut haline dönmüştü işte. Sanki yanında durduğu zaman adamı kızgın millerle dürtüyordu. Asabi beriff Açık kahve renkli gözünü açarak alaycı bir ifadeyle ona bakmaya devam edince Bulut, Yağmur "Ne?" der gibi başını salladı. Adam yatağa yaklaşırken iç çekti.

"Bana katılmak istemediğinden emin misin?"

"Küstahlaşmayın..."

Bu açık sözlü ahlaksız davet gözlerinin irileşmesine sebep oldu. Bir panik dalgası yüzünden geçişirken, bir an için ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemedi. Soba gibi yandı suratı, homurdanarak hızla arkasını dönerek odadan kaçtı. Adi berifin keyifli kahkahasını odasına girerken bile duyabiliyordu.

Ne uyku ama tek ihtiyacı olan biraz dinlenmek ve karanlıkta yok olmakken o kumaştan görünen dolgun göğüslerinin hafızasında hâlâ duruyor olması, bir işkenceden farksız olmuştu adam için.

Odasında hâlâ varlığını hissettiği kokusu, tenında sıcaklığı vardı. Ya da belki sadece biyolojik bir ihtiyaçtı. Sebebi hangisi olursa olsun,

Bulut ertesi sabah onun dolgun göğüslerinin, dik kalçalarının, kırmızı dudaklarının hayaliyle savaştı ve zonklayan erkekliğinin acısıyla uyandı.

Kâbus görmüş olmayı dilediği ama son derece erotik bir rüyayla güne merhaba demişti. Ve ne yazık ki bedeni gerçek ile rüyayı birbirinden ayırmaktan acizdi. Bedenindeki acı ona işkence etmiyor gibi, bir de ruhundaki arzuları depreştiyordu. Yatakta o kadar çok sağdan sola dönmüştü ki, sabahın köründe sırtındaki acıyla inleyerek örtüleri üzerinden attı. Başı ve tüm vücudu dayak yemiş gibi ağrılar içindeydi ama erkekliği her şeye rağmen gururla başkaldırmaya devam ediyordu.

Bu kadar soğuk bir kadının sıcak hayalini kurmak akıl kârı değildi. Dolgun dudaklar ve beyaz yuvarlak göğüsler yüzünden, böylesine bir duruma düşmesi gerçekten komikti. Lanet olsun, aklında sürekli gözlerini ve yüzünü görmek zaten bir kâbusken, şimdi buna bir de erotik rüyalar eklenmişti.

İşte şimdi soğuk bir duşa ihtiyacı vardı, yoksa tohumları birazdan durduk yere çamaşırına dökülecekti.

"Kahretsin!"

Son zamanlarda, pek çok sabah bu durumda uyanır hale gelmişti. Çok uzun zamandır -kadınlardan uzak durduğu zamanlardan beri- arzularını tatmin etmenin tek yolu bu sırrı saklayan elleriydi! Fahişelerden ve onlar gibi olan ucuz kadınlardan nefret ederdi, ona tiksintiyle bakan ve sadece parası ve bedenine el süren kadınları ise, yanına bile yaklaştırmazdı. Eğer gerçek bir kadınla -ki ahlaklı olanlarını tercih ederdi- karşılaşmadıysa çok direnmezdi. Arzuları depreştiğinde elini kullanmayı tercih ediyordu.

Birçok erkeğe göre tuhaf olabilirdi ama ona ten çekiminden evvel ruh çekimi hitap ediyordu.

Duştan çıktığında daha iyiydi. Yatışmış ve sakinleşmişti. Kapı açıldığında henüz giyinmişti. Bulut ağzına gelen küfrü bastırarak dişlerini sıktı, iç geçirdikten sonra o ürkmüş menekşe mavisi gözlerin içine baktı.

"Günaydın Bulut Bey..."

"Girmeden önce kapıyı vurmak aklınıza gelmedi mi?"

Güzel gözler birkaç kez kıpırdandıktan sonra azarlarcasına kaşları çatıldı.

"Vurdum ama tepki vermediniz."

Duymamıştı çünkü o anda onun hayaliyle savaşıyordu. "Tepki vermediğime göre, müsait değilim. Bu sana içeri dalma yetkisini mi verdi?"

Sanki sinek vızıldamasını savuşturur gibi başını sarsan Yağmur, "Duş mu aldınız?" diye carladı.

"İzin mi alıyorduk. Yazılı bir izin çıkarmayı unutmuşum, af edersin kraliçem."

Kraliçem! Alayla bile olsa bu övgü içeren söz kadının göğsüne tatlı bir şekilde saplandı. Odadan çıkmak yerine, hızla yanından geçerek elindeki tepsiyi yatağın yanına koydu. "Duş almamanız gerekiyordu." dedi adam tepsiye bakarken.

"Kahvaltımı Çiçek'le yapacağım, geldiğimi duymadı sanırım, yoksa yanıma gelirdi."

"Onu ben engelledim." dedi tülü açarak içeri güneşin tamamen girmesini sağlarken. "Yorgun olduğunuzu ve dinlenmeniz gerektiğini söyledim." derken adamın düğmelerini iliklemekte olduğu, gömleğine baktı. "Giyinmeyi bırakırsanız yaranıza bakabilirim." diye öneride bulundu.

"Ben baktım, gayet iyi." dedi suratı sertleşerek. Bir daha çıplak durmak istemiyordu karşısında. Çiçek'i görmemek adamı yine huysuz yapmıştı.

"Ensenizdeki gözlerinizle mi baktınız yaranıza? O zaman iyi görememişsinizdir, ben bir daha bakayım." dedi onun Çiçek aşkını görmezden gelerek.

"Baksana." dedi Bulut dudaklarında belli belirsiz bir kıpırdanma oluşurken. "Beni çıplak görmek için neden bu kadar diretiyorsun? Bunu açıkça söylemen yeterli, inan bana daha zevkli yollarını biliyorum."

Onu utandırıp savuşturmaya çalışıyorsa başarmıştı. Utancından gözleri irileşen Yağmur dişlerini sıkarak ayağındaki ayakkabısını başına atacak gibi dururken, "Hah." dedi ellerini yumruk yapıp beline koyarak. "Yanık sırtınızla çok ilgi çekicisiniz... Dünden beri hayallerimi süslediniz!"

Lanet olsun bu söylediğinin gerçek olması, kadının ürpermesine ve göğüslerinin diklenmesine sebep oldu.

"Siz de benim kâbuslarımı süslediniz." dedi adam dişlerini sıkarak. Bu sözler onu içerletmişti. İki itiraf ve ifşalar havada asılı kaldı. O da ciddiyi söylüyordu.

"Yapmam gereken tek şey..." dedi boğuk sesiyle, Yağmur usulca yaklaşırken.

Onun yanına yaklaşmasıyla birlikte adamın beden tepkileri tekrarladı ve az evvel bin bir çabayla rahatlattığı gereksiz organı yine harekete geçti. Lanet olsun eğer bu kadın biraz daha etrafında dolaşmaya devam edersc, en sonunda kendini yatakta sırt üstü ezilirken bulacaktı.

"Beni rahat bırakman iç..."

"Kahvaltınızı edin, ben de ilacınızı süreyim." dedi Yağmur ağzına lafını tıkayıp keyifle cevap verirken.

Bulut sessizce öfkeli öfkeli ona bakarken, Yağmur başını dikleştirip zalim bir hemşire idamesinde durmaya devam etti.

Sonunda pes eden adam lanet okuyarak gömleğini yatağa fırlattı, kollarını göğsünde kavuşturarak tam karşısında durdu. Yağmur ona bakmadı, bakarsa yine tepkisel olacaktı ve beden fonksiyonlarını kontrol edemeyecekti. Adam olduğu yerde durdu. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran tepsiye baktı.

"Bunu gerçekten merak etmeye başladım." dedi dişlerini sıkarak, "Benim sabrımın sınırlarını mı merak ediyorsun?"

"Ne?" dedi Yağmur gerçekten algılayamayarak. Aynı anda kahvaltılıkları masaya servis ediyordu.

"Eğer amacın buysa, sınırda dolaşıyorsun Yağmur, bildirmek isterim. Kâbuslarıma kadar girdin ve her an elimden bir kaza çıkabilir! Uzak durman senin için en hayırlısı..."

Ah bu kazanın ne olduğunu Yağmur asla bilmeyecekti, tabiî kurban gitmezse...

Adamın buz gibi sesi ve donduran kelimeleriyle içi çekilen Yağmur, çatalı masaya bırakıp diklendi. Garip bir alınganlıkla, "Benden bu kadar nefret etmeniz için size bir şey yapmadım Bulut Bey." dedi, resmen kırılmıştı, gayri resmi de öfkelenmişti.

Adam onun sislenen mavişlerine bakarak, "O kadar nefret ediyorum ki senden..."diye tısladı sabırsızca, öyle derin soluyordu ki burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu. "Her gece yüzünü görmekten

[illegible]... Tahammülüm kalmadı! Bence, benden uzak dursan hayrına olur."

Onu yanlış anlayan ve içinde bir yerleri acıyan Yağmur, ne hata yaptığını düşünmeye çalıştı. Daha gitmeden evvelki gece onu koruyacağına söz verirken, güvenini kazanıp en azından güveneceği bir dağ sanırken, şimdi uzak durması için uyarması saçma değil miydi?

Dengesiz adamın her sözü içini durduk yere çalkaladı. Kekeleyerek "Özür dilerim... Ben..." diye başladı sözlerine ama gerisini getiremedi. Birden hareket edince bacağını koltuğun kenarına vurdu ve acı içinde gözlerini kapatıp inledi. Hızla bacağını çekince aslında eteğinin koltuğun koluna takıldığı için vurduğunu anlayamamıştı ve kumaşın tiz sesiyle yırtıldığını anladığında ise, geç kalmıştı.

Eteğinin kenarına baktı, ufak bir yırtıktı ama bu eteği bir daha giyemeyeceği açıktı. Bulut huzursuzca kadının eteğine bakarken, Yağmur eğildi ve yırtılmış eteğini incelemeye başladı. O eğilince gömleğinin yakasından görünen kışkırtıcı kıvrımlar, adamın kırılan nadesini paramparça etti. Kadın doğrulunca dişlerini gıcırdatarak, "Ayrıca giyiniş tarzınız hoşuma gitmiyor." diye birden köpürdü.

Üzerindeki diz altı eteğine, sade beyaz gömleğine, sımsıkı topuzuna ve yüzünde gram makyaj olmayan yüzüne karşı bu biraz abartılı değil miydi?

Adamın dengesiz hallerine artık akıl erdiremeyen kadın, eteğinin yırtık yerini bırakarak "Kendinizde misiniz?" diye sordu.

"Kıyafetlerine biraz daha dikkat edersen sevinirim." dedi ona bakmayarak.

Acaba bir yeri açık mı kalmıştı? Yağmur garip bir tutumla kendine baktı. Üzerinde tatlı lila gömleği ince kumaş değildi ki içini belli etsin, altında siyah kalem eteğinin fermuarı da kapalıydı. Daha ustunuplu nasıl giyebilirdi ki?

"Kıyafetimin nesi varmış?" dedi hesap soran bir tutumda.

Bulut ona sert sert bakınca, gömleğinin açık düğmelerinden görünen sinesine kaydı gözleri ve hızla gözlerini çekerek, bir saniye kapattı. Dayanacak gücü tükenmişti. Bir insana bu kadar eziyet, nasıl edilirdi?

"Bu... Bu şekilde..." dedi ne diyeceğini bilmeyip, bocalayarak. Gömleğin göğüs kısmındaki açık düğmelere ve oradan gözüken tatlı

kıvrımlara doğru kaçamak bakış atıp, yakasını işaret etti. "Bir çalışan için fazlasıyla şık. Sanki sekreter ya da buranın hanımı gibi giyerek hiç iyi yapmıyorsun."

Yanakları kızardı, mavi gözleri öfkeyle parlamaya başladı. Öyle davrandığı yoktu. "Kusura bakmayın efendim, sırf siz istediniz diye kendime yeniden gardırop düzenleyemem. Önceki iş yerimde böyle giyerdim, o yüzden tüm kıyafetlerim bu tarz. görmek istemezseniz gözlerinizi kapatırsınız."

"Lanet kadın gözlerimi kapatınca, o kıyafetler tamamen çıkıyor üzerinden ve sen çıplak kalıyorsun karşımda!" diyemediği için, sadece dişlerini sıktı. Kendini öyle kasıyordu ki böbrekleri ağrımaya başlamıştı. Ona doğru kendinden emin bir adım attı, göğsü tenine değmek üzereydi. Artık kimin kimi, kovalamaya mı yoksa yakalamaya mı çalıştığını ikisi de bilemiyordu. Kadınsı kokusu burnuna dolduğunda geri adım atma şansını tamamen kaybetti.

Kadının üzerine eğilerek, "Bana olan sınırlarınıza ne oldu Yağmur Hanım? Hani arada görünen o dev duvarlar neden kalktı? İki günde ne değişti? Konuşmaya, benim için endişeleniyormuş gibi yapmaya başladınız ve hatta korkmayı bir kenara bıraktınız..." diye hesap sordu.

Soluğu hem yakınlıktan hem sorunun manasından dolayı kesilirken, sadece "Ben..." diyebildi.

"Yoksa artık niyetin farklı mı?"

Sıcak nefesi, yoğun kokusu ve delici bakışları zaten zorken bir de sorunun manası, Yağmur'un ayaklarını yerden kesti. Göz kapakları aşağı düştüğü an, menekşe gözler utangaçça kirpiklerin altına saklandı. Onun kızaran tenini izlerken, bu muhtemelen kaçınılmazdı. Yağmur başını aşağıya indirdiğinde gözlerinin takıldığı nokta, artık onun son nefesini verdiğine işaretti.

Çünkü adamın şahlanmış olan erkekliğini örtmeye çalışan pantolonun kumaşı gerilerek şişmişti. O dolgun, davetkâr dudaklar şaşkınlıkla aralandı ve hızlı bir soluk seslice ciğerlerine kaçtı.

Bu kadın onu çıldırtıyordu.

Kendine engel olamayarak, başını biraz daha eğdi adam. Yağmur'un bacakları titredi bir adım geriye kaçmaya çalışınca, ökseyle yakalanan kuş gibi adamın kollarının tuzağına düştü. İrkildi ama çığlık atmayı son anda engelledi. Bulut onu belinden kabaca yakalayarak ayaklarını yerden kesercesine kendine çekerken, o kavrularak yalan-

nakta olan bükülmüş, ürkek kırmızı dudaklara eğildi.

"Yine nefes almayı bıraktın."

Bedenleri birbirine yapıştığı an sanki bir cızırtı sesi duyuldu. Ateşle buzun birbirine değdiği anda oluşan o sesi, ikisi de iliklerine kadar hissetti. Onun belinin oyuntusunda duran eli kadının kemiklerine kadar ilerlemesini sağlamıştı. Sırtından aşağıya salınan soğukla irkildi. Onu öpecekti. Bunu biliyordu. Durgun yüzündeki yoğunluk, gözündeki ifade ve bedeninin duruşu bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Onu öpecekti ve işin daha da kötü olan yanı, Yağmur bunu uzun zamandır yapmasını istiyor gibi heyecanla kollarında titremekteydi. Lanet olsun, içi donuyordu dışı ise yanıyordu. O alaycı, can acıtan dudakların dudaklarına dokunmasını istiyordu. Tenini tenine, ruhunun ruhuna dolanmasını istiyordu.

Yağmur kaçmadı, bağırmadı, hakaret etmedi, ittirmedi, tokatlamadı ya da ayağının topuğuyla parmaklarını ezmedi. Adamın eli yanıktı, tek düşündüğü onu tutarken *acaba canı yanıyor mu* sorusuydu?

Bulut ona kısa bir süre düşünmesi için izin vererek bekledi. Yağmur adamın, sert, erkeksi dudaklarına bakarak bu ültimatomu tüketti. Onu tatmak, erkeksi kokusunu içine çekmek istiyordu.

Bulut ne kadar sokuluyorsa ona, garip olan Yağmur da yüzünü kaldırarak ona doğru uzanmaya başlamıştı. İkisi de istekli ve tutkuydu. Kalp atışları hızlanmış, bedenleri cayır cayır yanıyordu.

Sanki ikisi de uzun zamandır bu öpüşmeyi arzuluyordu. Bulut onu ilk gördüğü günden beri deli gibi istiyordu, hem de bir sonraki nefesini almak istediği kadar çok arzuluyordu. Dudaklarını bal tadındaki dudağına sürttüğü an, Yağmur yutkundu. Adam bu anın hayal olmadığını hissetmek istercesine soluğunu içerken, kadının gözleri usulca kapandı.

"Tokat atarsan buna pişman ederim."

Adamın tok sesinden sızan arzu Yağmur'un dudaklarını yaktı. Bırak tokat atmayı, parmağını kımıldatacak hali bile yoktu. Ve tam tenleri birleştiği anda "Sadece Arkadaşım Bulut nerede kaldın yine!" diyen sesle, birleştiği hızla ayrıldı dudakları.

İkisi de soluk soluğa, ikisi de ateş almış kibrit gibi tükenmeye yakındı. Suçluluk duygusu bedenlerini titretti.

Çiçek her zamanki gibi merdivenleri koşuyordu. Bulut ne yapmak

üzere olduğunu anlayıp, kızın şaşkınca irileşen menekşe gözlerine bakarken, usulca bir küfür savurdu.

Yağmur geriye çekilip kendine çekidüzen verirken, ona nefessiz bakan adam olduğu yerde çakılıp kalmıştı. Gözleri arzu dolu, kaşları çatıktı.

Boğazını temizledi ürkekçe. "Bence..."

Boğuk konuşması bir tıkırtıyla kesildi.

Çiçek odaya giremeden Ayrın tarafından yakalandı ve bir bahaneyle uzaklaştırılırken, Yağmur başını kaldırıp utanç içinde ona baktı. Ne yapıyordu, nasıl cesaret ederdi buna? Korku göğsüne otururken, panik kalbinin sesini duyurdu. Kızı odaya dalabilirdi, ya da Naci Bey, ya da ablası... Bu tam bir rezalet olurdu. Gözlerine birikmiş olan yaşların görüşünü engellediğini fark ettiğinde artık çok geçti. Bulut rahatsız olmuş gibiydi. Onun yüzündeki pişmanlık adamın içinde yeşeren duyguları parçalamıştı.

Bir canavar gibi davranmayı tercih ediyordu her zaman ama onun içindeki esas insanın farkına varmasını sağladığı için, bu kadına ve kızına öfke duydu. Bu sefer geri adım atmayacaktı, sonucu ne olursa olsun istediğini alacaktı.

Ona yaklaşarak titreyen omuzlarını yakaladı. "Daha önce uyarmıştım. Tokat atarsan cezalandırırım."

Bunu beklemeyen Yağmur başını kaldırdı panikle ve dudakları şaşkınca bir itiraza durdu. Düşünecek, kaçacak, karşı koyacak ve hatta umacak zamanı bile olmadı. Saniyeler içinde dudaklarının üzerinde, sıcak, istekli ve ıslak dudaklar açlık içinde hareket ediyordu. Çenesindeki sakallar hafifçe çenesine batıyor, belini sarmalayan iri el onu istekle kendine çekiyordu. Korkacağını, kaçacağını sanmıştı Bulut ama onun yerine Yağmur kollarına ürkekçe tutunarak ondan destek aldı ve şaşkına uğratarak ona sokuldu. İşte bu kendini çok iyi hissettirdi. Ondan kaçmak yerine sokuluyordu.

Dudaklarından bir inleme kaçtı. Bir yakarı. Özlem. Uzun bir zamandan beri böylesine hissetmemişti hiçbir kadını.

Şaşkındı, tepkisizdi ve donup kalmıştı. Bir erkek tarafından böylesine haşin ve aç öpülmemişti çok uzun zamandır Yağmur. Sonuçlarını unuttu, düşüncelerini bir kenara fırlattı, korkularından arındı ve

kendini adamın güçlü kollarına, sert göğsüne bıraktı. Ona yaslandı. Ellerı çıplak kollarının üzerindeydi, teninin altında pürüzsüz, kaslı yeni belirdi.

Bu harikaydı. Sert ve sıcak cildi parmaklarının altındaydı. Bulut istekliydi, talep kârdı, dudaklarını aralayarak diliyle yavaşça onunkileri zorladı. O da hedefine karşılık vermekte çok zorlanmadı. Ürkek ama cesur, tereddütlü ama istekliydi. Adamın boğazından yükselen ses bu sefer çok başka bir homurdanmaydı. Mutluluk.

Bu kadarını beklemiyordu. Bu tepki sürprizdi. Yağmur taş gibi sağlam ve buz gibi soğuk bir kızdı, ilk temasına vereceği tepkiyi hep tekme tokat olarak düşünürdü, ateş olup yakamazdı içini. Belki de çok kolay olmuştu ve adam bu yüzden haddinden fazla şaşkındı, inanamıyordu. Ondan tereddütlü... ondan çok fazla şüpheliydi.

Aslında Yağmur o anda düşünebilseydi, bunun en büyük hatalarından biri olduğunu savunacaktı; hemen harekete geçme eğilimini devreye alıp ondan kaçacaktı. Bulut bu fırsatı vermedi.

Yağmur geri çekilmek istediğinde, ensesine dadanan el onu kendine hırsla bastırdı ve bir kez daha alt edildi direnci. Aslında bunu yapmamalıydı, önce kendini verip sonra bu tutkulu andan pişmanlık duymamalıydı.

Yağmur'un etekleri tutuşmaya başlayınca başını yana çevirerek, buna son verdi bu tatlı işkenceye. Adam alnını, kadının şakağına yaslayarak derin derin soludu. Hâlâ göğüsleri göğüslerinin altındaydı ve sertleşen meme uçları sinesinin içine işliyordu.

İsteksizce geri çekildi. Sıcaklığından mahrum kalan teni ürpererek isyan etti. Hızlı hızlı soluyarak yüzüne baktı. Mavi gözü yarı kapalıydı, kızıla boyanan yanakları ve çenesi sakalları yüzünden tahriş olmuştu. Yüzünde son derece duygusal bir ifade vardı. Bir ilah kadar saf, bir melek kadar hayali imkânsızdı.

Ayakta duramayacak gibiydi.

Gözlerine bakmaya korkuyordu, bu belliydi. Açmıyordu maviş-lerini onun toprak bakışlarında. Oysa adam en çok o mavilerin içinde kaybolmanın derdindeydi. Ne hissetmişti, arzu mu, tiksinmek mi? Gözlerini görmeliydi.

Yüzünü yana eğen kadın konuşmaya çalıştı. "Ben..." Yutkunarak

adamın sıcaklığından ve teninden uzaklaştı, bir kere bile yüzüne bakmadan, başını aşağıya eğerek derin bir soluk aldı. Sonunda parmaklarını dudaklarına bastırarak, taze bir bakire gibi odadan kaçtı.

KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM.

"Neden kimse tanıdığın gibi kalmıyor?
Kendinden verdiğin kadar sıcak,
ondan uzaklaştığın kadar soğuk oluyor,
tıpkı mevsimler gibi..."

"Şirketinizin bazı sıkıntıları olduğunu duydum." dedi Rüzgâr Karalı, Hakan Gülpınar'a sert bir bakış atarak. Her zamanki nizamı duruşu adamın konuşurken dikkat etmesini sağlıyordu.

Onun gibi adamlardan her zaman çekinen Hakan, geriye öyle bir yaslandı ki, koltuğun gıcırdayan sesi odayı doldurdu.

"Ortada dönen dedikodulardan ileri gitmiyor, emin olabilirsiniz." dedi her zamanki ciddiyetiyle. Ürkek gözleri güven vericiydi ama Rüzgâr Karalı bu gözlerin arkasındaki sır perdesini çoktan araladığı için, ona hiç güvenmiyordu! Dışarıdan bakan; işinin ehli, mert, saygıdeğer bir iş adamı sanırdı ciğeri peş para etmez adamı. Sehpadaki çaya uzandı, içmeden evvel ince belli bardağı çevirerek kızıl sıvıya baktı. "Eşiniz ile olan sorunlarınızı çözdünüz mü?"

Zokayı yuttu adam ve avlandı!

Huzursuz duruşuna kasılan çenesi eklenirken, "Henüz kendisine ulaşamadık. Yakın zamanda eski düzenimize döneceğimize inanıyo-

rum." diye sakin ve kararında bir cevap verdi. Kaçırdığı gözlerindeki o hırs, Rüzgâr'ın dikkatinden kaçmadı.

"Şirketin imza hakkının onda olduğu doğru mu?" Kurnaz bir soruyla sonuca ulaştı.

"Eşim olarak elbette ki bazı hakları var ama şirket benim inisiyatifimde."

Üçkâğıtçı şerefsiz. Rüzgâr yalanın kokusunu, bir kilometre ileriden bile alırdı. "Şirket evliliği yapılmıştı iki aile arasında ama benim duyduğum, tüm yetkinin Yağmur Hanım'a kaldığı. Babanız ona bırakmış sanırım hisselerini!"

Hakan geriye yaslanıp elini çenesinde dolaştırdı kısa bir an. Gözlerindeki o tehlikeli parlaklık yüzünü dalgalandırdı. Rüzgâr Karalı gibi bir adamla uğraşmayı göze alamazdı. Son derece sakin ve ciddiydi. Üstelik kuyruğuna basıldığında ise o kadar tehlikeli bir adam oluyordu ki hayal etmek bile dehşet verici olurdu. Adı gibi gözü karaydı ve onunla bir sıkıntı yaşamak başını belaya sokmak demek, onunla iş yapmak ise istediği yere biletsiz yükselmekti.

İşin kalitesi ve kesintisiz üretimi ile ilgili uzun bir konuşma yaptı fakat şirketin özelini bu arada sakladığını sanarak geçiştirdi. Rüzgâr adamın ketumluğu karşısında artık sıkılmaya başlarken, kapı tıklatıldı. İçeri giren adama dikkatle bakan Rüzgâr, onun şu ünlü dedektif olduğunu gözden kaçırmadı. Hakan yerinden kalkarak "Müsaade edermisiniz Rüzgâr Bey, önemli bir mesele de." diyerek izin alırken, cevap beklemeden kapıya yöneldi. "Kısa bir süre izninizi rica ediyorum."

Onun arkasından Rüzgâr da yerinden kalkıp kapıya yöneldi, kapı tam kapalı değildi! Hakan kapının kolunu tutarak kısık sesle ve dikkatle adamıyla konuşuyordu.

"Haber var mı?"

"Evet, sanırım bir iz buldum."

"Nerede?" diye fısıldadı Hakan. Heyecanlandığı sesinden belli oluyordu.

"Bir kitapçı, bizim aradığımız fotoğrafa bakınca sürekli gelen müşterisine benzediğini söylemiş. Fakat adam siyah saçlı bir kadından bahsediyormuş. Sanırım saç rengini değiştirmiş."

"Çocuk... Çocuktan bahsetmiş mi?"

"Hayır efendim, kadın haftada bir, tek başına gelip kitap alıyor-

mış. Her pazartesi saat on bir civarında."

Elini çenesinde sıkıntıyla gezdirdi. İzmir aklına bile gelmezdi Hakan'ın, çünkü onun hep yurtdışına kaçtığını düşünmüştü. Oysa burnunun dibindeydi. Ama kimin yanında kalıyordu ki? Hiç akrabası ya da tanıdığı yoktu! Biri mi yardım etmişti? Biriyle görüşmesine izin vermiyordu ki, kimdi onun arkasındaki güçlü kişi? İzini sakla yan, tozunu silen kimdi? Dedektifin dediği gibi son aylarda resmen dünya üzerinden silinmiş gibiydi? Biri onu koruyor, kolluyor olmasa illa ki bir yerde rastlardı fakat kime sığındıysa o, tüm izleri yok etmişti.

"Bu sefer işi sessiz sedasız halledin. Ve yerin yedi kat altına girse bile, onları bulmadan gelmeyin."

Paralı dedektif giderken, Rüzgâr kapıyı açtı... Hakan şaşkınca ona bakarken "Gidiyor musunuz?" diye sordu.

Rüzgâr gülümseyerek, "Çay için teşekkürler, şirketten aradılar bir masalarının varmış." diyerek izin istedi.

"İş konusunda sizinle çalışmak beni onurlandırır." dedi Hakan gözleri parlayarak, elini uzatırken. Rüzgâr başıyla selam vererek tokalaşıp oradan ayrılırken, Hakan dişlerini sıkarak adamın arkasından baktı. Gözleri iki deli ateş, dişleri ise keskin bir bıçaktı. Yağmur en kısa zamanda elinde olacaktı ve kaçtığına pişman olduğunda, artık iş işten geçmiş olacaktı. Ona verdiği dersten sonra burak kaçmayı, bu düşünceyi bir daha aklına almaya bile korkacaktı.

Bulut ve Yağmur, o öpüşmeden beri resmen evin içinde kaçma kovalamaca oynuyorlardı. Eğer Rüzgâr istediği dosyayı ona yollamasaydı da bu böyle sürüp giderdi. Çünkü Yağmur ne kadar tedirgin olduysa son olanlardan, Bulut da bir o kadar pişman olmuştu! Evli bir kadına dokunmuştu! Başkasının namusu olan, nikâhı altında kalan, helali olan bir kadına... Ne kadar kötü olursa olsun bir kocası vardı ve başkasının sahip olduğu hazineye bir hırsız gibi el uzatmıştı.

Ve sonra öğrendikleriyle, tüm dengeler altüst olmuştu!

Yağmur kulaklarını dört açmış, gözlerini kapılara pencerelere odaklamış, duyduğu her ayak sesiyle ortadan toz olma potansiyeline sahip olmuştu. Çiçek merdivenlerden aşağıya paldır küldür inerken, kapının kenarında duran ve rengi kaçan Yağmur, usulca geri geri gitti

ve arkasında hissettiği insan bedeniyle irkilerek durakladı. Kulağının dibine gelen o tanıdık ses, "Kaçıyor musun?" diye fısıldadı başından aşağıya buzlu suları dökercesine.

Bir an kuyruğuna kabak bağlamış fare gibi irkilen Yağmur, suç işlemiş çocuklar gibi usulca arkasını döndüğünde, yüzü elma şekerinden bile kırmızıydı. Karşısında gördüğü keyifli adamla savaşacak gücü de, inancı da yoktu. Yutkundu. Utançtan yana dönen başını kaldırdı, ürkmüş gözlerini iri iri açıp kapıya çevirerek, cızırtılı sesini temizledi.

"Çiçek'le saklambaç oynuyoruz." Yine palavra sıktı.

Ona tepesinden bakan Bulut kaşlarını kaldırdı. Yağmur kaçamak bir bakış attı. Adamın keyifle gerilen yüzü her ne kadar ciddi olsa da, gözlerindeki o parıltılar kadının karnına ağrılar salmaktaydı. Alay ediyordu uyuz... ve o alay ettikçe kadının dikenli kalkanları daha da yukarı kalkıyordu.

"Ne garip..." dedi Bulut kibirle gözlerini kısarak. Elini kaldırıp tırnaklarına baktı sanki arasında bir şey varmış gibi. "Biz de şimdi Çiçek'le tam bunu oynuyorduk ama senin oyun arkadaşımız olduğundan haberim yoktu!"

Yağmur dokunsa buzdan bir tablo gibi parçalanacak, üflese bir top karahindiba gibi soluğunun rüzgârında savrulacaktı. Ama yine de kendini koyuvermiyordu.

Çenesini kaldırarak "O zaman saklanmalısınız..." dedi tedirgince.

Gözlerini azami bir çabayla adamın yüzüne sabitliyor ve kendiyle çatışarak dünkü olanları aklından çok karanlık yerlere savuruyordu. Adamın keyifle parlayan bakışlarında bir tuhaflık vardı. İyice panikledi. Yağmur bocaladıkça kendini açık etti, elini ayağını nereye koyacağını bilmiyordu. Hatta bayılacak gibiydi.

Kadının gözlerindeki korkuyu görünce, adamın gözlerindeki o eğlenceli ışık apansız söndü. Sanki kocaman bir şehir karanlığa gömülmüştü. Onun ürktüğünü, kaçtığını şimdi çok başka bir şeye yoruyordu. Pişman olmuştu! Onu öpmesinden hoşlanmamış, hatta belki de tiksinmişti. Bu düşünceyi reddetmişti ama gerçek açık ve net olarak ortadaydı. Başından beri yüzünden iğrendiği, bedeninden ürktüğü adamı öpmekten pişman oldu muhakkak ama anlayamamıştı Bulut.

Bir hayale kapılmıştı ve gerçekler sonunda onu mahvetmişti. Bu düşünce desibeli yüksek, alaycı bir kahkaha gibi yaktı sinesini. Birkaç

gündür unuttuğu şeyi hatırladı tekrar, o güzel bir kadındı ve kendisi yakın bir adamdı. Ne kadar kocasını istemese bile, evli bir kadındı. Üstelik lanet olasıca bir tanrıça kadar güzelken, ona göz ucuyla bile bakmazdı. Bu düşünce keyifle ışıldayan yüzünü asmasına neden oldu. Yanık yüzünü henüz taze yanıklardan iz taşıyan elleriyle kapatmak istedi. İlk defa yarasını saklamak, ona bakan gözlerine perde çekmek istedi.

"Oynuyor musunuz?" dedi Yağmur kaşlarını kaldırarak. Adamın asiliğini ve değişken bakışları onu ürkütmüştü. Yarası dürtülen aslan gibiydi duruşu ve her an üzerine atlayıp zehrini kanına enjekte edecek bir yılan gibi hiddetliydi bakışları.

"Eğer öyleyse yakalanacaksınız."

Bulut kaşlarını kaldırarak ona baktı. Alay mı ediyordu? Oyundan bahsederek onun zekâsını mı küçümsüyordu? En azından "Benden uzak dur" ya da "Bir daha tekrarlanması imkânsız" demesini beklerken, o tamamen olanları yok saymış, öğrendiği şeyi hayatından silmişti resmen.

Onun eski vahşi bakışlarına kavuştuğunu gören Yağmur, kaçarcasına arkasını dönerek ondan uzaklaştı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi doğaldı zarif hareketleri. İşte, istediği buydu: Ona verdiği tüm umudu öldürmek!

Bir keşmekeşe sürüklenip çırpınan Bulut hiddetlendi. Bu kadın onunla kafa mı buluyordu? Onun arkasından bakmayarak hızla salondan çıktığında, onu gören Çiçek keyiflenip, "Ebe sensin." diye bağırarak indiği merdivenleri, tekrar koşarak çıkmaya başladı. Kızının düşeceğinden korkup mutfaktan çıkan Yağmur fırene bastı, ona sert sert bakan Bulut karşısında belirsiz kadını resmen bakışlarıyla titretti.

"Bir şey mi istemiştiniz?" dedi Yağmur duru bir sesle gülümseyerek. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, o şeffaf duygularını okuyamıyordu. Gerçekten az evvel kızına oyunda yakalanacağı için mi endişelenmişti? Ondan kaçıyordu. Yoksa sahiden meşgul müydü? Sanki önceki gün olanlar hiç yaşanmamış gibi davranıyordu. Bu kadın harika bir oyuncuydu, bir şeyi unutmuş ya da hiç olmamış gibi oynamakta üstüne yoktu.

Naci Bey elinde sepetle içeri girdiğinde, Yağmur ona bakarak gülümsedi. "Nasıldı Pazar, istediğinizi buldunuz mu?" Gergin sesini sakladığı gibi duruşundaki tedirginliği de saklayabilseydi ya, ne güzel

olurdu. Az daha Bulut'a gerçek duygularını çaktıracaktı. Kendiyle bir kez daha gurur duydu, iyi oynamıştı ama bu oyun her saniye biraz daha zor olmaya başlıyordu.

"Pazar kurulmamıştı, yarın kurulacakmış, bugün yol çalışması varmış." dedi Naci Bey olanlardan habersiz.

"O zaman yarın birlikte gideriz." dedi Yağmur heyecanla. "Hem ben de kitapçıya uğrarım."

Bulut tek kaşını kaldırdı ama gözleri ifadesizdi.

"Kitapçı kapanmış." dedi Naci Bey mutfağa geçerken. Birden içi daralan Yağmur peşinden gitti üzgünce. "Nasıl kapanmış? Daha geçen hafta bir sürü sipariş verdim." Yüreğine sanki bir taş oturmuştu. Tek eğlencesi, kendine dünyadan çaldığı tek zevkiydi okumak. Hiçbir mutluluk parayla satın alınamazdı, kitaptan başka ve Yağmur mutlu olmak için buna muhtaçtı.

"Sanırım Şakir Bey bir süre tatil yapacakmış, Almanya'ya oğlunun yanına gitmiş."

"Gelecek ama değil mi?" Sesindeki korkuya bakılacak olursa, onun kitaplarından değil de sanki yavrusundan ayrıldığını sanırdı bir başkası.

"Gelecektir ama ne zaman bilmem."

Yağmur bir süre yeni bir kitap okuyamayacağına üzüldü, sanki bir parmağını kaybetmiş gibi hissetti kendini. Bu duyguyu kimse bilemezdi, o kitap okumadan nefes alamazdı ki! Oysa her kitap yeni bir maceraydı onun için ve o maceranın içinde kaybolmak ona tüm derdini, kederini, sıkıntısını unutturuyor, her kitapta yeni yeni şeyler keşfediyordu. Üstelik geçen hafta yeni getireceği kitaplardan bahsederken birden neden gitme gereği duymuştu ki!

"Üzülme..." dedi Naci Bey gülümseyerek. "Bulut Bey istediğiniz kitapları size şehirden yollatır..."

Bulut ters ters "Ben sizin posta başınız değilim." dediğinde, Yağmur somurtarak baktı yüzüne. "Zaten istememiştim, yani zahmet etmeyeceksiniz."

Bulut o iri, üzgün, bir deniz gibi berrak olan mavi gözlere daha fazla bakamayacaktı, kırılmıştı... Kitap almıyor diye üzülmüştü hanımefendi ama geçen gün olanların reddinin onu üzeceğini aklına bile getirmemişti. Öfkeli bakışlarını merdivenden, sıkılmış bir şekilde

sen Çiçek'e çevirdi. Hay Allah, onu bulmayı unutmuştu ve saklandığı yerde sıkıldığı belli olan kızın minik yüzü tuzu satıyordu.

"Bir saattir neredesin Sadece Arkadaşım Bulut, beni bulmanı bekliyorum." dedi kaşlarını çatarak. Çiçek dikkatle merdivenlerden inerken, dudakları yenesi bir meyve gibi sallanıyordu kızgınca. Hesap sorar tavrı biraz öfkeliydi. Bulut kollarını açıp minik çiçeğini beklerken, kaşları bir kez daha çatıldı. İnşallah Kitapçı zamanında uzaklaşmış olurdu, yoksa tüm planı suya düşecekti.

Yağmur adamın sonunda pes etmesine sevindi. Artık ondan korkmadığını bilmesine gerek yoktu, hatta ona dokunduğu andan beri sürekli onu düşündüğünü de bilmeyecekti. Yağmur sorumluluk sahibi, ilkeleri olan ve kendi doğrultusunda kalmayı tercih eden bir yaprya sahipti. Çiçek'in sorduğu soruya cevap beklerken, ona kaşlarını çatarak bakan adamın, sert gözlerinden kaçırdı gözlerini. Onun bir zalim olmadığını çok iyi biliyordu artık ama bunu onun bilmesine gerek yoktu!

Bir anlık zaafına kapılıp yaptığı hatayı bir daha tekrarlamayacaktı. Tehlikedeydi zaten, ateşle dolaşırken kuyruğuna fitil bağlayıp barut ambarına girmenin anlamı yoktu. Olmayan bir geleceği düşünmeyecek, romantik hayallere kapılmayacaktı. O bu inancı çok önceden tüketmişti ve şu anda saf genç kızlar gibi pembe hayaller kurup planlarını sekteye uğratacak her girişimden uzak durmalıydı. Kendi zayıflığıyla o gece yüzleşmiş ve eski duvarlarını daha sert şekilde tekrar inşa etmişti sabaha kadar ve bir daha asla yıkmayacaktı.

Bulut, kızını alıp odasına gittiğinde, hâlâ orada dikiliyordu Yağmur ve kendi düşüncelerinde kaybolurken, neredeyse meyve verecek bir ağaca benziyordu. O anda dışarıda bir ses duydu! Yabancı bir aracın sesi bahçeyi inletiyordu. Yağmur hızla kapıya yöneldi. Kalbi korkuyla çarparken, bir an panikle aklına ilk gelen Hakan oldu. Onu bulmuş olamazdı değil mi? Zaten ilk defa bir yerde bu kadar uzun süre kalmışlardı, buna nasıl kapılırdı? Normalde en fazla bir hafta aynı yerde dururken şimdi aylarca aynı yerde bulunmadan kalmak, zaten mucize olurdu!

Panik halde bir korkuyla kapıyı açıp dış bahçe kapısına koştuğunda, eski bir aracın eve yaklaştığını gördü. Lüks bir araç olsaydı şüphesi iki katına çıkardı ama eski olması az da olsa içine su serpmişti ama tedirginliğini azaltmamıştı. Önce gelenin kim olduğunu seçemedi, elini alnına siper ederek araca baktı ve gördüğü kişiyle olduğu

yerde donup kaldı. Şaka olmamıştı. Gökte ararken yerde bulmak tuhaf bir olay gerektirdi.

Rüzgâr Karalı, eski araçtan tüm ihtişamıyla merak, kapının eşiğinde duran kadına baktı kısa bir an, sonra seri yürüyüşüne yakışmayan bir sebepsizlikle aracın diğer kapısına baktı. Kapı kendiliğinden açıldı, içinden uzun, sütun gibi düz ve güzel bacaklar fırladı. Yağmur kapının kulpunu kaldırdı, ince bir kadın bedeni aracın içinden çıkarak, bakışlarını eve çevirdi. Güzel giyimli, hoş görünüşlü, büyüleyici bir kadın... Bu Rüzgâr denen adamın karısı mıydı acaba?

Yağmur onlara yaklaşırken kadını iyice inceleme şansını yakalamıştı. Bu kadının, o kusursal güzelliyle uzaktan yakından alakası yoktu. Karısını aldatıyor muydu mafya bozuntusu? Oysa nasıl da güzel bir karısı vardı.

"Hoş geldiniz?" dedi Yağmur durgun bir sesle. Hâlâ gözlerini kadından ışıldayan aurasından çekemiyordu. Bu karanlık adamın metresi falan değildir inşallah, ya da daha kötüsü Bulut'un metresi!

"Geldiğimde sizi bulamayacağımı düşünmüştüm Yağmur Hanım. Beni şaşırtıyorsunuz." diye alay etti ciddi yüzlü Rüzgâr. Cidden hiç şaşırmamıştı aslında, ondaki o savaşçı duruş, idealleri için çatışan hali, kafasına taktığını yapan yapısıyla, bir zamanlar hayatını alüst eden ve geleceğine kurulan o eşsiz, dünya değerlisi kadının mazisinde hâlâ yaşıyordu. Bu kız onun Esme'sine ne kadar benziyordu inadı ve mücadeleci haliyle.

Yağmur silkelenip kendine gelirken, "Size haftalardır ulaşmaya çalışıyorum Rüzgâr Bey..." dedi paniklemiş halde. Adamı ne kadar ararsa arasın bir türlü ulaşamamış, derdini anlatıp ona yalvaramamıştı. "Benden özellikle mi kaçıyorsunuz?"

"Benim bir kadından kaçtığım duyulacak şey değil." dedi Rüzgâr karanlık bir duruşla ama sesindeki alay kadının kanını dondurdu.

"Esme varken sen dünyadaki tüm kadınlardan kaçarsın Rüzgâr... Kaç korkusu vesselam." dedi yanındaki uzun boylu, kızıl saçlı, mavi gözlü, çok başka bir güzelliği olan naif kadın.

Adamın keyifli kükürtüsü Yağmur'un dikkatini dağıttı. Sonra Yağmur'a dönerek şaşkın mavişlerine bakıp, "Misafirlerinizi her zaman böyle kapıda ağırlamayı mı uygun buluyorsunuz?" dedi duru sesiyle. "Yağmur Hanım..."

Adını nereden biliyordu? Ah, kesin Rüzgâr denen mafya söyle-miştir öyle ya.

"Ha... hayır." dedi Yağmur kızararak, şaşkınca kadının güzelliğine bakarken bir an donup kalmıştı. "Buyurun lütfen..." Eliyle girişi gösterdi ama bakışları hâlâ Rüzgâr Karalı'nın üzerinde asılı kalmıştı. Rüzgâr başını sallayarak hareketlendi kadının arkasından...

Allah'ım daha önce onun kadar güzel bir kadın ne zaman görmüştü? Mavi gözleri bir içim su gibi berrak, beyaz tenimde hafifçe belirgin dudakları ise ona ayrı bir hava katmıştı. Asıl ilginç olanı ise uzun saçlarıydı. Boya olmadığı barizdi. Bu kadın İskoç falan olamazdı değil mi? Ama bir tablo kadar da güzeldi. Kendi yaşlarında olmalıydı. Ya da birkaç yaş büyük ve eğer büyükse bile hiç göstermiyordu.

İçeriye girdiklerinde onları merdivende karşılayan meraklı Ayrın "Hay anasını sayın seyirciler, İskoç güzellik turnuvaları şehre mi geldi?" diye gevezelik ederek arsızca söylendi.

"Sen de Ecem misin?" dedi Rüzgâr kaşlarını kaldırarak eğlenceye. Koyu gözleri parlamıştı bu düşünceyle belli ki.

"Ecem'de kim be, ben Ayrın'ım." dedi Ayrın merdivenlerden inip şaşkınca ve hayranlıkla baktığı kadının yanına gelirken.

Rüzgâr ufaklığa bakınca gözlerinde tek bir kişinin görüntüsü belirdi. Ecem! Çatlak baldızını özlemişti ve tabii onun fotokopisi olan yeleğini de.

"Abla bu adam hangi Baba filminden düştü buraya?" dediğinde Yağmur kardeşini kıçıyla dürttü.

Bulut'un anlattığı gibiyse bu kız Ecem'in imitasyonu değil, bire bir klonu olmalıydı.

"Saçların boya mı?" dedi Ayrın kadının dibine merakla gelerek. Yağmur yüzünün kızardığını hissetti artık. Patavatsız! "Ayrın, senin dersin yok muydu?"

"Vardı ama tenefüse çıktı sanırım..." dedi kızıl kadının koluna girip onu salona çekiştirirken. Sanki kırk yıllık kankasıydı iki saniye önce tanıştığı kadın. Bu kadar sıcakkanlılık Yağmur'un kalbine zarar-lıydı.

"Aslında ablam çok nazik biridir ama kendisine rakip olacak kadar güzel bir kadın görünce evde, haklı olarak dili tutulmuş durumdadır. Yani anlarsınız uzun süredir bu evde en güzel kadın o'ydu. O yüzden

şizi salona ben davet edeyim, siz de bana gen hanımın anlatın. Ha bu arada sakın ablamı kendinize rakip görmeyin, çünkü dünyada onden güzel kadın olsa bile bizim için bir numara o'dur..."

Kızıl saçlı kadın bu şirinelden boşlanmış olmalıydı ki, yaptığı gaf dolu patavatsızlıklarına keyifle kıkırdıyordu. Rüzgâr'a bakarak, "Kendimizi tanıtsak iyi olacak sanırım." diye mırıldandı güneş gibi gülerken.

"Beni zaten tanıyor." diye söylendi Rüzgâr imalı bir tonda. Gözlerinde yanıp sönen şey neydi öyle, Duru Su bir an bu Rüzgâr'ın gözlerindeki ülkülerı saymayı bıraktı.

"Öyle değil mi Yağmur Hanım?" derken ona dönmüştü Rüzgâr.

"Hım." dedi uzun boylu güzel kızıl. "O zaman kendimi takdim edeyim; ben Duru Su... Bulut'un..."

"Kız arkadaşı..." dedi Rüzgâr kadının lafını ağzına tıkıyarak. Şaşkına dönen Duru Su bakışlarını ona öyle hızlı çevirdi ki, koyu kızıl kaşlarını çatarak kısa bir an bakakaldı. Yağmur tokat yemiş gibi irkilmişti. Duru Su, "Ateş seni gebertir." bakışları attı Rüzgâr'a ama adam oralı bile olmadı.

Yağmur, Şanghay Rahipleri gibi transa geçti. Onun kız arkadaşı mı vardı? Bir an bacaklarındaki derman kesildi, solukları ciğerlerinden çekildi. Elini-ayağını nereye koyacağını bilemedi. Onun bir sevgilisi vardı! Başkasının olan bir adamla... Aman Allah'ım! Lanet adam başkasıyla birlikteydi ve sorumsuzca onu öpmüştü!

Dudaklarına ateş düşmüştü sanki ciğerine havasızlık, ateş gibi yanan damarları kurudu ve acıdı. Ama yüreği, sızdığı dudaklarından daha fazla acıdı.

"Aslında..." diye başladığında Duru Su konuşmaya onun sözlerini yine kibarca kesen Rüzgâr "Uzun süredir gelmemiştin buraya Su, ne kadar değişmiş değil mi ev? Yağmur Hanım işinin ehli olduğunu kanıtlamış." diye sorduğunda tüm kelimeler ve soru işaretleri aklından uçup gitti.

İşte o anda Duru Su etrafına bakarak nemli gözlerle, şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. Yüzünde hayranlık ve afallamanın yarı sıra aynı anda hüzün de dalgalandı. "Aman Allah'ım! Ben cidden dikkat etmedim eve ama haklısın, sanki evrim geçirmiş." dedi şaşkınca.

"O-oturmaz mısınız?" dedi mahcubiyetini saklamaya çalışan Yağ-

mur salonun kapısını göstererek, kekeliyordu. Kızarıyor ve bir suçlu gibi gözlerini kaçırıyordu. Onlar salona geçip, içeriye övgüyle bakınarak yerlerine geçerken, Ayrin hâlâ hayranlıkla kızıl kadına bakmaya devam ediyordu. Ablasının yanına gelerek "Vay be, kim derdi ki öyle kaba kaba gibi sert adamın, böyle nadide bir incisi olsun! Valla cidden istiridye şansı var adamda, çirkin kabuğunda bir inci saklıyor. Allah herkese çirkin talihi versin derken atalarımız boşa dememişler..."

Onun gevezeliklerine bile kafa yoramayan Yağmur, nedensiz durgunlaşarak kardeşini dürtüp uyarmayı akıl edemedi. Kapının girişinde bekleyen Naci Bey ve Mahru ablasına zoraki bir gülümsemeyle bakarak, işlerinin başına dönmelerini sessizce emretti. Tabii giderken kardeşini de yanlarına almaları şartıyla!

"Bulut Bey'in haberi var mıydı ziyaretinizden, bize bahsetmeyi unuttu sanırım." dedi Yağmur ses tonunu ayarlayarak. Misafirler için hiç hazırlık yapmamıştı, onlar için odaları havalandırmalıydı ama vakit yoktu. Üstelik her ne kadar temiz olsa da odalar, tekrar tozunun alınması gerekirdi.

Gerçi bir oda hazırlasa yeterdi, diğeri sevgilisiyse ondan ayrı kalacağını sanmıyordu. İçine bir ateş düştü sebepsiz, onları aynı odada düşünmek ayrıydı, kalacaklarını bilmek bambaşkaydı. Nefesi sıklaştı, yanakları yandı ve dudaklarını acıtasıya ısırdığını anlayamadı. Üstelik farkında değildi ama elleri ve bacakları titriyordu. Aman ona neydi? Adam bekârdı, sağlıklı olduğunu biliyordu, böyle güzel sevgilisi varsa herhalde başka yerde yatırmazdı.

Nefes alamadı bu düşünceyle...

Lanet adam... Pislik herif... Şeref yoksunu ukala...

Başkası varken onu öpmüştü. Neden öpmüştü? Ama unutmuştu zaten Yağmur, görünmeyen kaza gibiydi; unutmuştu...

Rüzgâr durgunlaşan Yağmur'un ifadesi çeşitli yüzünü izlerken, elini çenesinde gezdirdi. Kara gözlerinde yine şeytanlar tam tam dansına kalkmıştı. "Ziyaretine geldiğinizi öğrenince çok mutlu olacağından eminim..." dedi Yağmur zoraki, sohbet açmaya çalışarak.

"Ah beni burada görünce kesin güzel sesiyle evi inletecek." dedi Duru Su ciddi bir kaygıyla, koltuğa yayılarak bakışlarını mavi gözlü garip saçlı kadına çevirdi. Siyah saç tercihiyse bu güzel yüze hiç yakışmamıştı...

Yağmur arkasını dönemeden Naci'nin haber verdiği Bulut tüm

azametiyle kapıda belirdi. Gözleri mesafeli, duruşu ciddiydi. İşte yine kabuğuna çekilen o dev adam kılıfını giyerek geri gelmişti.

"Misafirliğe gidilmeden önce, aranıp müsait olunup olunmadığı sorulur ve ben hiç müsait değilim." dediğinde kabaca, gördüğü kişiyle kısa bir şok yaşadı. "Su..." dedi Bulut nefesi kesilirken. Yüzündeki şaşkınlık gözle görülür cinstendi ve bu ifade Yağmur'un midesinin dönmesini sağlamıştı. "Lanet olsun, sen ne arıyorsun burada?"

"Karşılaman on numara beş yıldız Toprak, insan önce hoş geldin der. Sarılır ve öper, kovmaz..."

"Neden geldin?"

"İstersen kapının önüne koy, böylesi daha kolay, kelime israfından kurtulursun."

"Koysam gidecek misin?"

"Sen ne kadar kabalaşmışsın böyle, dağlarda yaşadığını belli etme istersen..." dedi kırgınca.

"Af edersin." dedi onun kırıldığını anlayınca hızla yanına giderek. "Şaşkınlığıma ver, seni beklemiyordum Su." Sonra kadına dikkatle baktı. Rüzgâr da onun baktığı yeri görünce "Yakışmış değil mi?" dedi gülümseyerek.

"Bence çok çirkin olmuş, neden kestirdin ki?" dedi kaşlarını çatarak. Hiç boşlanmadığı yüzünden belliydi. Demek saçlarını kesti diye kızıyordu öküz adam kıza. Yağmur'un eli bilinçsizce ağrıyan midesinin üzerine dokundu. Yüzü garip bir ifadeye büründü.

"Toprak..." dedi Duru su gözlerini devirip kâküllerine dokunarak.

"Saçlarını göstermeye mi geldin, o zaman baktım, hadi seni geçiriyim."

Duru Su kaşlarını kaldırdı, "Sarılmayacak mısın?" dedi gülerek.

"Sarılınca gidecek misin?"

"Bulut Bey..." dedi ciddiyetle azarlayan Yağmur ve olaya müdahale ettiğini anlayınca derhal sustu. Bulut ona tek kaşını kaldırıp bakmıştı kısa bir an ve sonra ilgisini tekrar karşısındaki güzel kızla vermişti. Gözlerini ayıramıyordu demek... *Aman bana ne be, istediği gibi baksın...*

"Gel buraya." dedi kadına yaklaşırken Bulut sevgiyle. Gözlerinde gördüğü o şefkati daha önce parkta bayılıp araçta uyandığında, kendisine bakarken de görmüştü. Yağmur bir an nefes alamadığını sandı.

neden gözlerini kaçırdığını bilmiyordu ama bu sahneye bakamıyordu.

Bulut kızıl kadının naif bedenini kollarına şefkatle alırken, içeri koşturarak gelen minik ayaklar "Vay be, Barbie bebek gibiymiş gerçekten." diye hayran şekilde ortalığa konuştu.

Duru Su, Bulut'un omzundan arkasındaki meleğe baktı. Garip saçları olan, mavi gözlü, şirin yüzlü, zeki duruşlu meleğe...

"Saçların ne kadar güzel, kendi saçın değil sanırım." dedi eğilip onunla aynı hizaya gelirken şefkatle.

"Senin saçın gerçek mi?" dedi Çiçek kadının saçlarına masumca dokunurken. "Benimkisini annem boyadı ama aslında kendi rengi daha güzel duruyordu." dedi yine üzülerek. Bu siyah saçı oldum olası hiç sevmemişti, kendi sarı saçları daha güzeldi ve hiç çekinmeden birine bunu ilk defa söylemesi ev halkının dikkatini çekmişti.

Yağmur ona bakarken kısık gözlüklerinin ardından uyararak, kaşlarını çattı.

"Çiçek, biz müsaade isteyelim." dedi misafirleri baş başa bırakmak için kızına uzanarak.

Çiçek, Bulut'un yanına giderek elini tuttu, annesine meydan okuyarak "Sadece Arkadaşım Bulut'la kalabilir miyim anne, söz şımarıklık yapmayacağım." diye söze atıldı. Ona kaç kere başkasının yanında, direnmemesi gerektiğini tembihlemişti ama konu Bulut olunca bu kıza laf dinletemez olmuştu.

Rüzgâr dudaklarını bükerek Bulut'un bacaklarına sokulan kıza baktı. İlginç bir görseldi. Şimdi Bulut'un neden bu kadar çok kafaya takıldığını anlıyordu o deli adamı.

"Kalabilir miyim Sadece Arkadaşım Bulut, söz dizlerinden hiç kalkmam."

"Sadece Arkadaşın Bulut mu?" diye sordu Rüzgâr merakla.

Çiçek boynunu iyice geriye atarak, sesin geldiği dev adama baktı En az Bulut kadar uzun başka bir adamı görmek, onu şaşırtmıştı. Mavi gözlerini çevreleyen kirpiklerini kırpıştırarak, "Sen de Sadece Arkadaşım Bulut'un arkadaşı mı oluyorsun amca?" diye sordu merakla. Mavi gözleri nasıl da güzel parlıyordu.

Kaşları kalkan Rüzgâr, Bulut'a keyifle baktı. "Her zaman böyle kısa mı seslenir sana?"

"Her zaman, mutlaka, kısacık seslenir meleğim." dedi Bulut onu kucağına alıp "Otursanıza." derken. Bir baba edasıyla göğsüne bastırdığı kızı, tıpkı Rüzgâr'ın Pelin'i bağrına bastığı gibi hem de, ne eksik ne fazla bir sevgiyle...

"Sanırım yanlış yere geldik. En son geldiğimde Esme beni eve almadan önce süpürgeyle üzerimi süpürmeyi teklif etmişti, giderken birkaç örümcek ağını ödünç almışım sanırım." diyerek alay eden Rüzgâr, tekrar eve baktı keyifle.

"Cidden ne kadar güzelleşmiş burası..." dedi Duru Su etrafına bakarken ve Yağmur onun bu eve daha evvel geldiğini, an itibariyle fark etti. Kızıl kadın etrafı incelerken birden hüzünlenmişti. Güzel gözleri sislendi Duru'nun, burnunun direği sızladı. "Halam varmış gibi hissettim bir an... Sanki kokusunu duyumsadım, odanın birinden çıkıp, kollarını açarak yanımıza gelecek gibi." Ağlaması an meselesiydi. Bulut bunu anlayınca "Su... Su kaynatma..." diye azarladı.

Duru Su yanağına süzülen yaşı hızla silerek burnunu çekerken, Yağmur onun çok uzun zamandır sevgilisi olduğunu anladı! Henüz hiçbir bilgisi olmadığı halasını tanıyacak kadar uzun bir birliktelikleri varsa, neden evlenmemişlerdi? Kadın bu dağ başını istemiyordu herhalde, ya da Bulut gerçekten evlenme konusunda keturnudu. Neyse neydi? Ona neydi!

Kızını alıp salondan ayrılan Yağmur, onları bir süre yalnız bıraktı, sonra içeri girerek "Ne alırsınız?" diye sordu kibarca.

"Sanırım hemen kalkacaklar." dedi Bulut kaba bir şekilde kadının sözünü keserek.

"Bulut Bey..." diye azarladı Yağmur şaşkın halde yeniden. Bu adamın kabalığı ve görgüsüzlüğü sadece onlara değildi anladı, an itibariyle.

"Çay iyi olur aslında." dedi Rüzgâr arsız bir şekilde onun iğnelerini yok sayarak, elindeki dosyayı sehpaya bıraktı. "Bir çay fena olmaz..."

"O ne?" dedi Bulut merakla dosyaya bakarken.

"Bu mu, yeni bir anlaşma..." dedi dudaklarının kıyıları sinsice kıvrılırken. "Tabii kabul edileceğinden pek emin değilim ama şansımı denemek istedim. Aslında kabulü senin değil, teklif edilen kişinin zorlanacağından eminim." Sonra bakışlarını Yağmur'a çevirerek "Çaylar, Dursun'a mı söylendi?" diye gözleri parlayarak alay etti.

"Bunca yolu çay içmek için geldiyseniz körfezde güzel yerler var, hemen gidip çayınızı manzaraya karşı için." dedi Bulut onları başından savmak için kabaca.

Şimdi Rüzgâr'ın kızgın sitemlerini ve Duru Su'nun tembihlerini çekecek havada değildi. Hele burada... Bakışlarını tepelerinde dikilen Yağmur'a çevirdi. "Boyunuzu ve endamınızı yeteri kadar gösterdiniz Yağmur Hanım, dilerseniz bir de oturuş şeklinizi görsünler."

Yağmur ağzı bir karış açık şaşkınca adamın yüzüne bakarken, damarlarına kadar işleyen öfkeyle önce dudaklarını büzüp dişlerini sıktı, sonra kaşlarını çatarak ona ateş püskürten gözleriyle baktı.

"Çay..." dedi Rüzgâr.

"Esme âlâsını yapar sana, merak etme..." Bakışlarını hâlâ ayakta dikilen kadına çevirdi. "Sandalyeyi altınıza itmemi mi bekliyorsunuz Yağmur Hanım?"

"Bu gibi nezaketler sizden geldiğinde ancak hayal oluyor." der gibi bakan kadın renkten renge girdiği gibi, yerin dibine de girmişti saniyede... Bulut'a çakmak çakmak gözlerini çevirip, kaş çatışları ile azarladı.

"Hoş görmek buna denir." dedi Rüzgâr inatla ikiliyi gözlemlemeye devam ederken.

"Seni özledim." dedi Duru Su buğulu bir sesle onların didişmesini es geçerek. "Uzun zamandır ziyaretime gelmedin."

"Buluşma teklifimi sen ertelediğin." dedi Bulut dişlerini sıkarak. "Seni o adamın yanında göreceğimi düşünmemiştin sanırım."

"Bu kadar katı olma." dedi Duru Su. "Eninde sonunda o adamla birlikte olacaksın. O benim kocam!"

"Bence o karısını seninle paylaşmaya hazır, bak benimle sana gönderdi. Biraz zor oldu ama sonuçta karısını sana yolladı." dediğinde Rüzgâr sesini alayla savurarak, Yağmur neredeyse kendi tükürüğünde boğulacaktı.

Başkasının karısını paylaşmak mı? Başkasının telefonunu paylaşır gibi rahat konuşmaları bacaklarının dermanını kesti. Kıpkırmızı kesildi. Bulut saçma sözlere kaşlarını çatarken, ortalıkta neyin döndüğünü kaçırmıştı. Su ve Rüzgâr neden garip davranıyordu, çözemedi. Her zaman zekâsıyla milleti şaşkına çeviren Bulut'u bu konuda mala bağlamış görmek Rüzgâr'ı hayli eğlendirdi.

Bulut kaşlarını çatarak baktı eski dostuna. Rüzgâr modern şifreli konuşuyordu bir anlasaydı, kim bilir kafasında yine ne tilkiler dönüyordu uyuz herif'in. Duru Su, az az bir şeylerin farkına varmıştı ama Rüzgâr'ın ne çevirdiğini kavrayamamıştı fakat yine de onun oyununa ayak uydurmuştu. Şifresini açığa vermemişti.

"Öncesinde yemek isterseniz..." diye söze başladı Yağmur ama Bulut'un söze girmesiyle lafı ağzında donup kaldı.

"Yemek yiyecek kadar uzun kalacaklarını sanmıyorum."

"Bulut Bey." diye uyardı yine Yağmur, sesi ve duruşu otoriterdi. "Misafirlerimiz uzun yoldan geldi."

"Geceye daha çok var, o zamana kadar acıkacağımızdan eminim Yağmur Hanım." dedi Rüzgâr inadına.

"Kalmayı planlamıyorsun herhalde?" diye sordu yine aynı nezaketsizliğiyle Bulut, artık bu zoraki nezakete katlanamıyordu.

"Odalar temizlendiğine göre, hastalık ihtimali ortadan kalkmıştır. Hem Yağmur Hanım'la görüşecek bazı konularımız var."

Yağmur heyesle adama bakarak "Gerçekten mi?" dediğinde, Bulut dişlerini sıkarak "Yağmur Hanım'ın işi başından aşkın, seninle çene yoramaz." diyerek görüşmelerini sabote etmeye yeltendi.

"Biz Yağmur Hanım'la özel olarak görüşeceğiz..."

"Yağmur mesai içinde özelini konuşmaz. Şu anda çalışıyor görüldüğü üzere..."

"Gece..."

"Gece yola çıkmış olursun sen dostum..."

Bu Rüzgâr ne halt ediyorsa birazdan gırtlağı Bulut'un elinde şekil alacaktı. Nasıl bozardı planlarını?

"Özel bir şey istiyorsanız hemen yapayım Bulut Bey ama benim de Rüzgâr Bey'le görüşmek için cidden fazla zamanım yok. Biliyorsunuz..." dedi net olarak araya giren Yağmur. Rüzgâr'a bakarak ciddiyetle atıldı söze. "Lütfen..."

Kaşlarını şiddetle çatan Bulut da Rüzgâr'a baktı ama dişlerini sıkarak konuşmaktan geri durmadı. "Çiçek'in uyku saatine az kaldı." Yağmur ağzını açınca da, "Yapacak işlerin vardır senin." diye homurdandı. Sonra aynı serin ifadeyle Rüzgâr'a baktı. "Esme seni bekliyordur. Çocuklarını ihmal etme."

"Senden önemli bir işim yok an itibariyle. Hem Yağmur Hanım için kalacağım."

Kadın sevinçle, "Ben çayınızı..." dediğinde, Rüzgâr, "Siz de bize katılın Yağmur Hanım, görüşmeyeli baya konu birikmiş olmalı." diye araya girdi.

"Ben, şey..."

"Git çaylarına bak sen..." dedi Bulut kabalaşarak, gözlerini Rüzgâr'a dikerek savaş başlatırken genç kadını ne kadar üzdüğünün farkında değildi.

"Ama..."

"Otur o zaman." diye buyurdu Bulut buz gibi sesiyle itirazından sıkılarak.

Onun bu dengesiz haliyle öfkesi katlanan kadın, sonunda çektiği nefesi saberla birlikte bırakıp "İşim var..." diye bahane üretti. Ama bu dengesiz adamla ne yaparsa yapsın baş edemiyordu.

"İşini sonra yaparsın."

"Sizin özel..."

Tok sesiyle kükrercesine, "Sana otur dedim." dediğinde, Yağmur saçı püskürerek ona döndü. "Dengeniz bozuldu sanırım... Az evvel git diyordunuz."

"Şimdi de kal diyorum." Bulut sesinin ayarını düzene sokmaya çalışarak, "Oturur musun?" diye yenilediği sözlerini, ricayla bitirmeye karar vermişti.

Yağmur canını önündeki berjere oturdu ama yüzü hâlâ kıpkırmızı ve öfkesi gözlerinden tütüyordu.

"Sene sonu için tatil planlıyorum, umarım bize katılırsın." dedi onları şaşkınlıkla izleyen kızıl saçlı güzel, üzerindeki tuhaf duruştan sıkılerek.

"Kocanın seni benimle paylaşmak isteyeceğini sanmıyorum." dedi Bulut sert sesiyle.

"Onu ikna edebilirim." dedi Duru Su sinsice gülümseyerek. Yağmur eğer sandalyeye oturmuş olmasaydı kesin düşerdi. Bir an koltukta bile sendeledi. Ulu Allah'ım, bunlar ne ahlaksız konuşmalardı böyle! Yağmur renkten renge giriyor, oturduğu yerde diken varmış gibi kımıldanıp duruyordu. "Ça... çayı haber versem iyi olacak." dedi kaçmak için bahane arayarak.

"Geçen sene tatilde sizi yakaladı, değil mi? Elinden kurtulduğuna şükretmelisin." dedi Rüzgâr. "Ben olsam onun öfkesinin karşısına çıkmam. Hani ödül bu kadar güzel olsa bile."

Lanet olsun Yağmur şimdi su koyuverecekti. Midesinde öyle bayılacak bir ağrı vardı ki, her an kusabilirdi. Ne iğrenç bir konuşmaya tanık oluyordu böyle! Adamlar ne kadar rahat konuşuyordu ahlaksızlıklarını! Usulca kalkıp, salondan ayrılırken neredeyse bacakları titriyordu. Mutfağa girdiğinde, ilk soru Ayrın'dan geldi.

"Kim bu fıstık abla, cidden sevgilisi mi?"

"Ben ne bileyim!" diye bağırdı Yağmur kızı korkutarak, öfkeden hızlanan nefesiyle tepsiye uzanırken ne yaptığının farkında değildi. Ayrın ağzındaki sakızı yuttu korkuyla. "Ben ne dedim ki?"

"Pis sapık..." dedi Yağmur kendi kendine.

"Haşa, ben ne yaptım ki..." dedi yüzü kızaran Naci Bey gerginice.

"Aşağılık serseri..."

"Yağmur kızım, ben ne yaptım sana ki bana bunları söylüyorsun?" dedi hemen yanında duran yaşlı adam gözlerini açıp endişe ile de yüzüne baktı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ama fire verecek başka bir söz çıkmıyordu kızın ağzından. Yağmur küfretti yüzüne bakarak, ama görmeyerek.

"Şerefsiz..." dedi şeker tabağını kırarcasına tezgâha koyarken.

"Yeter..." dedi Naci Bey utancından kızararak. "Neden şerefsiz oluyorum ben?"

"He..." dedi şaşkınca adamın yüzüne bakan Yağmur. Yaşlı adam gözlerini iri iri açmış, afallamış halde ondan yanıt bekliyordu.

"Size demedim Naci Bey... Ö...özür dilerim, sesli düşünüyordum..." dediğinde mahcup olup, ateş gibi kızaran yüzünü yana çevirdi.

Yaşlı adam dikkatle genç kadının ifadelerini izlerken, birden aklında yanan lambalarla dudaklarını şaşkınlıkla araladı. Ve gözleri parladı. Şimdiki hali, hayli keyifliydi.

"Kadının yüzü kadar kibar olan hareketleri insanın kalbini çalıyor." dedi Mahru safça çayları doldururken. "Eğer sevgilisiyse, Bulut Bey çok şanslıymış. Kadının kalbinin güzelliği gözlerinden taşıyor." Onun hayran sözlerine sinirlenen Yağmur, hırlar gibi konuşurken yüzünü ekşitti.

"Ben hiç sevmedim, ne öyle trafik lambası gibi... Kırmızı kalemle dur işaretini hatırlatıyor bana..." Mahru hayretle gülümsedi. "Kurumu yapma... Çok masum bakıyor..." dedi mutlu.

Güzelliği gözlerinden mi taşıyordu? Belinde bir bıçak acısı hissetti ve bir an nefes alamadı. İçinden kendine sakin olmasını tembihleyen Yağmur, az sonra çaylarla içeri girdi. O içeri girince konuşma birden bıçak gibi kesildi. Yağmur çayları tutarken elleri neredeyse zor tutuyordu.

Herkesin çayını kazasız belasız verdi. Fakat Bulut çayını alırken oyalanarak ona doğru uzandı ve kısık sesle "İyi misin?" diye sordu. Gözden onun yüzündeki değişimi ne ara fark ettiyse, bu düşünceli hareketle kadının gözleri dumanlandı.

"İyiyim." dedi Yağmur mesafeli sesiyle, yüzüne bakmadı. Adamın gözleri, dudaklarıyla gözleri arasında gidip geliyordu ve bunu yaparken çekinmiyordu. Kadın saniyesinde ürperdi. Sırtında bir ağrı hissetti. Pis midesiz, iğrenç herif! Bunun bir daha tekrarlanmayacağına kendi adına yemin etmişti.

Bu adamla bir ilişkiye girmek çılgınca bir şeydi ve şu evreden sonra imkânsızdı. İyi de neden her bakışında hatırladığı ilk şey dudaklarına değen sıcak dudakları oluyordu! Üstelik sevgilisi varken hâlâ ahlaksızlık şekilde onu nasıl süzerdi? Gözleri tekrar buluştuğunda yanakları kızarmıştı, onun gözlerindeki parlamanın ne anlama geldiğini artık biliyordu ve bundan nefret etmek istiyordu. Bu çılgıncasına tehlikeli yasağı bir daha delmeyecekti, o yüzden adama öfkeyle kaşlarını çattı. Uyarısı kesin ve hiddetliydi.

"O zaman neden ellerin titriyor ve rengin sarardı?" diye sordu Bulut mutlu, onun yeniden bayılacağını düşünüyor olmalıydı. Yanaklarının biraz daha ısındığını hissetti. "Biraz yorgunum sanırım."

Bulut yüzünü inceliyordu. Şekere uzandı. Aslında şeker kullanmazdı! "Odana çıkabilirsin."

"İdare edebilirim." Zoraki gülümseyerek yerine geçtiğinde, "Senin çayın nerede?" diye sordu Bulut. Kadının tepsisinin boş olması boşuna gitmemişti. Yağmur tepsiyi dizlerine alarak "Ben içmeyeceğim." dedi.

"Saçma, sen çaya dayanamazsın." dedi birden. "O zaman cidden kendini iyi hissetmiyorsun demektir, istersen odana çıkabilirsin. Mahru bakar buraya."

"Çiçek buysuzlanmadan baksam iyi olur." dedi Yağmur misafir-

lere tatlı bir gülüşle bakıp yerinden kalkarken. "Bir şeye ihtiyacınız olursa söylemeniz yeterli." Ve onları sohbetlerinde tek bırakıp salonun kapısını çekerek oradan ayrılırken, derin bir soluk aldı. Bulut'un çatık kaşlarının altında kalan gözleri kapıda asılı kalmıştı. Tabii onu izleyen ikilinin gözleri de onun üzerinde.

Bir daha odaya girmedi Yağmur, ama bir süre sonra o kızıl kadının keyifli kahkahalarını duyumsadığında, sinirden titreyen elleri ve öfkeden kasılan bedeniyle tezgâha yaslandı. Gözlerini camdan karanlığa dikerek, geçen gece olan şeyleri aklından bir daha silmeye çalıştı.

Kadının her gülüşünde sanki bir kadının aldatılmasını sağlamış gibi içi suçlulukla dolarken, aynı anda öfke ve nefret içinde kaynadı, adamın o kadına ilgisinden dolayı da garip bir kıskançlık duyuyordu.

Çok güzel kadındı. Oysa daha geçen gece evlenecek güzel bir kadının, ona hayal gibi geldiğini söylemişti. Öpmüştü onu, sanki sevgilisi yokmuş gibi... Eli bilinçsizce dudağına gidince midesi bulandı... Hızla çekti iğne batmış, buz tutmuş gibi olan parmaklarını teninden. Yalancı, belki de amacı yalnızlığına eğlence, inadına savaştı... biraz zaman geçirmekti belki de ve lanet olsun, Yağmur ona tav olmuştu. Adi pislik, bir daha asla kendisinden öyle faydalanmasına izin vermeyecekti. Dokunamayacaktı. Ellerindeki ve sırtındaki yaralarını da sevgilisi tedavi ederdi artık.

"Biz çıkıyoruz." dedi kapının girişinde duyulan ses.

Yağmur hızla arkasını döndü. Sanki düşüncelerini okuyorlarmış gibi kızarmış ve olduğu yerde sıçramıştı. Kirpiklerini kırpıştırarak "Ama biz konuşacaktık." dediğinde Rüzgâr'a, birden çöken sesiyle güçsüzleşti.

"Tabii ki ama daha geniş bir zamanda konuşalım. Böyle olmaz." diye başından savdı Rüzgâr onu. Yağmur garip bir buruklukla kapıya yaklaşırken, "Bir aydan biraz fazla zaman kaldığını biliyorum ama... Rüzgâr Bey, sizden istediğim şeyi..."

"Anlaşma anlaşmadır Yağmur, sana söz verdiğim tarihte zarf elinde olacak." derken bakışları Bulut'a kaydı. "Tabii birileri bir şey yapmazsa."

"Kim ne yapacak ki?" dedi Yağmur panikle adamın yüzüne bakarken, algılayamamıştı bakışlarındaki sırrı.

"Söz gelimi... Farazi yani." dedi Rüzgâr ve arkadaşına sarılarak vedalaştı.

Kızıl saçlı kadın Bulut'a sokularak, ayakuçlarında yükseldi, hiç umuraya aldırmadan boynuna kollarını doladı. "Seni bekliyoruz Toprak. Kapım sana her zaman açık biliyorsun ve lütfen kendini özletme. Biz seni çok özlüyoruz..." dediğinde Bulut ona sımsıkı sarıldı ve geriye çekilip yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Kendine ve miniklerime dikkat et Su, lütfen dikkatli olun. Aklım, yüreğim sizinle, sen de bunu unutma." derken Duru Su buğulu gözlerle ona baktı, Yağmur'un boğazına acı acı yumrular dizildi. Bulut onu alnından öpüp, bir daha sarılarak geri çekildi.

Yağmur sislenen gözlerini kaçırarak başka tarafa baktı, farkında olmadan asılan yüzünü yana çevirdi. Ne kadar derin sevgileri vardı birbirlerine böyle, vedaları insanın içine işliyordu. Duru Su gülümseyerek ev halkına "Toprak size emanet." derken merdivende görünen Çiçek'e baktı. "Arkadaşına dikkat et olur mu Çiçek?" dedi tatlı bir sesle tembihleyerek.

"Gidiyor musun?" dedi Çiçek hayranlığını gizlemeden bakarken.

"Ama artık sık sık geleceğim." dedi kızıl kadın Bulut'a göz kırparak ve Yağmur'a döndü.

"Evi, bu halde görmeyi beklemiyordum, çok iyi bakmışsınız onlara..." derken sanki sesinde başka bir ima vardı ve bunu söylerken, Bulut'a hüzünle bakmıştı. "Gelirken yine bir harabeyle karşılaşacağımı sanmıştım, canım acıyacak sanmıştım ama görüldüğü üzere Toprak, Çiçek açmış." dedi keyifle.

Onlar giderken Bulut dışarı çıkıp uzun uzun eski aracın arkasından baktı.

Bacaklarına çimento dökülüp yere mıhlanmış gibi olduğu yerde donup kalan Yağmur, kapının girişinde durup, onların arkasından dalan adama baktı. Gözleri düşünceli, yüzü karmaşık, içi kabarmış, göğsünde bir ağrı vardı. Bulut arkasını dönünce taş kesen kadına garip garip baktı.

Başını dikleştiren Yağmur ise hiç istifini bozmadan, buz gibi bir ifadeyle "Bir isteğiniz yoksa Çiçek'i uyutmak için izin istiyorum." dedi ve adamın yüzüne bakmadan arkasını dönerek, arkalarından bakan kızına uzandı. Onun "Uykum yok." mırıltılarına aldırmadan merdivenleri tırmanmaya başladı.

“Öyle güzel bakıyordu ki
sevmesem ayıp olacak
sevsem devrim…”

Müjde Aklanoğlu

KAKTÜS TEAM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Gidişine sabretmeyi,
gelişine umut etmeyi öğretme bana..."

Akşam geç saatlerde, Rüzgâr'ın ona teslim ettiği dosyanın başına oturdu Bulut. Dün yaşadıkları o mucize anlar ve gelecekte de kaçınılmaz olarak yaşayabilecekleri şeyleri düşünmekle meşgul olan beynine sitem edercesine, ellerini şakağında dolaştırdı.

Kâğıt yığınının altında oldukça hırpalanmış bir sayfa, defalarca okunulduğunu ele veriyordu. Bulut dosyayı alarak bir kez daha okudu, bazı paragrafları iki kez okuduktan sonra, masanın üzerine fırlattı. Hiç şaşırmamıştı. Yağmur onu hiç yanıltmıyordu. Ne kadar cesur, ne kadar gözü kara, ne kadar bonkördü başkalarına hibe ettiği hayatı hakkında.

Ayağa kalkarak huzursuz adımlarla pencereye gittiğinde, gözleri neredeyse bakan kördü. Rüzgâr dosyayı ihtiyatla hazırlamıştı ve ikisinin düşündüğünün anlamı da açıktı. Bulut dalgınca dokunduğu pencerenin çerçevesine, parmaklarını ritmik hareketlerle vurmaya başladı. Bu kadarını beklemediği yüzündeki dalgın halinden belliydi.

Bir çaresi olmalıydı? Başka bir çaresi? Yağmur'u ikna edebileceği bir çare... Elini sıkıntıyla yüzünün sol tarafında bulunan izlerin üzerinde gezdirdi. Bu izle Yağmur onu hayatına bırak kâbuslarına bile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sokmazdı ama her erkeğin yüreğine diz çöktüren bir yarası ülke vardı. Onun kanayan yarası namus aşkındandı.

Dünya yıkılsa üzerine, yine de son sözü VATAN olurdu. Lanet izlerden utanmıyordu, hiçbir zaman pişman olmamıştı, bugün yine olsa yine yapardı. Yapmıştı da, sırtındaki yanığın izleri de yüzündekiler gibi kalıcı olacaktı. Vatan için tüm uzuvlarını seve seve vermeye razıydı. Onun için namus; önce vatan, sonra akıldı.

Ama gel gör ki kadının ona her korkuyla, iğrenmeyle, uzak ve mesafeli bakışını gördüğünde, içinde bir şeyler acıyor, her şey yer değiştiriyordu. Bunları kasıtlı olarak yaptığını görmek de, yüreğini buz gibi bir öfkeyle doldurmuştu. O ne zaman yüzüne iğrenerek baksa, içinde heyecanla hızlanan kalbi taş olup kırılıyordu bin kere... Bu mantıklı bir durum değildi biliyordu, birkaç aydır tanıdığı kadına bu kadar bağlanması... Çiçek için hasretle yanması normal değildi. Olmazsa olmazı olmuştular kısacık bir zamanda, onlardan başka kimseyi, hiçbir şeyi düşünemez olmuştu. Ve o kadın başkasının karısı, çocuk başkasının kızı, bu aile başkasının ailesiydi. Bunu bilmesine rağmen içinde büyümeye başlayan o salak canavarı durduramıyordu.

Sahiplenmek, almadan vermek, korumak, kollamak, tüm sevgisi gibi servetini de ayaklarının altına sermek gibi bir düşünceye ne zaman savrulmuştu, yüreğiyle girdiği savaşı kaybeden aklı?

Onlar geldiğinden beri gözünü tavana dikip saatlerce bakar olmuştu. Önceden takvim nedir, zaman nedir bilmezken, şimdi yaşamanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Oysa çıkmaz sokaklarda kaybolmuş, acının labirentlerinde sonsuz yolculuğa çıkmıştı Bulut... Şimdi ise kışa kesmiş yüreği bahara duruyordu.

Dalgın aklı baskın iç sesiyle savaşırken, kapısı vurulunca süzgün gözlerini o tarafa çevirdi.

"Evet?"

"Recep Bey birini yollamış efendim, sizi bekliyor aşağıda..." diye seslendi Naci Bey saygıyla. "Önemli olduğunu söyledi." Ve usulca kapının girişinden ayrılan ayak seslerini duyurdu efendisine.

Bulut masaya giderek dosyayı aldı. Bir süre baktıktan sonra hayata sitem niyetine bir küfür savurarak, toparladı tüm delilleri ve kapağını kapattı sır kutusunun.

Harekete geçmeden önce bunu daha iyi düşünmeliydi, bu karar çok fazla şeye sebep olacaktı ama zaman kısıtlıydı, her an planı altüst

olabilirdi! Ne düşünecek ne de vazgeçecek zamanı vardı.

Hızla aşağıya inip onu bekleyen genç adamın karşısında durdu. Siyah giyimli saygılı genç, hemen duruşunu düzelterek gözlerine baktı. Bulut dosyayı uzatırken "Bir hafta içinde bu işin bittiğinden emin olmak istiyorum. Neye mal olursa olsun, sonucu ne olursa olsun, bu iş bitecek... Ve sakın... Sakın ölümle sonuçlanmasın..." derken başını geriye attı. "Bir hafta sonra bu konuyu gündemimde görmeyeceğim."

"Olur efendim." dedi tok sesli genç adam, bu keskin emirle irkilerek ve başıyla izin isteyerek geldiği gibi sessizce kayboldu karanlık bahçede.

Başı çatlayacak gibi ağrıyarak yukarı çıkarken, Çiçek'in odasından gelen huysuz sesleri, adamın durmasını sağladı. Yağmur'la geç saat olmasına rağmen ciddi bir tartışmaya tutuşmuş, uykusunun olmadığını söyleyip mızmızlanıyordu. Onun sesi; haftanın cumartesi günü sevincini veren umut gibi, yüzü; baharda esen tatlı meltem gibi iç sektirici, gülüşü; yanığına değen buz gibi, dokunuşu; acısına merhem misali iyi geliyordu.

Çiçek ona hayat oluyordu bilmeden, annesi ise yaşamasına sebep...

Ama Bulut, Yağmur için bir hiç olmaktan ileri gidemeyeceğini çoktan kabullenmişti. Ayakları istem dışı onların odasına yaklaşırken, Çiçek'in artık sıkıldığı hakkında yüksek sesli yorumlarını duyabiliyordu.

"Arkadaşım Sadece Bulut'la uyumak istiyorum anne, lütfen izin ver."

"Odanda uyuyacaksın küçük hanım ve Bulut Bey'i rahatsız etmeyeceksin. Daha kaç kere konuşacağız bu konuyu. Beni üzüyorsun."

"Ama anne ben onu çok özlüyorum. Kokusu, burnumun içinde acı oluyor." derken acıklı bir ifade ve titrek sesiyle onayladı tezini. O küçük çenesi hüzünle titrerken, iyice göğsüne yapışmıştı.

Onun bu üzgün haline dayanamayan Yağmur kızının saçlarını okşarken, "Artık her gün görüşüyorsunuz ya." diye sitem etti.

Birden heyecanlanan ufaklık, "O zaman sabah yanına gidebilir miyim?" diye atıldı.

"Hayır, sabah uyanınca yüzünü yıkayıp aşağıya ineceksin." Bu kesin ve kararlı bir emirdi.

Yüzünü asıp, dudaklarını büzen Çiçek, "Hayır, uyanınca Sadece Bulut'un yanına gidip onu koklayacağım. Kokusunu özlüyorum ben, anlamıyor musun?" diye ısrar etti.

"İnsanlar koklanmaz Çiçek..." dedi Yağmur isyan edercesine.

"Ama Sadece Arkadaşım Bulut beni koklayarak sarılıyor, ben de onu koklayarak uyumayı seviyorum. Sen de bana koklayarak sarılıyorsun anne, insan sevince koklamak istiyor."

Bu çılgın sitem adamın dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına sebep oldu. *Evet insan sevince koklamak istiyordu.* Bulut da onun kokusunu özlüyordu. Hem de çok.

Ne tuhaf bir duyguydu, birkaç ay evvel onu çok rahatsız eden bu çocuk sesi, kadın derdini, evde dolaşan yabancılar, şimdi gülümsemesine sebep oluyorlardı.

Yağmur'un hakkından gelen Çiçek istediğine kavuşmadan uyumayacağını belli ediyordu. Zaten o asi ve bir duvarlı kadının hakkından bir tek o geliyordu. Ve lanet olsun, içinden bir ses Çiçek'e tezahürat edip gaza getirmek istiyordu. Annesinin duvarlarını yıkmasına yardımcı olmak istiyordu.

Gerçekten bu kadar değişmiş miydi? Bu fikir hiç hoşuna gitmedi, evli kadının peşinden koşacak kadar gursuz, onursuz olmamıştı. Ama ya dosyada okudukları... Ya onlar ne anlama geliyordu? Aklında gezinen soru işaretlerini zihninin derinliklerine attı ve sahibine sorana kadar da oradan çıkmasına izin vermeyecekti. Şu anda onunlaydılar, isteyerek ya da korkarak... Onlara sahipken, geleceğin belirsizliğini düşünmenin ne anlamı vardı?

Yağmur'un yatak odasına gelince kapıyı hafifçe tıkladı ve ondan cevap gelmeden, açarak odasına girdiğinde, diğerlerinin kanepede oturmuş ve film izlediğini, Yağmur'un da yatağın ucuna oturup kızıyla savaştığını gördü.

"Sadece Arkadaşım Bulut..." dedi yataktan fırlayarak ayaklanan Çiçek heyecanla.

Masum gözleri öyle güzel parlıyordu ki, adamın yüreği ateşe düşmüş kar gibi eriyordu. Maheru ve Ayrin toparlanırken, Yağmur anlaşılmaz bir şekilde ondan en uzak noktaya kaçmıştı bile.

"Rahatsız etmek istemedim." dedi dalgın bir sesle kadının iri iri açılmış şaşkın gözlerine bakarken. Yağmur her zamankinden daha

na solgun görünüyordu? Zaten çok beyaz tenli bir kadın olduğu için, rengi anlamak imkânsızdı ama çok yorgun ve bitkin duruyordu. Hasta mı oluyordu? Bir sıkıntısı mı vardı? Omuzları bile daha çöküktü. Sanki dokunsa bayılacak ya da hüngür hüngür ağlayacak gibiydi hali. Güzel gözlerinin altında da mor harikalar belirmişti. Zaten bayıldığı günden beri biraz cansız ve renksiz dolaşıyordu ortada, adamın bunu fark etmediğini mi sanıyordu!

"Sesini duydum, iyi geceler öpücüğü almak istedim." dedi Çiçek'i kollarına alıp içten ve iştahlı birkaç buse çalarken yanaklarından.

"Seninle uyumak istiyorum." dedi Çiçek huysuzca kollarını boynuna sarıp, işini garantiye almayı denerken. Şimdi bacaklarını da beline sarmıştı, onunla gitmeye hazır olduğunu sessizce dile vuruyordu iyice zeki şey.

"Yatağında uyuman daha uygun Çiçek..." dedi Yağmur kızına kaşlarını çatarak bakarken.

Bulut ufaklığın sarı saçlarını okşarken "Annen haklı meleğim, yemede uyuman daha uygun." derken yere baktığında, içi bir tuhaf oldu. Vicdan azabı çekmeye gerek yoktu ama çekmeye başlamıştı. Şu ana kadar fark etmemişti ama hepsi bir odanın içinde uyuyordu. Kocaman bir evde, balık istifi olmalarının ne anlamı vardı. En kısa sürede bu işe de bir çözüm bulmalıydı. Çiçek'in kendine ait bir odası, düzeni olmalıydı. Oyuncakları, resimli hikâye kitapları, çeşit çeşit elbiseleri, güneş vuran bir yatağı... Nasıl atlardı bu detayları!

"İyi geceler Çiçeğim, melekler seni korusun." dedi dalgınca ve ufaklığı yatağa yatırdı, eğildi, dudaklarını şakağına dokundurdu şefkatle. Mahru elini dudaklarına koyarak buğulu gözlerle bu tablo gibi görseli izlerken, Ayrın bile bir tuhaf olmuş, ilk defa baba şefkatiyle tanışan yeğeni için mutlu olmuştu.

Onlar candan, kandan daha öte bir bağla bağlanmış iki özel insandı... Sevgi bağı diye bir şey varsa ve onlar bunun kanıtıydı.

Yağmur ise sislenmiş ve duygudan duyguya bulaşmış gözlerini kaçırmıştı. Onun gibi bir adamı daha evvel hiç tanımamış, onun gibi sert kabuğunun içinde yumuşak bir kalp taşıyan bir adamı, bu zamanda tanıdığı için isyankâr olmak istemiyordu. Ona dokunmuştu. Şefkatle, merhametle, arzuyla, ihtirasla ve tutkuyla... Dudakları dudaklarına, elleri tenine, ruhu ruhuna dolanmıştı. Tüm bedeni garip bir hazla ve özlemle karıncalanınca, elini koluna sardı. Ona bakmıyordu

ve yanakları yine hafifçe kızarmıştı. Onu her gördüğünde çoğunlukla bu oluyordu.

"O kızıl abla bir daha gelecek mi?" diye sordu Çiçek kollarını yorganından dışarı çıkarırken. Bulut üzerini kapatıp eline dokundu şefkatle ve kız masumca bakarak cevap bekledi.

"Sevdin mi sen onu?" Bulut gülümseyince Çiçek de gülmüştü otomatikman.

"Sevdim, bir daha gelebilir." dedi Çiçek sanki ev onunmuş da izin vermiş gibi.

"Söylerim gelir... Hem o da seni çok sevdi..."

"Sadece Arkadaşım Bulut, o senin sevgilin mi?"

"Çiçek..." diye uyardı Yağmur soluk soluğa. Bu terimi nereden duymuştu minik meleği? Sevgili ne demekti anlamını bile bilmediğine emindi.

Çiçek kaşlarını kaldırarak ona meydan okudu. "Ama Ayrin Teyzem sevgilisi çok güzelmiş diyordu." dedi masumca. Sonra Bulut'a dönerek, "O abla bize gelsin ama sevgilin olmasın tamam mı Sadece Arkadaşım Bulut? Eğer çok sevgili istersen annem sana olabilir..."

Yağmur bir an sendeledi, Mahru kulağına kadar kızarırken, Ayrin sesli sesli kıkırdayarak duvara baktı. Kadın içine girecek bir yerin dibini aradı ama bulamadı. Dehşetle ayrılan gözleri yüzünü yırtıp ormanda tura çıkacak gibi yerlerinden fırladı. "Çiçek..." dedi bayılacak gibi dururken, sesi sanki yokuş çıkmış gibi soluk soluğaydı.

"Ama anne bence siz sevgili olmalısınız, o zaman birlikte oynayabilirsiniz."

"Çiçek sevgili ne demek?" dedi Bulut dudaklarını gererek.

"İyi arkadaş demekmiş, teyzem öyle dedi. Sen benim en iyi sevgilimsin ya, annemin de sevgilisi olabilirsin."

Bulut'un keyifli kahkahası odayı inletirken, herkesin yüzü kızıla boyanmış, Ayrin tırım tırım kaçacak delik ararken, Mahru onu kapüşonlusundan yakaladığı gibi tekrar yanına sabitlemişti.

Yerin dibine girecek gibi hatta her an bayılacak gibi olan Yağmur soluğunu tutmuştu belli ki... Bulut kadının tepkisini izlemeye devam ederek, kıza cevap verdi ama Yağmur huysuz gözlerini çoktan kaçırmış, ağzının içinde homurdanmaya devam etmişti. Onu sıkan neydi? Sevgili düşüncesi mi, yoksa onun sevgilisi olması düşüncesi mi, yok-

a bir sevgilisinin olduğu düşüncesi mi?

"Tamam kızıl abla da sevgilin olabilir, annem de ama o kadar..."

"Çiçek sus artık..."

"Anne neden kızıyorsun, Sadece Arkadaşım Bulut çok güzel sevgili oluyor... Valla..." dedi ve iç gerdi. "Üzülme Sadece Arkadaşım Bulut ben hâlâ senin sevgilinim tamam mı?"

Bulut daha fazla dayanamadı, pamuk yanaklarını öpüp kendinden geçerken "Sen benim en büyük aşkımsın meleğim... Senin yerini kimse alamaz." dedi içtenlikle.

"Sen de benim aşkımsın Bulut, çokkkk çokkkk çokkkk seviyorum seni." dedi abartılı bir uzatmayla. "Ama kızıl abla en iyi sevgilin mi gerçekten?"

Kıskançlık Çiçek için hiç anlaşılır bir duygu değildi ve içindeki duyguyu kavrayamıyordu minik bedeni.

Yağmur içinden gelen saf kıskançlığı ve merakı bastıramadı ve gözlerini cevap beklercesine adamın yüzüne dikti. Bulut gözlerini kıstı, tek kelime etmeden onun gözlerine baktı kısacık bir an ve meydan okudu adeta.

Asla iyi bir inkârcı olamayacaktı ve hiçbir zaman duygularını tam saklayamayan Yağmur yutkunarak gözlerini kaçırdı. Kızardı, gözleri garip bir kırgınlıkla parladı, ellerini çekiştirmeye başladı. Mahcup hali öyle tatlıydı ki... Ona... ona dokunduğu ve ilk defa öptüğü anı hatırlattı.

Kollarında titreyen ama cesur olan, ürkek ama tutkulu... Gözlerindeki alev, şehvet ve istek, arzuyla harlandıkça, kadının yüreği hızlandı. O da aynı şeyleri hissediyordu işte, gözleri adamı ele veriyordu. Asla inkâr edemezdi, isteyerek öpmüştü onu, adam zorlamamıştı.

Eğer geriye çekilmek isteseydi izin verecekti Bulut belirtmişti ama Yağmur kendini onun kollarına ve dokunuşlarına teslim etmeyi seçmişti. Yağmur adamın düşüncelerini okumuş gibi gözlerini sürekli başka taraflara çevirdi. Dudaklarını dişledi, yüzüne düşmeyen saçlarını geriye çekti. Ve Bulut onu oracıkta, ablasının ve kardeşinin, hatta Çiçek'in gözleri önünde tutup, sersemleyene kadar öpmek istedi. Ve bu fikir bedeninde sıcak bir esinti olup dolaşırken, kasıklarında gerginlik olup kendini hissettirdi.

Mahru ve Ayrin'in dikkatli bakışlarından kaçmarak yerinden doğ-

ruldu. "Kapat gözlerini..." diye buyurdu tatlı bir emirle ufaklığa "Ve sabah uyanınca yanıma gel, sımsıkı sarılayım sana." diyerek emir verdi. Onun "Oleyyyy..." diyen heyecanlı sesiyle gülümsedi. "Gözler kapansın." diyerek direktif verirken sırıtıyordu.

Yağmur'a içten bir bakış attı, kızın gözlerini sımsıkı yummasıyla da odadan ayrıldı.

Oysa meydan okuyordu gücü yettiği kadar yüreğine...

En olmaz zamanların içinde gidip, geride ağır yaralı bir hayat bırakmaktan korkuyordu. Ölümün ayak seslerini dinler olmuştu uzun zamandır... Belki de son görüşü olacaktı bu kışı. Uzak bir gurbetin ilk yaz akşamında taze demlenmiş çayın buğusuna süremeyecekti yüzünü. Oysa daha önce çarpmamıştı yüreği böyle hoyrat, terlememişti elleri dokunduğunun ilk temasında, ürpertisine düşmemişti ensesinin kökü... Sevmelerin ertesine sığınmaktan unutmuştu çarpan bir yüreğe sahip olduğunu...

Hakkı yoktu zamansız hayallerinin girdabına sürüklenmeye... Kıyamet tarifesinde asılı kalmışken takvim yaprağı, hayal kurmamalıydı gelecek üzerine. Ölümler can gezerken kıyılarında, düşmek istemiyordu yalın ayak özgürce gezdiği toprak gözlerine... Şimdi yokluğuna yakalandığı her anının üşüyen sızısı düşüyordu kirpiklerindeki ıslaklığa...

Oysa kolay mıydı dolu dolu yaşamayı hayal ettiği hayattan kaçmak, hele de firardayken acemi yüreği böyle...

Birkaç gün boyunca Yağmur kaçtı, Bulut umursamamaya çalıştı, ona zaman tanıdı ama ne zaman Kızıl saçlı kadının konusu açılsa evde, Yağmur hırçınlaştı ve durduk yere adama çıkışmaya, öfkeyle bakmaya, nefret kusan gözlerini olur olmaz anda çevirmeye başladı! O böyle kıskanç ve önlenemeyen bir nefretle onu karşıladıkça, Bulut bu durumu yanlış anlayıp uzaklaştı. Ondan tiksindiğini, uzak durmak istediğini sanarak araya konan mesafeyi iyice açtı.

Fakat kötü olan gerçek, Yağmur günden güne güçsüzleşiyor, rengi bedeninden çekildiği gibi, kilo da kaybediyor ve uyuşuk bir kukla gibi evde dolaşmaya başlıyordu. Elini neye atsa sanki hissizlik varmış gibi kavrayamayıp yere düşürüyor, bazen yürürken birden durup arkasına bakarak kaşlarını çatıp ne yapmak için yola koyulduğunu düşünüyordu. Birden yukarı koşarken aniden durup saf saf yere bakıyor, dakikalar sonra ne için çıktığını unutmuş gibi usulca aşağıya iniyordu.

Kahvesini getirdiği zaman daha fazla dayanamayan Bulut "İyi misin?" diye sordu tedirgince.

"İyiyim..." dedi Yağmur masaya fincanı koyarken titreyen eliyle, fincanı tutmaktan bile korkar gibiydi. Yine mesafesi yüzünde, uzaklığı gözlerinde parlıyordu.

"Şirazen kaymış gibi..."

"Bahar yorgunluğu... Düzelirim."

"Bugün çekilebilirsin, Mahru ve Naci ilgilenir benimle."

"Gerek yok." dedi Yağmur uyuşuk bir yürüyüşle odadan çıkarken, "Başka bir şey var mıydı?"

"Gidip uyumanı istiyorum, yapacak mısın?"

"Afiyet olsun." dedi Yağmur özgüveni tam bir ifadeyle odadan çıkarken. Bu kadına sinir oluyordu Bulut, resmen günden güne düşüncelerini avucuna alıyordu.

Yağmur odaya girdiğinde bacakları onu taşımıyor gibiydi. Öncelik amacı dinlenmekti biraz ama içindeki boşluğa doluşan melodi onu en savunmasız yerinden yakaladı. Mahru hafif müzik halinde camları siliyordu, Yağmur ayaklarını sürükleyerek yürürken dinlediği şarkıyla birden durdu, önce dudakları titremeye, sonra gözleri dolarak iki dizinin üzerine oturup hıçkırarak ağlamaya başladı.

Hayat bazen öyle insafsız ki
Küçük bir boşluğundan yakalar
Hissettirmez en zayıf anında
Seni ta yüreğinden yaralar

Ellerin kolların bağlansa da
Başında kasırgalar kopsa da
Sen tüm gücünle karşı koysan da
Seni acımasız sevdaya salar

Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun
Beraber olamayız benim gibi biliyorsun
Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım
Sen kendi dünyanın toprağında büyüyorsun

Haklısın biraz geç karşılaştık
Oysa hiç konuşmadan anlaştık
Bazı şeyler var ki söylenmiyor
Biz senle sözleri susarak aştık

İnsan acılarla kıvransa da
Ve o aşkta bir daha doğsa da
Dünyasını yeniden kursa da
Düşler ve gerçekler ayrı ayrı yaşar

Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun
Beraber olamayız benim gibi biliyorsun
Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım
Sen kendi dünyanın toprağında büyüyorsun

Bir şarkı bir insanı yakasından ancak böyle zalimce yakalardı. Elindeki bezi bir köşeye atıp kardeşi dediği kadına sarılmak için endişeyle söylenerek koşturan kadın, o ana kadar şarkının sözlerinin derinliğinin farkına bile varmıştı.

Ama her sözü içine ok olup yağan Yağmur, dudakları titreyerek ıslak gözlerini kaldırıp ablasının yüzüne diktiğinde, her söz ikilinin arasında asılı kalmıştı.

"Başlıyor ve biliyorum... bu sefer durmayacak, bitirene kadar, tüketene kadar durmayacak abla."

Damla damla döküldü susmuş sırlar gözlerinden, parça parça aktı içlerine acı büyük korkular ekerek.

Şarkının usul melodisi yüreklerini yakarken Sezen Aksu'nun güzel sesi iki kadının da ciğerini deveran ediyor, her sözü nokta atışı yaparak gerçekleri dile vuruyordu.

Artık isyan sinyallerini veren bedeni gücünü tüketti o gün Yağmur'un ve savaşı kaybetti. Ertesi gün uyandığında, başı çatlayacak gibi ağrıyordu ve oda resmen etrafında dönüyordu. Olanları düşünmekten ne uyku uyabilmiş, ne de yaptığı hataya bir kılıf uydurabilmişti.

Bir umudun peşine takılıp mahvoluyordu ve adamın haberi yoktu. Ne kadar kaçarsa o kadar çekilir olmuştu ona ve ne kadar nefret ederse, bir o kadar da bağlandığını fark etmişti. Ne güne, ne geceye, ne de koskocaman eve sığamıyordu artık. Düşündükçe battığı karanlıkta bahçeler dar, dünya kasvetli bir yer haline geliyordu.

Tam alışırken ondan nefret etmeye, o anda savaştığı anılardan biri aradan sıyrılıyor ve bir ihtimalin peşine takılıp hayaller kurdurmaya başlatıyordu. İçindekiler birikmiş, dolmuş taşmış ama bir türlü duygu yüklü bulutlara yağmur olup yağamıyordu.

Nasıl yüzüne bakacaktı, nasıl karşısına çıkıp eskisi gibi duyarsız davranacaktı! Upuzun yollar almışken geçmişten ders alıp, şimdi ona sadece takip mesafesinde kalmıştı. Tüm bentleri yıkılmış, şu ana kadar koruduğu iradesi yerle bir olmuştu. Her şeye eyvallah etmeyen Yağmur, adamın tek bir bakışına köle olmuştu. Üstelik zerrece pişmanlık duymuyordu yaptığından, sadece suçluluk...

Tam giderayak olacak iş değildi. O çok güvendiği yüreği onu sırtından vurmuştu. Üstelik adamla şu ana kadar anlaştıkları zamanlar bile çok nadirken, nasıl olur da bu kadar kapılabilmişti? Acı acı içini çekti.

Garipti, onca zaman başını kaldırıp tek bir erkeğe bakmamış, aklına tutku, ihtiras ve cinsellik anlamında tek bir şey getirmemişti ama şimdi... Tutmuş, evinde çalıştığı adamın hormonlarıyla oynayıp, uyuyan yılanı uyandırmıştı. Ne Bulut artık eskisi gibi mesafeli bakıyordu ona, ne de Yağmur mesafesini koruyabiliyordu bu duygulu bakışlara.

Lanet olsun, neden yapmıştı! Neden sızmıştı karanlığına, neden koparmıştı asıldığı bağlarını neden özgür bırakmıştı kilitleyip kaldırdığı yüreğini? Onca zaman kaçak göçek yaşamışken, şimdi bir bakıma bir eli yağda, bir eli balda yaşıyorken, neden bu hatayı yakasına yapıştırmıştı?

Düşündü, düşündükçe ağrıları arttı. Kendisini zorlamasına rağmen ağırlaşan kafası yastıktan ayrılmıyordu. Ne kadar çok düşünürse gücü de o kadar çok tükenir olmuştu. Ne kötü bir durumdu. Bir hatanın onu böylesine güçsüz düşürmesi ve iradesiz bırakması olacak şey değildi.

Çiçek yatağının üzerinde zıplayarak adını seslenirken bir kez daha, resmen çığlık atarak çocuğu susturma dürtüsünü zor bastırdı. Ellerini kulağına kapatıp ağlamak istedi.

Sabırsız, düşüncesiz, cinnet geçiren biri olma yolunda emin adımlarla ilerletiyordu kızının sesi ona... Onun "Anneeeeeee... Anneeeee..." diyen cırtlak sesi kafasının içinde çınlıyor, beynini yerinden oynatıyordu. Elleriyle kulaklarını kapatıp ona bağırmamak için kendiyle savaştı. Kalbini kırmaya ramak kalmış ama Çiçek susmak nedir bilmemişti.

Sonunda yorulan Çiçek ona seslenmeyi keserek odadan ayrıldığında, Yağmur Mahru ablasının ona bakması için duâ etti. Böylece en azından, saat ona kadar dinlenip işine geri dönebilirdi. Gözlerini sımsıkı kapattı. Kapının usulca vurulmasıyla yatağında sıçrayarak yine kızının geldiğini sanıp paniğe kapıldı. "Allah'ım sabır ver de kızın sesine katlanayım yoksa kalbini kıracağım."

Allah'tan Çiçek değildi, o olsaydı sesi ondan evvel gelirdi. Ayrıca ve Mahru ablası hasta olduğunu bildiğinden, kapıya vurmadan içeri dalardı. Çiçek'in kapıyı tıklatış şekli vardı. Naci Bey şehre indiğine göre, geriye tek seçenek kalıyordu. Kapı sabırsızca bir daha vurdu, Yağmur panik dalgasıyla sarsıldı. Garip ama hasta halinde bile üzerine bakış attı. Saçları dağılmış, üzeri başka, altı başka bir pijama takımıyla pespaye durumdaydı. Üstelik gözleri uykusuzluktan ve şiddetli baş ağrısından dolayı şişmişti.

Gözlerini kaçacak bir yer ararcasına etrafta dolaştırdı. Sonunda kapının tekrar tıklamasıyla pes edip pürüzlü bir sesle, "Girin." diyebildi.

Yüzü asılan Çiçek, Bulut'un elini tutmuş, endişeyle annesinin odasına çekiştiriyordu. Yağmur kapıda onu gördüğü an berbat halini görmesini istemediğinden - ve tabii utancından öldüğünden- derhal örtünün altına gizlendiyse de, Bulut aldırış etmeksizin yatağın başucuna gelene kadar gözlerini ondan ayırmadı. Onun o halini bir kere gördükten sonra, kimse onu bu odadan dışarı çıkaramazdı. Hemen tepesinde, hesap soran bir tutumla dikildi.

"Anne kalk hadi doktora gidelim." dedi Çiçek üzgün bir sesle. Neredeyse ağlayacak gibi parlıyordu nemli gözleri.

Yağmur örtünün altında zorla nefes alırken, "İyiyim ben." diye homurdandı. "Biraz dinlenince geçer."

"Gece çok ağladın ama... Geçmiyor anne lütfen doktora gidelim."

Bulut dişlerini sıktı, ağrıdan mı ağlamıştı, yoksa başka bir şeyden dolayı mı? Bir bıçak gibi içine saplanan kıskançlık şu halinde bile

kendisini hissettiriyordu.

Ve örtü üzerinden kabaca çekildiğinde, kendini sokak ortasında çıplak kalmış gibi hisseden Yağmur, derhal onlara döndü öfkeyle ama bakamadı gözlerine... Bulut elindeki örtüyle tek kaşını kaldırmış, başının cidden ağrıyıp ağrımadığını sorgularken, Yağmur onun karşısında pijama takımıyla kaldığı için öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Adamın elindeki örtüyü çekiştirerek dişlerini sıktı. "Müsait değilim..."

"Çıplak yatma alışkanlığının olmadığını biliyorum."

Utançtan tüm bedeni ürperip kızarırken, çok geç kavradı onun söylediği şeyi kadın ve gözleri iki şimşek halinde adamın gözlerine uzandı. Geceleri çıplak yatmadığını nereden biliyordu? Bulut ifadesiz bir tutumla yüzüne bakarken, burnundan derin derin soludu. Onları gece uyurken ziyaret etmiş olamazdı değil mi?

Çiçek yanına gelerek elini başına koyana kadar da, adama meydan okuyan şekilde baktığını fark edemedi.

"Sadece Arkadaşım Bulut bizi doktora götürecek anne, hadi kalk. Lütfen."

Kızıyla kısık sesle konuşurken, adamın yüzüne bakmıyordu Yağmur ama Çiçek'i ikna da edemiyordu. Ona hastayken itiraz etmek o kadar zordu ki, Çiçek bir de tutup bu arsız adamı odasına kadar sokmuştu.

Beyaz tenine tezat, yanaklarının alev alev yandığının farkında değildi, gözleri de çakmak çakmaktı ve bu hali adamın aklına o gün olanları getirmekte geç kalmamış, gözleri yine o aynı tutkuyla ışıldamıştı.

Yağmur bir an gözlerini kapatıp açtığında, çatlayan başına elini koyarak durakladı ve konuyu değiştirmeye çalışarak, "Tamam sen in ben geliyorum." dedi kızına.

Başından savma girişimi geri tepti. Çiçek ancak yataktan kalkarsa onun iyi olacağına ikna olacak gibiydi.

Bulut ona daha dikkatli bakarak, "Gerçekten iyi görünmüyorsun. Kalk doktora gidelim." dedi katı ve emredici sesiyle. Bu adam neden aklını doktorla bozmuştu, ona gitmeyeceğini daha kaç kere söyleyecekti!

"Anne, Doktor Mehmet amcayı arayalım gelsin... Ne olur o ge-

lince sen iyi oluyordun. Bulut'a numarasını söyle ne olur... gelsin." dedi Çiçek üzülerek.

"İyiyim annem." dedi kızına kollarını açıp Mehmet'in konusunu geçiştirmeye çalışarak. "Biraz yalnız kalayım daha iyi olacağım."

"İyi gibi durmuyorsun." diye diretti Bulut, "Şu Mehmet Bey'in numarası varsa..." dediğinde kadın çileden çıkarak "İyiyim diyorum neden ısrar ediyorsunuz? Asıl bu tutumunuz beni hasta ediyor." diye çıkıştı. Sesindeki öfke yalan söylediğini doğruluyordu.

Yağmur kızına bakacakken birden koluna dokunan el, onu yataktan kabaca çekerek çıkardı ve daha ne olduğunu anlayamadan ayaklarının üzerine dikti. Yeni doğmuş ceylan gibi güçsüz ve halsiz duran Yağmur bir anlık dengesizliğin ardından, tutunacak bir yer aradı ve bulamayınca en son istediği kişiye atılarak, düşmemek için direndi.

Onu kolundan tutup düşmemesini sağlayan Bulut, durum tespitinde ne kadar haklı olduğunu göstererek, "Çocukluk etme de kalk hazırlan. Dikkat ettim, sürekli uykusuzluk çekiyor ve çok yüksek ağrı kesicilerden alıyorsun. Üstelik ayakta duracak gücün yok, sen kafayı mı yedin de doktora gitmiyorsun?"

Bu kadar dikkat ettiğini fark etmemişti Yağmur, birden duruldu, içi buruldu, gözleri doldu, yutkunamadı. Ona dikkat mi ediyordu? İyi de neden? Gözlerindeki yaşları geriye itteledi. Başkası tarafından düşünülmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu, kadın olarak hissetmeyeli, nazlandırılmayalı, değerli olduğunu düşünmeyeli...

Bulut elinin baskısını arttırdı onun düşmesini engellemek için, ayakta duramaması canını iyiden iyiye sıkmıştı.

"Hadi hazırlan." dedi hırçın halini bildiğinden alttan alırken.

"Ben..."

"Kucağıma alıp indirmemi istemiyorsan..." derken gözlerindeki o baskın parıltı kararlı olduğunu vurguluyordu. Ve bu bir tehdit değildi. Gerçekten o gün böylesine çelik gibi bir düşmanla tartışacak gücü yoktu kadının, başı sandığından daha fena olmaya başlamıştı, o yüzden itirazlarına bir son verdi.

"Çantan nerede?" diye sordu Bulut.

"Ben biraz dinlenirsem toparlanırım... O zamana kadar Çiçek'le ilgilenir misiniz?" diye adamın suyuna gitmeyi denedi. Başı fena dönüyordu, her an yere düşebilirdi ve bunu sakladığını sanırken yanılıyordu!

"Kesin bir şey var..." dedi Bulut dişlerini sıkarak, onu bıraksa yere kapaklanacağı o kadar belliydi ki.

"Nereden çıkardınız?"

"Çiçek'le ilgilenmemi istedin."

"Yorgunluktan bayılmadan odamdan çıkarsanız, dinleneceğim." Çidden başı fenaydı ve adam yanında durdukça midesine vuran sıkıntısı kabarmaya başlamıştı. Tek bir isteği vardı uyumak, biraz iyileşinceye kadar uyumak, derdini unutuncaya kadar uyumak, Hakan'ı unutuncaya kadar uyumak, Çiçek'i odadan uzaklaştırana kadar uyumak.

Adamın elinden örtüyü güçsüzce çekerek "Sanırım hasta olduğumuzda dinlenme iznimiz vardır." diye misilleme yaptı ve yüzüne bakmadan örtünün altına gömülerek ona sırtını söndü.

Ona buz gibi bakan Bulut, Çiçek'i annesinin yanından aldı. "Ne yapmak istersin?" derken kıza göz kırpınca, zeki olduğunu belli eden Çiçek kıkırdayarak "Parka gidelim mi yine?" diye sordu yüksek sesle ve Yağmur henüz başını koyduğu yataktan öyle bir doğruldu ki, tüm oda etrafında fırıldak misali döndü. Bulut, Çiçek'e göz kırparak "Neden olmasın!" dediğinde çoktan kapıyı kapatmıştı.

Neyse ki onun niyetini anlayan Yağmur sadece yastığını kapıya fırlatmış ve "Eğer benden habersiz kızımı bir yere götürürsen, bu evi senin başına yıkarım dağ kaçkını..." diye bağırdığında, onun ufaklığı kucağına alıp merdivenden inen sesinin "Sanırım annen iyi olmaya başladı." dediğini duyumsamamıştı.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, pelte gibi olan bedeni uykuyu reddetti. En son Mahru yemeğini zorla yedirip uyku ilacı içirdiğinde, kendini huzura teslim edebildi. Ve bedeni ölüm uykusundan ancak akşama doğru uyanabildi. O da sadece yemek yemek için.

Ertesi sabah güneş yüzüne doğmuş ama Yağmur hâlâ yataktan çıkacak gücü kendinde bulamamıştı. Akşama doğru ev sessizleştiğinde bir ara uyanmış, su içmiş ve yeniden yatağına gömülerek uykunun teselli eden karanlığından, ağrılarından, acılarından ve korkularından uzaklaşmıştı. Çok sonra güçsüz bir şekilde kıpırdandı. Yatak odasında bir hareket duyunca, yine Çiçek'ın ona bakmaya geldiğini sanarak doğrulmaya çalıştı. Kızını daha fazla endişelendirmek istemiyordu. Başı dönüyor, gücü bedeninden çekilirken de elinden bir şey gelmiyordu.

Biraz güç uygulayarak gözlerini açar açmaz, çelik gibi sert göz-

lerin yüzüne dikildiğini fark etti. Mavi, solgun, buruk gözler öfkeyle parlayan koyu kahvelerin içinde kaybolmuştu. Güzel yüzündeki ışık sönmüş, kırmızı dudakları çatlamış ve birbirine yapışmış, gözleri kirpiklerine tonlarca ağırlık yüklenmiş gibi yarıya kadar aralanmıştı.

"Kusura bakmayın..." dedi Yağmur uyuşuk ve yorgun bir tonda, "Geldiğinizi duymadım."

Bulut çenesini kaldırdı. "Doktor şimdi gitti..."

Yağmur şaşkınca kırpıştırdığı gözleriyle güçsüzce ona bakarken, adamın bir an şaka yaptığını sandı. Sonra Bulut'un ciddiyetini görünce, önce kuşkuyla baktı sonra "Benimle alay mı ediyorsunuz?" diye hesap sordu.

Biraz öfkeli duran altın kalpli Bulut, hayretle kaşlarını kaldırdı, sonra biçimli dudakları hafif bir seğirmeyle hareketlendi. Öfkeliydi. İyi ama neden?

"Gayet ciddiyim. Hastaneye gitmen gerekiyormuş, bazı tahliller yapılacakmış. Ablan evden çıkmana izin vermedi doktora ve benimle de ciddi bir tartışma yaşadı! Eğer seni götürürsem bir daha bu eve asla dönmeyeceğini söyledi."

"Doğru söylemiş."

"Sakladığın ne?"

"Ne saklayabilirim?"

"Kanser misin?"

Kız soluksuz kaldı ve hiç beklemeden "Nereden çıkardınız? Yok öyle bir şey." diye dürüst oldu.

"Eğer seni evden çıkarırsam seni alıp gitmekle tehdit etti doktoru, sence bu tepkisi normal mi..." Gözlerini kıstı.

"Kaçan bir kadınım ben Bulut Bey, bunu artık sizden saklamıyorum, hastaneye gitme riskini nasıl göze alırız?" Mantıklıydı!

"Benden bir şey saklamadığına emin misin?"

Yağmur yorgun kaşlarını çattı. Ağzının içinde metalik tadı, bedeninde karıncalanma ve uyuşmayla iç gerdi. "Özelim sizi ilgilendirmez Bulut Bey... Sonuçta ben çalışanınızdan başka bir şey değilim... Sizin için sadece çalışanlarınız kadar değerliyim."

Onun için ne kadar değerli olduğunu bilseydi bu sözlerinden utanırdı. Dişlerini sıkan adamın elleri yanlarında yumruk oldu. Tek kaşı-

ni kaldırarak artık bazı özel anları paylaştıklarını belirtircesine yatağa yaklaştı. "Sağlığın beni ilgilendirir..." diye tek seferde söyleyerek, kadının nefesini kesti. "Sadece çalışanım olmaktan çok zaman önce çıktın."

Kalbi yerinden çıkıp karnına düşen kadının, heyecan gücünü tüketmekten ileri gitmiyordu. Şok olmuş halde adamın yüzüne bakarken, o da daha çok yaklaştı şaşkın yüzüne. Lanet adam şu hasta halinde bile, ona işkence etmeye devam ediyor, soluk kesecek kadar dibine sokulup olanları beynine sokuyordu. Ilık nefesi, sıcak ve korunaklı bedeni adeta büyülenmiş gibi kadını çekiştiriyordu.

"Doktor bedenini çok hırpalandığını ve bir süre dinlenmen gerektiğini söyledi. Bir de mutlaka hastaneye gitmemiz gerektiğini."

"Gitmemiz..."

"Evet, biz..." dedi sınırların kaldırıldığını belirterek. "Bir süre bir şey yapmanı istemiyorum, iyileşene kadar da bütün zamanını, enerjini ve gücünü kendine harcamalısın. Seni tekrar sağlıklı görmek istiyorum."

"İşinizi aksattım özü..."

"Lanet işin canı cehenneme... Kendine neden dikkat etmiyorsun kadın, sen robot değilsin... Bundan sonra dikkat edeceksin."

Bu kesin bir emirdi.

Yağmur tokat yemiş gibi irkildi adamın perde perde yükselen tok sesiyle. "Kendine dikkat edemezken kızına nasıl sahip çıkmayı düşünüyorsun?"

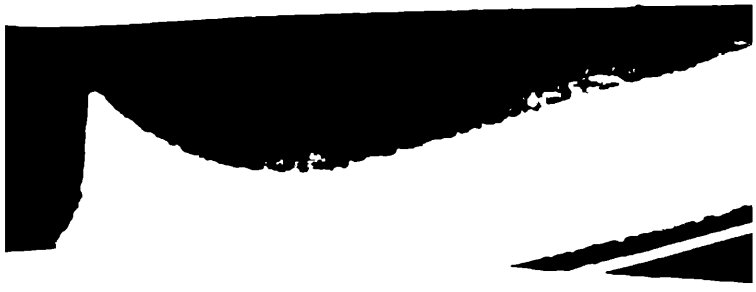
"Çiçek nerede?" dedi Yağmur panikle. Onun en son böyle hasta olduğunda, üzüntüden ateşlenip hasta olduğunu hatırlamıştı bir anda. Panikledi.

"Onunla biz ilgileniriz..." Kadın kuşkuyla bakınca, "İyi merak etme, aşağıda oynuyor." diye içini rahatlattı.

Yağmur salak gibi olan kafasıyla güçlükle doğrulup oturmaya çalışırken, yatak haliyle ne kadar güzel, çekici ve akıl kurcalayıcı olduğunun farkında bile değildi.

"Çocuklarla ilgilenmem lazım. Ablam hem ev hem onlar derken, tek başına yorulacak." dedi hüzünlü bir halde.

Yataktan kalkmaya çalışınca omuzlarına şefkatle dokunarak yatağa bastırarak kalkmasını engelleyen adam, "Sen bunları düşünme." diye teselli etmek istedi onu.

Yağmur başını kaldırdı üzgünce. Gözleri dolu doluydu. "Nasıl düşünmem... Dünyada onlardan başka kimim, neyim var ki benim?" dedi hüzünle.

"Ben de varım artık, unuttun mu?" dedi Bulut kaşlarını çatarak. Sesi ne kadar şefkatliyse gözleri de bir o kadar kendinden emindi.

Kalbi öyle hızlandı ki, kız nefes almayı unuttu. O mu vardı? Yağmur'un bulutlu gözleri ha yağdı ha yağacak gibi şislendi, her an bu konuşmanın ortasında su koyuverebilirdi. O vardı? Biri vardı hayatında, ona destek olan, sahip çıkan, acıtmayan, kollayan, koruyan biri öyle mi? Bu çok uçrak bir rüya kadar hayaldi.

Sonra silkelendi. Hakan da hayatına girerken böyle söylemişti. "Korkma, ben varım." ve sonunda korktuğu tek kişi o olmuştu! Duygularını masaya yatırdı tek tek, sahici duygularına cesur yanıt yoktu. Dank etti gerçekler yine. Terli alnına yapışmış saçlarını kenara itti. "Sanırım saçma fikirlere kapılmanızı sağladım." dedi zor nefes alarak. Yaktı gemileri içindeki deli yine ve direndi kendi bildiğine.

Bulut kaşlarını çatarak bir iki adım yaklaştı. Yatağın yanına oturdu. "Şimdi derin bir nefes alarak kendine gelmeye çabala..." dedi yumuşak bir sesle. "Biraz toparlan doktora gidelim."

"Gitmeyeceğim... Ne doktora ihtiyacım var ne size... Ben... BEN..."

"Sen ne Yağmur? Sen nesin? Tanrı mısın? Ne kadar gücün var? Neye gücün yeter? Yağmur gör artık gerçekleri, tek başına kurtulamayacaksın, debelendikçe batacaksın ve bu sefer batarken tek başına gitmeyeceksin. Sana güvenen herkesi felaketine çekeceksin. Hep aynı tantanayla dikiliyorsun karşıma... Kabul et artık, sizin yanınızdayım. Hayatınıza isteyerek girmedim ama yol arkadaşınız olmaya gönülden razıyım."

"Biz... Biz..." derken yutkundu ve hıçkırırcasına "Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz." diye panikle yataktan çıkmak istedi. Kaçmak, bu duygu yükünden kurtulmak, ona sığınma dürtüsünden kaçmak, kollarına kendini savurma arzusundan firar etmek istedi. Ağlamak istemedi, acız olmak istemedi. Yorgun bedenini, gönlünü onun huzurunda dinlendirmekten korktu.

Bulut bunu anlayarak eline uzandı ve iri ellerıyle buz kesen ellerini avucunun içine alarak sıcaklığıyla hem yüreğini, hem tenini yaktı. Bu bir adımdı. Yağmur adamın iri eline hayalde gibi bakarken, o usul-

ca devam etti sözlerine.

"Direnmenin kime faydası var... Senin sandığın gibi haylaz oyunların izlerini taşımıyorum ne yüzümde, ne de ruhumda... Düşünsene, hatırına düştüğünde kızının, mazideki gülücük mü olmak istersin, yoksa pişmanlığı mı? Ya da adın anıldığında bir mecliste, heyecanla kalp çırpınışı mı olmak istersin, yoksa kâbusları mı? Olmaz deme, binleri adını fısıldar öyle yerli yersiz zamanla, o zaman yüzde gülücük mü olmak istersin, yoksa dudaklarında bela mı? Yağmur... Sen başlarına bela mı, yoksa taç mı olmak istiyorsun karar ver..."

"Sen..." dedi kız soluksuz halde ne diyeceğini bilemeden. "Sen neden bu kadar iyilik yapıyorsun? Sana verecek hiçbir şeyim yok. Ben... Ben sana uygun biri değilim. Acı veririm, huzursuzluk olurum hanene ve geleceğine..." dedi sınırları aradan kaldırıp ilk defa içini dökerek.

Adam gülümsedi bu sefer, öyle içten, öyle yürekten, öyle ruhuna işleyerek ve güven vererek. Artık sevgi yürekten çıkmış dudaklara bulaşmıştı, bilmeseler de.

"Bazen vermeden almayı sevmelisin... Karşılık beklemeden, menfaat gözetmeden... Saflığı tatmalısın, yavanlığı... Mesela açken kuru ekmeğin lezzetini hiçbir şeye değişmediğin gibi, kibirden arınan yüreğin lezzetini de hiçbir sevgiye değişmezsin... Bırak, almadan vereyim minneti, şefkati... Bırak Çiçek can bulsun yağmurun yağdığı topraklarda... Bırak üzerinde onu koruyan, kollayan, tepesinde çatı, korunaklı bir tente olan Bulut olsun... Yağmursuz çiçek açmaz ama topraksız çiçek de büyümez bunu biliyorsun..."

Ne diyordu bu adam? Ağzından çıkanı kulakları duyuyor muydu? İyice güçten düşen, artık kendi düşüncelerıyle bile zor çatışan Yağmur, hıçkırarak ağlamamak için kendini sıktı. Ellerini çekti avuçlarından, gözlerini kaçırdı loş ışıkta parlayan gözlerinden. Yatağa uzanıp örtüyü üzerine çekerek kaybolmak istedi. Başı yastığa güçsüzce gömülürken, yalvarırcasına mırıldandı.

"Dinlenmek istiyorum." Ağlamaklı bir sesle devam etti. "Sadece uyumak, hiç uyanmamak istiyorum." Dudakları titredi, gözleri ışıldadı ve yanaklarından aşağı yaşlar yuvarlanmaya başladığında, artık çok geçti ondan kaçmak için.

Bulut bir an ne yapacağını kestiremeden ona bakakaldı. Oysa hep güçlü durmuştu, hep dirayetli olmuştu. Bu kadar çaresizken bile

direnmesine hak verdi ama neden anlamak istemiyordu, tek istediği onlara destek olmaktı. Sonunda kendi kendisiyle bir savaş vermiş ve kazanmışçasına yatağa yaklaşıp, elini tutmuş, içini açmıştı ama Yağmur onu reddetmiş, derdine ortak, hayatına yasak kılmıştı.

Gitmesi gerekirdi ama olduğu yerden kıpırdayamıyordu. Usul usul ağlayan, hıçkırıklarını dudaklarını dişleyerek genzinde boğan kadına uzandı nazikçe ve beklenmeyen bir şeyi yaparak, yerinden kaldırıp sımsıkı göğsüne bastırdı. Başını sinesine yasladı, iri eliyle yüzünü kavrayıp sakinleşmesine yardımcı olmaya çalıştı, soluklarını da saçlarına armağan ediyordu.

Hıçkırdı Yağmur, güçsüz bedeni titremeye ve hıçkırıklarıyla sarsılmaya başladı. "Neden iyi davranmaya başladın? Neden şimdi hayatımıza giriyorsun ki? Her şey bittiği zamanda, nereden çıktın sen?"

İsyanı Allah'a değildi, bittiği anda bulduğu huzuru doyasıya yaşamayacağınaydı.

Yanağına yaşlar süzülen Yağmur uzaklaşmak istedi ondan ama Bulut izin vermedi. Sımsıkı sarıldı, saçlarını okşadı, omuzlarını kavradı ve varlığıyla teselli, sessizliğiyle telkin etti. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu sanki. Yüreği onu yönlendirmişti. İlk defa cesaretle sokuldu, mis kokan saçlarına dudaklarını yaslayarak koklarken, onu yatıştıracak, ihtiyacı olan, cesaret veren güzel sözlerle telkin etti.

Direnmeyi bıraktı Yağmur, zaten güçsüz ve yorgundu. Ağlayarak göğsünde uykuya daldığında, artık çok geçti.

Ne kadar öyle uyudu bilmiyordu. Bir saniye ya da saatlerce, adam kıpırdamamış, kollarından salmamış, başını okşamaktan vazgeçmemişti. Cenzi dolmuş, burnu ağlamaktan tıkanmış, gözleri şişmiş, gücü tükenmiş halde usulca kıpırdandı yorgun başı. Farkında olmadan ona sokulmuş, ihtiyacı olan desteğine sığınmıştı ve hâlâ kollarında, sıcaklığında ve huzurundaydı. Ayrılmak istemedi, kopmak ya da kaçmak ama yapacak başka bir şey yoktu.

Bir kez daha hata yapma lüksü yoktu. Biraz toparlanınca, adamdan ayrıldı ve "Git..." diye fısıldadı güçsüz sesiyle. "Lütfen, umut arayacak zamanı çoktan tükettim."

Burnunu elinin yanıyla çekerek tenindeki gözyaşlarını sildi. Adam bir şey söylemek için gözlerine baktığında, birden koparıp kendini kollarından, uzaklaştı sıcaklığından ve gözyaşları arasında onun odadan çıkışını seyretti. Böylesine nefret ettiği duygularla ilgilenmek kim

bilir ona ne kadar ağır geliyordu! Oysa artık ondan ne nefret ediyor, ne de korkuyordu, komik olan ona doğru çekildiğini artık kabul ediyordu Yağmur. O bilmese de kadın onun artık içini okuyabiliyordu.

Bulut odadan çıkınca telefonunu kulağına taşıdı ve sabırsızca açılmasını bekledi. "Ne olabilir?" diye sordu karşı tarafa selam sabah vermeden, kabaca.

"Teşhis koymak için tahlillere ihtiyacım var ama fakat ablasının kullandığı ilaçları göstermemesi beni tedirgin etti. Uyuşturucu bağımlısı falan değilse, ağır ilaçların etkisi altında olduğunu söyleyebilirim. Gözbebeklerindeki değişim, kolundaki iğne izleri, bunun kanıtı."

Bulut kaşlarını çattı, bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Neydi saklanan sır? Doktor sesini ayarladı. "Bir şey dikkatinizi çekmedi mi hiç?"

"Sürekli başının ağrıdığını duydum..." dedi Bulut zihnini yoklayarak.

"Gerek zihnen, gerekse bedenen çok yorgun düştüğü için olabilir bu. Ya da ablasının dediği gibi, bedensel direnci kırılmış ve depresyonu ağır geçiriyor olabilir... Ya da migren ama dediğim gibi bedensel bazı değişimler fark ettim onda, normal olmayan şeyler. Tahlil yapmasını sağlarsanız, çok iyi olur. Bir de tatile fazlasıyla ihtiyacı olduğu belli... İlaçlarının ismini öğrenirseniz iyi olur, eğer tahmin ettiğim şeyse..." Sustu doktor. Bu susuş hayra alamet değildi. Adamın içini sıkıştırmıştı bir his ve bundan hiçbir zaman hoşlanmazdı.

"Ne tahmin ediyorsunuz?"

"Sadece varsayım." dedi doktor bu konuyu açıklığa kavuşturmayarak. "Siz yine de tatil işini düşünün. Vücudunun direnci azalmış durumda. Her zamanki yorucu temposundan uzaklaşıp, sakince tatil yapmak onu yeniden canlandırabilir. Güzel bir beslenme ve tahliller sonrasında uygulanan tedaviyle, eski sağlığına kavuşacaktır."

Doktorun sesinde bir sıkıntı vardı fakat Bulut bunun sebebini kavrayamadı.

"Endişelenmem gereken bir şey mi var?" Kaşları çatık, gözleri kadının kapısında takılıp kalmıştı.

"İlaçların adını unutmayın Bulut Bey. Birkaç gün daha yataktan çıkmasın; zaten pek hali olmayacaktır. Biraz dinlendikten sonra mutlaka teferruatlı bir hastaneye başvurulmasını atlamayın... Hatta mümkünse gittiğiniz yer, teferruatlı bir hastaneye yakın olsun..."

“Ne kadar seversen sev,
hesapta olana değil
nasipte olana kavuşuyorsun…”

Müjde Aklanoğlu

KAKTÜS TEAM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Ve sonra ölüm gelir aklına...
Dünyadaki tüm sıkıntıları unutursun...
Allah dersin."

Okunulmasına izin vermeyecekti sessizliğine kelimelerin. Anlaşılmayı bekleyen alışkanlığın adı olmalıydı artık dirayet. Her şeye geç kalmışlığın karşısına geçip meydan okuyacaktı yazgısına... Cesaretsizliğine pişmanlıklar eklemeyecekti bu saatten sonra.

Çıkmayan gönülsüz canı gibi meydan okuyacaktı ölüme... Kendini inkâr eden bir eylemin peşine düşüp umut çiçekleri ekmeyecekti küllerin içine... Şah damarında şahlanan duygular kalbine göç etmeden, kesecekti en olmadık yerden aşk denen o illetin kafasını...

Hasta olması unuttuğu birçok gerçeği işte yine yüzüne vurmuştu.

Hayallere dalıp boş verdiği, bedellerini yok saydığı ne varsa gözler önüne yeniden serilmişti.

Yağmur düşünceler içinde boğuşurken, telefonun sesiyle gözlerini araladığında, neredeyse beyni dışarı akıyor gibiydi. Yerinden biraz zor da olsa kalkıp telefonu eline aldığında, karşıdaki kişi selam sabah vermeden, "Merhaba tatlım..." diye tok sesiyle lafa daldı.

Bir ürperti tüm bedenini yalayıp, onu korkusuyla titretirken, kız-

gın bir top halini alan beynine bir ağırlık çöreklendi. Nefes alamıyordu Yağmur. Hayır, sadece nefes alamıyor değil, bildiğin ölüme uzanıyor gibiydi. Asırlık umut uykusundan bir dehşetle uyandırılmıştı.

"Şaşırdın mı? Seni bulamayacağımı sandın değil mi?"

Elinden kayıp giden zaman gibiydi soluk almak, geçmişe bakmak ama dokunamamak, değiştirememek gibi... Kendini zorladı Yağmur, yaşama sebeplerini hatırlayarak, asıl savaşının neden olduğunu kavrayarak, zamana tutunmaya çalışarak soluk almaya zorladı.

"Hakan..."

Dizlerindeki bağı çözen bir şifre gibiydi bu isim ve kodlama tamamlandığında, dizlerindeki güç çekilerek yere sertçe kapaklandı.

"Geçen defaki konuşmamızdan beri nasılsın kancığım? Ah pardon, hafızan yerine gelmiş sanırım, yoksa bu kadar soğuk karşılamazdın beni."

"Geçen defaki konuşmamız mı?"

Bir balyoz düştü başına ama yerine gelmedi hafıza dediği o menün nesne.

Geçen defadan kastı neydi? Neden bahsediyordu bu iğrenç herif?

"Hatırlamıyor musun?" dedi adam onun yeniden özüne döndüğünü anımsatarak, lafı dolandırmadan devam etti işkencesine. "Beni aradın."

Boğazında bir çöl inşa edildi, gözlerinde sisten bir perde, nereye baksa göremedi, ne kadar yutkunsa da boğazındaki kuruluğu gideremedi. Eğer Azrail insan sıfatına bürünseydi, kesinlikle bu adamdan ileri gidemezdi. Yağmur bayılacak gibi oldu.

Dünya hızla dönmeye, yer zelzele olurcasına ayaklarının altından çekilmeye başladı. Onu ne zaman aramıştı bir türlü hatırlayamadı, hatırlayamadıkça verdiği bilgilerin dehşetine kapıldı. Ne anlatmıştı ona? Yerlerini mi? Bu bir faciaydı!

"Bana bağlandın, unutamıyorsun, kabul et." dedi adam kibirle gülerek.

"Öyle. Sana bağlanınca düşmem sandım... Karakterin çürükmüş, canım yanınca anladım. Şimdi eskisinden daha sağlamım ve sana bağlı değilim."

"Hâlâ bana bağlısın." dedi adam aydınlığına tente olan karanlık gibi geleceğine dokunurken. "Hem kızımla, hem nikâhımla bağlandın

bana... Benden kurtulduğunu sanma, sığındığın delikten almaya geleceğim seni. Ve geldiğin gün büyük bir parti vereceğim. Seni özledim hayatım. Sesini, kokunu, hırçınlığını bile özledim." dedi adam gülümseyen bir sesle. "Bekle beni, çok uzun ayrı kalmayacağız."

Ve telefon kapandığında kadın donup kaldı. Fırtınaya kafa tutan, okyanustaki kâğıttan bir gemi gibiydi... Her yanından su alıyordu, ıslandıkça ağırlaşıyordu sanki... Her an biraz daha batıyordu ama umutla kurtulacağına dair inancını da kaybetmemeye çalışıyordu.

Şu ana kadar.

Oysa baharda açmaya alışıktı tomurcuklar, kışın çiçek vermezdi hiçbir ağaç, unuttu. Yağmur kış olmuştu, baharı görmek vuslat bile içermiyordu. Karanlığını bölen cılız bir ışık gibi Bulut'a tutunurken, şimdi tutunacağı tüm ışıkları Hakan söndürüyordu. Yere kuvvetle basarak kalkmaya çalıştı. Ama dizleri titriyordu! Tüm benliğinin korku şifresi çözülmüş, yeniden o dehşet anların içine savrulmuştu. Başı dönmeye, burnunun gerisinde sızlayan acı tatlı tatlı kaşınmaya başladı. Birdenbire odasının kapısı çok uzaklarda gibi göründü.

Ne ara gelmişti panikle buraya, ne zaman çıkmıştı hole, anlayamadı. Beden fonksiyonları durmuş gibiydi. Burnundan sızan ılık kan, tenini yalayarak dudaklarına süzülürken, gözlerinden firar eden yaşlar çoktan yanaklarından aşağıya intihar etmeye başlamıştı.

Elinin tersiyle burnunu sildi. Kanın beyaz teninde bir allık gibi dağılmasını sağladıktan sonra, duvardan güç alarak ayaklanmak için direndi. Her yıkıldığında ayaklanmayı kendine erdem edinmişti, şimdi de ayaklanacak ve eski haline geri dönecekti. Yanaklarını kuruladı, durmuş beynini toparladı.

Kapının kıyısından onu gören Bulut, "İyi misin?" diye sordu tedirgin bakışlarıyla.

Sessiz, yorgun, ağır ağır kaldırdı başını Yağmur. Yıkık, dökük ruhunun duvarları yine umudunun üzerine yıkılırken, telefonunu cebine koyarak kırılacak gibi ağrıyan belini dikleştirdi. İçinde uçuşan siyah kelebeklerin etkisiyle paniklese de, adama bakmadan "İyiyim..." diye fısıldayabildi.

Onun her an bayılacak gibi duran haline dikkat kesilen Bulut, "İyi değil gibisin..." diye söylendi.

Kurumuş yaprak gibi korkunun rüzgârına kapıldı Yağmur. Soluk

soluğa merdivenlere bakarken, onu yok sayarak "Abla..." diye bağırdı, biraz gürbüz bir sesle haykırdığını fark dahi etmedi.

Onun bu manasız dengesizliğine ve yüzündeki kâğıt kesiği duruşuna bakan Bulut, sadece sessizce durdu ve öylece izledi. Şaşkındı. Sanki kadının kaderi ellerine yazılıyormuş gibi teni karıncalanırken, sessizlikleri kocaman bir çınlama olup oturdu kulaklarına... Ta ki Yağmur ağlamaklı bir sesle tekrar "Ablaaaa!" diye korkuyla bağırana kadar.

Neden böyle bağırdığını sorgularcasına kaşlarını çatmıştı adam, artık ona dair hiçbir şeyi kestiremiyor, ne yapmaya çalıştığını kavrayamıyordu. Yağmur çaresizce bekledi ablasını. Ama Mahru dışarıda olduğu için, sesi ona ulaşmadı. Yürüyemiyordu, ayakta duramıyor, nefes alamıyordu. Ve Bulut sessizce durmuş onu izliyordu.

Gözlerinde kaçışan deli yağmurları saklayarak, son çare "Şey..." diye başladı sözlerine. "Naci Bey sizi arıyordu Bulut Bey." Genç adamı başından savmak istedi.

Gözleri çaresizliğini görmesin istedi. Utandı. Korkularının içinde çırpınırken bile onun karşısında aciz kalma düşüncesiyle dehşete kapıldı. Bulut kaşlarını kaldırarak kıpırdamayınca, "Önemli sanırım." diyerek dikkatini dağıtmak istedi. Ama Bulut tüm dikkatini ona toplamışken, nasıl dağılırdı düşünceleri?

Bir uyuşma hissi çöreklendi parmaklarına, sonra karıncalanma hissi yayıldı koluna ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu Yağmur. Çarpılmış gibi yamulan elini sabahlığının yanına sakladı, titriyordu eli ve durduramıyordu. Beden fonksiyonları da her saniye biraz daha durmaya başlamıştı. Kelimeler ağzında dolanıyor ve çıkmıyor, ağzının hafif hafif yana kaydığını hissediyordu. Hayır, onun bu anı görmesini istemiyordu. Alevlenme dönemlerini hep ablasının yanında atlatırdı ve ne yapması gerektiğini bilirdi ama şimdi çaresizlik gözlerini de mantığı gibi kör ediyordu.

'Lütfen Allah'ım lütfen görmesin. Beni böyle çaresiz, paramparça görmesin... Bana acımasın, benim için endişelenmesin... Ne olur Allah'ım, acımı bilmesin.'

Bulut, Yağmur'a kuşkuyla bakarak merdivenleri inerken, çaresiz ağlayan Yağmur "Yürüyemiyorum abla..." diye suçlu bir çocuk gibi hıçkırıyordu. "Bacaklarımı hissetmiyorum, neredesin?"

Defalarca yakarırken içinden, yükünü yanındaki duvara yıktı.

"Tamam, korkma..." diye telkin etti kendini. Eline bakmaya çekiniyordu ama titremesini durduramadığı için umutsuzluğa kapılıp, gücü her saniye biraz daha duruyordu. Ufak ve sürtünen adımlarla odasının kapısına ulaşması sanki asırlar sürdü, ama sonunda ulaştı ve düşmeden önce kapının tokmağına asıldı. Yaşaması ona bağlıymış gibi sımsıkı kapıya yapıştı.

Yürürken resmen işkence çekiyor, kontrol edemediği azaları yüzünden sessizce ağlıyordu. Yatağa yürüyordu ama sanki mesafe uzamış, zaman yavaşlamış, dünya genişlemiş gibi geliyordu. Başı dönüyor, güçsüz ve yan bastığı için, rüzgâr vurmuş dal gibi ayakta sallanıyordu. Beceremekten korktu. Bu sefer kendine gelemeyeceğinden, bir daha eski formuna dönemeyeceğinden çekindi.

Güç bela, uzun bacaklı sehpaya kadar gidebildi, ama yatak birdenbire çok uzaklarda gibi göründü gözüne, saatlerce yürüse bu mesafeyi aşamazmış gibi... kanadı çıksa senelerce uçamazmış gibi... Soluksuz kaldı. İkinci çabayı gösterebilmek için gereken gücü toplaması birkaç dakika sürdü. Hıçkırarak kendine gelmeye çalışırken, gözlerine biriken yaşlardan görüş alanı kapandı.

Evet, ya şimdi başarır ya hiç başaramazdı bu işi, ya teslim olurdu bu hastalığa, ya da bir ömür direnirdi... Hastalık ondan küçüktü, acizdi. Yağmur savaşmaktan korkmazdı, bir kez daha onu yenebilirdi.

Çekinerek sürüklediği ayağını zorladı, bir adım atar atmaz, dengesini kaybetti, yer ayaklarının altından kayarken halı yüzüne hızla yaklaşır gibi oldu. Tutunduğu sehpayı da yanına alarak, paldır küldür yüzüstü devrildi. Yanağını sert çarptığı için bir an nefes alamadı, kaburgasında şiddetli bir acı belirdi. Hırsından öfkeli öfkeli ağlamaya başladı düştüğü yerde. Nefes alamazken ağlamak ne kadar zordu.

Bedenini artık neredeyse hiç kontrol edemiyordu. Acı acı kapıya bakıyor, ablasının gelmesini bekliyordu. Felçli gibiydi ve çaresini bekliyordu.

Allah'a yakarıyor, başka çaresi olmadan duraklıyordu. İnşallah Bulut dışarı çıkmıştır diye düşündü. Bunca gürültüyü duyup odaya gelmesini istemiyordu. Birkaç saniye sonra Bulut sanki hissetmişçesine deli gibi bir hızla içeri daldı. Yağmur işte o zaman acıya bir daha yüz sürdü. Yüzünde huzursuzca beliren kızgın bir bakışla durumu kavradı adam ve derhal yanına eğildi.

Yağmur onu hissedince önce düzelmeye başlayan titrek elini sakladı, sonra dudaklarını birbirine kenetleyip o çarpık görüntüsünü yok etmeye çalıştı. Ne kadar başardığını bilmiyordu, bu çaresizlikle hıçkırarak ağlamaya başladı. Kaçtığına yakalanmıştı.

Onun garip davranmasına anlam veremeyen Bulut panik halde onu kollarına çekerken, yüzünde korkularla bakakaldı. Kadın ağladıkça da, "Sus." diye çağlayan, içinden nükseden kükreme isteğini bastırdı.

Genç kadın hıçkırıklarını dindirip ağlamasını susturmaya çalışırken, onun yüzüne bakmak istemiyor, utancından bocalayan bakışlarını kaçırıyordu.

"İyi misin?" diye sordu dişlerini sıkarak. Kollarına iyice yerleştirdi kadını. "Başın dönüyordu ve beni başından mı savdın sen? Aklını mı kaçırdın? Kafan kırılınca mı akıllanacaksın?" diye çıkıştı.

Ağlamasını dizginleyemediği için hâlâ yüzüne bakamıyordu Yağmur ve hıçkırıklarından nefes alamıyordu. Ve onun her hıçkırığı, adamın yüreğine kızgın bir çivi misali çakılıyordu. Yağmur toparlanmaya çalışarak, kızarmış yanaklarından inen gözyaşlarını silmeye çabalarken, "A...ayağım... Ayağım..." diye kekelemeye başladı.

Ağzını oynatıyor ama bir türlü kelimeleri toparlayamıyordu. "Ta...takıldı..." diye yalan söyledi sonunda. Bileği acıyordu. Elinin üstüne düştüğü için canı yanıyordu.

"Bir yerine bir şey oldu mu?" diye sordu Bulut endişeyle.

Yağmur düşündü, düşündü, düşündü... ama bir türlü *'el'* kelimesini zihninde bulamadı. Kolunu güçsüzce kaldırıp "Kol ayağım..." dedi kaşlarını çatarak... Tekrar düşündü ama kelimenin yanlış olduğunu algılayamadı.

Bulut gözlerindeki derin bir panikle kadının bileğine dokunarak "Kolun mu acıyor?" diye bilinçli olarak sordu ama Yağmur inatla **'EL'** kelimesini hatırlayamadığından "Kol ayağım acıyor." diye devam etti sözlerine.

"Kol ayağın mı?" dedi adam içine yaslanan korkuyla. "Şimdi doktora gidiyoruz ve sen itiraz etmeyeceksin..."

Kadının unutkanlığının boyutuyla bir kez daha tanışan Bulut, panikle onu kollarından yakalayıp ayağa kaldırmak için çekerken, bu düşünceyle dehşete kapılan Yağmur direnerek "Bırak beni..." diye

yakardı. Onun acımasına dayanamazdı. Herkesin gözünde acıma görebilirdi ama o acırsa, dayanamaz, ölürdü.

"Lanet olsun!" diye sitem etti adam öfkeyle ve ayaklandırdığında onun ayakta duramadığını gördü. Ayakları yan duruyor, felç geçirmiş gibi, yeni doğmuş bebek gibi güç bulmaya çalışıyordu. Şaşkınca yüzüne baktı, şimdi ikisi de nefes alamıyordu. Yağmur başını kaldırıp ıslak gözlerini öfke şimşekleri çakan gözlerine çevirdiğinde, Bulut bir fırtına gibi tıslad.

"Bu da ne?"

"Gü... gücüm yok..." dedi kekeleyerek çaresiz hıçkıran Yağmur. Bacakları ayağından kırılmış gibi çarpık ve güçsüzdü. "Bacaklarım tutmuyor, ellerim kasılıyor, bedenim titreme nöbetlerine yeniliyor, hafızam siliniyor..." diyemedi. "Beden fonksiyonlarımı arada kaybediyorum." diye itiraf edemedi. "Bacaklarım tutmuyor." diye hıçkırdı çaresizce... "Yürüyemiyorum."

Ne diyeceğini, ne tepki vereceğini bilemeden bocalayan Bulut, yanlış bir söz söylemekten korktu. Sert bir sesle, "Bu kadarını ben de görüyorum." dedi, sonra şefkatle kavrayıp kucağına aliverdi. Sımsıkı göğsüne bastırdı, *'yerin burası'* der gibi. "Benden ne saklıyorsun Yağmur, neyin var?"

Onun bu duygusal sorusu kadının bağrında yeni ve kapanmayan yaralar açacaktı, cevap verebilseydi Bulut bir daha asla yağamayacaktı!

"Sa.. sadece yorgunum ve..." Hıçkırdı. Kaderine, geleceğine, yazgısına isyan gibi hıçkırdı. Onun bunca yakından hissettiği vücudunun sıcaklığıyla kendinden geçmiş titriyordu. Gözyaşları bir nehir coşkusuyla hâlâ yanaklarından yuvarlanırken, başını eğmişti ve dalgınca açık renk gömleğinin yakasından görünen kapkara tüylere bakıyordu. Adam sık sık soluyor, kadın bakan kör oluyordu.

"Doktor..."

"Lanet olsun doktor demekten vazgeç... İyiyim ve benim derdimi hiçbir doktor iyi edemez..."

"Ne demek bu?" dedi adam kükrercesine.

"Doktorun çare olamayacağı, hiç kimsenin çare olmayacağım bir derdim var."

"O zaman ne oluyor söyle, birlikte çare bulalım." dediğinde adam

çaresiz ne yapacağını bilemez halde, daha fazla bu yükün altında ezilmeye dayanamayan Yağmur "Hakan aradı ve yerimi öğrendiğini söyledi." diye bağırdı korkuyla. Ve isyan eder gibi çığlık çığlığa haykırmaya, içinde ne varsa dökmeye başladığında çaresizliğin kuyusuna düşmüş gibiydi.

"Kaçamıyorum, kurtulamıyorum, ölemiyorum... Ben ondan kurtulamıyorum Bulut... Korkuyorum."

Onun acıklı itirafıyla Bulut bir an kasılıp durdu. Yağmur ıslak gözlerini ciddiyetle adamın keskin bakışlarına çevirdi. "Se... Sesini duyduğum an, ölüyorum sandım. Bacaklarımın bağı kesildi sanki nefes alamadım. Dünya dar geldi... Bizi bulmuş... Beni... Beni alacağını söyledi." dediğinde Bulut dişlerini sıktı.

İşte o vakit kadının panik atak geçirdiğini sandı, bu fersizliği, darmadağınık hali ondan sandı. Adını duyunca kilitlendiğini varsaydı. Daha evvel de öfkelendiği anlar çokça olmuştu ama içindeki yanan ateşin bu kadar erken katıldığına ilk kez şahit oluyordu. Onu almak? Kocası, kadınını istiyordu! Yağmur'u... Geceleri düşlerini, gündüzleri hayallerini düşleyen güzel kadını! Mavi gözlü, ipek tenli, şefkat timsali kadını... Yağmur'unu istiyordu?

Onun Yağmur'unu...

Peki Yağmur? Yağmur onu sevdiği için mi, yoksa nefret ettiği için mi kaçıyordu?

Adam bu sorulara sessizce cevap ararken, Yağmur gözlerini kaçırdı ve adamın gözlerini teninde hissedince hıçkırdı.

"Korkuyorum." dedi onun sorularına cevap gibi, yanağına yeni yaşlar sıralanırken bir daha fısıldadı. "Çok korkuyorum."

"Ben yanındayım..." dedi adam çaresizce biraz daha göğsüne basarken titreyen narin bedeni. Başkasını seven bir kadını mı hayal ediyordu cidden, yoksa yalnız, çaresiz bir kadını mı? "Eğer..." Bulut'un boğazı kurudu. "Eğer gitmek istemezsen, kimse seni götüremez buradan. Vermem kimseye, yemin ederim. Eğer sen kalırsan benimle, sakınırım, kollarım, zarar görmene asla izin vermem. Allah'a yemin olsun, vatan gibi beklerim seni, bayrak gibi başımın üstünde taşırım."

Bir askerin en büyük yemini dökülmüştü dilinden ama döküldüğü yerde yeşeremeden soldurulmuştu aniden.

"İstemiyorum." dedi Yağmur sanki tutunacak dal bulmuş gibi ada-

ma sokularak ama adam onun sözlerini yanlış anlayarak, kaskatı kesildi. Bulanık zihniyle toparlayamıyordu düşüncelerini. Aslında Yağmur, Hakan'ı istemediğini söylemek istemişti darmadağınık zihniyle fakat bir anda çıkan kelimenin, anlamının çeşitli yerlere dokunacağını keşfedememişti. Mesela adamın yüreğine hançer olup sokulduğunu, fark edemediği gibi!

İstenmeyen adamın esmer başı eğildi, adının haklılığını veren toprak kokan gözler dikkatle süzdü. Hıçkıran Yağmur bu bakışların altında kızardı, utangaç bakışlarla baktı gözlerine. Siyah boyalı saçları erkeğin göğsüne yayılmış, gözyaşlarının ıslaklığı gömleğine bulaşmıştı.

Bir boşluğa düşmüş gibi içi katılan Bulut'un, kaşlarını çatılmıştı.

"Beni bırakabilirsiniz artık, daha iyiyim." dedi Yağmur çekinerek, ondan uzaklaşmak, bakışlarından kaçıp saklanmak, acıdığını göstermemek istedi.

"Kollarımda olmana alışabilirim." diye alay ederken, acı acı güldü adam. Onu istemeyen kadını, kollarından bırakmak istemiyordu çünkü! Ne vahim, ne gurursuz bir dürtüydü.

"Uf..." diye hayıflandı mahcupça Yağmur, biraz daha böyle sıkıca sarılırsa, zaten kendisini onun göğsüne bırakıp esir edecekti iri bedeni kollarına.

Buruk dudakları buz gibi gülümseyen Bulut, usulca bedenini yatağa bırakıp yanına oturdu kadının. Her ne kadar Yağmur istemese bile, Bulut tek ve böyle çaresiz bırakamazdı ki onu. Hele ağladığını gördükten, bu kadar korktuğuna şahit olduktan sonra... Genç kadın utanarak başını eğdi, adam onun kızıl yanaklarındaki gözyaşlarının ıslağına yapışan saçlarını merhametle kenara çekti. Elinden gelse dudaklarıyla kurulardı acıyan yerlere dökülen incileri... Eğer Yağmur izin verse acıyan yerlerini üfler, ilaç olurdu ama Yağmur, minnacık bir temasıyla bile titredi, sanki buzdan bir camdı ve bir gülle misali adam onu tek dokunuşuyla un ufak etmişti.

"Şimdi daha iyi misin?" Yanına salındı yumruk olan eli ve kadından saklandı bir hırsız gibi tenine sinen sevgisini.

"Teşekkürler, daha iyiyim. Birden..."

"Korktun, anlıyorum." dedi dişlerini sıkarak. Onun çaresizliği adamı da üzüyordu. Bulut almadan vermesini, tek başına sevmesini öğreniyordu.

Yağmur başını yana çevirerek kaçtı adamın şefkatli temasından, yatağa yayılarak uzandı ve artık kontrol ettiği azasıyla yanına topaklanan pikesini üzerine çekti. Burnunu çekerek "Teşekkür ederim. Kendi sorunumla sizi sıkıyorum, üstelik günlerdir hastayım, işimi aksatıyorum..." diye homurdandı.

"İyi olana kadar kalkmayacaksın bu yataktan."

"İşim..."

"Lanet işin canı cehenneme Yağmur, bana sen lazımsın..."

Ve bu eşsiz sözün anlamıyla kadın daha başını yastıktan kaldıramadan, adam yatağın kıyısından kalkmış ve kapıyı sertçe çekerek odadan ayrılmıştı. Yağmur ıslak kirpiklerini kırpıştırırken de onun merdivenden gelen tok sesiyle iyice afalladı.

"İyi olana kadar ayağa kalmayacak Mahru Hanım, eğer onu ayakta görürsem onu değil ama sizi işten kovarım."

Yastığına sızan yaşlarla sessizce hıçkıran Yağmur, yastığını daha çok kavradı ve yüzünü içine gömerek sesini cansız bir yastıkla boğdu. Sonra içinden konuşan Yağmur, çaresinin çaresiyle; Rabbi'yle dertleşti:

"Şu gecenin karanlığı, ya kabrin karanlığı olsaydı?" dedi içsesim, "Doğru ya, kabir derin ve karanlık, yalnız ve çok sessiz olacaktı değil mi ?

Oysa hayatın keşmekeşi, bitip tükenmeyen telaşları hep sonsuz hayatı unutturuyordu bana.

Ya şimdi kabirde olsaydım.

Toprak üstümü az önce örtmüş olsaydı mesela...

İlk günüm, ilk gecem nasıl geçerdi?

Kızım gelir miydi aklıma?

Hiç bitmeyecek sandığım, bensiz yürümeyecek sandığım işleri kim yapar, kim yoluna koyardı?

Her gün düşündüğüm yavrum ve onlar için çırpınışlarım, duâlarımı kim yapacaktı?

Ya pişmanlıklarım...

"Ölen her insan pişman olacaktır." buyuruyordu Resulümüz.

"Müminlerde mi ya Resulallah?" diye soran ashabına, "Evet,

5 Yazı Anonimdir

onlar da dudaklarının Allah adıyla ıslanmadığı her an için pişman olacaktır" diye cevap veriyordu...

Müslümalığım geldi sonra aklıma.

Ahhh!

Bu ne acı bir pişmanlıkmış meğerse.

İşlerimin arasına sıkıştırdığım, şöyle uzun uzadıya kılamadığım namazlarım. İşler yetişmez korkusuyla hızlanan secdelerim, rükûlarım...

İşler çabuk bitiyormuş demek, bir nefeslikmiş hepsi...

Yok yok, ebedi arkadaşımın kıymetini hiç bilememişim ben. Ona ne çok vefasızlık etmişim.

Onunla neden daha çok zaman geçirmedim?

Çok samimi olamadım.

Hâlbuki ne çok faydası olurdu şimdi bana. Yan yan bakıp geçmezdi ıstırabıma...

Geri dönesim geliyor!

İçime sindire sindire namaz kılasım, içermiş gibi kuran okuyasım geliyor...

Rafta, hep gözümün önünde duran Kur'an-ım... Her an beni mahzunca süzen Kur'an-ım...

Ne zaman okuyacak olsam, hep bir engel çıkardı, yapacak bir şeyler gelirdi aklıma...

Ara sıra okuduğum iki sayfayla tüm sorumluluğu üzerimden attım sanırdım...

Yüzümüzde bir sivilceden kalan lekeyi dert ederiz...

Oysa oraya girer girmez, bedende hızlı bir çürüme başlıyor...

Toprak ezelden beri beni bekliyormuş sanki... Sıkıyor, sıkıyor... Kemiklerimin kırıldığını, iç içe geçtiğini çıtırtıları duyar gibi oluyorum...

Allah'ım! Çok yalnızım korkuyorum...

Koca bir ömrü nasıl heba ettim?

Oysa yapabileceğim ne çok şey vardı...

"Onlar orada: Rabbimiz! Bizi çıkar, (önce) yaptığımızın yerine iyi işler yapalım!" diye feryat ederler.

Size düşünecek kimsenin düşünebileceği kadar bir ömür vermedik mi?

Size uyarıcı da gelmedi mi? (Niçin inanmadınız?) Şimdi tadın (azabı)! Zalimlerin yardımcısı yoktur."(Fatır suresi 37) Bu ayet dünyadayken beni ne çok etkilerdi.

Ama neden gereğini yapmadım?

Neden şimdi elimdekiler bu kadar az?

Küskünlüklerim, kızgınlıklarım, kıskançlıklarım, sahip olamadıklarıma hayıflanmalarım...

Ne kadar boş, ne kadar gereksizmiş...

Aldırmam sanırdım ama "Ne derler" sözünü beynime mıhlamıştım sanki.

Kınanmaktan çok korkarmışım meğer...

Biliyorum, ardımdan iyi konuşan da olacak. "Güler yüzlü, tatlı dilliydi" diyecekler.

Bir zaman sıkça, daha sonra arada düşeceğim akıllarına.

Ama sonra...

En yakınım bile unutacak.

Bir arife, bir de bayram günlerinde hatırlanacağım.

Yüzüm, sesim unutulacak.

Ellerim, gözlerim unutulacak...

Tek "O" unutmayacak, ufak tefek yaptığım her şey amel defterimde. Kabir bana mesken, kabir bana kucak, belki de korkunç bir mahzen olacak...

Evim, yurdum, günüm gecem burası artık.

Dünyaya açılan bütün kapılar kapanacak.

Yalnızlık, yapayalnızlık saracak dört bir yanımı.

Pişmanlık bana hâkim olan tek duygu şimdi...

Saniyelerdir verirsem geri alamam diye tuttuğum nefesi, büyük bir telaşla verdim.

Yaşadığıma inanmak için aynaya koştum.

Gözlerim kıpkırmızı, yerinden fırlamış sanki.

Çok şükür yaşıyorum.

Hâlâ zamanım var...

Bir nefeslik bile zamanım varsa, en azından bir SUBHANALLAH diyebilirim.

Eğer önümde yaşanacak daha uzun yıllar varsa, neler neler yapılmaz ki şu hayatta...

Namaz, önce namaz...

Önce namaza başla...

Sarıl Kur'an'a...

Dikkat et!

Helal lokma...

Kul hakkına...

Öğren, dinin inceliklerini.

Biat et SAHİBİ ZAMANA...

Dahası. Var mı kırdıkların...?

Gönül al, hiç durma...

Kırdılar mı seni...?

Boş ver aldırma...

Sen gayret et, iyilik yapmaya...

Her işinde söyle...

Bismillah...

Düşürme dilinden...

Laa ilahe illallah, Muhammedün Rasulüllah... ***(Anonim)***

"Allah'ım, affet. Dünya fani, baki değil... İmanımı benden alma. Ardımdan küfür ettirme, beni sensiz bırakma... Evladımı, kardeşimi, ablamı sana emanet ettim, bilirim benden iyi himaye edersin, senden başka çarem yok. Sığınağım da, onları bensiz koysan bile sensiz koyma."

Çaresizlik ne kötüydü, insan ölüme yaklaştığında daha bir bağlanırdı Allah'a, çünkü bilirdi ondan başkasında çare yok, çünkü bilirdi ol demezse olmaz, taştan çiçek bitmez, ateşten beden geçmezdi.

"Başkasını boşa suçlama...
Hayatı yaşanır kılan hayalleri terk ettiğin gün;
yaşamaya küsersin."

Müjde Aklanoğlu

KAKTÜS TEAM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Birazcık gülecek olsam kıskanıyor hüzün yapışıyor eteğime, 'otur' diyor 'otur.'"

Baharın henüz yapraklara tomurcuk olup düştüğü bu mevsimde, herkesin içini açardı çimlerde dolaşmak. Ufak ya da yaşlı, doğanın bir hipnoz etkisi vardı insanların üzerinde, kendisine çeker, büyüler ve içinde yok olmasını sağlardı. Çiçek de annesinin hasta olması yüzünden her gün olduğu gibi yine teyzesiyle bahçede oynamaya çıktı ama hamakta sallanırken uykusuzluktan yorgun düşen Ayrin, daha fazla direnemedi uyuya kaldı.

Geceleri ablasının başını bekliyordu korkuyla, son iki günde alevlenmesi sık olmaya başlamıştı. Gece soluklarını dinliyor, onu bırakıp ölüme gitmesinden korktuğundan uyuyamıyordu.

Teyzesinden bağımsız kalan Çiçek bir süre kendisini oyalarcasına oynadı. Sonra bir ses duyuldu; güzel bir kuş sesi. Elindeki plastik bebek arabasını bırakıp etrafına bakındı. Çocuk merakı, saf korkusuzluğu zihnine ulaştı. Zalim birden kulaklarını dikti, sanki dalga dalga bedenine tehlike sinyalleri veriliyormuşçasına ayaklandı ve ıslak, uzun dilini dişlerinin arasından sallandırarak, derin derin, sesli sesli solumaya ve hırlamaya başladı.

Sonra da kesik kesik, ikaz verircesine havlamaya başladı köpek.

Çiçek en az kendisi kadar iri olan köpeğin yanına gelerek tüylerine dokundu şefkatle ve gözlerine bakarak "Sadece bir kuş Zalim, korkma, ben varım. Yanındayım." diyerek narin sesiyle onu yatıştırmaya çalıştı. Ama ne Zalim havlamaktan ve etrafa bakmaktan vazgeçiyor ne de Çiçek onu yatıştırmaktan usanıyordu.

Ayrin homurdanarak "Lanet köpek, kuyruğuna basmışım gibi havlamayı kes." diye haykırdı ve onun kendisine bakıp havlamasıyla korkup hamaktan düştü. İşaret parmağıyla "Otur yerine..." diye tehdit ederken onun tekrar havlamasıyla korkup "Hemen geliyorum Çiçek, kıpırdama." diyerek eve kaçtı. Naci Bey nasılsa bu uyuz itin hakkından gelir diye düşündü.

Kuş bir daha öttü. Ayrin "Çiçek hemen eve gel..." diye bağırarak kapının girişinde dururken Zalim havlayınca, çığlık atarak eve koştu.

"Şişttt..." dedi Çiçek. Sonra ileride bir parlama gördü. Sanki güneş ışığına ayna tutulur gibi. İçindeki merak bir kurt gibi en saf yerine düştü.

"Bak bir şey parlıyor..." dedi heyecanla. "Bakalım mı neymiş? Belki bir hazine buluruz."

Köpek havlamaya, Çiçek merakla bahçenin arkasındaki ormana doğru korkusuzca koşmaya devam etti. O yaklaştıkça ışık ve kuş sesi uzaklaşıyordu.

"Çiçek..."

Ve Çiçek duyduğu sesle olduğu yerde donup kaldı. Ufacık bedeni titrerken, minik omuzları kasılarak topukları üzerinde arkasını döndü. Mavi gözleri iri iri açılmış, ıslak dudakları ufak bir o şeklini almıştı.

İri ağacın arasından çıkan beden, "Merhaba Çiçek, babana gelsene..." derken gülümsedi.

Sanki gök gürüldedi, şimşekler çaktı. Karanlık bir kuyu gibi kapladı minik kızın etrafını, işte o kadar korktu. Çamura bulanmış minik ayakları geriye doğru korkak bir adım attı, yüzündeki renk kaçmış, minik elleri çiçek desenli eteğinin pililerini sıkıca kavramıştı. Yanında duran Zalim sürekli havlıyor, Çiçek'i korumaya alarak yanından bir saniye ayrılmadan kıpırdanıp duruyordu.

Uzun boylu, geniş omuzlu Hakan elini kaldırıp köpeği sakinleştirmeye çalışırken, diğer eliyle onun önüne bir parça çiğ et attı. Çiçek ve Zalim aynı anda ete baktı, çocuk korkuyla soluk soluğa kalırken,

Zalim önüne atılan bir parça etin üzerine eğildi. Dilini sallandırarak, patisiyle dokunarak koklamaya başladı. Sonra adamı şaşırtan bir şey yaptı. Patisiyle ete vurarak ileri attı. Adamın tam, ayağının dibine...

Zeki başını kaldırdı ve dikleştirdiği kuyruğuyla arkadaşının önüne geçerek, tedirgin bir tutumla onu korumaya aldı.

"Analı-kızlı, sadık köpeklere sahip olmuşsunuz..." dedi adam iğrenç bir gülüşle ve ellerini uzattı.

"Babaya sarılmayacak mısın meleğim? Ben seni çok özledim."

"Baba..." dedi Çiçek korkuyla. Minik yüreği ne kadar hızlı çarpıyordu! Islak minik gözleri camdan birer bilye gibi yaşla parlıyordu.

"Baban seni özledi." dedi Hakan yapmacık bir sevinçle ama Çiçek ona gideceğine geriye doğru bir adım daha attı.

"Sen özlemedin mi babanı?"

Konuşmuyordu minik kız, sanki korkudan dilini yutmuş gibiydi. Beyaz teni bir porselen gibiydi ve iri mavi gözleri korkuyla koyulaşmıştı. İleriden bir ses geldi.

"Çiçek..."

Hakan ve Çiçek aynı anda sesin geldiği yere baktığında, sanki minik kıza bir güç verilmişçesine "Bulut..." diye son ses çığlık attı ve üzerine atılan iri gövdeyle yere serilmesi bir oldu. Hakan kızın üzerine panikle atlarken, elindeki bıçağın ete saplanan sesi hırlamalı bir soluğa sebep oldu. Korkuyla kollarındaki kanlı bıçağa baktı. Çiçek ürkek gözlerini kırpıştırdı, nefes alamıyordu. Canı acıyor, dilini yutmuş gibi konuşamıyordu. Ve Zalım havlayarak acı acı inledi.

Ve minik kızın gözlerinden fırar eden iri bir damlayla gözleri kapanırken, soluğu aralık dudaklarından sıyrıldı. Sanki dağ yerinden oynadı, sanki orman ayaklandı, aynı anda köpek havlamaya başladı ve sonra sesler sustu... Tüm dünya, zifiri bir sessizliğe mesken oldu!

Ve Çiçek dalından koparılmış halde, toprağa düştü.

"Kalkıp gidemeyeceğiz yerlere
dalıp giderek vakit harcamayın...
Ömür kısa,
ölüm kapıda kol geziyor..."

Müjde Aklanoğlu

KAKTÜS TEAM

beni bir [illegible] çalışma,
son sayfayı okumaya çalışarak beni
anlayamazsın...
Önce dokun sayfalarıma hisset,
sonra en başa dön ve sıfırdan başla...
Çünkü benimle bolca gülüp, bazen düşüneceksin,
hatta üzüleceksin...

Keyifle oku her satırı,
bir ömür unutma...

KAKTÜS TEAM
BELONGS TO KAKTÜS TEAM